De erfenis van Edom

(een essentiële gids over Edom) met een gedetailleerd verslag van de route van de Exodus.

door

Steve Phillips

Zo zal hun het woord des HEEREN zijn; gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig; opdat zij heengaan, en achterwaarts vallen, en verbreken, en verstrikt en gevangen worden. (Jesaja 28:13).

Inhoud:

De erfenis van Edom

(Een essentiële gids voor Edom)

Door Steve Phillips© aug 2010

(Laatst bijgewerkt op 06 mei 2024)

Het is verbazingwekkend hoe een hele natie als Edom schijnbaar spoorloos is verdwenen, hoewel de Bijbel ons vertelt dat Edom een grote familie had met verschillende 'leiders', of 'hertogen' zoals de geauthenticeerde versie hen noemt, en zelfs profeteert wat er in de eindtijd van hen zal worden. Laten we onszelf niet voor de gek houden. Edom had een grote familie.[1] Waar verdwenen ze dan naar toe, aangenomen dat ze echt verdwenen zijn?

Laat ik beginnen met het voor de hand liggende te zeggen, want soms moet het voor de hand liggende gezegd worden: Edom אֱדוֹם)) betekent ROOD. Het Hebreeuwse woord vertaald als rood is אָדֹם *adom* we de naam Edom van krijgen, zo genoemd omdat hij rood was (d.w.z. אַדְמוֹנִי *admoni*).[2] Het Griekse woord voor rood is Erythra. De naam Adam אָדָם)) en het woord אֲדָמָה *adamah* voor aarde, grond of land komen beide van dezelfde wortel.

Waarom wordt de Rode Zee de Rode Zee genoemd? Eén theorie is dat de naam van de zee ***kan*** duiden op de seizoensgebonden bloei van het roodgekleurde *Trichodesmium Erythraeum* nabij het wateroppervlak.[3] Een andere prominente theorie onder sommige academici is dat 'Rood' eigenlijk 'zuiden' betekent, met het argument dat in veel Aziatische talen de vier windrichtingen namen krijgen die gebaseerd zijn op eenvoudige kleuren.[4]

Ook Plinius presenteerde verschillende theorieën die hij in zijn tijd had gehoord, waarbij sommigen dachten dat de zee zijn naam ontleent aan een etherische koning Erythras of zijn rode kleur krijgt "door de weerkaatsing van de zonnestralen; anderen zeggen dat de naam afkomstig is van het zand en de bodem, en weer anderen dat het komt doordat het water van nature zo'n karakter heeft".[5] Naar mijn mening is slechts één van deze suggesties correct.

De Grieken noemden zowel de Perzische Golf als de Rode Zee, de Erythrese Zee.[6] Erythra betekent 'rood', betekent Edom. Dit verband met Edom, dat door William Smith werd verworpen, werd lang geleden al opgemerkt door een aantal schrijvers, waaronder N. Fuller, Scalinger (1574), Genebrard en Borchart,[7] hoewel Smith vervolgens wel toegeeft dat de naam 'zee van de rode mannen' betekende,[8] maar stelt dat het eerder verwees naar de Feniciërs van dat gebied dan naar de Edomieten. De Arabieren beweren dat de zee is vernoemd naar de Himyerieten of Homeritae die er ooit woonden. De naam Himyer is blijkbaar Arabisch en betekent 'rood'.[9] Deze Homeritae (var. Himyerites) lijken Feniciërs te zijn geweest, de naam Homer, zoals ik heb aangetoond in

---

1 Genesis hoofdstuk 36 en 1 Kronieken hoofdstuk 1.

2 Gen 25:25.

3 *The Name of the Erythraean Sea* door Wilfred H. Schoff in *Journal of the American Oriental Society* Vol. 33, pp.349-362, Jan 1913.

4 Zie bijvoorbeeld de discussies in *The Color-Symbolism of the Cardinal Points* p.14, Roland B. Dixon, *Journal of American Folklore*, Vol. 12, No. 44 (Jan-Mar 1899), pp.10-16.

5 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.xxviii (107-8).

6 Strabo, *Aardrijkskunde* xvi.iii.1.

7 *A Dictionary of the Bible, Comprising is Antiquities, Biography, Geography and Natural History*, Vol. 3, Entry under Red Sea on p.1011, William Smith, London 1893.

8 *Ibid*. p.1012.

9 *Ibid*. p.1011.

De Vergeten Stam van Nafthali & de Feniciërs, is een variant van Omri, de beroemde koning van Israël die in de Bijbel wordt genoemd. Ik heb aangetoond dat sommige Israëlitische stammen, vooral die van de stam Efraïm, zich naar deze koning hebben genoemd.

In het eerder genoemde werk worden ook de nauwe banden tussen Israël en Edom aangetoond, zodat er veel verwarring bestaat tussen deze twee entiteiten. Plinius vertelt ons bijvoorbeeld dat koning Erythras de eerste was die vlotten uitvond voor de vaart tussen de eilanden van de Rode Zee.[10] Het vervoer van goederen per vlot over de Rode Zee werd in werkelijkheid uitgevoerd door een volk dat Gerrhæi[11] heette en dat afkomstig was uit de Fenicische stad Gerrha aan de Perzische Golf, een stad die gebouwd was door "Chaldæan exiles from Babylon".[12] Die Chaldeeuwse ballingen waren Joden, de Gerrhæi waren genoemd naar de familie van Gera, zoon van Benjamin.[13] Zoals ik zo dadelijk zal aantonen, werd het oogsten en vervoeren van de specerijen uit de specerijproducerende gebieden van Saoedi-Arabië uitgevoerd door Israëlieten die gebruik maakten van Edomitische arbeidskrachten.

Plinius somt de mensen van dit deel van de Arabische kust als volgt op:

> "De Rhadamæi ook - ook deze worden verondersteld hun oorsprong te ontlenen aan Rhadamanthus, de broer van Minos - de Homeritæ, met hun stad Masala, de Hamirei, de Gedranitæ, de Amphyræ, de Ilisanitæ, de Bachilitæ, de Samnæi..."[14]

In *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs* toon ik aan dat de afstammelingen van Rhadamanthus Edomieten waren die door de Minoërs werden gebruikt om orde te handhaven. De naam Masala, de naam van de stad van de Homeritæ hierboven genoemd, is eigenlijk een metathese van Molossoi, de Molossiërs van Griekenland zijn vernoemd naar de stam van Menashe. (Een metathese is waar twee of meer klanken of letters in een woord worden omgezet. We zullen in dit werk een aantal van zulke voorbeelden tegenkomen). Het is ook mogelijk om aan te tonen dat Minos, de naam van de mythische koning van Kreta die Milessius werd genoemd door Apollodorus en Hyginus,[15] een variant is op de spelling van de naam Menashe. Zoals dadelijk zal worden aangetoond, waren de Samnæi die worden genoemd in het bovenstaande uittreksel uit Plinius Joden die zich schijnen te hebben genoemd naar Simon de Rechtvaardige, waarbij de naam Samnæi een transliteratie is van de Hebreeuwse naam Shimon, die ook de naam is van een van de stammen van Israël. Ondertussen waren de Homeritae en Hamirei respectievelijk de Omriërs (genoemd naar Omri, koning van Israël) en Himyerieten (Edomieten?). De verwantschap tussen Israël en Edom wordt behandeld in het eerder genoemde werk. Het helpt niet als Israël en Edom zo nauw met elkaar verbonden waren en elk dezelfde Edomitische goden aanbaden.[16]

Als je bedenkt dat de hele Arabische kust van het Sinaï Schiereiland tot aan Perzië in de eerste eeuw voor Christus, toen Diodorus en Strabo schreven, werd beschouwd als de Rode Zee, dan is dat volgens mij relevant. Een groot deel van deze kustlijn werd in die tijd bezet door Edomieten, wat 'Rood' betekent. Met andere woorden, de Rode Zee is de 'Zee van Edom', hoewel dit binnenkort beter verduidelijkt zal worden.

---

10 Plinius, *Natuurlijke historie* vii.lvi (206). (vii.57 in de vertaling van John Bostock.)

11 Strabo, *Geografie* xvi.iv.4. "Door de handel [in deze aromaten] zijn zowel de Sabæanen als de Gerrhæi de rijkste van alle stammen geworden" Strabo, *Geografie* xvi.iv.19.

12 Strabo, *Geografie* xvi.iii.3. "Heeren (Comment. Gotting. 1793. Vol. xi. pp. 66, 67) veronderstelt dat deze stad door de Chaldæanen uitsluitend werd gesticht als depôt voor de doorvoer van goederen naar Babylon, aangezien de handel lange tijd in handen van de Phœniciërs was geweest." *De geografie van Strabo*, Vol. 3, fn. 6 op p.186, Hans Claude Hamilton en William Falconer, Henry G. Bohn, Londen 1857.

13 Gen. 46:21.

14 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (158). (vi.32 in de vertaling van John Bostock.)

15 Apollodorus, *Bibliotheek* i.i.6 & Hyginus, *Astronomica* ii.13.

16 Amaziah, de koning van Juda, nam ook deze Edomitische goden over en begon ze te aanbidden. (2 Kron. 25:14 & 20.)

Het is de moeite waard om een verhaal te noemen dat Strabo vertelt, zelf een citaat uit een eerdere bron, over de etymologie van de naam van de Erythrese/Rode Zee:

> "Nearchus en Orthagoras vertellen dat een eiland Ogyris in het zuiden ligt, in de open zee, op een afstand van 2000 stadia van Carmania [in Perzië]. Op dit eiland is het graf van Erythras, een grote heuvel, beplant met wilde palmen. Hij was koning van het land, en de zee kreeg zijn naam van hem".[17]

Hoewel we niet te veel op dit verhaal kunnen vertrouwen, denk ik niet dat we ons zouden vergissen als we aannemen dat de zee daadwerkelijk naar een belangrijke persoon of stam is vernoemd - in dit geval Edom. Als deze identificatie een beetje willekeurig lijkt, moet worden opgemerkt dat Diodorus de Golf van Akaba, de golf van de Rode Zee die ten oosten van het Sinaï-schiereiland en ten westen van het vasteland van Saoedi-Arabië ligt, de Laeanitische Golf[18] noemde, terwijl Strabo het de Aelanitische Golf noemde,[19] waarbij de stad Aelana (voorheen Elath),[20] waaraan de golf duidelijk zijn naam ontleent, in de zuidelijke regio van het land van Edom lag dat Petraea heette.[21] Plinius schrijft dat de stad Aelana ook bekend stond als Laeana en dat "de naam van de baai zelf door ons volk geschreven is als 'Laeanitisch', en door anderen als 'Aelanitisch', terwijl Artemidoris het geeft als 'Alaenitisch' en Juba als 'Leanitisch'."[22] Aelana, wat de Griekse transliteratie is van Elon, is genoemd naar Elon de Hettiet wiens dochter Esau tot vrouw nam.[23]

In het boek Koningen lezen we:

> "Toen kwamen Rezin, de koning van Syrië, en Pekah, de zoon van Remalia, de koning van Israël, naar Jeruzalem om oorlog te voeren; en zij belegerden Ahaz, maar konden hem niet overwinnen. Te dien tijde won Rezin, de koning van Syrië, Elath aan Syrië terug, en hij verdreef de Joden uit Elath; en de Syriërs [variant ***Edomieten***] kwamen naar Elath, en woonden daar tot op deze dag. Toen zond Ahaz boden tot Tiglathpileser [III], koning van Assyrië, zeggende: Ik ben uw knecht en uw zoon; kom op, en red mij uit de hand van de koning van Syrië, en uit de hand van de koning van Israël, die tegen mij opstaan".[24]

In de Hebreeuwse Bijbel is het woord vertaald als Syriërs ארמים Aramim, maar het Hebreeuws heeft een kanttekening om te zeggen dat deze Aramim אֹדְמִים Edomim waren, dat wil zeggen Edomieten, en dit is hoe de naam in de synagoge gelezen moet worden. Merk op dat het verschil in spelling één letter is. In de Septuagint, de vroegste vertaling van de Bijbel in een andere taal, worden deze mensen die Elath innamen werden Ιδουμαίοι *Idoumai* genoemd, dat wil zeggen Edomieten. Vanaf die tijd, vanaf de tijd van Ahaz, stond Elath bekend als Elon of Aelana, genoemd naar de afstammelingen van hertog Elon (de Hethiet),[25] en dit is de reden waarom de Golf van Akaba bij deze schrijvers bekend stond als de Leanites of Aelanites Golf.[26]

Opgemerkt moet worden dat Doeg de Edomiet door Josephus een Syriër werd genoemd.[27] De Edomieten lijken daarom een sterke aanwezigheid in Syrië te hebben gehad vanaf de tijd van koning Salomo en het is goed mogelijk dat het koninklijk huis van Syrië Edomiet was. De naam Ben-Hadad

---

17 Strabo, *Aardrijkskunde* xvi.iii.5 & xvi.iv.20. Zie ook Plinius, Natuurlijke historie vi.xxviii (107) & vi.xxxii (153). Plinius vertelt ons ook dat koning Erythras de eerste was die vlotten uitvond voor navigatie tussen de eilanden van de Rode Zee.

18 Diodorus, *Bibliotheek* iii.43.4.

19 Strabo, *Aardrijkskunde* xvi.ii.30 & xvi.iv.18.

20 Strabo xvi.ii.30. De Bijbel noemt deze plaats Elath en vertelt ons dat het door Edom werd bezet vanaf de tijd van Ahaz, koning van Juda.

21 De steden die Ptolemaeus tot Arabia Petraea rekende, waren onder andere de steden ten oosten van de rivier de Jordaan, inclusief de stad Petra.

22 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (156).

23 Gen 36:2.

24 2 Koningen 16:5-7.

25 Gen. 36:2.

26 Zie bijvoorbeeld het commentaar van Plinius, *Natuurlijke historie* 6.32 (156).

27 "Nu was er in Nob een knecht van Saul, van geboorte een Syriër, wiens naam Doeg was, iemand die de muilezels van de koning onderhield." *Antiquiteiten van de Joden* vi.xii.1 (Whiston).

betekent 'zoon van Hadad', Hadad is de naam van een van Salomo's tegenstanders[28] en ook van een eerdere Edomitische leider.[29] Ben-Hadad was de koning van Syrië in de tijd van Asa en Achab, koningen van het noordelijke Huis van Israël.[30]

Deze veronderstelling lijkt te worden bevestigd door Josephus, die Hadad de Edomiet Aderos (Ἄδερος) noemde, welke naam door Whiston is getranslitereerd als Hadad:

> "Maar in de tijd dat Salomo's zaken slechter begonnen te worden, vanwege zijn eerder genoemde overtredingen en Gods toorn tegen hem daarvoor, kwam Hadad [Ader], met toestemming van de Farao, naar Edom; En toen hij niet in staat was het volk van Salomo te doen afzien, omdat het door vele garnizoenen in bedwang werd gehouden, en een vernieuwing niet met zekerheid kon geschieden, verwijderde hij zich van daar en kwam in Syrië; daar stuitte hij op ene Rezon, die van Hadadezer, koning van Zoba, zijn meester, was weggevlucht en in dat land een rover was geworden, en sloot vriendschap met hem, die reeds een bende rovers om heen had. Zo trok hij op, en greep dat deel van Syrië, en werd er koning van. Hij drong ook het land Israël binnen en deed het niet weinig kwaad en verwoestte het, nog tijdens het leven van Salomo. En dit was het onheil dat de Hebreeën door Hadad [i.e. Ader] ondergingen."[31]

Merk op dat, volgens Josephus, Hadad/Ader koning van Syrië werd! Zoals we uiteindelijk zullen ontdekken, had Edom een belangrijke aanwezigheid in Syrië.

> "De aanbidding van [de god] Hadad was wijdverspreid in Syrië en Palestina, en hij was een god van stormen of regens, wiens symbool de bliksemschicht was die hij in zijn greep hield als een vurig zwaard...
>
> "Het is bijzonder dat Hadad in Assyrië en Babylonië veel kenmerken van een zonnegod heeft, maar in zijn oude thuis in Syrië die van een dondergod, die in de bergen van Noord-Palestina en Syrië woonde, in donder sprak en de bliksem hanteerde."[32]

Het is interessant om op te merken dat de god Hadad wordt beschouwd als het prototype van Zeus. Later in dit artikel zal ik aantonen dat Zeus de Griekse transliteratie is van de naam Esau.

Herbert A. Strong schreef over de oppergod van de Hettieten:

> "Hun belangrijkste godheid was een almachtige God, de 'Heer van de Hemel', met de bliksem in zijn hand, de heerser van de stormen in de lucht en daarom geïdentificeerd met de zon. In Senjerli, in het noorden van Syrië, werd hij eenvoudigweg afgebeeld met drietand en hamer, de symbolen van de bliksem en de donder...
>
> "In het heiligdom bij Boghax-Keui, net als hun andere godheden gekleed in het Hittitische krijgersgewaad, heeft hij een conventionele en majestueuze verschijning aangenomen, bebaard, met het bliksemschichtembleem in de ene hand en zijn scepter in de andere, een prototype van Zeus."[33]

Deze identificatie van de god Hadad met Esau en Zeus krijgt een grotere betekenis als je beseft wie Hadad eigenlijk was en waarom de verering van Hadad in Syrië ontstond.

Uit mijn onderzoek blijkt ook dat de Zee van Azov, die door de smalle Straat van Kertsj verbonden is met de Zwarte Zee, letterlijk Zee van Esau betekent. In het Hebreeuws wordt Esau geschreven als Esav עֵשָׂו)). De redenen voor deze bewering zullen straks ook duidelijk worden.

Niemand is er tot nu toe in geslaagd om de locatie van de berg Seir te achterhalen. Hij lijkt niet gemarkeerd te zijn,

---

[28] 1 Koningen 11:14-25.

[29] Gen. 36:35-36.

[30] 1 Koningen 15:18-20, 1 Koningen 20:1-34 en 2 Kron. 16:2-4.

[31] Josephus, *Antiquities of the Jews* viii.vii.6 (Whiston). viii.199 in de Loeb Classical Library serie (vertaald door Henry St John Thackeray).

[32] *Mythen van Babylonië en Assyrië* pp.188-9, Lewis Spence, Londen, 1920.

[33] *The Syrian Goddess; Being a Translation of Lucian's 'De Dea Syria,' With a Life of Lucian* pp.5-7, Herbert A. Strong, Londen, 1913.

op geen enkele kaart uit de oudheid, noch lijkt het een naam te hebben gekregen van een van de klassieke schrijvers. Waarom is dit? Ons is verteld dat de berg Seir Ezau's erfenis zou zijn:

> "Bemoei u niet met hen, want Ik zal u hun land niet geven, zelfs niet een voetbreed, want Ik heb de berg Seir aan Esau gegeven tot een bezitting."[34]

En nog een keer:

> "En Ik gaf aan Izaäk Jakob en Esau; en Ik gaf aan Esau het gebergte Seir, om het te bezitten; maar Jakob en zijn kinderen daalden af naar Egypte."[35]

De suggestie van sommige commentatoren dat de onbeduidende heuvel waarop de stad Petra ten oosten de rivier de Jordaan ligt de Bijbelse berg Seir is, is belachelijk. Edom was een grote familie. Als we de ware locatie van de berg Seir ontdekken, gaat er een hele nieuwe wereld van begrip voor ons open.

Hoewel al deze beweringen in dit stadium misschien een beetje aanmatigend of gekunsteld lijken, zullen we merken dat alles netjes op zijn plaats valt naarmate we verder komen in dit werk en we naar het grotere geheel beginnen te kijken.

Iedereen die de berg Seir zoekt, zoekt hem in het land dat in latere tijden Idumea werd genoemd, zelfs het land ten zuidoosten van Jeruzalem en ten oosten van de rivier de Jordaan. Hoe komt het, met dit in gedachten, dat we moeten geloven dat Israël veertig jaar lang rond het Sinaï Schiereiland heeft gezworven? De Bijbel zegt heel duidelijk dat ze "vele dagen de Seirberg omsingelden".[36] Zelfs als we de conventionele leer accepteren dat Petra op de Seirberg ligt, dan klopt dit gewoon niet.

Het land van Midjan

We zullen beginnen met het Bijbelse bewijs voor de Exodus uit Egypte opnieuw te onderzoeken, omdat dit ons uiteindelijk zal helpen om de Seirberg te identificeren. Het is verbazingwekkend hoeveel vooroordelen we hebben over de Exodus die ons verhinderen de waarheid te begrijpen, waardoor we zowel de Bijbelse berg Sinaï als de Seirberg niet correct kunnen identificeren.

Mozes kreeg van God specifiek de opdracht om hun reizen vast te leggen:

> "En Mozes schreef hun uitgaan op naar hun reizen ***door het gebod van de HEERE***."[37]

Hij kreeg duidelijk het bevel om dit met een reden te doen.

Als we de Assyrische verslagen als leidraad gebruiken, is het tegenwoordig mogelijk om de route van Israël te traceren na het verlaten van Egypte tot aan de tijd van Mozes' dood. Laten we dus bij het begin beginnen.

Toen Israël zich in Egypte vestigde, wordt ons verteld dat ze in het land Gosen woonden.[38] Dit land lag in de delta vlakbij de stad Tanis, aan de Tanitische tak van de Nijl:

> "Wonderbaarlijke dingen deed hij in de ogen van hun vaderen, in het land Egypte, op het veld van Zoan. Hij verdeelde de zee, en deed hen ; en Hij deed de wateren staan als een

---

[34] Deut. 2:5.
[35] Josh. 24:4.
[36] Deut. 2:1.
[37] Deut. 33:2.
[38] Gen. 45:10 & 46:28.

hoop. Overdag leidde Hij hen ook met een wolk, en de hele nacht met een licht van vuur...

"Ja, zij keerden zich om en verzochten God, en begrensden de Heilige Israëls. Zij herinnerden zich Zijn hand niet, noch de dag, waarop Hij hen van den vijand verlost had. Hoe Hij Zijn tekenen in Egypte gedaan had, en Zijn wonderen op het veld van Zoan."[39]

Algemeen wordt aangenomen dat Zoan (geschreven als צֹעַן *Tso[gh]an*) de Hebreeuwse naam voor Tanis is.

Toen Moshe (Mozes) Egypte ontvluchtte nadat hij de Egyptenaar gedood had die een van zijn broeders sloeg, wordt ons verteld dat hij in het land Midian ging wonen.[40] De schrijvers van het Nieuwe Testament vertellen ons dat hij 40 jaar oud was toen dit gebeurde.[41] Hij trouwde met Tsipporah (Zipporah), de dochter van Reuel die de priester van Midian was.[42]

"Mozes nu hoedde de kudde van Jethro, zijn schoonvader, de priester van Midian, en hij leidde de kudde naar het verste einde van de woestijn ***en kwam op de berg van God, naar Horeb***."[43]

De woorden die vertaald zijn als "naar het verste einde van de wildernis אַחַר הַמִּדְבָּר" kunnen ook vertaald worden als "aan de achterkant/achteren/achter de wildernis". De meeste keren dat het woord אַחַר *achar* in de Bijbel voorkomt, wordt het vertaald als "na". Dit betekent dat we het hebben over ergens dichtbij waar hij verbleef.

Terwijl hij daar in de woestijn de kudde van zijn schoonvader hoedde, verscheen hem "een engel van de HEER in een vuurvlam uit het midden van een struik"[44].

"En Hij [de HEERE] zeide: 'Zekerlijk zal Ik met u zijn; en dit zal u tot een teken zijn, dat Ik u gezonden heb: als gij het volk uit Egypte gebracht zult hebben, zult gij God dienen ***op deze berg***.'[45]

De berg waarover gesproken wordt is de berg Sinaï - ook wel geassocieerd met, zo niet ook bekend als, Horeb. Deze berg lag dicht bij het land Midjan, en het land Midjan lag in Saoedi-Arabië - ***niet*** in wat vandaag de dag bekend staat als het Sinaï Schiereiland:

"*Madian*, de *Modiana* van *Ptolemaeus*, en *Midian* of *Madian* van de Schrift, is een stad van *Hejaz*, op dit moment weinig beter dan een hoop ruïnes. Het is gelegen aan de ***oostelijke*** oever van de zee *'Al-Kolzom* [Rode Zee], op niet grote afstand van de golf van *Ailah* [Golf van Akaba]. De Arabieren hebben verschillende tradities met betrekking tot deze plaats, namelijk dat het zijn naam kreeg van de stam van Madian, die het eerst bouwde en bewoonde; dat *Shoaib*, de zoon van *Mikaïl*, de zoon van *Yafbjar*, de zoon van *Madian*, van die stam, dezelfde persoon was als de schoonvader van *Mozes*, die in de Schrift *Reuel* of *Reguel* wordt genoemd, en *Jethro*; en dat de bron, vanwaar *Mozes*, of, zoals zij hem noemen, *Mûsa*, *Jethro's* kudden drenkte, nog steeds bestond toen *Abulfeda* zijn geografische beschrijving van *Arabië* schreef."[46]

Het volgende artikel staat in de Joodse Encyclopedie:

"Sporen van de Midjanieten bestonden in de tijd na de Bijbel. Ptolemaeus ('Geografie,' vi. 7) vermeldt een plaats genaamd Modiana, aan de kust van Arabië; volgens zijn verklaring van de positie, kan deze plaats worden geïdentificeerd met het Madyan van de Arabische geografen, in de buurt van 'Ain 'Una, tegenover het uiteinde van het Sinaïtisch Schiereiland, en nu bekend onder de naam van

---

39 Psalm 78:12-43.
40 Exod. 2:15.
41 Handelingen 7:23.
42 Exod. 2:16-21.
43 Exod. 3:1.
44 Exod. 3:2.
45 Exod. 3:12.
46 *An Universal History from the Earliest Account of Time to the Present* Vol. VII, p.238 - Chap. 8 *The History of the Arabs, and their Antient State, to Mohammed* Printed by T. Osborne, London 1744 and written by a number of contributors.

> Magha 'ir Shu'aib' (= 'de grotten van Shu'aib' ['Jethro'])."[47]

William Smith bevestigt ook de locatie van het land Midian:

> "Eusebius en Hiëronymus vermelden een stad Madian, zo genoemd naar een van de zonen van Abraham door Ketura, gelegen voorbij Arabië (d.w.z. Idumaea) naar het zuiden, in de woestijn van de Saracenen, bij de Rode Zee, waarnaar het district werd genoemd; en een andere stad met dezelfde naam bij de Arnon en Areopolis; waarvan de ruïnes alleen in hun dagen bestonden. (Onomast. s. v.; comp. Hieron. Comm. ad Jes. lx. en Ezech. xxv.)
>
> "De ligging van deze twee steden zou de grenzen van het territorium van de Midjanieten in hun meest bloeiende dagen bepalen. De eerste van deze twee steden is ongetwijfeld de stad die door Josephus (J. AJ 2.11.1) wordt genoemd onder de naam Madiene (Μαδιηνή),[48] gelegen aan de Rode Zee, en wordt door Reland geïdentificeerd als het moderne Midjan (het Madian van Abulfeda), identiek met het Modiana van Ptolemaeus. (Reland, Palaestina, pp. 98-100.) Het ligt ongeveer halverwege de oostkust van de Elanitische golf. (Forster, Geog. of Arabia, vol. ii. p. 116 ; en zie de verwijzingen in zijn index onder Midian.)"[49]

Deze informatie lijkt in de afgelopen eeuw gemakshalve te zijn 'begraven', omdat het beter is om de algemene misvatting te accepteren dat de Sinaïberg op het Sinaï Schiereiland ligt en dat Mozes de kinderen van Israël veertig jaar lang om dit ingesloten woestijngebied heen leidde. Archeologen hebben zelfs locaties op het Sinaï Schiereiland 'verzonnen' om overeen te komen met het Bijbelse verslag. (Dit zal zo dadelijk duidelijk worden).

Het moet misschien ook vermeld worden dat het land Midjan een groot gebied moet zijn geweest, want er staat geschreven dat ze vijf koningen hadden!

> "En zij doodden de koningen van Midian, naast de , die gedood waren; namelijk Evi, en Rekem, en Zur, en Hur, en Reba, ***vijf koningen van Midian***: Ook Balaam, de zoon van Beor, doodden zij met het zwaard."[50]

Elke koning zal over zijn eigen kleine domein geregeerd hebben. Het Sinaï Schiereiland is nergens groot genoeg om dit aantal steden te herbergen.

Josephus beweerde dat de zonen Keturah "bezit namen van Troglodytis, en het land Arabia Felix, tot aan de Rode Zee".[51] Arabia Felix wordt door de Griekse en Latijnse schrijvers bijna altijd opgevat als Saoedi-Arabië (hoewel Herodotus het land Israël in deze aanduiding van Arabia Felix opnam - zie het hoofdstuk Arabia de Gezegende verderop in dit werk) terwijl Troglodytis (variant Trogodytices) de naam was die gegeven werd aan het kustgebied van Afrika dat de Rode Zee grensde. Plinius noteerde in zijn geografische lijst van plaatsen aan de Afrikaanse kust van de Rode Zee zelfs "het land van de Trogodyten, dat in vroegere tijden Midoë [Latijn: Midoen] werd genoemd en door andere mensen Midioë [Latijn: Midioen]".[52] Het helpt niet dat Keturah twee zonen had met vergelijkbare namen, dus deze twee namen die Plinius aanhaalt zouden afkomstig kunnen zijn uit Medan of Midian.[53]

Het is ook zeer waarschijnlijk dat Plinius zijn feiten verkeerd heeft en dat deze mensen ***uit*** Midian kwamen, aangezien Josephus naar Saoedi-Arabië verwees toen hij het over Troglodytis had. Ik wil er ook op wijzen dat het Griekse woord Troglodytis (τρωγλοδύταις) "holbewoners" betekent.

---

47 Ingang onder *Midian en Midianieten*, *Joodse Encyclopedie* Vol. 8, p.548, Isidore Singer et al, New York 1906.
48 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* ii.xi.1.
49 Vermelding onder *Midiani'tae*, *Dictionary of Greek and Roman Geography* Vol. 2, p.354, William Smith, Londen 1872. (Nadruk van mij.)
50 Num. 31:8.
51 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.xv.1.
52 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.34 (169).
53 Gen. 25:2 & 1 Chron. 1:32.

De "Grotten van Jethro" in het land Midian in het noordwesten van Saoedi
Arabië ten oosten van de Golf van Akaba.

of "iemand die in holen woont".[54] Deze manier van wonen is goed terug te vinden in het noordwesten van Saoedi-Arabië in de regio die we hier bespreken. Het bouwen van grotten voor woningen lijkt echter meer een Edomitische gewoonte te zijn, en die grotten zijn heel kenmerkend omdat ze letterlijk uit de rotswand zijn gehouwen. Voor zover ik weet zijn er geen vergelijkbare grotwoningen ontdekt in de buurt van de traditionele locatie van de Sinaïberg.

Veel van de Arabische stammen werden uit hun land verdreven naar het land dat we vandaag de dag kennen als Ethiopië toen de koningen van Chaldea, Perzië en Macedonië op hun beurt hun land binnenvielen. De Eritreeërs, die dit gebied aan de Afrikaanse kust vandaag de dag nog steeds bewonen, stammen af van de Elonieten die ooit in de stad Elath (de plaats die ook bekend staat als Elon of Aelana) woonden. Deze schrijvers schreven over de verblijfplaats van de verschillende volkeren in hun tijd. Dit weerspiegelt niet noodzakelijkerwijs de situatie zoals die was in de tijd van Mozes. Al deze bronnen wijzen er echter onmiskenbaar op dat Midjan oorspronkelijk aan de oostkant van de Golf van Akaba lag. De berg Sinaï moet dus in deze regio worden gezocht.

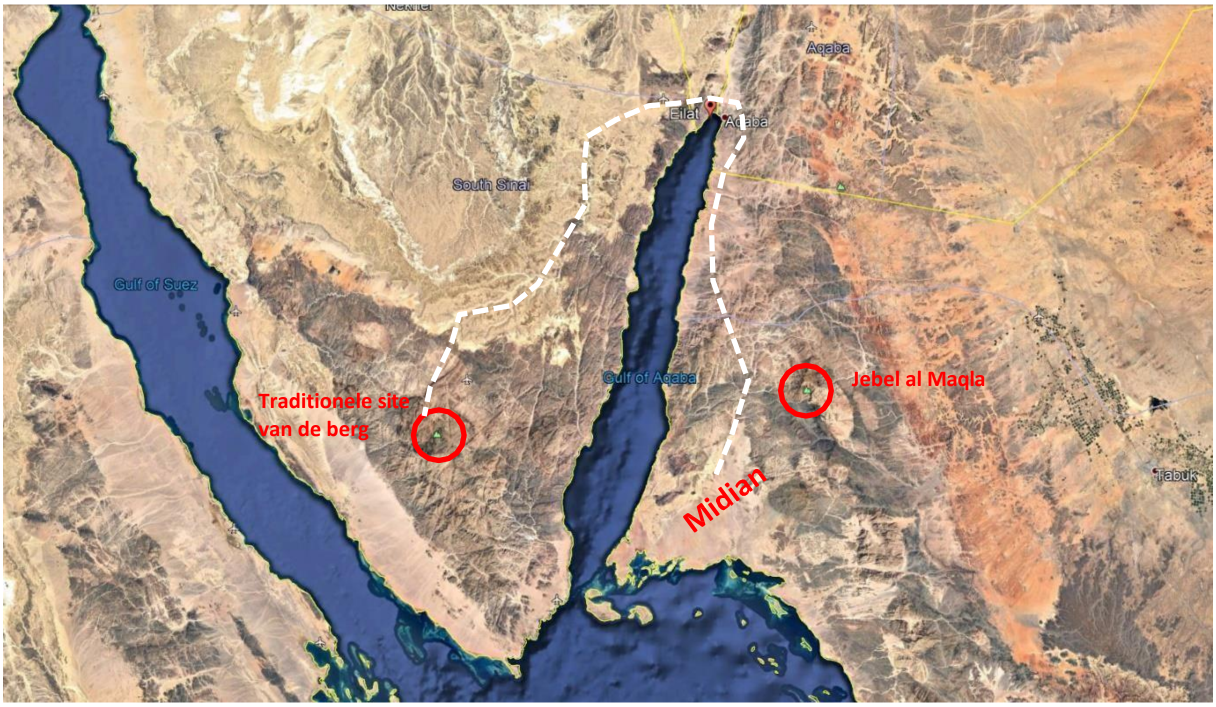
Schriftgeleerden hebben op bepaalde passages in de Bijbel gewezen die suggereren dat de berg Sinaï niet in het land Midjan lag. Ten eerste is er geen Schrifttekst die zegt dat de Sinaïberg in het land Midjan ligt. Toen Mozes zijn kudde naar de achterkant van de woestijn leidde, bracht hij hen ***buiten*** Midjan. Toch hebben we het hier niet over een lange afstand. We hebben het zeker niet over een rondreis van 400 mijl, wat we moeten accepteren als Mozes zijn kudde inderdaad naar de traditionele plaats van de Sinaïberg bracht (d.w.z. de Sint-Katelijnberg op het Sinaï Schiereiland). De suggestie dat Mozes zo'n lange afstand aflegde omwille van weidegrond voor zijn kudde is totaal onlogisch. Er is geen enkele aanwijzing dat de traditionele plek vruchtbaarder is, of ooit vruchtbaarder was, dan het land Midian waar hij op dat moment verbleef.

Eén zo'n passage die wordt aangehaald als bewijs dat het land Midjan ergens anders was dan de berg Sinaï staat in het Boek Numeri:

> "En Mozes zeide tot Hobab, den zoon van Raguel, den Midianiet, Mozes' schoonvader: Wij zijn op reis naar de plaats, waarvan de HEERE gezegd heeft: Ik zal het u geven; komt met ons, en wij zullen u goed doen; want de HEERE heeft het goede over Israël gesproken. En hij zeide tot hem: Ik zal niet heengaan; maar ik zal vertrekken naar mijn eigen land, en naar mijn bloedverwanten."[55]

Eerst en vooral, zelfs als de berg Sinaï in het land Midjan lag (wat niet zo is - hij ligt in de woestijn ten noorden van het land Midjan), dan zegt deze passage alleen dat Hobab Mozes zou verlaten en in zijn eigen land Midjan zou blijven. Er staat niet dat hij zou terugkeren naar een ver land - alleen dat hij in zijn eigen land zou blijven.

[54] Vermelding onder τρωγλοδύτης op p.1586 in *A Greek-English Lexicon*, Henry George Liddell and Robert Scott, New York 1883.
[55] Num. 10:29-30.

De suggestie dat Mozes de kudde van Jethro meer dan 220 mijl naar de traditionele plaats van de Sinaïberg (de Sint-Katelijnberg) leidde, klopt gewoon niet.

De andere passage die als bewijs wordt aangehaald staat in het Boek Exodus, dit keer over Mozes' schoonvader, Jethro:

> "En Mozes liet zijn schoonvader vertrekken, en hij ging zijn eigen land binnen."[56]

Nogmaals, dit zegt alleen dat Jethro Mozes niet zou vergezellen naar het Beloofde Land. Er is hier niets dat suggereert dat ze een paar honderd kilometer reisden naar de traditionele locatie van de berg Sinaï in het Sinaï Schiereiland (of een andere voorgestelde locatie in het Sinaï Schiereiland) om Mozes te begroeten. En zou Jethro helemaal vanuit thuisland in het noordwesten van Saoedi-Arabië naar het puntje van wat vandaag de dag bekend staat als het Sinaï Schiereiland zijn gereisd om Mozes te begroeten? Dat is niet logisch.

De identificatie van de traditionele locatie van de Sinaïberg op het Sinaï Schiereiland lijkt op zijn vroegst uit het laatste deel van de 4e eeuw CE te dateren.

> "Het lijkt niet bekend te zijn geweest, of de relevantie ervan voor de joods-christelijke traditie is vastgesteld, tot ver in de vierde eeuw."[57]

Verder:

> "Het is belangrijk om op te merken dat Eusebius van Caesarea de Sinaï niet opneemt in zijn *Onomasticon* in 330 CE, hoewel hij wel de locatie van Rephidim/Pharan noteert. Op hetzelfde moment (333) nam de zogenaamde Courdeaux pelgrim de Sinaï niet op in zijn bezoeken aan het Heilige Land. Deze stiltes suggereren dat de identiteit van de Sinaï op dat moment nog niet was vastgesteld of gepubliceerd."[58]

Ik wil hier op wijzen, na het bestuderen van zijn *Onomasticon*, dat Eusebius Rephidim dichtbij

---

56 Exod. 18:27.

57 *History and Hagiography from the Late Antique Sinai*, Introduction, p.17, Daniel Caner, Glasgow 2010.

58 *Ibid*. fn. 68.

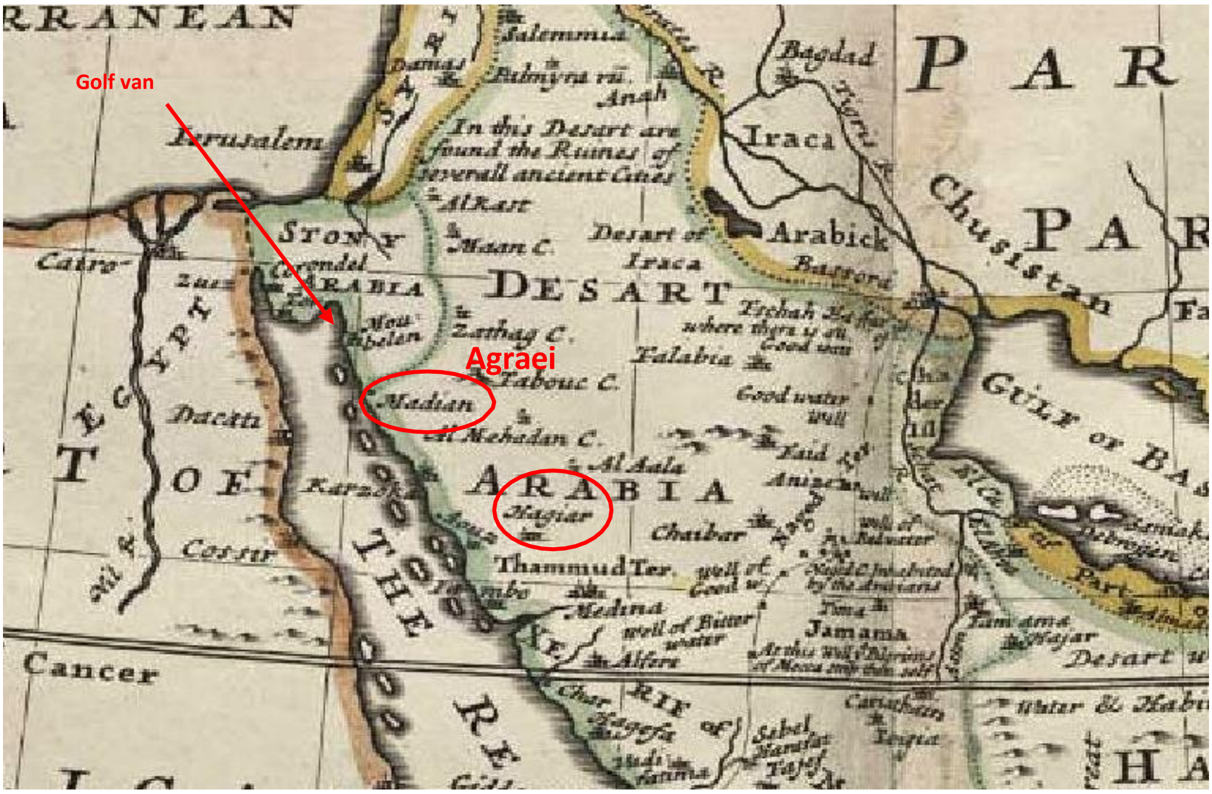
naar de berg Sinaï op gezag van de Bijbel, maar uit wat hij schreef blijkt duidelijk dat hij geen flauw idee had waar deze plaats zich feitelijk bevond, dus de auteur van het bovenstaande citaat was een beetje aanmatigend in zijn opmerking dat Eusebius "de locatie van Rephidim/Pharan" noteert.

Het probleem is dat mensen, in plaats van naar het totaalplaatje te kijken, simpelweg naar één klein onderdeel van de Exodusreis kijken en hun eigen interpretaties toepassen op wat de Bijbel zegt, zelfs zo ver dat ze de betekenis van veel Hebreeuwse woorden 'herschrijven' om bij die interpretaties te passen. Door het land Midjan te identificeren, kunnen we beginnen met het herbeoordelen van wat de Bijbel zegt en alle misvattingen corrigeren waar we ons eeuwenlang stevig aan hebben vastgehouden. Wat overduidelijk zal worden als we ons een weg banen door al het bewijs, is dat of Jebel al Lawz of de aangrenzende Jebel al Maqla in het noordwesten van Saoedi-Arabië de Bijbelse berg Sinaï is.

Volgens de apostel Paulus:

> "Want deze Agar is de berg Sinaï in Arabië, en beantwoordt aan Jeruzalem, dat nu is, en met haar kinderen in slavernij is."[59]

Het Agar-gebergte, dat op moderne kaarten Hajar of Hedjar wordt genoemd, omvatte Jebel Al Lawz en lag in Saoedi-Arabië. Op de volgende kaart van cartograaf Herman Moll (1674?-1732) stond dit gebergte bekend als Hagiar.

Een kaart van Saoedi-Arabië gemaakt door de cartograaf Herman Moll (1674?-1732)

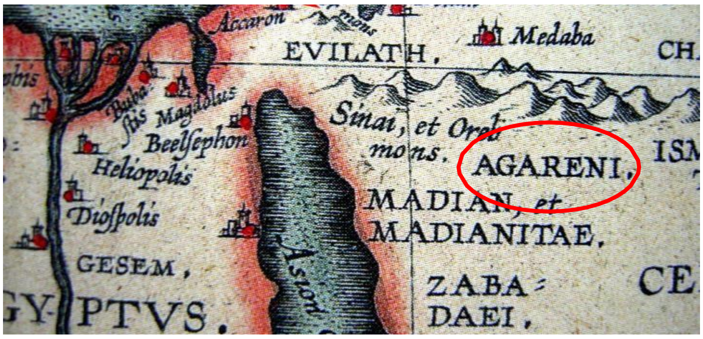
Er wordt gesuggereerd dat deze namen Hagiar, Hajar of Hedjar, "stenen bergen" betekenen,[60] maar dit lijkt een moderne interpretatie te zijn, omdat de namen verward zijn geraakt door moderne commentatoren. De Zwarte Steen van Kaaba in Mekka wordt bijvoorbeeld *Al-hajar Al-*

59 Gal. 4:25.

60 Zie bijvoorbeeld http://en.wikipedia.org/wiki/Al_Hajar_Mountains.

Aswad genoemd in het Arabisch, waar 'hajar' wordt vertaald als 'steen', maar het Hagiar-gebergte lijkt correcter te zijn vernoemd naar de Hagarieten die daar ooit woonden. Deze Hagarieten zijn de mensen die Strabo en Plinius Agraei noemden en die ons vertelden dat ze langs de grens tussen de Arabische woestijn en Arabia Felix woonden.[61] (Zie de kaart hierboven voor de locatie van dit volk bij benadering.) Plinius noemt dit volk onder degenen die de gebieden "van zee tot zee" bezetten,[62] waarmee hij het gebied tussen de Rode Zee en de Arabische Zee bedoelt. William Smith informeert ons in zijn *Dictionary of Greek and Roman Geography* dat Hieronymous, in zijn bespreking van Genesis Hoofdstuk 25, de Agraei in het land Midian plaatste.[63] Ik heb echter geen verwijzing van Hieronymous kunnen vinden dan een verwijzing naar de zonen van Ketura die in dit gebied woonden[64] en naar de zonen van Nabaioth, een van de zonen van Ismaël, die "het hele gebied van de Eufraat tot aan dat deel van Arabië dat bekend staat als de Nabateese Rode Zee" bezetten,[65] hiermee verwijzend naar de plaats waar de Golf van Akaba zich bij de Rode Zee voegt. Ik kan alleen maar aannemen dat William Smith het laatstgenoemde gebied rond de Golf van Akaba bedoelt.

Op een kaart die rond 1598 door Abraham Ortelius werd gemaakt, heette dit gebied Agareni, waarmee alle mythes over de betekenis van de naam 'Steenbergen' uit de wereld zijn geholpen! Agareni is een variant van Agraei.

Kaart van Abraham Ortelius uit 1598 waarop het Hagiar-gebergte te zien is als Agareni - genoemd naar de Hagarieten (Grieks Agraei) die daar ooit woonden.

Verder vertelt ds. Charles Forster ons dat de Hebreeuwse letter ג *gimel*, wat overeenkomt met een harde *g* in het Engels, wordt in het Arabisch vaak getranslitereerd als *j* of *dj*:

"De Ismaëlitische namen, zoals ze voorkomen in de klassiekers, vertonen vergelijkbare variaties van modificatie ...
...bijvoorbeeld, Araga en Araganitæ, voor Agar en Agaranitæ; Nagara, Anagrana, en Πολις Αγρανων (nu Nedjran, of 'de stad van Nedjran,' نجران هاجر) voor Agara, Agarena, en de stad van de Hagarenen of Agræi: de *verschillende lezingen* van de Grieken volstaan, alleen, om de ware schriftuurlijke en patriarchale nomenclatuur te herstellen.

"De idiomatische juistheid van de zin Πολις Αγρανων, in Strabo, als de naam van Nedjran, is vastgesteld door de hoogste autoriteiten... ...Hagar Nedjran kan dus beter worden weergegeven als *Hagar van de Agræi, of Hagarenen: Nedjran* is de zachtere, of Bedoeïenenuitspraak, voor Agrana, Nagrana, of Anagrana; allemaal andere vormen van Agarena."[66]

Hedjar (var. Hajar) is daarom een variant van Hagar. Merk op dat, volgens Plinius, "Aelius Gallus, een lid van de Ridderorde" de stad Negrana verwoestte.[67] Hij nam aan dat deze stad niet genoemd werd door andere auteurs, maar was zich er duidelijk niet van bewust dat Negrana een

---

61 Strabo, *Geografie* xvi.iv.2 (Ἀγραίων *Agraiun*) & Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (154).

62 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (154).

63 *Dictionary of Greek and Roman Geography* Vol. 1, tweede item onder Agraei op p.74, William Smith, Boston 1870.

64 "nos quod incertum est relinquentes hoc dicimus quod et Cetura nati filii Abraham iuxta historicos Hebraeorum occupauerint τρωγλοδύτιν et Arabiam, quae nunc uocatur εὐδαίμων, usque ad maris rubri terminos." "Het moet aan ons worden overgelaten om te zeggen dat zij [de zonen van Ketura] volgens de Joodse geschiedschrijvers Troglodytes en Arabië bezetten, dat nu Eudaimon [d.w.z. Arabia Felix] wordt genoemd, zelfs aan de uiteinden van de Rode Zee." (Hieronymi, *Quaestiones Hebraicae in Libro Geneseos*, p.39 Pauli de Lagarde, Lipsiae, Liepzig 1868.)

65 *Ibid.* p.40.

66 *The Historical Geography of Arabia* Vol. 1, Intro. voetnoot op pp.lxxvi-lxxvii, Rev. Charles Forster, Londen 1844.

67 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (160).

variant van Agrana was.

De stad Agra, die ergens ten oosten van de stad Aelana (voorheen Eloth) aan de Golf van Akaba lag, moet vernoemd zijn naar deze Agraei die daar ooit woonden, waarbij Agra een variant is op de spelling van de naam Hagar (Grieks Ἄγαρ). Plinius vertelt ons dat deze stad de hoofdstad of koninklijke stad van de Laeanitae was.[68] Er was duidelijk een nauwe alliantie tussen de Laeanitae en de Agraei, omdat afgescheiden facties van de Agraei en Laeanitae, onder de namen Agrianes en Laeaeans, door Thucydides worden beschreven als woonachtig in Paeonia[69] (een oude regio die deel ging uitmaken van het koninkrijk Macedonië). Zoals binnenkort zal worden aangetoond, omvatte de specerijenhandel het vervoer van specerijen vanuit het zuiden van Saoedi-Arabië, langs de kust van de Rode Zee van Arabië, met behulp van vlotten of korjalen, tot aan de stad Aelana, dan over land naar Gaza en vandaar naar verschillende plaatsen in het Middellandse Zeegebied. Het wordt duidelijk dat de Agraei en Laeaeërs in Paeonia aankwamen als gevolg van deze omgang met het Europese vasteland. Sommige van deze Hagarieten werden huurlingen voor de Macedoniërs. Polybius schrijft bijvoorbeeld dat 1.000 Agraei de Macedoniërs bijstonden in de Slag bij Sellassia in 222 voor Christus.[70]

Een andere groep Agraei komt voor in Aetolia in Griekenland:

> "De Agraei, die de noordwestelijke hoek van Aetolië bewoonden, grenzend aan Ambracia, waren geen afdeling van de Aetolische natie, maar een apart volk, geregeerd ten tijde van de Peloponnesische oorlog door een eigen koning, en pas later verenigd met Aetolië. De Aperanti, die in hetzelfde district leefden, lijken een onderverdeling van de Agraei te zijn geweest."[71]

Deze Agraei, die in Aetolië woonden, waren nauw verbonden met de Ambracioten, waarvan ik heb aangetoond dat zij afstammelingen waren van de stam van Efraïm. (Zie *de Doriërs* in *De Vergeten Stam van Nafthali & de Feniciërs*).

Over deze Agraei staat geschreven dat:

> "De Agraei waren een niet-Helleens volk, en werden aan het begin van de Peloponnesische oorlog geregeerd door een inheemse koning, Salynthius genaamd, die genoemd wordt als bondgenoot van de Ambracioten, toen de laatsten verslagen werden door de Acarnaniërs en Demosthenes in 426 v. Chr. Twee jaar later (424) marcheerde Demosthenes tegen Salynthius en de Agraei, en dwong hen zich aan te sluiten bij de Atheense alliantie. Vervolgens werden ze onderworpen aan de Aetoliërs, en worden ze een Aetolisch volk genoemd door Strabo... ...Dit volk wordt genoemd door Cicero (*in Pison* 37), onder de naam Agrinae, wat misschien een corrupte vorm is. Strabo ... vermeldt een dorp genaamd Ephyra in hun land; en Agrinium zou ook uit de naam blijken een van hun steden te zijn geweest ... ... De Agraei waren een ander volk dan de Agrianes, die aan de grenzen van Macedonië leefden."[72]

In *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* toon ik aan dat Ephyra een variant is van de naam Ephraim. Het feit dat er een stad Ephyra was vernoemd naar de familie van Ephraim laat zien dat er een vorm van alliantie was tussen de twee naties. Merk op hoe de schrijver ***aanneemt*** dat Agrinae een fout is voor Agraei! Merk ook op dat ze beweren dat deze Agraei van Aetolia een ander volk waren dan de Agrianes die in Macedonië woonden, welke veronderstelling ongegrond is.

---

68 Plinius, *Nat. Hist.* vi.32 (156).
69 Thucydides, *Peloponnesische oorlog* ii.96.
70 Polybius, *Historiën* ii.65.
71 *A Dictionary of Greek and Roman Geography* Vol. 1, item onder Aetolia op p.65, William Smith, Londen, 1873.
72 *Ibid.* Vol. 1, item onder Agraei op p.74.

We zouden hetzelfde argument kunnen toepassen op de Joden die vandaag de dag in het Verenigd Koninkrijk wonen en zeggen dat zij een ander volk zijn dan degenen die in Jeruzalem wonen. Ze hebben gewoon een vergelijkbare naam. Natuurlijk zou zo'n bewering duidelijk onjuist zijn. Agrianes en Agrinae zijn beide varianten van dezelfde naam. Merk ook op dat Strabo de Agraei als Aetoliërs beschouwde. De schrijvers konden eenvoudigweg niet onderscheiden wie tot welke stam behoorde. Op dezelfde manier, wanneer geleerden tegenwoordig een fijn onderscheid maken tussen de verschillende vormen van namen, slagen ze er niet in om eenvoudige regels van fonetiek te begrijpen.

Diodorus noemde de Agraei die in het gebied rond de Golf van Akaba woonden Nabateeërs:

> "Nadat men voorbij dit land [d.w.z. het Sinaï-schiereiland] is gevaren, de Golf van Laeanieten, waar omheen veel bewoonde dorpen van Arabieren liggen die bekend staan als Nabateeërs. Deze stam bezet een groot deel van de kust en niet weinig van het land dat zich in het binnenland uitstrekt, en het heeft een volk dat onnoemelijk talrijk is en kudden in een onvoorstelbare hoeveelheid."[73]

Zoals eerder gezegd was Hagar de moeder van Ismaël, vandaar dat de Nabateeërs Agraei of Hagarieten waren. Merk echter op dat Strabo ons informeert dat "de Idumeeërs Nabateeërs zijn".[74] De Nabateeërs waren echter in de eerste plaats Ismaëlieten, vernoemd naar Nabaioth, zoon van Ismaël,[75] een verklaring die wordt bevestigd door Josephus:

> "Toen de jongen [Ismaël] was, trouwde hij met een vrouw, van geboorte een Egyptische, de moeder zelf oorspronkelijk afkomstig was. Uit deze vrouw werden Ismaël twaalf zonen geboren: Nabaioth, Kedar, Abdeel, Mabsam, Idumas,[76] Masmaos, Masaos, Chodad, Theman, Jetur, Naphesus, Cadmas. Deze bewoonden het gehele land van de Eufraat tot aan de Rode Zee en noemden het Nabatene. Zij zijn een Arabische natie en noemen hun stammen naar deze, zowel vanwege hun eigen deugdzaamheid als vanwege de waardigheid van Abraham, hun vader."[77]

De Idumeeërs (d.w.z. Edomieten) en Nabateeërs waren daarom twee verschillende volken, maar de Laeërs, die afstamden van de Edomitische hertog met de naam Elon, waren duidelijk nauw verwant aan de zonen van Ismaël. Helaas was dit soort verwarring tussen stammen gemeengoed onder de klassieke schrijvers.

In het boek Kronieken (1 Kron. 5:10) worden deze Hagarieten הַֽהַגְרִאִים Hagra'im genoemd, een naam die in de AV getranslitereerd wordt als Hagarieten, terwijl ze in het Boek der Psalmen (Psalm 83:6 of 83:7 in het Hebreeuws) zij eenvoudig הַֽהַגְרִים Hagrim genoemd worden, en in de AV getranslitereerd worden als Hagarenen. Beide namen kunnen in het Grieks getranslitereerd worden tot Agraei of Agreni. In de Septuagint wordt de naam getranslitereerd als Ἀγαρηνοί *Agrenoi* in het boek Psalmen[78] en als Ἀγαραῖοι *Agaraei* in het eerste boek Kronieken.[79] In de tijd van Ptolemaeus,
De Hagarieten die tot in de tijd van Plinius in het noordwesten van Saoedi-Arabië woonden, bevonden zich nu onder de naam Agraioi veel noordelijker, ten oosten van het Meer van Galilea in het land Basjan.[80]

Zoals hierboven is aangetoond, lag het land Midian aan de oostelijke oever van de Golf van Akaba in het noordwesten van Saoedi-Arabië. De suggestie dat Mozes de kudde van Jethro op reis leidde

[73] Diodorus, *Bibliotheek* iii.43.4.
[74] Strabo, *Aardrijkskunde* xvi.ii.34.
[75] Gen. 25:13 & 1 Chron. 1:29.
[76] Het is interessant om op te merken dat Dumah, zoon van Ismaël, door Josephus Idumas wordt genoemd. Dit leidt tot verwarring als we proberen onderscheid te maken tussen de stammen Dumah en Edom.
[77] Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.xii.4.
[78] Psalmen 82:6.
[79] 1 Kron. 5:10.
[80] Ptolemaeus, *Aardrijkskunde* v.19, §.2.

van ***ten minste een rondreis van vierhonderd mijl*** naar de traditionele plaats van de berg Sinaï, in wat vandaag de dag bekend staat als het Sinaï Schiereiland, is niet alleen totaal onlogisch, maar is complete waanzin.

Philo schrijft:

> "Toen hij de kudde naar een plaats leidde ***waar water en gras in overvloed waren*** en waar de schapen overvloedig groenvoer hadden, kwam hij bij een vallei waar hij een verbazingwekkend schouwspel zag."[81]

Het hoeft geen betoog dat de traditionele Sinaïberg niet aan deze beschrijving voldoet. Er is ook nergens een plek waar een groot aantal mensen, inclusief hun kuddes, kunnen kamperen of waar zelfs maar voldoende water of weiland is om in hun behoeften te voorzien. Op de plaats Jebel al Maqla in Saoedi-Arabië is er voldoende ruimte voor een groot kampement en voor de tabernakel die ze bouwden en er zijn ook de overblijfselen van een oude rivierbedding en waterputten.

Over deze regio van Saoedi-Arabië informeert Diodorus ons:

> "...Voorbij deze streken is er een vlak en goed bewaterd stuk land dat, dankzij bronnen die door zijn hele omvang stromen, hondsgras, luzerne [d.w.z. luzerne] voortbracht, en lotus zo hoog als een mens. En vanwege de overvloed en de uitstekende kwaliteit van de weidegronden, heeft het niet alleen alle soorten kuddes in onnoemelijk grote aantallen, maar ook wilde kamelen, herten en gazellen...
>
> "...De inwoners van het land rond de golf, die bekend staan als Banizomenes, vinden hun voedsel door op de landdieren te jagen en hun vlees te eten. En er is daar een tempel (ἱερὸν) opgericht, die zeer heilig is en zeer vereerd wordt door alle Arabieren."[82]

Merk allereerst op dat dit land uitstekend geschikt was voor weidegrond. Hetzelfde kan niet gezegd worden van dit land vandaag de dag, dat voornamelijk droog is. Er is echter een ondergrondse waterlaag die sommige lokale mensen met succes hebben aangeboord om het land te irrigeren en van essentieel water voor de gewassen te voorzien. Zelfs de jaren 1950 werd gezegd dat deze gebieden rond het land van Midian goed waren voor weidegrond, maar vandaag de dag is het land onvruchtbaar.[83]

Ten tweede is de naam Banizomenes Hebreeuws. Het betekent "zonen [d.w.z. בְּנֵי *bnei*] van Shimon", wat waarschijnlijk verwijst naar aanhangers van Simon de Rechtvaardige. Deze Banizomenes lijken de mensen te zijn die Plinius Samnaei noemde.[84]

Ten derde is het woord dat vertaald wordt als 'tempel' in de hierboven geciteerde passage het Griekse woorddat 'heilige of gewijde plaats' betekent, een woord dat geassocieerd wordt met ἱερεύω dat 'offeren of slachten' betekent.[85] Als Diodorus tempel had willen zeggen, zou hij in plaats daarvan het meer gebruikelijke Griekse woord νᾱός *naos* hebben gebruikt. Het feit dat de plek "zeer heilig en zeer vereerd is door alle Arabieren" geeft ons een indicatie van het belang van deze plek in het noordwesten van Saoedi-Arabië. Onthoud dat Herodotus de Joden van Jeruzalem als Syriërs beschouwde.[86] Diodorus zou alle Joden die in deze regio van Saoedi-Arabië wonen ook als Arabieren beschouwen. Merk op dat daarentegen geen de klassieke schrijvers een plaats op het Sinaï Schiereiland noemt die als heilig werd beschouwd voor Arabieren, Syriërs of Joden.

---

81 Philo, *Mozes* 1.68.

82 Diodorus, *Bibliotheek* iii.43-4.

83 *Vuur op de Berg op. cit.* Hoofdstuk 2.12 op p.32 - citeert uit *Het land van Midian*, p.201, Harry St. John Philby, Londen: Ernest Benn Limited, 1957.

84 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (158).

85 Vermeldingen onder ἱερὸν en ἱερεύω op p.194 van het *Langenscheidt Pocket Greek Dictionary*, Dr Karl Feyerband, Duitsland (ongedateerd).

86 Herodotus, *Historiën* ii.104.

Jebel al Maqla

De bergen Jebel al Lawz en Jebel al Maqla in deze regio van Saoedi-Arabië vormen het noordwestelijke uiteinde van het Hagar-gebergte. De op één na hoogste van deze bergen, Jebel Al Maqla (door de lokale bevolking Jebel Musa - de berg van Mozes - genoemd), onderscheidt zich doordat de top volledig zwart is. Dit geeft de indruk dat de top zwart is geworden door intense hitte en rook:

> "De berg Sinaï nu stond geheel in rook, omdat de Heer er ***in vuur*** op neerdaalde; en de rook daarvan steeg op als de rook van een ***oven***, en de gehele berg ***beefde hevig***."[87]

Volgens Hoffmeier bestaat de bergtop van Jebel al Maqla uit:

> "een zwartbruine coating van ijzer, mangaan en klei, [die] gewoonlijk wordt gevormd op blootliggende rotsen en oppervlakken van artefacten die zijn ingebed in woestijnbestrating, en die ook wordt gevormd in dorre gebieden als gevolg van organische microbiële activiteit op het rotsoppervlak die het ijzer en mangaan vastzet."[88]

Deze coating waar hij naar verwijst wordt gewoonlijk "woestijnvernis" genoemd. De geologie van de berg is zorgvuldig bestudeerd door de Amerikaanse geoloog Dr. Glen A. Fritz die ons vertelt dat:

> "De woestijnvernistheorie van Hoffmeier lijkt over het hoofd te zien dat het donkere gesteente aan de bovenloop van *Jabal al-Maqla* scherp begrensd is, wat een atypisch verspreidingspatroon voor woestijnvernis zou zijn. Het donkere gesteente wordt verder afgebakend door lichtgekleurde intrusies van stollingsgesteente die *dijken* worden genoemd. Deze structuren zijn lang geleden in de geologische geschiedenis gevormd toen magma binnendrong in breuken van het bovenliggende gesteente... ...De aanwezigheid van deze demarcaties en afbakeningen pleit tegen een algehele verduistering van het oppervlak, zoals wordt verondersteld door het woestijnvernis idee en door de 'Burnt Mountain Theory'".[89]

Hij voert verder aan dat:

> "De uitgezette randen van het donkere gesteente van *Jabal al-Maqla* en de lichtgekleurde dijken die erin voorkomen, zijn verdere argumenten tegen dekenveranderingen die zijn veroorzaakt door hitte of een chemisch proces zoals woestijnvernis."[90]

Dr. Fritz toont aan dat de kenmerkende zwarte piek bestaat uit zwart basaltgesteente met ijzeroxide afzettingen.[91] Hoewel hij toegeeft dat het gesteente is gevormd uit vulkanische lava, ***gaat*** hij ***er toch van uit*** dat dit gesteente miljoenen jaren geleden is gevormd. (De denkfouten van de verschillende radiometrische dateringsmethoden en de wilde aannames over de vorming van geologische kenmerken, waarvan de theorieën inmiddels zijn vastgesteld als wetenschappelijk feit, worden besproken in het hoofdwerk *Ancient History Reconsidered*).

Fritz gaat verder met een poging om de hele 'vuur op de berg'-episode in de Bijbel uit te leggen als niets meer dan een theofanie. Deze uitleg wordt echter niet ondersteund door de Bijbelse teksten die zeggen dat "de hele berg enorm beefde" en dat er rook uit de berg opsteeg "als een vuur op de berg,

---

87 Exod. 19:18.

88 *Het oude Israël in de Sinaï: The Evidence for the Authenticity of the Wilderness Tradition*, p.134, James K. Hoffmeier, Oxford University Press, 2005.

89 *Vuur op de berg, geografie, geologie en theofonie in Jabal al-Lawz*, hoofdstuk 7.3 Woestijnvernis, Dr. Glen A. Fritz, GeoTech, San Antonio, Texas 2016. (ISBN 978-0-692-69985-0.)

90 *Ibid.* Hoofdstuk 7.4 "Burnt Mountain" Conclusie, pp.115ff.

91 *Ibid.* Hoofdstuk 8: Geologie van de *Jabal al-Lawz regio* pp.117ff.

de rook van een oven", "omdat de HEER erop neerdaalde in [het] vuur".[92]

In het boek Rechters lezen we:

> "De bergen ***smolten*** (נָזְלוּ) van voor het aangezicht van de HEER, ja, die Sinaï van voor het aangezicht van de HEER, de God van Israël."[93]

Het Hebreeuwse woord נָזַל *nazal*, dat hier vertaald wordt met 'gesmolten', betekent 'naar beneden stromen', 'naar beneden lopen', 'overlopen', 'verspreiden', 'laten vallen' of 'vloeibaar worden'. De vertaling van 'beving' die in de NIV en andere modernere vertalingen staat, is gewoon fout. Er is geen precedent voor deze vertaling van het Hebreeuwse woord נָזַל *nazal* als 'beving'. Het Hebreeuws is duidelijk, er

Boven: De route die de Israëlieten onder leiding van Mozes waarschijnlijk hebben genomen.

Linksonder: De overblijfselen van een van de vele wagenwielen die zijn ontdekt op de bodem van de zee in de Golf van Akaba. Deze was bedekt met goud.

Middenonder: Een 12 meter hoge rots met een scheur in het midden. Aan de basis van de scheur is bewijs van watererosie, veroorzaakt door water dat ooit uit het midden van de rots kwam.

Rechtsonder: Jebel al Maqla. De top is bedekt met zwart basaltgesteente als gevolg van vulkanische activiteit.

---

92 Exod. 19:18.
93 Judg. 5:5.

staat dat de top van de bergen vloeibaar was geworden. De Latijnse Vulgaat, een van de vroegste vertalingen van de Hebreeuwse Bijbel, vertaalt het als *fluxerunt* wat 'gesmolten' of 'stromend' betekent (het Engelse woord 'flux' komt van dezelfde wortel) en komt overeen met het gebruik van het Hebreeuwse woord נָזַל *nazal*.

Gecombineerd met de eerdere verklaringen dat de berg brandde als een vuur en zeer trilde, laat dit zien we dat naar een vulkaanuitbarsting kijken. Het woord dat vertaald is als "beving" in Exod. 19:18 is יֶחֱרַד *yecherad*, betekent "beefde" en is hetzelfde woord dat ook gebruikt wordt in Exod. 19:16, toen ons verteld werd dat "de berg beefde". 19:16 wanneer ons verteld wordt dat "al het volk dat in het kamp was **beefde** [יֶּחֱרַד]". Een ander woord dat 'beving' betekent wordt gebruikt in Rechters 5:4, hoewel het woord רָעָשָׁה *ra'asha* daar in de AV vertaald is als 'beefde'. Het bijbehorende woord רַעַשׁ *ra'ash* betekent 'gewelddadige beweging, aardbeving, lawaai of tumult'.[94] De berg 'brandde van vuur tot in het midden van de hemel, met duisternis, wolken en dikke duisternis',[95] wat ons vertelt dat de top van de berg bedekt was met hete gesmolten lava en donkere wolken. Ik zie geen andere manier om het Bijbelse verhaal uit te leggen, en als het bedekt was met hete gesmolten lava, zouden de schrijvers het dan op een andere manier hebben kunnen beschrijven? Met beperkte woordenschat moet het antwoord een categorisch 'Nee' zijn.

Het woord dat in de Septuagint in Rechters 5:4 wordt gebruikt is ἐσαλεύθησαν, wat betekent 'zij [d.w.z. de bergen] zwollen/zwollen/ sloegen heen en weer [als een aardbeving], wankelden of rolden [als een schip]'. We moeten echter in gedachten houden dat de Septuagint geen letterlijke vertaling is van het Hebreeuws en dat het onwaarschijnlijk is dat de Joden die betrokken waren bij de vertaling in het Grieks zelf getuige zijn geweest van een hete lavastroom om de betekenis van de passage te begrijpen. Ik wil er hier op wijzen dat de Septuagint niet eens vermeldt dat de berg beefde in Exodus 19:18, terwijl al onze kopieën van de Hebreeuwse Bijbel dit feit duidelijk vermelden.

De Bijbel beschrijft dus vulkanische of seismische activiteit; een vulkaan die op dat moment misschien nog actief was. Hierbij moet worden opgemerkt dat Jebel al Maqla met een hoogte van 2.300 meter een van de hoogste toppen in de regio is, Jabal al Lawz is met 2.580 meter iets hoger. Ik wil benadrukken dat Jebel al Maqla geen vulkaan is, dus we moeten ons afvragen hoe lava op deze manier op de top van Jebel al Maqla kan afgezet, aangezien de berg zelf geen uitgedoofde vulkaan is. De lava moet afkomstig zijn van een actieve vulkaan ergens in de omgeving die op zo'n manier uitbarstte dat de gesmolten lava als kers op een taart op de top van Jebel al Maqla werd gesprenkeld.

Ik heb een verslag gehoord van iemand die een rotsmonster nam van de top van Jebel al Maqla en het stof met gemak wegwaste,[96] dus de suggestie dat de rots zwart is geworden door hitte is discutabel. Iemand anders heeft beschreven dat de coating, wanneer erover gewreven wordt, naar roet ruikt. Dit zou verklaard kunnen worden doordat de berg ondergedompeld is in een donkere dikke rookwolk. Omdat de afzetting zich aan de bovenkant van de rotsen bevindt, en omdat de duidelijke afbakening tussen de lichte en donkere delen van de berg niet is wat je zou verwachten als het veroorzaakt werd door woestijnvernis, moet de werkelijke oorzaak een kwestie van gissen blijven. Wat de verklaring ook is, het doet niets af aan de identificatie van Jebel al Maqla als de Bijbelse berg Sinaï. Josephus beschrijft de berg Sinaï als "de hoogste van de bergen in deze regio

---

94 Ingave onder רַעַשׁ op p.324 in *Langenscheidt Pocket Hebrew Dictionary*, Dr Karl Feyerband, Duitsland 1905.

95 Deut. 4:11.

96 Een interview met Kevin Fisher door Michael Rood in een van zijn Shabbat Night Live shows.

Een man houdt een stier omhoog alsof hij hem offert - van een reliëf ten oosten van de belangrijkste site van Jebel al Lawz.

en de beste weidegronden".[97] Er zijn al argumenten naar voren gebracht om aan te tonen dat dit deel van Saoedi-Arabië zelfs in de eerste eeuw voor Christus een vruchtbare regio was met goede weidegronden. Ook de Griekse schrijver Diodorus plaatst een heilige plaats in deze regio die al in de eerste eeuw voor Christus door Joden werd bewoond.

Aan de voet van Jebel al Lawz zijn overblijfselen van twee altaren gevonden. De grootste van de twee ligt verder weg van de berg en de zijden zijn inscripties met afbeeldingen van koeien, waarvan Dr. Lennart Möller denkt dat het voorstellingen zijn van Egyptische Apis-stieren,[98] maar in mijn hoofdwerk, getiteld *Ancient History Reconsidered*, heb ik aangetoond dat de Apis-cultus in Egypte lang na de tijd van de Exodus is begonnen.

In een andere inscriptie, ten oosten van de site, staan een aantal koeien of ossen op een rij alsof ze naar een altaar worden geleid. Een van de ossen wordt in de lucht gehouden als hij geofferd moet worden.

Het andere altaar aan de voet van Jebel al Lawz is door Arabische archeologen afgedaan als niets meer dan "het verblijf van de arbeiders van de steengroeve en voor het houden van dieren die werden gebruikt voor het transport van stenen langs het geplaveide pad, waarvan op sommige plaatsen nog een deel goed bewaard is gebleven",[99] maar, zoals Dr. Glen Fritz opmerkt:

"De indeling lijkt niet op de gebruikelijke vierkante of rechthoekige vormen van oude woningen of opslagplaatsen. Het contrasteert ook met de historische voorliefde in de regio voor het bouwen van ronde structuren voor bewoning en veestapels. De relatief rechte muren en het degelijke metselwerk duiden op een grote investering in mankracht en een zekere mate van vakmanschap voor de bouw ... ... Bovendien zijn er geen tekenen van portalen of ramen. Als dit bouwwerk was ontworpen als een gebouw, dan zouden de muren minstens twee keer zo hoog zijn geweest om stahoogte te creëren. Als dat zo is, dan zou er veel meer aangrenzend steengruis moeten zijn om te zorgen voor de

Het altaar lag dicht bij de berg met koren die er naartoe leidden. De suggestie van de Arabische schrijvers dat dit overblijfselen zijn van woonruimte die gebruikt werd door steengroevearbeiders houdt geen stand bij nader onderzoek. (Met dank aan Jim en Penny Caldwell.)

97 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* ii.264-5. (ii.xii.1 in Whiston's vertaling.)
98 *The Exodus Case* pp.316-8, Dr. Lennart Möller, Kopenhagen 2008.
99 *Al-Bid': History and Archaeology* p.66, Abdul-Rahman al-Tayyib Al-Ansary et al, Ministerie van Onderwijs, Saoedi-Arabië 2002.

> oorspronkelijke hoogte. Zoals het nu is, is er nauwelijks genoeg gevallen steen om de heuphoge muren te verklaren voor veekraal."[100]

Deze gevoelens worden ook verwoord door Dr. Lennart Möller.[101] De nabijgelegen rotstekeningen van koeien en ossen die op een rij staan, mogelijk voor de slacht, lijken deze hypothese te ondersteunen.

Bijzonder interessant is een voorstelling die in de rotsen is uitgehouwen, ongeveer 90 mijl ten zuidoosten van Jebel al Lawz, met afbeelding van een menora (zevenarmige kandelaar) die onmiskenbaar een afbeelding is van dezelfde die door de Romeinen naar Rome werd meegenomen toen ze de tempel in Jeruzalem verwoestten. Dit alleen al ontkracht elke suggestie dat de Israëlieten hun veertig jaar durende zwerftocht doorbrachten op het Sinaï Schiereiland en verbindt dit gebied in het noordwesten van Saoedi-Arabië opnieuw met de Israëlitische bezetting die moet hebben plaatsgevonden in de tijd van Mozes. Deze rotstekening is sindsdien vernield en bestaat dus niet meer.

Links: De Menora (zevenarmige kandelaar) die oorspronkelijk in de tempel in Jeruzalem stond - zoals afgebeeld op de Titusboog in Rome.

Midden: De identiek gevormde menora zoals afgebeeld op de rotsen zo'n 90 mijl ten zuidoosten van Jebal Al Lawz in Saoedi-Arabië, gefotografeerd door Dr. Sung Hak Kim.

Rechts: Wat er vandaag nog over is van de rotstekening nadat de Saoedi's hem hadden uitgewist.

De oversteek van de Rode Zee

Bij het bestuderen van de Bijbel is het heel gemakkelijk om je vast te bijten in persoonlijke interpretaties. De oversteek van de Rode Zee door Mozes en de Israëlieten staat beschreven in Exodus hoofdstuk 13 tot 15. Het Hebreeuwse woord voor Rode Zee in deze passages is סוּף-יַם. Het Hebreeuwse voor Rode Zee dat in deze passages wordt gebruikt is סוּף-יַם (uitgesproken als Yam Suph),[102] wat meestal wordt geïnterpreteerd als 'Zee van Riet', waardoor iedereen op zoek is naar de locatie van de oversteek op een zee met rietvelden. De Golf van Akaba voldoet duidelijk niet aan deze beschrijving, maar toch wordt ons duidelijk verteld in het eerste boek van Koningen:

> "En koning Salomo maakte een zeemacht van schepen in Ezion-geber, dat is naast Eloth, aan de kust. van de Rode Zee [Yam Suph], in het land Edom."[103]

Etzion-Geber (AV Ezion-geber) en Eloth lagen beide aan de Golf van Akaba. Ondanks bezwaren van schriftgeleerden vertelt de Bijbel ons duidelijk dat de Golf van Akaba Yam Suph heette. Het is mogelijk dat Yam Suph een verbastering is van Yam Esav, wat 'Zee van Esau' betekent. (Esau is de Engelse transliteratie van het Hebreeuwse עֵשָׂו Esav.) Dit zou kloppen met het feit dat de Rode Zee vernoemd is naar Edom, of 'Koning Erythras', oftewel 'Koning Rood'. We moeten in gedachten houden dat het Hebreeuwse vierkante schrift dat we vandaag de dag kennen pas bestond ergens tegen het einde van de Perzische Periode (rond 300 v. Chr.). Daarvoor was het Paleo-Hebreeuwse schrift

[100] *Vuur op de berg op. cit.* Hoofdstuk 5.3, p.81, Dr. Glen A. Fritz.

[101] *De zaak Exodus op. cit.* pp.301-7.

[102] Zie bijvoorbeeld Exod. 15:4.
[103] 1 Koningen 9:26.

op grote schaal gebruikt en werd nog steeds gebruikt tot het midden van de tweede eeuw van de gewone jaartelling. Het Boek Genesis, dat het oudste van de boeken is, zal geschreven zijn in een nog vroeger schrift dat ongelukkig 'Proto-Canaanitisch' wordt genoemd. Op een bepaald moment in het verleden hebben de schriftgeleerden overgeschreven van dit oudere Hebreeuwse schrift naar het nieuwere.

Andere aanwijzingen dat Yam-Suph specifiek naar de Golf van Akaba verwees zijn te vinden in een paar andere Bijbelse passages:

> "En Ik zal uw grens stellen van de Rode Zee [Yam Suph] tot aan de zee der Filistijnen, en van de woestijn [van de Rode Zee of Yam Suph] tot aan de rivier [Eufraat]; want Ik zal de inwoners van het land in uw hand overleveren; en gij zult hen voor uw aangezicht uitdrijven."[104]

Deze passage is alleen logisch als de Golf van Akaba bedoeld is voor Yam Suph.

> "Dit zijn de woorden die Mozes tot geheel Israël sprak aan deze zijde van de Jordaan in de woestijn, in de vlakte tegenover de Rode Zee [Hebreeuwse Suph]."[105]

Mozes bevond zich op dat moment in het woestijngebied ten noorden van de rivier de Arnon. Hier verschijnt, ondanks de vertaling als "Rode Zee" in de AV, het woord Suph in het Hebreeuws zonder enige verwijzing naar zee. De Suph waar in beide gevallen naar wordt verwezen is duidelijk de Golf van Akaba. Merk ook op dat in het Boek Numeri, Suphah (een variant van Suph) ergens in de Arnon riviervallei lag.[106]

De suggestie dat Yam Suph 'zee van riet' betekent, is daarom een verzinsel. Het is gebaseerd op het feit dat het Hebreeuwse woord סוּף *suph* 'vlaggen' ***kan*** betekenen zoals in:

> "En de rivieren zullen vervuild raken; de stromen van Egypte zullen geminacht en opgedroogd worden; het riet en de vlaggen (סוּף) zullen verdorren."[107]

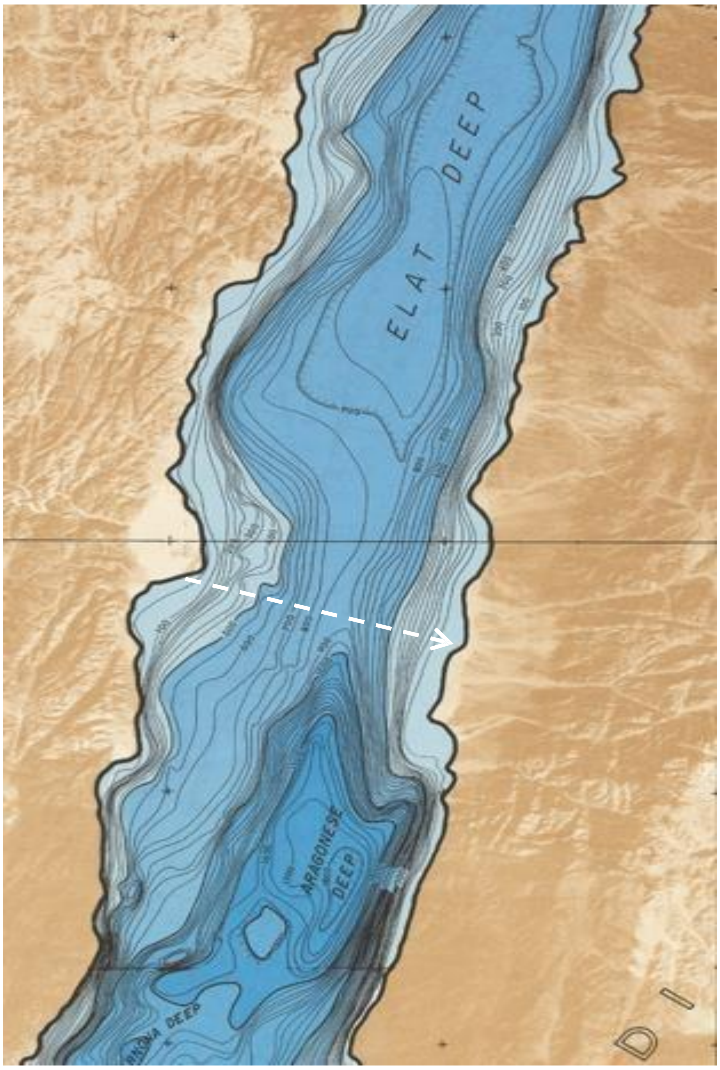
Dit, in combinatie met het voorkomen van een aantal plaatsen met de naam *Pa-Tufi* in de Egyptische documenten, heeft veel archeologen ervan overtuigd dat Yam Suph in Egypte ligt.

> "Als de term *sûf* gerelateerd is aan het Egyptische *p3 ṯ wf(y)* - en ik denk dat dit vrijwel zeker is in het licht van Ward's rigoureuze linguïstische onderzoek van het woord - dan kan yam suph het Hebreeuws zijn geweest voor de eigennaam *p3 ṯ* wfy, een moerassig gebied in de oostelijke Delta. Een andere mogelijkheid is dat *yam suph* in de exodusverhalen gewoon een beschrijvende term is die van toepassing kan zijn geweest op alle moerassige meren in de Isthmus van Suez.
>
> "De oversteek van de zee betekende het einde van het verblijf in Egypte en het zeker het einde van het Egyptische leger dat de vluchtende Hebreeën achtervolgde (Ex 14:23-29; 15:4-5). Na deze gebeurtenis bij Yam Suph ontstond misschien het werkwoord Soph, dat 'vernietigen' en 'tot een einde komen' betekent (vgl. Amos 3:15; Jer 8:13; Isa 66:17; Psa 73:19). Een andere mogelijke ontwikkeling van deze stam is het woord *suphah*, dat 'stormwind' betekent... De betekenissen 'einde' en 'stormwind' zouden leuke woordspelingen zijn geweest op de gebeurtenis die bij de Yam Suph."[108]

Met andere woorden, het enige dat archeologen ons kunnen voorleggen is een hoop giswerk. Maar voor het doel van deze oefening laten we de Bijbel voor zichzelf spreken. De Bijbel gebruikt de naam Yam Suph ***alleen*** in verband met de Golf van Akaba. In combinatie met al het andere bewijsmateriaal dat hier zal worden gepresenteerd, is de Golf van Akaba onweerlegbaar de zee die de Israëlieten overstaken.

---

[104] Exod. 23:31.
[105] Deut. 1:1.
[106] Num. 21:14.
[107] Jes. 19:6.
[108] *Israël in Egypte: The Evidence for the Authenticity of the Exodus Tradition* p.214, James K. Hoffmeier, Oxford University Press 1999.

Bathymetrische kaart van de Nuweiba grensovergang met de onderwaterbrug. Van een kaart van John K. Hall en Zvi ben Avraham uit 1978, Geological Survey of Israel.

Op sommige plaatsen is de Golf van Akaba meer dan anderhalve kilometer diep, maar op één plaats - en slechts op één plaats - is er een onderzeese 'shelf' die vanaf zowel de Egyptische als de Saudi-Arabische kant geleidelijk afloopt tot ongeveer achthonderd meter onder zeeniveau op het laagste punt.[109] Ten noorden en ten zuiden hiervan loopt de zeebodem scherp af tot een nog grotere diepte: Het noordelijke deel staat bekend als Elat Deep en het zuidelijke als Aragonese Deep. (Zie kaart hiernaast.)

Ergens in het begin van de geschiedenis waren er twee rode granieten zuilen opgericht om deze grensovergang te markeren: een aan de kant van Nuweiba en de andere aan de kant van Saudi-Arabië. De zuil aan de oostelijke oever in Saoedi-Arabië werd echter eind jaren 1980 door de Saoedi-Arabiërs verwijderd en niemand weet wat ze op

Rode granieten zuil die de plaats van de oversteek markeert. De zuil lag in het water aan de zuidkant van het strand van Nuweiba. Hij werd opnieuw opgericht door de Israëli's toen ze dit gebied bezetten. Een soortgelijke zuil stond ooit aan de Arabische kust totdat hij werd verwijderd door de Saudi's.

Maar de Zuid-Koreaan Dr. Sung Hak Kim, die werkte als lijfarts van de Saoedische koninklijke familie, vroeg tijdens een bezoek aan het gebied aan een plaatselijke jongen naar de pilaar en hem werd verteld dat de Saoedi's de pilaar hadden verwijderd en in zee hadden gedumpt. Wat de verklaring ook is, het feit blijft dat er een soortgelijke pilaar aan de Saudische kust stond en iedereen die probeert dit af te doen als de plaats van de oversteekplaats moet uitleggen hoe het komt dat er twee oude pilaren zijn die deze locatie markeren. David Rohl beweert dat de pilaar aan de kant van Nuweiba Romeins is, maar hij geeft geen enkele verklaring voor het feit dat deze eenzame zuilen, één aan de andere kant van de Saoedische kust, Romeins zijn.

[109] Er bestaat onenigheid over hoe diep deze richel precies is met cijfers die variëren van 240 meter tot 800 . Zie *The Exodus Case* (3rd Edition), p.215, Dr. Lennart Möller, Kopenhagen 2008.

elk van de twee oevers, daar doen, in the middle of nowhere! Er is geen enkele aanwijzing dat er ergens in de regio Romeinse gebouwen waren en niemand kan verklaren hoe ze op tegenoverliggende oevers terecht zijn gekomen. Bovendien is de Romeinse bouwstijl een uitbreiding van de Dorische stijl. In *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs* toon ik aan dat de Doriërs Israëlieten waren uit de stad Dor in het noorden van Israël. Ik toon ook aan dat de stad Rome werd gebouwd door de stammen Menashe en Reuben. Ook deze vraag zullen we later in dit werk behandelen.

Archeologen zien over het hoofd dat het Romeinse fort in Jeruzalem, dat bekend stond als Fort Antonio, rond 107 voor Christus werd gebouwd door Johannes Hyrcanus, de eerste van de hogepriesters van de Hyrcanische familie, als een plek om de priesterlijke gewaden op te hangen:

> "Aan de noordzijde [van de tempel] was een citadel gebouwd, ***waarvan de muren vierkant***, sterk en buitengewoon stevig waren. Deze citadel was gebouwd door de koningen van het Asamoneese ras, die voor Herodes ook hogepriesters waren, en zij noemden het de Toren, waarin de gewaden van de hogepriester lagen, die de hogepriester alleen aantrok op het moment dat hij moest offeren."[110]

De Romeinen maakten daarom vaak gebruik van bestaande structuren waar het niet mogelijk was om hun eigen gebouwen te bouwen vanwege de beperkte ruimte. De reden waarom we geen originele Fenicische gebouwen hebben gevonden op plaatsen zoals Byblos lijkt eenvoudigweg te zijn dat archeologen de Fenicische bouwstijl als Romeins hebben geclassificeerd! De Dorische bouwstijl is van Israëlische oorsprong. De zuil op het strand van Nuweiba daarom waarschijnlijk eerder Fenicisch dan Romeins.

Een van de twee Proto-Aeolische kapitelen die in juni 2020 in de stad David zijn gevonden.

Een recente ontdekking, aangekondigd in juni 2020, laat zien dat er een paar Proto-Aeolische kapitelen zijn gevonden in de Stad van David in Jeruzalem, waarvan wordt aangenomen dat ze behoren tot het paleis van koning David.[111] Vergelijkbare zuilen zijn gevonden in Samaria en Megiddo.[112] Archeologen hebben nog niet verklaard hoe Grieks-Aeolische zuilen in Israëlitische steden verschijnen ten tijde van het Israëlitische koninkrijk, laat staan hoe de stijl verondersteld wordt te behoren tot het paleis van koning David wat

dateert van vóór die van Griekenland, die als van oudere datum worden geclassificeerd! De voor de hand liggende oplossing voor dit raadsel ligt in het besef dat de

Aeoliërs Israëlieten waren en dat deze Aeolische 'Griekse stijl', die zo'n 800 eeuwen te vroeg is gedateerd, eerder Israëlitisch is! De kapitelen die in Jeruzalem zijn gevonden behoren echter waarschijnlijk toe aan het paleis van koning Salomo en dit is het paleis dat Josephus beschreef toen hij opmerkte dat het een Korinthische stijl had.[113]

In het eerste boek van Kronieken lezen we:

110 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* 15.403.

111 Zie *Prachtige stenen overblijfselen van een 2500 jaar oud koninklijk paleis uit de tijd van de koningen van Juda zijn zorgvuldig begraven gevonden buiten de muren van Jeruzalem*, Daily Mail artikel van 4 sep 2020 en *Proto-Aeolische zuil wijst naar het paleis van koning David* door Eleanor Clarke van 21 juni 2020 op https://watchjerusalem.co.il/970-proto-aeolic-capital-points-to-king-davids-palace.

112 Watchjerusalem.co.il op. cit.

[113] Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* viii.v.2.

"En Bela, de zoon van Azaz, de zoon van Sjema, de zoon van Joël [AV Joël], die in Aroer woonde...".[114]

Deze afstammelingen van Joel van de stam Ruben, die 'in Aroer woonden' ten oosten van de Dode Zee, in het land dat we nu kennen als Jordanië, waren de mensen die bekend werden als Aeoliërs. Onder de naam Arverni, een naam die werd uitgesproken als Aroerni (Grieks Ἀρουέρνοι), vestigden zij zich uiteindelijk in de regio Auvergne in Frankrijk.

Strabo vertelt ons dat de Vellavii (*variant* Vallæi) die ten zuiden van de Arverni in Frankrijk woonden, ooit beschouwd werden als deel van de Arverni.[115] Nogmaals, de namen Vallæi en Vellavii zijn de verengelsde vormen van het Latijn. Het Grieks is Ouellai (Ὀυελλάιοι), wat een variant is van de Hebreeuwse naam Yoel (AV Joel). Deze Aroerieten die zich in de Franse regio Auvergne vestigden stamden dus af van Yoel, zoon van Reuben, die ooit in de stad Aroer ten oosten van de Dode Zee woonde. (NB: De Vallaei die volgens Plinius in Macedonië woonden, zullen ook naar deze stam vernoemd zijn.[116]) Dit wordt allemaal uitgelegd in *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs*.

Deze Aeolische stijl is echter eerder een bouwstijl die kan worden toegeschreven aan de stam Jozef dan aan de stam Ruben. We moeten in gedachten houden dat stammen Ruben en Menashe naast elkaar woonden, en het tweede boek van Koningen suggereert dat Menashe ook in Aroer woonde:

"In die dagen begon de HEERE Israël te kort te doen; en Hazaël sloeg hen aan al de grenzen van Israël: van de Jordaan oostwaarts, het gehele land van Gilead, de Gadieten, en de Rubenieten, en de Manassieten, van Aroer, dat aan het dal van Arnon is, ja, Gilead en Basjan."[117]

Er wordt ons ook verteld dat Jefta van de stam Gilead (zoon van Machir, zoon van Menashe) het land van Menashe, Gad en Ruben verdedigde toen de Ammonieten Israël de oorlog verklaarden:

"En hij sloeg hen van Aroer totdat gij in Minnith kwam..."[118]

De Aeolische bouwstijl zou dan een variatie zijn op de Dorische stijl in plaats van een aparte bouwstijl zoals archeologen ons willen doen geloven.

Om terug te komen op de zuilen op de twee aangrenzende kusten van de Golf van Akaba, de ene kant zich op het strand van Nuweiba bevindt, is het jammer dat de foto's van Ron Wyatt, genomen tijdens zijn bezoek aan Saoedi-Arabië, in beslag zijn genomen door de Saoedische regering. Bijgevolg weten we niet hoe deze tweede zuil eruit zag, behalve door Ron Wyatt's verklaring dat het dezelfde stijl was als die op de Nuweiba kust, hoewel de Saoedische naar verluidt oud schrift bevatte. Sceptici zullen aanvoeren dat we alleen Ron Wyatt's woorden hebben dat dit bestond, maar gelukkig hebben Ron en zijn vrouw, Mary Nell Wyatt (nu Mary Nell Wyatt-Lee), een video gemaakt vanaf de Nuweiba kust waarop duidelijk de zuil te zien is op de Saudi-Arabische kust voordat deze werd verwijderd.[119] Vanwege de afstand is het niet mogelijk om de zuil zo duidelijk te identificeren als we zouden willen, maar het feit dat het daar was getuigt van de waarheid van Ron Wyatt's beweringen.

Toen Israël bij de oversteekplaats van de Rode Zee aankwam, wordt ons verteld dat ze hun kamp opsloegen op een plaats die פי ַהחִירֹת Pi-haHiroth genoemd werd. Pi-haHiroth betekent "mond van de Hiroth". Josephus

114 1 Chron. 5:8.

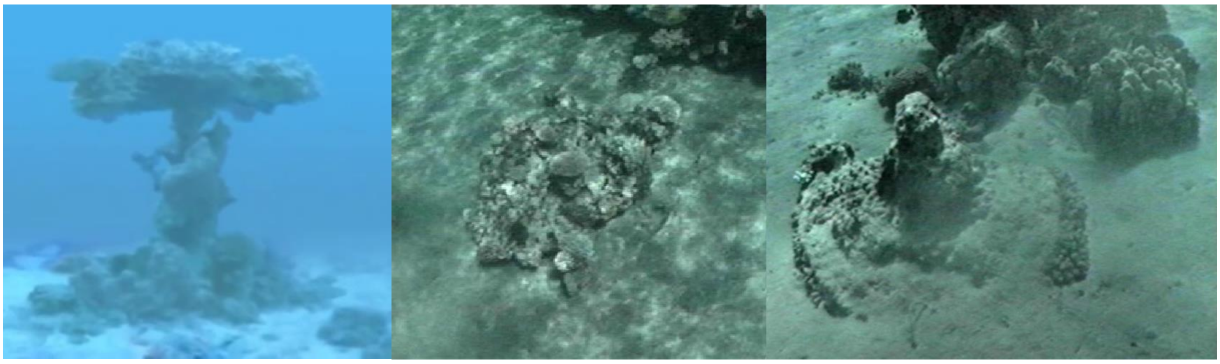
115 Strabo, *Geografie* iv.ii.2.

116 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.10 (34). (iv.17 in de vertaling van John Bostock.)

117 2 Koningen 10:32-3.

118 Judg. 11:33.

119 *Ron Wyatt's Untold Story - Discovery of Mt*. (Ron Wyatt's Untold Story- Discovery of Mt. Sinai PART 2 - YouTube *Sinai Part 2* op YouTube 10 minuten in).

Drie van de wielen van strijdwagens ontdekt op de bodem van de Golf van Akaba. Koraal kan alleen zo groeien als het zich vormt op een bestaande structuur - in dit geval de overblijfselen van de wielen van strijdwagens.

gebruikt daadwerkelijk het woord 'mond' in zijn boek als hij schrijft dat de Egyptenaren "de doorgang van de Hebreeën versperden door hun kamp op te slaan bij de mond [στόμα], om hun ontsnapping naar de vlakte te voorkomen".[120] In Numeri 33:8 wordt deze plaats פְּנֵי הַחִירֹת Pnei-haHiroth genoemd, wat "voor de Hiroth" betekent. Hier waren ze "verstrikt in het land, de wildernis heeft hen ingesloten",[121] of, zoals Josephus het uitdrukte:

> " versperden alle wegen waarlangs ze verwachtten dat de Hebreeërs zouden proberen te ontsnappen en sloten hen op tussen ontoegankelijke kliffen en de zee; want het was de zee waarin een berg eindigde waarvan de ruige gezichtsuitdrukking geen sporen bevatte en terugtrekking onmogelijk maakte."[122]

De interpretatie van Hiroth is problematisch. Het dichtstbijzijnde Hebreeuwse woord is חוֹר (var. חֹר) *hor* of חֻר *hur*, wat beide gat betekent, of חָרָה *harah* wat 'branden of gloeien van woede' betekent. Geen van deze woorden kan de meervoudsvorm van *hiroth* worden. Het meervoud van חֹר חֹוִרים *horim* worden, terwijl חָרָה een werkwoord is en niet op zichzelf zou staan. In principe is Hiroth een vreemd woord.

Rashi beweerde dat het woord חִירֹת *hiroth* afkomstig is van het Hebreeuwse woord חֵירוּת *cheirut*, wat vrijheid betekent, maar er is geen bewijs dat dit woord al zo vroeg gebruikt werd. Het woord dat het dichtst in de buurt komt voor vrijheid in de Bijbel is חָפְשִׁי *chofshi*, dat een aantal keer gebruikt wordt in de Hebreeuwse Bijbel. Het woord חֵירוּת *cheirut*, wordt geen enkele keer gebruikt.

Over Pi-hahiroth merkte Rashi op:

> "Dat is Pithom, maar nu wordt het Pi-hahiroth genoemd, omdat zij [de Israëlieten] daar vrije mensen werden (בְּנֵי חוֹרִין). Zij [de Hiroth] zijn twee hoge rechtopstaande rotsen, en de vallei ertussen wordt de monding van de rotsen genoemd".[123]

De bewering dat Pi-Hahiroth een alternatieve naam was voor Pithom is onjuist. Pithom was een van de voorraadsteden die de Israëlieten in Egypte bouwden terwijl ze slaven waren. Pi-hahiroth lag daar mijlenver vandaan. Het is echter interessant om op te merken dat Rashi het heeft over twee hoge rechtopstaande rotsen met een doorgang ertussen. Deze beschrijving past op geen enkele locatie in Egypte, maar beschrijft wel heel goed de vallei naar het strand van Nuweiba. Er is geen bewijs dat het woord חֵירוּת *cheirut*, wat vrijheid betekent, op enige manier verbonden is met de naam Pi-Hahiroth.

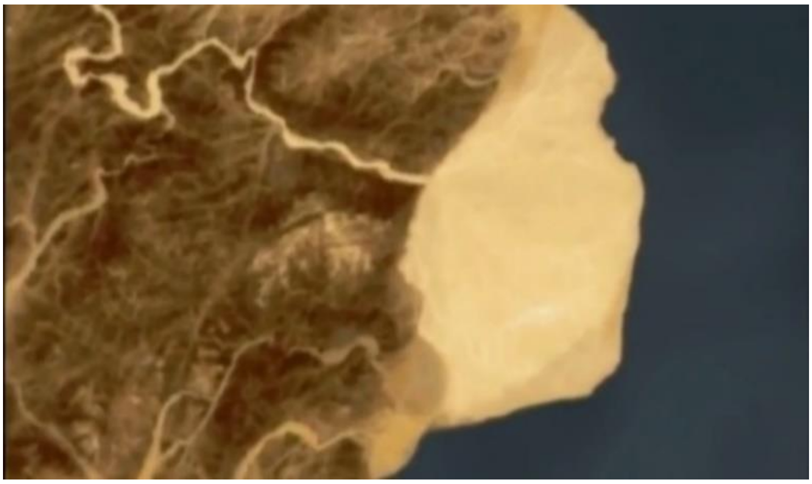
---

120 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* ii.325.

121 Exod. 14:3.

122 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* ii.324-5.

123 http://www.rashiyomi.com/rule1520.htm.

Luchtfoto van Nuweiba Beach met de Wadi Watir, de kronkelende vallei die naar beneden loopt vanaf de linkerbovenhoek van de foto.

De Arabische naam voor de smalle doorgang die naar Nuweiba Beach leidt is ي وادى وتwadi watir. We weten allemaal wat een wadi is, maar hoe zit het met watir? Het is niet moeilijk om te zien dat het woord watir een metathese is van het Hebreeuwse *hiroth*. Het lijkt erop dat niemand weet wat het Arabische woord *watir* betekent. Het dichtst dat ik kan vinden in *The Hans Wehr Dictionary of Modern Written Arabic*[124] is het woord وثر *waṭīr*, dat betekent 'zacht, knus, gezellig, comfortabel (bed, stoel) of glad (doek)'. Geen van deze benamingen lijkt geschikt voor de naam van deze wadi die het strand van Nuweiba leidt. Het pad door de wadi is ruw terrein. Ik kan geen andere logische reden bedenken waarom de plaats *watir* wordt genoemd dan als een variant van *hiroth*.

De Hebreeuwse חletter*chet* kan op verschillende manieren worden getranslitereerd. Naast de voor de hand liggende transliteratie als een letter *h*, zoals in **Pihahiroth** in de Engelse vertalingen, kan het ook worden getranslitereerd als een *ch*, een *gh* of zelfs als een *q*.[125] Josephus, bijvoorbeeld, verwees naar de stad חֶבְרוֹן Hebron met een verschillende namen, een daarvan was Γιβρῶνα *Gibrona*,[126] waar de Hebreeuwse beginletter ח *chet* een *g* is geworden in transliteratie.

De Spaanse naam Guadalquivir is afgeleid van het Arabische *wadi al kabir*, wat 'grote rivier' betekent. Guadalcanal is ook een afleiding van *wadi al canal* en Guadalajara van *wādī al-hidjārah*, wat 'rivier van stenen' betekent. In elk van deze gevallen is de beginletter van wadi, die een *waw* wordt genoemd, getranslitereerd als een *G* in het Spaans. Dit lijkt het idee te ondersteunen dat de eerste letter van *wadi*, dezelfde letter waarmee het woord *watir* begint, ooit werd uitgesproken met een vorm van aspiratie die lijkt op de Hebreeuwse חletter*chet* - de eerste letter van *Hiroth*. Tegenwoordig deze Arabische وletteruitgesproken als *waw*, maar dat betekent niet dat hij altijd zo is uitgesproken.

In de oudheid waren metathesen gebruikelijk. We zullen in dit werk een aantal voorbeelden van metathesen tegenkomen en we hebben in feite al de manier genoemd waarop de namen Araga en Araganitæ in het Arabisch worden gebruikt voor respectievelijk Agar en Agaranitæ. Als we aannemen dat de eerste letter (de Arabische letter *waw*) oorspronkelijk op dezelfde manier werd uitgesproken als de

124 *The Hans Wehr Dictionary of Modern Written Arabic* p.1047, J. Milton Cowan, Spoken Language Servics, Inc., 1976.

125 In *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* toon ik aan dat de oude regio Aquitaine in het zuidwesten van Frankrijk vernoemd is naar Yachtsiel יַחְצְאֵל)- AV Jahzeel) de eerstgeboren zoon van Naphtali, waarbij de letter ח *chet* een *q* is geworden. De verwisseling van de letters *n* en *l* zijn al besproken in de hoofdtekst. Wat betreft de transliteratie van de letter צ *tsadi* als een *t*, hoeft men alleen maar te kijken naar de naam van de stad Tyrus die in het Hebreeuws wordt geschreven als צֹר *Tsor* waar de eerste letter (het Hebreeuws leest van rechts naar links) is getranslitereerd als een *T*.

126 Dit is slechts een van de vele manieren waarop Josephus de naam Hebron heeft getranslitereerd. Zie de noot in *Josephus met een Engelse vertaling door H. St. J. Thackeray*, Vol. 4, *Jewish Antiquities, Books I-IV*, p.84, fn. a, Loeb Clasical Library, Londen en Cambridge, Massachusetts, 1961. Zie ook *Ibid.* Vol. 5, *Antiquities* viii.22. en Boek VII, Ancient Table of Contents op p.807.

Hebreeuwse letter *chet*, hebben we nu het volgende Arabische woord dat wordt uitgesproken als *warta* of *wirat*:

" ورطا*warṭa* (meervoud *waraṭāt*) of وراط *wirāṭ* wat moeilijke of kritieke situatie, moeilijkheid betekent, Moeilijkheid, benarde , moeilijke positie, dilemma, probleem, opstopping, verwikkeling of slechte verstrikking."[127]

Dit kan nauwelijks toeval zijn. Al deze betekenissen beschrijven treffend Israëls benarde situatie toen ze aankwamen bij de Rode Zee en "verstrikt raakten in het land", toen "de wildernis hen had ingesloten".[128] In de filologie staat dit bekend als een enkelvoudige metathese - de *ir* en de *at* klanken hebben van plaats geruild zodat *w-ir-at w-at-ir* is geworden. Toegegeven, dit woord *wirat* wordt geschreven met de Arabische letter ط*tah* in tegenstelling tot een ت*teh*, maar voor fonetische overwegingen zijn ze in feite dezelfde klank. Neem bijvoorbeeld de woorden *form* en *morph*, die allebei precies dezelfde betekenis hebben - vormen, kneden, vormen, trainen of opvoeden. Het ene is een metathese van het andere, maar de *f* in *form* is veranderd in een *ph* in *morph*. Op dezelfde manier is het Hebreeuwse woordנָשׁא
nasha wat 'lenen op woeker' betekent, kan ook geschreven worden als נָשׁה *nasha*.[129] Het woord סָרַף *saraf*,[130] dat 'verbranden' betekent is een variant van שַׂרַף *saraf*, dat ook 'verbranden' betekent, hoewel de eerste vorm alleen gebruikt wordt in de betekenis van het verbranden van een lijk. Desalniettemin zijn de twee woorden duidelijk afkomstig van dezelfde wortel. Ik moet misschien vermelden dat het Hebreeuwse woord ואדי *vādī*, dat
duidelijk is afgeleid van het Arabische *wadi*, is relatief modern. Daarom moeten we de kwestie hier niet door laten vertroebelen.

Op oude kaarten van de Nuweiba regio staat een gebied ten zuiden van Nuweiba Beach met de naam Nuweiba al Muzzayyina. Ron Wyatt heeft dit geïnterpreteerd als "Wateren van de opening van Mozes". Deze interpretatie is echter volledig misleidend. Nuweiba is de naam van een kasteel gebouwd door de Ayyusiden in de 12e eeuw CE. De naam is Oud-Arabisch en betekent naar verluidt "ontspringend water" of "borrelende bronnen" vanwege de vele waterbronnen verspreid over het land - van نبع *naba'a* wat "bron" betekent. (Muzzayyina is de naam van een bedoeïenenstam die ooit in dat gebied woonde. Merk op dat de naam Nuweiba pas veel later aan het strandgebied werd gegeven. De stad werd in 1967 gesticht door de Israëli's na de Zesdaagse Oorlog en stond toen bekend als Neviot. Het stond pas bekend als Nuweiba nadat de Israëli's waren vertrokken en in 1985 werd het een haven met verschillende autoveerboten die dagelijks naar Aqaba in Jordanië voeren. Ron Wyatt's interpretatie blijkt dus onjuist te zijn.

We moeten ook voorzichtig zijn met Ron Wyatts lezing van de inscripties op de pilaar aan de Saudi-Arabische kant. Als deze werd opgericht door Koning Salomo, dan zal deze zijn geschreven in Proto-Canaanitisch schrift. Kon Ron Wyatt wel Proto-Canaanitische letters lezen? Had hij een alfabetische kaart bij zich op het moment van zijn bezoek? De meeste mensen zouden niet in staat zijn om Proto-Kanaänitisch te lezen zonder enige voorkennis van de taal en ik kan geen bewijs vinden dat hij die kennis had. Het is jammer dat de Saoedi's de pilaar hebben verwijderd.

De Septuagint, de vroegste vertaling van de Bijbel in een andere taal, in plaats van
Pihahiroth, gebruikt de woorden 'vóór de boerderij', hoewel ik sommige vertalingen heb gezien die het volgende weergeven

---

[127] *The Hans Wehr Dictionary of Modern Written Arabic* op. cit. p.1061. In *Wortabet's Arabisch-Engels Woordenboek (4e editie)*, p.96, William Thomson Wortabet en John Wortabet, Beiroet: Librairie du Liban, 1984, wordt het woord vertaald als 'moeilijkheid, gevaar of dilemma'.

[128] Exod. 14:3.

[129] *Langenscheidt's Pocket Hebrew Dictionary to the Old Testament*, p.224, Dr Karl Feyerbend, Hodder and Stoughton. (Ongedateerd.)

[130] Amos 6:10.

in het Grieks als 'voor het dorp'.[131] Het is onduidelijk waar deze 'boerderij' of mogelijk 'dorp' zou kunnen zijn gelokaliseerd. Laten we desondanks doorgaan met ons onderzoek.

Commentaar van Edouard Naville:

> "In het tablet van Philadelphos wordt in verband met Pikerehet vaak melding gemaakt van paarden die daarheen worden gebracht en van vee dat aan het heiligdom wordt gegeven voor de jaarlijkse inkomsten. Als we nu terugkeren naar de papyrus Anastasi en naar de Shasu van Atuma, zien we dat zij vragen om hun vee te drijven in de weiden die behoren tot het *landgoed* of *de boerderij* van de Farao. Het Egyptische woord
> *ah* **ëÔO** betekent een boerderij waar vee of paarden worden gefokt; een landgoed met levende have erop. Als we kijken naar de passage in Exodus waar de route van de Israëlieten wordt beschreven, vinden we daar dat de Septuagint, die hun vertaling maakten tijdens de regering van Philadelphos, en na hen de Koptische versie, in plaats van *Pi-Hahiroth* te vermelden **ἀπέναντι τῆς ἐπαύλεως** hebben **geschreven,**
> *voor de boerderij*, de exacte vertaling van het Egyptische **ëÔO**.[132]

Het woord ἐπαυλις *epaulis* betekent 'een plaats om de nacht door te brengen, vooral voor vee', 'een boerderijgebouw' of 'landhuis'.[133] Dit suggereert dat Pi-hahiroth een anachronisme is. Het werd op een later tijdstip toegevoegd door de Joodse schriftgeleerden om de locatie van de oversteekplaats te helpen identificeren. Daarbij gebruikten ze de Arabische naam, maar de Arabieren op hun beurt hebben, zo lijkt het, een naam toegepast die een metathese is van het woord met zijn oorspronkelijke betekenis. De Septuagint lijkt ook een woord te hebben gebruikt om de locatie te beschrijven zoals die was in de Ptolemeïsche tijd. We moeten in gedachten houden dat dit in de tijd van Mozes in niemandsland zal zijn geweest. Het zou toen nog geen naam hebben gehad. Als de Bijbel zegt dat ze tussen Migdol en de zee waren,[134] is er geen reden waarom we niet kunnen aannemen dat Migdol in Egypte bedoeld is. Hetzelfde geldt voor de opmerking dat ze "vóór Baäl-Zefon waren, en de schuine vlakte vóór de zee".
Migdol".[135] Zoals we zullen zien, is het woord לִפְנֵי *lifnei*, dat hier vertaald is als 'vóór', niet noodzakelijkerwijs onmiddellijk voor betekent. Uit mijn onderzoek blijkt dat Baalzephon (of correcter Baal Zephon לִצְפוֹן) de oude naam voor Elath zal zijn geweest.

De route naar Yam Suph

Eén van de bezwaren die door de tegenstanders van deze theorie naar voren wordt gebracht, namelijk dat de oversteek plaatsvond bij de Golf van Akaba, is de afstand die Israël moet hebben afgelegd voordat het de golf bereikte. In 1986 deed Joel McQuitty de suggestie dat ze er zeven dagen over deden om bij de oversteek van de Rode Zee aan te komen nadat ze Egypte hadden verlaten.[136] Dit is gebaseerd op de rabbijnse leer dat het ongezuurde brood zeven dagen duurde totdat ze de oversteekplaats Yam Suph bereikten, maar het is onduidelijk hoe en wanneer deze leer begon. Noch Philo noch Josephus geven enige indicatie over hoe lang het duurde om Yam Suph te bereiken, maar Josephus wil ons eigenlijk laten geloven dat het brood dat ze uit Egypte brachten, zeven dagen duurde:

> "voor ***dertig dagen***, want wat zij uit Egypte hadden meegebracht, zou hun niet langer voldoende zijn; en dit slechts terwijl zij het aan een ieder uitdeelden, om slechts zoveel te gebruiken als nodig was".[137]

131 Exod. 14:2.
132 *The Store City of Pithom and the Route of the Exodus*, p.26, Edouard Naville, The Egypt Exploration Fund, Londen 1885.
133 *Grieks-Engels Lexicon* p.516, Henry George Liddell, New York 1883.
134 Exod. 14:2.
135 Num. 33:7.
136 *The Location and Nature of the Red Sea Crossing*, pp.103-5, Joel McQuitty, Capital Bible Seminary 1986.
137 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* ii.315.

Deze uitspraak wordt ook verwoord door Rashi die schreef:

> **"op de vijftiende dag [van de tweede maand]:** De dag van dit kampement wordt vermeld omdat op die dag de koeken die zij uit Egypte hadden meegenomen op waren en zij manna nodig hadden. We leren [hiervan] dat zij van het overgebleven deeg (of van de overgebleven matzoth) eenenzestig maaltijden aten. En het manna viel voor hen op de zestiende van Iyar, wat een zondag was, zoals blijkt uit tractaat Sjabbat (87b). - [van Mechilta]"[138]

Dit betekent dat het brood opraakte toen ze de woestijn van Sin bereikten, "die tussen Elim en Sinaï ligt", en dat dit het moment was waarop de HEER hen van Manna voorzag.[139] Dit gaat op zichzelf al in tegen de moderne rabbijnse traditie. De opmerking van Josephus dat het hen drie dagen kostte om Baalzephon aan de Rode Zee te bereiken[140] moet ook met voorzichtigheid worden behandeld. (Zoals hierboven vermeld, was Baal Zephon waarschijnlijk de oude naam voor Elath.) Als de traditie zegt dat de 15e dag van de tweede maand een zondag was, dan zal het Pascha op een donderdagavond hebben plaatsgevonden (d.w.z. 30 dagen eerder). Dit zou dan betekenen dat ze waarschijnlijk op de sabbat hun kamp opsloegen in Sukkoth. Als we deze gedachtengang voortzetten, zullen ze waarschijnlijk op de volgende sabbat aan de grens van het land Etham/Edom hebben gekampeerd.

Philo zegt dat Mozes van plan was om de Israëlieten naar het land van "Fenicië en Coelsyrië en Palestina te leiden, toen het land van de Kanaänieten genoemd, waarvan de grenzen drie dagen reizen van Egypte waren".[141] Dit gaat opnieuw in tegen de Bijbelse leer dat Mozes de Israëlieten naar de berg Sinaï moest leiden. Philo zegt hier niet hoe lang het duurde om Baalzephon of Yam Suph te bereiken. De drie dagen waarover Philo spreekt lijken betrekking te hebben op de afstand van de Egyptische grens tot het zuiden van Filistië.

Josephus beschrijft de reis als volgt:

> "Maar de Egyptenaren hadden spoedig berouw dat de Hebreeërs weg waren; en ook de koning was zeer bezorgd dat dit door de toverkunsten van Mozes was verkregen; daarom besloten zij hen achterna te gaan... ...en zij dachten dat zij hen gemakkelijk zouden overwinnen, daar zij geen wapenrusting hadden en vermoeid zouden zijn door hun reis; daarom maakten zij haast met hun achtervolging en vroegen aan ieder die zij tegenkwamen welke kant zij op waren gegaan. En waarlijk, dat land was moeilijk te , niet alleen door legers, maar ook door afzonderlijke personen."[142]

Philo beschrijft ook een lange reis door de wildernis:

> "Mannen en vrouwen, ze hadden een ***lange en padloze wildernis*** doorkruist, en kwamen aan bij de Rode Zee, zoals het genoemd wordt."[143]

Deze opmerkingen van Josephus en Philo suggereren dat ze, tegen de tijd dat ze Yam Suph bereikten, een heel eind van de Egyptische grens waren gevlucht. De suggestie van veel academici dat Yam Suph één van de meren is die in de regio Pelusium bestonden, klopt daarom niet.

Er wordt beweerd dat de Israëlieten 50 tot 58 mijl per dag moesten afleggen om deze reis van Egypte naar de Golf van Akaba te volbrengen. Ten eerste staat nergens in de teksten hoe lang het duurde voordat ze de Rode Zee overstaken. De enige tijdschalen die als referentiepunten worden gegeven zijn drie dagen om Mara te bereiken, waarbij de drie dagen worden gemeten ***na*** de

138 https://www.chabad.org/library/bible_cdo/aid/9877/showrashi/true.
139 Exod. 16:1.
140 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* ii.315.
141 Philo, *Mozes* i.29 (163).
142 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* ii.xv.3.
143 Philo, *Mozes* ii.45 (247).

oversteek van de Rode Zee, en dat ze de wildernis van Sin bereikten een maand (30 dagen) ***na*** Egypte verlaten:

> "En zij gingen op weg van Elim, en de gehele gemeente der kinderen Israëls kwam in de woestijn Sin, die tussen Elim en Sinaï is, op de vijftiende dag van de tweede maand na hun vertrek uit het land Egypte."[144]

Het kan daarom langer dan zeven dagen geduurd hebben voordat ze de oversteek van de Rode Zee bereikten. De leer dat de oversteek op de zevende dag plaatsvond komt echter van de Talmoed.

Rashi schrijft op:

> "Hij [d.w.z. Farao] stuurde ambtenaren met hen mee, en zodra zij de drie dagen reis hadden bereikt die hij voor hen had vastgesteld om te gaan en terug te keren, en deze bemerkten dat zij niet teruggingen naar Egypte, kwamen zij en vertelden het Farao op de vierde dag (vgl. **Mekhilta d'Rabbi Jisjmaël 14:5:1**). Op de vijfde en zesde dag achtervolgden zij hen: op de nacht van de zevende dag [d.w.z. wat de meeste mensen zouden beschouwen als de nacht van de zesde dag] daalden zij af in de zee en de volgende ochtend zongen zij (de Israëlieten) het Loflied en dit was de zevende dag van Pesach. En daarom lezen we 'Het Lied' (**Exodus 15:1** e.v.) als de Schriftuurlijke les op de zevende dag van het Feest (**Megillah 31a; Seder Olam 5;** vgl. **Sotah 12b**)."[145]

We moeten in gedachten houden dat dit Joods commentaar is en niet per se correct hoeft te zijn. Toch lijken mensen te vergeten dat ze zowel overdag als 's nachts reisden:

> "En de HEERE ging voor hen uit, des daags in een wolkkolom, om hun de weg te wijzen, en des nachts in een vuurkolom, om hun licht te geven; ***om te gaan bij dag en bij nacht***; Hij nam de wolkkolom des daags, noch de vuurkolom des nachts weg van voor het volk."[146]

Van Tanis naar Eilat is ongeveer 450 mijl. De gemiddelde persoon kan 3 tot 4 mijl per uur lopen, wat neerkomt op 70 tot 90 mijl per dag als je non-stop doorloopt. Dit betekent dat ze deze afstand in 5 dagen hadden kunnen afleggen. De HEER zegt zelfs: "Gij hebt gezien, wat Ik de Egyptenaren gedaan heb, en hoe Ik u op arendsvleugelen gedragen en tot Mij gebracht heb",[147] een uitspraak die door de profeet Jesaja wordt verduidelijkt als "zij zullen lopen en niet moede worden; zij zullen wandelen en niet flauwvallen".[148] Zij hadden dus goddelijke hulp.

Tijdens deze periode tussen het verlaten van Egypte en het bereiken van de oversteekplaats aan de Rode Zee, kampeerden ze slechts op drie plaatsen - in Sukkoth, in Etham (of, beter gezegd, de grens van Etham) en in Pi-haHiroth zelf (ook wel Pnei-haHiroth genoemd).[149] Deze kampementen moeten in aanmerking worden genomen bij het berekenen van de tijd die nodig was om Yam Suph te bereiken. Pi-haHiroth wordt beschreven als gelegen tussen Migdol en de zee, tegenover Baäl-Tsafon (AV Baäl-zephon),[150] een naam die 'Heer van het Noorden' betekent en mogelijk verwijst naar een stad of locatie van de Amalekieten in het land Edom. (Zoals hierboven vermeld, kan het de oude naam voor Elath zijn geweest.) Dit zijn dan de enige keren dat ze stopten! Het bewijs suggereert dat ze er bijna twee weken over hebben gedaan om deze oversteekplaats te bereiken, waardoor er nog eens ongeveer twee weken nodig waren om de wildernis van de Sinaï te bereiken vanaf de oever van de oversteek van de Rode Zee. Er zijn hier veel te veel factoren om rekening mee te houden dat het onmogelijk wordt om te berekenen.

---

144 Exod. 16:1.
145 Rashi over Exodus 14:5 op www.sefaria.org.
146 Exod. 13:21-22.
147 Exod. 19:4.
148 Jes. 40:31.
149 Num. 33:5-7.
150 Exod. 14:2.

We weten niet hoe lang ze kampeerden - of het een paar uur was, een hele dag, of wat dan ook. Als ze langer dan een paar uur kampeerden, dan hebben we moeite om alles in zeven dagen in te passen, waarbij Israël waarschijnlijk ergens aan het einde van de zesde dag bij Yam Suph aankomt.

Het is bekend dat Zephon in de Griekse geschriften verschijnt als Typhon en dat Typhon wordt geassocieerd met Seth. In de *Vergeten Stam van Nafthali & de Feniciërs* (Sectie met als hoofd *Hathor, Osiris en Isis*) identificeer ik Seth als Esau, ook bekend als Edom. Dit zou het argument versterken dat Baäl-Zefon, een naam die "Baäl van het Noorden" betekent, verbonden is met Edom en waarschijnlijk de naam van Eilat was voordat Juda de stad van Edom innam:

> "Toen ging Salomo naar Ezion-geber en naar Eloth, aan de kust ***in het land Edom***."[151]

> "Hij [Uzzia/Azaria] bouwde Eloth, en ***herstelde het*** aan Juda, nadat de koning met zijn vaders."[152]

> "Te dien tijde [ten tijde van Ahaz, de zoon van Uzzia/Azaria] kreeg Rezin, de koning van Syrië***, Elath terug*** in handen van Syrië, en verdreef de Joden uit Elath; en de Edomieten kwamen naar Elath, en woonden daar, tot op deze dag."[153]

Eilat (vars. Eloth en Elath) werd daarom afwisselend door Juda en Edom bestuurd. Eilat is de Hebreeuwse naam voor de stad. Ik zou willen suggereren dat Baal-Zephon de Edomitische naam was. In feite leren we uit het boek Jozua dat er een plaats was met de naam Zaphon (geschreven met precies dezelfde letters als Zephon) ergens ten oosten van de rivier de Jordaan in land dat toebehoorde aan Sihon, koning van Hesbon.[154] In deze regio woonden ook Edomieten, vooral rond de Dode Zee:

> "En Abisai, de zoon van Zeruja, doodde van de Edomieten in het zoutdal achttienduizend."[155]

De "vallei van het zout" is de regio rond de kust van de Dode Zee, die bekend staat om zijn zoutheid.

Het moet ook vermeld worden dat toen de Israëlieten in de woestijn waren, ze niemandsland waren. Deze plaatsen hadden in die tijd geen namen. De dichtstbijzijnde noemenswaardige oriëntatiepunten waren vele kilometers verwijderd van waar zij zich bevonden. Er kan worden aangetoond dat veel van de namen die in de Bijbel bewaard zijn gebleven voor deze afgelegen locaties waar de Israëlieten kampeerden, tijdens of na de Exodus zijn gebruikt.

Als ons wordt verteld dat ze "tussen Migdol en de zee" waren,[156] is er ook geen reden waarom de stad Migdol in Egypte die Jeremia noemt niet bedoeld zou kunnen zijn, omdat dit het dichtstbijzijnde bekende oriëntatiepunt zal zijn geweest van waar ze zich bevonden. Ron Wyatt, die veronderstelde dat het fort bij Tarabeen aan de noordkant van het strand van Nuweiba bedoeld was, was zich er duidelijk niet van bewust dat deze plaats de overblijfselen zijn van een Turks fort. Er is geen bewijs dat daar in de tijd van Mozes een fort stond. Een andere hypothese is dat het Hebreeuwse woord Migdol is afgeleid van het Koptische Egyptische ⲙⲉϣⲧⲱⲗ dat 'overvloed aan heuvels' betekent,

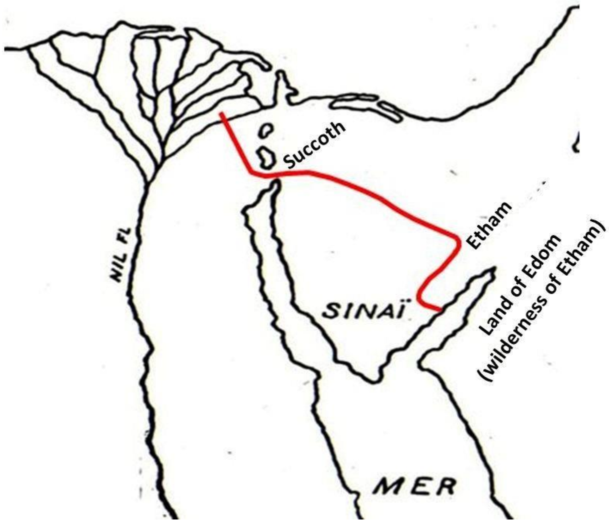
---

151 2 Chron. 8:17.
152 2 Kron. 26:2.
153 2 Koningen 16:6.
154 Josh. 13:27.
155 1 Chron. 18;12 & 2 Koningen 14:7.
156 Exod. 14:2.

toegepast door Gesenius op dit woord in zijn Hebreeuwse en Chaldeeuwse Lexicon bij het Oude Testament.[157]
We kunnen daarom alleen maar speculeren over de ware interpretatie van het Bijbelse verslag.

De wildernis van Shur ook bekend als Etham

Het is mij ook niet ontgaan dat Etham een variant is van Edom. Als de Bijbel zegt dat zij "hun kamp opsloegen in Etham, aan de rand van de wildernis",[158] dan wordt er duidelijk gezegd dat zij hun kamp opsloegen aan de rand van de ***wildernis van Etham***. Ze zullen op dat moment aan de grens van het land Edom hebben gestaan. Deze suggestie zou vergezocht kunnen lijken, ware het niet dat ik al eerder een voorbeeld ben tegengekomen waar de naam Edom in het Grieks wordt getranslitereerd als Ithome.[159] .Nu we de route die Israël nam hebben geïdentificeerd, kunnen we berekenen dat ze aankwamen bij de rand van de wildernis van Etham, het
noordelijke uiteinde van de Golf van Akaba, aan de grens van het land Edom. Hier "keerden zij om" יָשַׁב(*yashav*)[160] en gingen zuidwaarts om de weg naar het strand van Nuweiba te volgen.

De waarschijnlijke route van de Exodus (in rood) met de mogelijke locaties van Sukkoth en Etham. Merk op hoe Israël bij Etham op de grens van het land Edom zal zijn geweest.

Het is veelzeggend dat Israël, nadat het de Yam Suph (Rode Zee) was overgestoken, zich in het land Etham bevond:

> "En zij reisden van Pnei-hahiroth, en gingen door het midden van de zee de woestijn in; en zij gingen drie dagen reizen in de woestijn van Etham, en legerden zich in Mara."[161]

In de papyrus Anastasi VI verschijnt Etham afwisselend als Atima, Atma en Atuma:

> "Wij hebben de stammen van de Shasu van het land Atuma toegestaan de vesting van koning Meneptah van het land Sukkoth te passeren, naar de meren van Pithom van koning Meneptah het land Sukkoth; om zich te voeden en hun vee te voeren in het grote landgoed van Farao..."[162]

Merk op dat Sukkoth het land Sukkoth wordt genoemd. Het was niet de naam van een stad. De Zwitserse archeoloog Edouard Naville beschouwde Etham ook als de naam van een stuk land in plaats van een echte stad. Toen woonden de Shosu volgens de Egyptische verslagen in het land Kanaän. Dit plaatst Etham ergens in Saoedi-Arabië of het land Israël. Ten tweede bevestigt het de locatie van Sukkoth als zijnde ergens aan de grens van Egypte in de noordwestelijke regio van wat vandaag de dag bekend staat als het Sinaï Schiereiland.

---

[157] *Gesenius's Hebrew and Chaldee Lexicon of the Old Testament* p.447, Friedrich Heinrich Wilhelm Gesenius, Londen 1860. (NB: Klik op de knop "Gratis lezen" als u online raadpleegt).
[158] Exod. 13:20.
[159] Zie het hoofdstuk *Ithome en Neda* in *De vergeten stam van Nafthali en de Feniciërs*.
[160] Num. 33:7. De vertaling van "weergekeerd" in de AV is een beetje misleidend.
[161] Num. 33:8.
[162] *The Store City of Pithom and the Route of the Exodus*, p.24, Edouard Naville, The Egypt Exploration Fund, Londen 1885.

Wat de naam Etham betreft:

> "Rougé, Chabas en Brugsch hebben de naam van *Atuma* getranscribeerd als *Edom*, gezien het feit dat het Egyptische± over het algemeen de Hebreeuwse ד transcribeert. Het is zeker zeldzaam om een ת te vinden die overeenkomt met een± ; deze transcripties uit de Semitische talen volgen echter geen onveranderlijke regel."[163]

Dit zou het argument versterken dat het land Edom bedoeld is en dat Etham een variant is van Edom.

Kort nadat ze de Golf van Akaba waren overgestoken, werden ze bij Rephidim aangevallen door Amalekieten.[164] De Amalekieten stamden af van Amalek, zoon van Eliphaz, zoon van Esau.[165] Het waren Edomieten. Dit was land dat historisch gezien tot Edom behoorde en deel uitmaakte van het 'land van Edom', dat het Eerste Boek der Koningen aan de oever van de Rode Zee situeert.[166] Als ze bij de Straat van Tiran aan de zuidpunt van het Sinaï Schiereiland waren overgestoken, zoals beweerd, dan zouden ze in plaats daarvan rechtstreeks in het land Midian terecht zijn gekomen.

Merk op dat de Israëlieten de wapens konden opeisen van de overleden Egyptenaren die op de kust waren aangespoeld:

> "Op de volgende dag verzamelde Mozes de wapens van de Egyptenaren, die naar het kamp van de Hebreeërs werden gebracht door de stroming van de zee en de kracht van de winden die het weerstond; en hij veronderstelde dat dit ook gebeurde door de Goddelijke Voorzienigheid, zodat zij niet zonder wapens zouden zijn."[167]

Israël zou deze wapens vervolgens tegen de Amalekieten bij Rephidim gebruiken. Tot dat moment zouden ze ongewapend zijn geweest.

In het boek Numeri staat: "en zij trokken drie dagen door de woestijn van Etham en legerden zich in Mara". Op een andere plaats wordt het de wildernis van Shur genoemd:

> "Mozes bracht Israël uit de Rode Zee en zij trokken de woestijn van Shur in, en zij trokken drie dagen door de woestijn en vonden geen water. En toen zij bij Mara kwamen, want zij [d.w.z. het water] was bitter; daarom werd haar naam Mara [d.w.z. bitterheid] genoemd."[168]

Shur lijkt daarom een locatie te zijn die synoniem is aan Etham, hoewel de werkelijke locatie het onderwerp is van veel wetenschappelijk debat. Door de Wildernis van Shur te identificeren als het gebied ten oosten van de Golf van Akaba, geeft dit een beter begrip van wat de Bijbel ons vertelt.

Toen Ismaël stierf, werd ons verteld:

> "En dit zijn de jaren des levens van Ismaël, honderd en dertig jaren; en hij gaf de geest en stierf, en werd verzameld tot zijn volk. En zij [Ismaëls zonen] woonden van Havila [de stad Avaris in de Griekse verslagen] tot Shur, dat is voor Egypte, ***zoals gij gaat naar Assyrië***; en hij stierf in de aanwezigheid van al zijn broeders."[169]

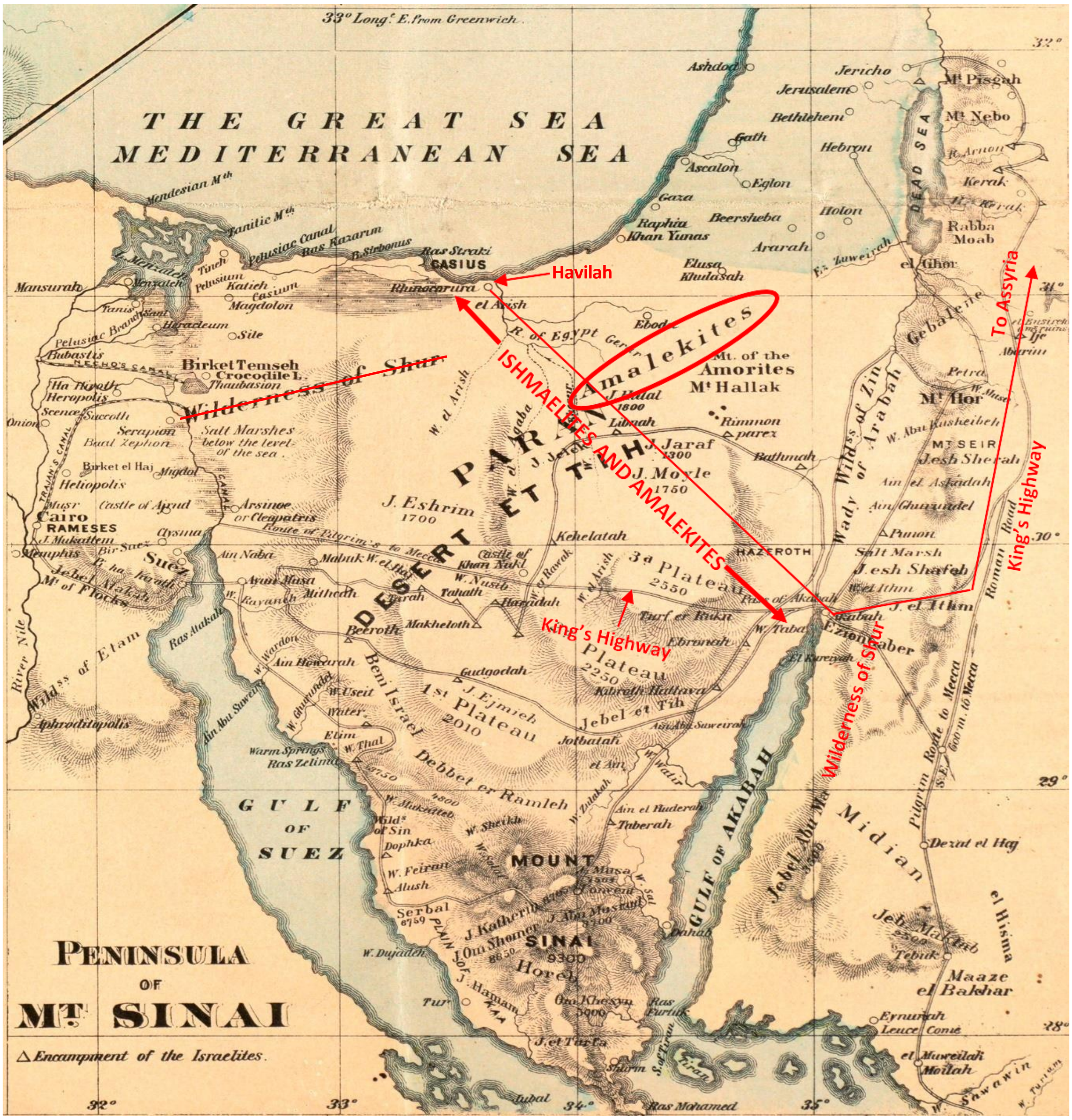
Deze passage is een beetje misleidend, omdat het op het eerste gezicht suggereert dat Shur ergens in de buurt was van

---

163 *Ibid.*
164 Exod. 17:8.
165 Gen. 36:12 & 1 Chron. 1:36.
166 1 Koningen 9:26.
167 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* ii.349.
168 Exod. 15:22-23.
169 Gen. 25:17-18.

Egypte. Wat de passage eigenlijk zegt is dat de zonen van Ismaël de zuidelijke gebieden bezetten van Havilah, dat voor Egypte ligt, tot Shur, "als je naar Assyrië reist". De Bijbel vertelt ons dus dat de "wildernis van Shur" ergens *op weg* naar Assyrië lag. Dit is volstrekt onlogisch als de woestijn van Shur aan de grens van Egypte lag, maar volstrekt logisch als het in Saoedi-Arabië lag. (Zie de kaart hieronder.) De Via Maris of Koningsweg loopt door Eilat en gaat verder noordwaarts naar Palmyra en vervolgens naar Assyrië. Dit is wat de Bijbel bedoelt met "als gij naar Assyrië gaat". Het kan niet anders geïnterpreteerd worden en is een sterk bewijs tegen de plaatsing van de Wildernis van Shur aan de Egyptische grens.

De volgende passage wekt ook de indruk (vooral in de Engelse vertaling) dat Shur

Kaart met de correcte locatie van de Wildernis van Shur en het gebied waar de Amalekieten zich ophielden in de tijd van koning Saul. De Bijbelse passages hebben geen enkele zin als de Wildernis van Shur aan de grens van Egypte wordt geplaatst, waar de meeste schriftgeleerden het zouden plaatsen. (Ik heb een streep gezet door de traditioneel geaccepteerde locatie).

dicht bij Egypte was:

> "En Saul sloeg de Amalekieten van Havila totdat gij te Shur komt, dat is tegenover Egypte."[170]

Helaas kan het Bijbels Hebreeuws vaak een beetje dubbelzinnig zijn in zijn betekenis. De Hebreeuwse tekst "וַיַּךְ שָׁאוּל, אֶת-עֲמָלֵק מֵחֲוִילָה בּוֹאֲךָ שׁוּר, אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי מִצְרָיִם" luidt. ook kan zijn dat vertaald als "En Saul versloeg Amalek [helemaal] vanaf Havilah, zoals je naar Shur gaat, welk [gebied] tegenover [*lit.* 'aan het gezicht van'] Egypte ligt". Het is goed mogelijk koning Saul de Amalekieten helemaal terugjoeg naar hun thuisland in wat historisch bekend stond als het land Edom.

Merk ook op dat Abraham vanuit de stad Sodom naar het zuiden reisde, "en woonde tussen Kades en Sjoer, en verbleef in Gerar".[171] Ik zal straks aantonen dat Kades de stad was die in latere tijden bekend stond als Carchemish. Dit geeft ons tenminste een aanknopingspunt voor de plaatsing van Shur. Omdat Gerar de plaats was waar Abimelech, koning van de Filistijnen, woonde, nemen we aan dat Gerar ergens in het land Filistië lag, tegenwoordig bekend als de Gazastrook, hoewel de werkelijke locatie van deze stad tot op de dag van vandaag onbekend is. Rabbi Saadia Gaon bijvoorbeeld, die leefde in de 9e eeuw CE, identificeerde Haluza als de stad Gerar,[172] maar archeologische opgravingen daar tonen aan dat Haluza niet eerder dateert dan het Nabateese Koninkrijk dat pas in de 3rd eeuw BCE ontstond. Er zijn andere kandidaten gesuggereerd, maar tot op heden is er geen bewijs aan het licht gekomen dat ons kan helpen de plaats te identificeren. Mijn bedoeling hier is om de vaagheid aan te tonen waarmee de Bijbel de verschillende Bijbelse plaatsnamen presenteert.

In Genesis 10 verzen 15 tot 19 krijgen we de omvang van de Kanaänitische bezetting van het land, waarbij vers 19 ons informeert:

> "En de grens der Kanaänieten was van Sidon, als gij komt tot Gerar, tot Gaza; als gij gaat, naar Sodom, en Gomorra, en Adma, en Zeboim, zelfs naar Lasha [d.w.z. Laish]."

Deze passage is extreem verwarrend en moet vergeleken worden met andere passages.

> "De Amalekieten wonen in het land van het zuiden; en de Hettieten, en de Jebusieten, en de Amorieten, wonen in de bergen; ***en de Kanaänieten wonen aan de zee, en aan de kust van de Jordaan***."[173]

Allereerst moet worden benadrukt dat deze aanduiding van 'Kanaänieten' ook de Jebusieten omvatte, die vóór de tijd van koning David in de stad Jeruzalem woonden.[174] Het gebied dat hierboven wordt beschreven moet daarom Jeruzalem hebben omvat. We leren ook dat de Amorieten, die ook Kanaänieten waren, ten oosten van het land Israël woonden, in het land dat tegenwoordig bekend staat als de Jordaan. Sihon, de koning van de Amorieten, woonde bijvoorbeeld in Hesbon.[175] Er wordt ons verteld dat "En toen de inwoners van het land, de Kanaänieten, de rouw in de vloer van Atad zagen, zeiden zij: Dit is een smartelijke rouw voor de Egyptenaren; daarom werd de naam ervan Abel-Mizraim genoemd, ***die voorbij de Jordaan is***.[176] Dit betekent dat deze zonen van Kanaän op een bepaald moment

---

170 1 Sam. 15:7.

171 Gen. 20:1.

172 Rabbi Saadia Gaon's *Tafsīr* (Joods-Arabisch: אלי אל, כלוץכ̇לוץ = *al-Khalūṣ*) in de Pentateuch (*Tafsir*), s.v. Genesis 10:19, Genesis 20:2, Genesis 26:17, 20.

173 Num. 13:29.

174 2 Sam. 5:6-8.

175 Num. 21:26.

176 Gen. 50:11.

de hele kuststrook langs de Middellandse Zee bezette, de zuidelijke delen van het land Israël en helemaal rond de westelijke delen van de Dode Zee en dan langs de oostelijke grens van het land Israël tot aan de stad Laish, die werd omgedoopt tot Dan, een stad gelegen in het Boven-Galilea gebied in het noorden van Israël. We hebben het hier dus over een uitgestrekt gebied.

Ik wil er ook op wijzen dat de steden Sodom, Gomorra, Adma en Zeboim in de hierboven geciteerde passage van noord naar zuid zijn georiënteerd, dus de uitspraak "en zelfs tot Lasha" betekent dat we vanaf Sodomde eerst genoemde van deze steden, een lijn noordwaarts moeten trekken naar de regio Boven-Galilea. Rekening houdend met het feit dat de Bijbel vaag is over de locatie van veel van deze plaatsen, zou het niet moeilijk zijn om in te zien dat de verklaring dat Abraham reisde "naar het zuidelijke land, en woonde tussen Kades en Shur" (Gen. 20:1) eveneens vaag is en dat deze informatie onvoldoende is om tot een logische conclusie te komen voor de locatie van Shur. De aanduiding "zuiden" heeft betrekking op een groot gebied. De Wildernis van Shur tegenover Egypte plaatsen op basis van deze informatie, wat archeologen hebben gedaan, is daarom enigszins aanmatigend. Het enige wat we kunnen afleiden uit de informatie die in de Bijbel wordt gegeven, is dat Gerar ergens tussen Kadesj-Karchemish in Syrië en de Golf van Akaba lag - wat het ook zou zijn geweest als het in het land Filistië lag, het gebied dat tegenwoordig bekend staat als de Gazastrook.

Met deze gedachten in je achterhoofd, overdenk dan de volgende passage:

> "En David en zijn mannen trokken op, en vielen de Gesurieten, en de Gezrieten, en de Amalekieten binnen; want die volken waren van oudsher de inwoners van het land, zoals gij naar Shur gaat, tot in het land Egypte."[177]

Op het eerste gezicht lijkt deze passage te zeggen dat David deze stammen binnenviel, die woonden tussen Shur en het gebied dat tussen het land Egypte ligt. Merk echter op dat de Geshurieten ***in Basjan in het noorden van Israël*** woonden, ten oosten van de rivier de Jordaan.[178] De Gezrites (van Gezer) woonden ***rond de berg Efraïm*** in het noorden van Israël.[179] Zoals hierboven is aangetoond, woonden de Amalekieten langs de zuidelijke grens van Judea, die zich uitstrekte van de Golf van Akaba tot aan de Middellandse Zee. Deze passages zijn over het algemeen erg vaag over de locaties van deze plaatsen, maar deze specifieke passage zegt in feite dat David de landen veroverde vanaf Bashan in het noorden, helemaal langs de oostgrens van het land Israël, zuidwaarts naar Shur, en dan verder westwaarts richting Egypte. De Bijbel beschrijft dus een circuit met de klok mee van de landen rond het oosten en vervolgens rond het zuiden van het land Judea. Als je Shur tegenover Egypte plaatst, wat archeologen hebben gedaan, dan zou je het land Israël doormidden snijden!

Zelfs als we deze interpretatie van de locatie van Shur niet accepteren, moeten we ons afvragen hoe het komt dat de Israëlieten terugkwamen in de wildernis van Etham nadat ze de Rode Zee waren overgestoken om aan de legers van Farao te ontsnappen. Als we het hebben over een ondiep meer ergens in Egypte, zoals veel archeologen beweren, dan zou de Farao toch gewoon om de andere kant zijn gegaan en hen hebben afgesneden? De verklaring die hier wordt gegeven biedt een meer bevredigende oplossing voor dit raadsel.

Nadat Israël de Rode Zee was overgestoken, *op weg* naar de berg Sinaï, kwam het aan bij een plaats die Elim heette.

---

177 1 Sam. 27:8.
178 Deut. 3:14 & Josh. 12:5.
179 Josh. 16:10 & 1 Chron. 7:28.

Deze had twaalf bronnen עֵינֹת מַיִם), in het Boek Numeri vertaald als 'fonteinen'.[180] In het Boek Exodus echter worden dezelfde Hebreeuwse woorden in de AV vertaald als twaalf bronnen,[181] maar als *fontes aquarium* (fonteinen of bronnen van water) in de Latijnse Vulgaat en πηγαὶ*(pegai idaton* fonteinen of bronnen van water) in de Septuagint. Het is niet duidelijk waarom het vertaald is als bronnen in de Septuagint en de King James Version, maar er moet een reden of traditie zijn geweest die leerde dat er bronnen waren op deze locatie.

Ik moet misschien vermelden dat Josephus ze niet eens bronnen noemt. Hij gebruikt de woorden πηγῶν δώδεκα οὐσῶν *pigon dodeka ouson*, wat ruwweg 'tien stromende substanties' betekent, en voegt eraan toe dat:

> "Het waren eerder een paar vochtige plaatsen dan bronnen, die niet uit de grond braken, noch overliepen, en die de bomen niet voldoende water konden geven. En als ze in het zand groeven, vonden ze geen water; en als ze er een paar druppels van in hun handen namen, vonden ze het nutteloos vanwege de modder."[182]

Twee van de twaalf bronnen bij Elim in Saoedi-Arabië, in het land ten oosten van de Golf van Akaba.

Deze uitspraak van Josephus wordt echter niet ondersteund door enig ander bewijs. De Bijbel vertelt ons dat ze daar kampeerden "bij de wateren" en ik betwijfel of het zou verwijzen naar "een paar vochtige plaatsen" als bronnen. De Septuagint gebruikt de woorden πηγαὶ ὑδάτων die betekenen bronnen of waterputten. Het lijkt erop dat ze een aantal dagen op deze locatie hebben gekampeerd, dus met de suggestie dat ze niet genoeg water hadden moeten we voorzichtig zijn. Ik betwijfel of de Bijbel ze fonteinen zou noemen als het slechts een paar vochtige plekken in de grond waren, zoals hij suggereert.

Het is interessant om op te merken dat het boek Jesaja een plaats noemt die Beer-Elim heet, een naam die "de put van Elim" betekent:

> "Want het geschrei is rondom de grenzen van Moab gegaan; het gehuil daarvan tot Eglaim, en het gehuil daarvan tot aan de bron van Elim בְּאֵר אֵילִים)Beer-Elim)"[183]

Het is mogelijk dat deze twaalf bronnen in latere tijden zijn omgezet in waterputten en dat deze informatie bewaard is gebleven door de rabbijnse traditie, hoewel ik hier geen ander commentaar op kan vinden dan de verklaring van Rashi dat Beer-Elim "aan de grens van Moab" ligt[184]. Er zijn vandaag de dag twaalf bronnen in Saoedi-Arabië, aan de oostelijke oever van de Golf van Akaba, in een oase met enkele tientallen palmbomen, die lijken overeen te komen met de locatie en beschrijving van dit Bijbelse Elim.

Ten zuidoosten van dit punt bevindt zich een veertig meter hoge rots op een heuvel die middendoor is gespleten. Dit zou dan de rots van Horeb zijn waar Mozes met een staf op sloeg en waaruit een rivier van water spoot.[185] Bewijs van erosie door water is duidelijk aan de voet van de

180 Num. 33:9.
181 Exod. 15:27.
182 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* iii.i.3 (Whiston's vertaling). Zie ook Thackeray's vertaling iii.9.
183 Jes. 15:8. De Latijnse Vulgaat heeft puteum Helim, puteum betekent 'put'. De Septuagint heeft φρέατος wat ook 'put' betekent.
184 https://www.chabad.org/library/bible_cdo/aid/15946/showrashi/true/jewish/Chapter-15.htm.
185 Exod. 17:6 e.v.

Gespleten rots van Horeb.

rots en strekt zich helemaal uit langs de heuvel naar beneden in de vallei, hoewel er sceptici zijn die beweren dat deze erosie werd veroorzaakt door de inwerking van de wind. De erosiepatronen komen echter niet overeen met die van winderosie en zijn meer typerend voor watererosie, waarbij de erosie begint bij de scheur aan de basis van de rots en zich van daaruit verspreidt naar de valleibodem.

Er zijn ook de overblijfselen van een oud bouwwerk aan de voet van deze rots, wat de overblijfselen zouden kunnen zijn van het altaar dat door Mozes werd opgericht en dat hij יְהוָה נִסִּי *Jehovah-Nisi* noemde.[186]

Ten zuiden hiervan komen we weer bij Jebel al Lawz en Jebel Maqla, waarvan er één de Bijbelse

Overblijfselen van een altaar aan de voet van de Gespleten Rots van Horeb (bovenop de heuvel links op de foto). Het is mogelijk dat dit het altaar is dat Jehovah-Nisi wordt genoemd. (Exod. 17:15.)

berg Sinaï is. Jebel Maqla is degene met de zwartgeblakerde top.

Allereerst wil ik verduidelijken dat het land Midjan in de tijd van Mozes ten zuiden van Jebel al Lawz lag. Het was gelegen waar de stad Al Bad vandaag de dag ligt. Dit moet worden vermeld, omdat mensen in de war raken als ze aannemen dat Jebel al Lawz deel uitmaakte van het land dat Midjan wordt genoemd. De regio Jebel al Lawz maakte deel uit van de wildernis ten noorden van Midjan. Zoals gezegd bevonden veel van deze Midjanieten zich in de eerste eeuw na Christus in Troglodytis in Ethiopië[187] nadat ze uit hun geboorteland waren verdreven.

186 Exod. 17:15.

187 Vergelijk Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.xv.1 met Plinius, *Natuurlijke Historie* vi.xxxiv (169).

Toen Israël bij Rephidim aankwam, klaagde Israël dat er geen water was, noch voor hen, noch voor hun vee om te drinken.[188] Het is hier dat de Almachtige water uit een rots deed stromen. Volgens Gesenius betekent het Hebreeuwse woord Rephidim רְפִידִים)) "stutten" of "steunen",[189] maar dit slaat nergens op. Hoe kan deze naam verbonden zijn aan een rots waaruit op wonderbaarlijke wijze water stroomde? Ik zou willen suggereren dat dit woord correcter is afgeleid van het Arabische

het woord رافد *rafid*, wat "een zijrivier" betekent, met het woord الر رفدان *ar-rāfidān* wat betekent "(Eufraat en Tigris ==) Mesopotamië, Irak"[190] Dit komt ook van het stamwoord رفد *rafada*, dat "hulp", "steun" of "bijstand" betekent,[191] dat nu een soortgelijke betekenis heeft als die in het Hebreeuws, als we aannemen dat de vertaling van Gesenius verwijst naar "steunen" in de betekenis van "hulp" of "bijstand". Dit alles komt overeen met de situatie in Rephidim, waar water uit de rots stroomde en steun en hulp bood aan Israël, dat het water nodig had voor zichzelf en hun dieren. Dit zou betekenen dat de naam op een later tijdstip opnieuw werd toegevoegd. De plaats zal zijn naam hebben gekregen vanwege het wonder dat de HEER daar verrichtte.

Ik moet misschien vermelden dat het enige gebruik van het woord רְפִידָה *rephida* in de Bijbel is in het boek Canticles (ook bekend als "Hooglied van Salomo" en "") waar het in de AV vertaald wordt als "bodem" maar door de Mechon Mamre Organisatie als "top".[192] William Roy wil ons doen geloven dat רְפִידִים *Rephidim* "uitgespreid" of "verstrooid" betekent, terwijl רְפִידָתוֹ *rephidatho*, verzekert hij ons, betekent "Zijn bank, bed of tapijt",[193] welke vertalingen ik zou willen betwisten. In modern Hebreeuws betekent רְפִיד *raphid* een "vulling, voering, flap of kussen".[194] Er is daarom veel verwarring over de exacte betekenis van dit woord. Dit kan echter gemakkelijker verklaard worden als we erkennen dat het van Arabische oorsprong is.

In Rephidim wordt ons verteld dat Israël werd aangevallen door Amalekieten:

> "Toen kwam Amalek en vocht met Israël bij Rephidim".[195]

Josephus vertelt ons dat deze Amalekieten in Petra en Gobolitis woonden, beide plaatsen ***ten oosten van de Golf van Akaba*** in land dat tegenwoordig bekend staat als Jordanië:

> "Omdat de roem van de Hebreeërs nu in het buitenland veel weerklank vond en er overal over hen gesproken werd, werden de inwoners van het land niet weinig bevreesd; en heen en weer zendende gezanten spoorden zij elkaar aan om deze opstandelingen af te weren en te trachten te vernietigen. De aanstichters van deze beweging waren de inwoners van Gobolitis en Petra die Amalekieten werden genoemd en die het meest oorlogszuchtig waren van de volkeren in die streken. Het waren hun koningen die berichten stuurden om elkaar aan te sporen oorlog te voeren tegen de Hebreeën. Een leger van vreemdelingen,' zeiden ze, 'is ontsnapt uit de slavernij in Egypte en ligt op de loer om ons aan te vallen. Het is onze plicht hen niet te veronachtzamen; nee, voordat zij sterker worden en over middelen beschikken en zelf de strijd met ons aangaan, aangemoedigd door het feit dat zij geen tegenstand van onze kant ondervinden, zou het veiliger en verstandiger zijn hen te verpletteren en vergelding te eisen voor [hun invasie] in de woestijn en voor

[188] Exod. 17:1-7.

[189] *Gesenius's Hebrew and Chaldee Lexicon of the Old Testament* p.577, Friedrich Heinrich Wilhelm Gesenius, Londen 1860. (NB: Klik op de knop "Gratis lezen" als u online raadpleegt).

[190] *The Hans Wehr Dictionary of Modern Written Arabic* p.349, J. Milton Cowan, Spoken Language Services, Inc., 1976.

[191] *Ibid.* p.348. Zie ook *Arabic-English Dictionary of Qur'anic Usage* p.374, Elsaid M. Badawi & Muhammad Abdel Haleem (bewerkt door H. Altenmüller, B. Hrouda, B.A. Leviine, R.S. O'Fahey, K.R. Veenhof & C.H.M. Versteegh), Handbook of Oriental Studies, Vol. 85, Brill, Leiden en Boston, 2008.

[192] 3:10 waar het woord רְפִידָתוֹ *rephidatho* vertaald is met "de top daarvan".

[193] *A Complete Hebrew and English Critical and Pronouncing Dictionary on a New and Improved Plan* p.640, William L. Roy, New York, 1846.

[194] *The Complete Hebrew-English Dictionary* entry under רְפִיד on p.2481, Reuben Alcalay, Massada Publishing, Jerusalem (undated).

[195] Exod. 17:9.

> wat zij daar gedaan hebben, in plaats van te wachten tot zij onze steden en onze goederen hebben."[196]

Petra en Gobolitis (ook bekend als Gebal) lagen beide ten noordoosten van de Golf van Akaba. Dit vertelt ons dan dat Israël zich naar het oosten van de Golf van Akaba had gewaagd. Degenen die beweren dat Horeb in het meest zuidelijke deel van het Sinaï Schiereiland lag, moeten uitleggen waarom deze inwoners van Petra en Gobolitis besloten om al die afstand af te leggen. Houd in gedachten dat er geen directe route is naar de plaats die conventioneel wordt geïdentificeerd als Horeb, wat betekent dat ze een paar honderd kilometer hadden moeten reizen om daar te komen. Door Rephidim in het noordwesten van Saoedi-Arabië te plaatsen, betekent het echter dat Amalek gewoon de hoofdweg zou hebben gevolgd, die ook de belangrijkste handelsroute naar Midjan was, om Israël aan te vallen.

In het boek Exodus wordt ons verteld dat Rephidim ook bekend stond als Horeb, Massah en Meribah,[197] alle vier de namen worden door elkaar gebruikt. Het probleem is dat Meribah de plaats was die genoemd werd na de tweede opstand, toen Mozes de opdracht kreeg om de rots te bevelen voor de tweede keer water voort te brengen.[198] Zoals we verder zullen aantonen, vond deze tweede opstand plaats in Syrië, wat betekent dat iemand per ongeluk de naam Meribah aan dit hoofdstuk in Exodus heeft toegevoegd.

Op de berg Sinaï maakte Aäron een gouden kalf:

> "En het ganse volk brak de gouden oorringen af, die in hun oren waren, en bracht ze tot Aäron. En hij nam ze in hun hand, en maakte het met een graveerwerktuig, nadat hij het tot een gesmolten kalf gemaakt had; en zij zeiden: Dit zijn uw goden, o Israël, die u uit Egypteland hebben opgewekt."[199]

Het bovenstaande is de vertaling in de geautoriseerde versie. Ik wil er hier op wijzen dat het Hebreeuws, dat luidt: וַיִּקח◌ַ מִיָּדם, וַיָּצר◌ַ אתו◌ֹ בְּחֶרט, וַיַּעֲשהוּ, עֵגל◌ֶ מַסֵכה◌ֵ"", letterlijk vertaald betekent: "En hij nam het [d.w.z. het goud] uit hun handen en vormde het met een cheret en maakte er een gesmolten [beeld van een] kalf van." Jim en Penny Caldwell hebben er in een televisie-interviews op gewezen dat je geen 'graveerwerktuig' gebruikt voor een gesmolten afgietsel en zij hebben betoogd dat het werktuig feitelijk werd gebruikt om de afbeeldingen in de rotsen te kerven. We moeten echter in gedachten houden dat deze passage ingekort is en dat het Hebreeuws heel categorisch stelt dat het gesmolten kalf met het gereedschap werd gemaakt, dus we kunnen niet zeggen dat het niet werd gebruikt om het beeld te vormen.

Om te beginnen, om een gesmolten beeld te maken, moet je een mal maken. Het Hebreeuwse woord חֶרֶט◌ *cheret*, dat vertaald wordt als 'graveerwerktuig', betekent elk soort snijwerktuig. Het kan een snijgereedschap in een draaibank zijn, een beitel of een gereedschap voor het maken van gravures. Een draaier (van een draaibank) wordt ook wel een חָרָט◌ *charat* genoemd. Aaron zal ongetwijfeld het snijgereedschap hebben gebruikt om de mal te maken waarin het gesmolten goud zal zijn gegoten. Je ontkomt niet aan die interpretatie.

De Caldwells wijzen er echter op dat in de Hebreeuwse tekst staat: "Dit zijn uw goden", wat in het Hebreeuws geschreven wordt als אֱלהֱאֹלֶהיָך, en dit zou (hoewel niet noodzakelijk) geïnterpreteerd kunnen worden als dat er meer dan één 'god' was voor de Israëlieten om te aanbidden.[200] Gesneden op

---

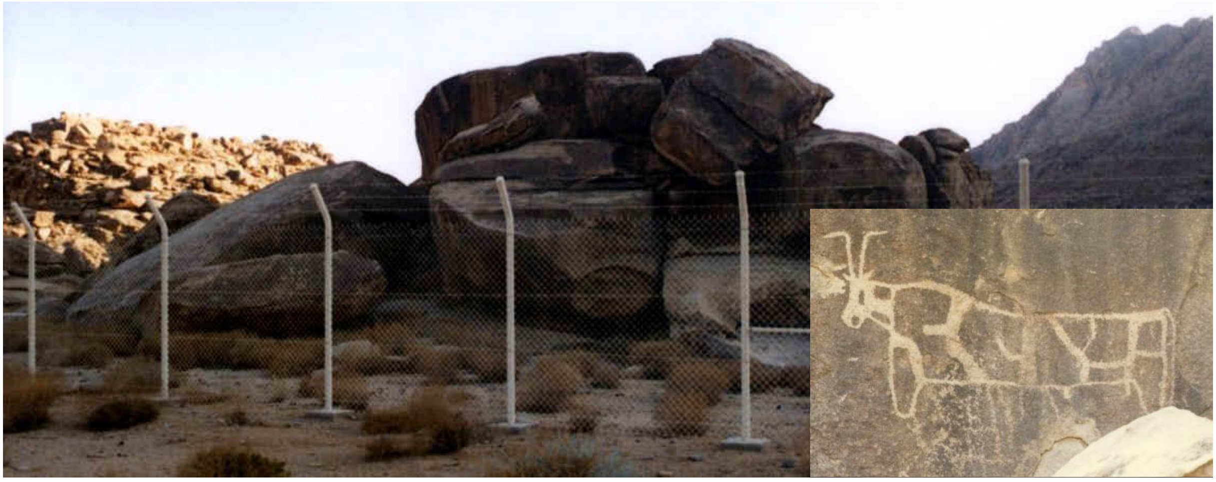
196 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* iii.39-41.

197 Exod. 17:6-7.

198 Num. 20:2-13.

199 Exod. 32:3-4.

200 Om de zaken te verwarren, kan het woord vertaald als "uw goden" ook vertaald worden als "uw god", het woord אֵלֶּה◌ *eleh* volgt slechts de zin van het zelfstandig naamwoord dat volgt, en dit is hoe de passage is vertaald door de Mechon Mamre organisatie. (Zie https://www.mechon-mamre.org/p/pt/pt0232.htm#4).

Het altaar ten oosten van Jebel al Lawz met een van de twaalf koeien (inzet) die in de rotsen zijn gegraveerd.

sommige rotsen ten oosten van Jebel al Lawz, zij het op enige afstand van de voet van de berg, zijn afbeeldingen van koeien te zien. Het is zeer waarschijnlijk dat die koeien met Aärons eigen handen op de rotsen zijn gekerfd en dat het gouden kalf bovenop die rotsen is geplaatst zodat heel Israël het kon zien.

Wildernis van Paran

Na het verlaten van de berg Horeb (d.w.z. Sinaï) is ons verteld dat Israël ***noordwaarts*** reisde naar Kadesh-Barnea. Om daar te komen moesten ze door het land van de Amorieten reizen:

> "En wij reisden van Horeb, en gingen door die gehele grote en vreselijke woestijn, die gij gezien hebt, ***langs de weg van de berg der Amorieten***, zoals de HEERE, onze God, ons geboden had; en wij kwamen te Kades-Barnea."[201]

De woorden vertaald als "langs de weg van de berg van de Amorieten" zijn דֶּ֣רֶךְ הַר־הָֽאֱמֹרִי wat simpelweg betekent "door (of) de berg van de Amorieten".

De wetenschap dat het land Midian aan de ***oostkant*** van de Golf van Akaba lag, geeft ons een startpunt voor de bovenstaande etappe van de reis. We worden verder geïnformeerd dat, "Er zijn elf dagen reizen van Horeb [de berg Sinaï] door de weg van de berg Seir naar Kadesh-Barnea".[202]

Op de meeste kaarten ligt Kades-Barnea ten zuiden van het land Moab, maar de Bijbel zegt heel duidelijk dat het land van de Amorieten "in de bergen" ten noorden van het land Moab lag:

> "Amalek woont in het land van het zuiden; en de Hettiet, en de Jebusiet***, en de Amoriet wonen in de bergen***; en de Kanaäniet woont aan de zee, en aan de oever van de Jordaan."[203]

---

201 Deut. 1:19.
202 Deut. 1:2.
203 Num. 13:29.

Verder wordt ons verteld dat de Amorieten ten noorden van de rivier de Arnon woonden, een rivier die uitmondt in de Dode Zee:

> "Want [de rivier] Arnon is de grens van Moab, tussen Moab en de Amorieten."[204]

Als we ons kunnen herinneren, woonde Sihon, koning van de Amorieten, de koning die door Israël werd verslagen vlak voordat zij het Beloofde Land binnengingen, in Hesbon.[205] Deze stad Hesbon lag ten noorden van de rivier de Arnon. Daarom kon Kades-Barnea onmogelijk ergens ten zuiden van de rivier de Arnon liggen. In het boek Jozua wordt ons ook verteld dat de rivier Yabbok (AV Jabbok) de noordgrens van de Amorieten was.[206] De rivier Yabbok staat tot op de dag van vandaag bekend als de Yabbok, hoewel de meeste mensen zich niet realiseren dat Yarmuk een fonetische variant van die naam is.

De letter *m* in de Assyrische, Perzische, Gaelische en Keltische talen werd vaak uitgesproken als een *b.* In de Bijbel zien we dat de Hebreeuwse letter מ *mem* soms ook als ב *beth* kan worden uitgesproken. In het Boek Jesaja bijvoorbeeld wordt de Chaldeeuwse koning die geschenken gaf aan Hizkia, koning van Juda, Merodachbaladan genoemd,[207] maar deze zelfde koning verschijnt in het Tweede Boek der Koningen als Berodachbaladan.[208] (NB: In de Assyrische verslagen wordt deze koning Marduk-appla- idinna genoemd, waarbij de verwisseling van de *p* en *de b* in oude talen ook goed is aangetoond). Ook in het boek Jesaja komt de stad Dibon (דיבון) twee keer in één vers voor als Dimon (דימון)[209]. Nadat Jeruzalem door de Romeinen was verwoest, verhuisde het Sanhedrin naar een plaats die zowel Yamnia/Jamnia als Yabneh/Jabneh werd genoemd, beide namen worden door elkaar gebruikt in de Babylonische Talmoed. Daarom, voor Yarmoek lees Yarbuk lees Yabbok!

De suggestie dat de rivier Zarqa de Bijbelse Yabbok is, gaat voorbij aan het feit dat de Yabbok de meest noordelijke grens was van de stammen Ruben en Gad, een grens die zich uitstrekte tot de meest zuidelijke grens van het Meer van Galilea, bij de Joden bekend als de Chinnereth.[210] De Zarqa, die vaak wordt aangehaald als de Bijbelse Yabbok, komt nergens in de buurt van het Meer van Galilea.

De Amorieten werden Amurru genoemd in de Mari-brieven en Assyrische teksten. Ze bevestigen de Bijbelse tekst die zegt dat dit volk in de regio Anti-Libanon woonde, of, zoals Numeri het zegt, de Amorieten "wonen in de bergen".[211] Door "door het land van de Amorieten" te gaan, leidde Mozes Israël naar Noord-Syrië.

Israël kampeerde op een plaats die afwisselend "wildernis van Zin",[212] "wildernis van Paran",[213] Kadesh en Kadesh [of] Barnea werd genoemd.[214] Vergelijking van een paar Bijbelse passages die hetzelfde stuk van de reis beschrijven laat zien dat de plaats ook Rithmah werd genoemd:

> "En daarna reisde het volk van Hazeroth en legerde zich in de woestijn van Paran."[215]

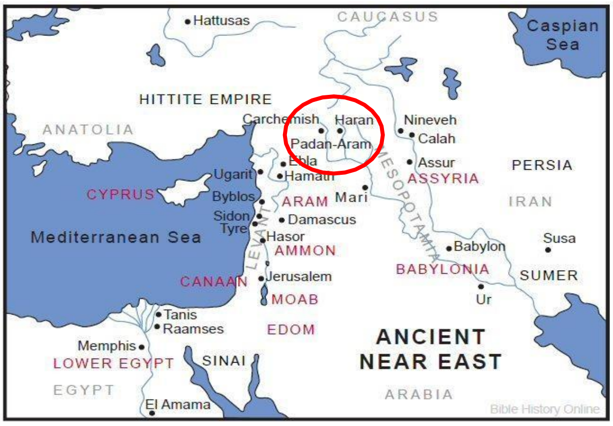
204 Num. 21:13.
205 Num. 21 - vooral vers 26.
206 Josh. 12:2.
207 Jes. 39:1.
208 2 Koningen 20:12.
209 Jes. 15:9.
210 Deut. 3:16-17.
211 Num. 13:29.
212 Num 13:21.
213 Num 13:3.
214 De plaats werd in Num. 32:8 Kades-Barnea genoemd, maar in Num. 13:26 Kades.
215 Num. 12:16.

"En zij vertrokken van Hazeroth en legerden zich in Rithmah."[216]

Rithmah komt in de Assyrische geschriften voor als Ratammatu, een stad die ook bekend stond als Gidara. Volgens Adad-nirari II, koning van Assyrië, lag deze stad in het land van Hanigalbat in het noorden van Syrië.[217] Dit land van Hanigalbat omvatte het gebied dat bekend stond als Padan-Aram en strekte zich noordwaarts uit tot het land tussen de Kaspische Zee en de Zwarte Zee:

"In de naamgeving van Likberu marcheerde ik voor de vierde keer tegen Hanigalbat ... ... ik verzamelde mijn strijdwagens en legers. Tegen Gidara, dat de Arameeërs Ratammatu noemen, en dat sinds (de dagen van) Tiglathpileser, zoon van Assur-rêsh-ishi, koning van Assyrië, een vorst die mij voorging, de Arameeërs met geweld in handen hadden, marcheerde ik."[218]

De mensen van Kadesh-Barnea zijn de mensen die de Assyriërs Barnakeërs noemden, een volk dat in Til-Assur woonde en "die in de taal van de mensen van Mihrânu Pitâneërs worden genoemd", zegt Esarhaddon, koning van Assyrië.[219] Hier is de Hebreeuwse letterע *ayyin* van Barnea (בַּרְנֵעַ)) is een *k* geworden in transliteratie in het Assyrisch. De Mihrânu waren een stam genoemd naar Machir, de zoon van Menasse, die ooit in het land Gilead[220] woonde, ten zuiden van het land Assur.
Barnea/Barnuki. Het land van Gilead stond bij de Assyriërs bekend als "land van Mehri",[221] waar Mehri een variant van Machir, zoon van Menashe. (NB: Gilead zou een van de zonen van Machir zijn geweest,
zoon van Menashe.[222] Ons wordt verteld dat de "kinderen van Machir, de zoon van Menasse, naar Gilead gingen, en het innamen, en de Amoriet, die daarin was, onteigenden. En Mozes gaf Gilead aan Machir, de zoon van Manasse, en hij woonde daarin."[223])

Het bovenstaande toont bij benadering de locatie van Padan-Aram en de stad Haran. In werkelijkheid moet het land van Haran zich iets noordelijker en westelijker dan op de kaart hebben uitgestrekt.

Wanneer Adad-nirari II ons meedeelt dat hij veroverde tot aan de "rivier Rûru, (die in het) land van Mehri is",[224] lijkt de rivier Rûru de rivier Arnon te zijn, waarbij de naam Rûru blijkbaar een transliteratie is van de naam Aroer, die aan de rivier Arnon ligt.[225] Dat het land Gilead wordt bedoeld kan worden aangetoond door het feit dat Tukulti- Ninurta I koning van Assyrië beweerde het land van Mesopotamië te hebben veroverd (in de Assyrische geschriften vaak aangeduid als het land van Nairi of van Namri) tot aan het land van Mehri:

216 Num. 33:18.
217 Voor de locatie van het land Hanigalbat, zie http://www.ancient.eu.com/Mitanni/.
218 *Ancient Records of Assyria and Babylonia* Vol. 1, p.112, §.366, Daniel David Luckenbill, University of Chicago, Greenwood Press, New York 1927.
219 *Oude verslagen van Assyrië en Babylonië* Vol. 2, p.207, §.517 & §.532.
220 Num. 26:29. De stam van Machir woonde in Gilead direct ten zuiden van dit gebied: "En Mozes gaf Gilead aan Machir, de zoon van Machir. Manasse; en hij woonde daarin." Num. 32:40.
221 *Ancient Records of Assyria and Babylonia* Vol. 1, p.110, §.360 & p.50, §.143.
222 Num. 26:29.
223 Num. 32:39-40.
224 *Ancient Records of Assyria & Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.117, §.382.
225 Deut. 2:36, 3:12 & 4:48, Josh. 12:2, 13:9 etc.

"Bij mijn toetreding tot de koninklijke troon, in mijn eerste regeringsjaar, voerde ik 28.800 Hettitische krijgers weg van de andere kant van de Eufraat, en in het Iauri-gebergte veroverde mijn hand de Kurtî en Ukumanî tot aan Sharnida (en) Mehri."[226]

In de Bijbel komt Sharnida voor als Sharon, een plaats gelegen in Bashan in het noorden van Israël rond de berg Karmel.[227]

Zoals ik zal aantonen, was Til-Assur de plaats die in de Bijbel Kir wordt genoemd, een stad die in latere tijden ook bekend stond als Carchemish.

Zoals hierboven vermeld, noemde Esarhaddon de inwoners van het land Barnea Barnukkeërs. De *ayin* (ע) van Barnea (בְּרֵנַע) is hier getranslitereerd als een *k*. In die tijd woonden deze mensen in het noorden van Syrië. Merk op dat Esarhaddon ons vertelt dat ze Pitaneërs werden genoemd door deze afstammelingen van Machir zoon van Menashe die hij Mihrânu noemde. Pitan is een variant van Padan, wat betekent dat de 'Wildernis van Paran' identiek is aan 'Padan-[van]-Aram', waar Aram de Hebreeuwse naam voor Syrië is.

De Hebreeuwse karakters *reish* (Modern Hebreeuwsר , Paleo Hebreeuws van Siloam Stone R of Lachish R) en *daleth* (Modern Hebreeuwsד , Paleo Hebreeuws van Siloam Stone D of Lachish D) zijn bijna identiek, wat betekent dat toen de Tenach (Hebreeuwse Bijbel) werd getranslitereerd van het origineel naar het moderne Hebreeuwse vierkantschrift, de twee karakters gemakkelijk verkeerd gelezen konden worden, vooral omdat de originele teksten tegen die tijd oud zouden zijn geweest en mogelijk in extreem slechte staat. Merk op dat de naam Padan ***alleen*** voorkomt in het boek Genesis, het oudste boek van de Bijbel.[228]

Een soortgelijk voorbeeld van de verwarring tussen deze twee karakters is te vinden in de volgende gevallen:

- Hemdan (חֶמְדָּן), de zoon van hertog Dishon, zoon van hertog Anah,[229] komt in het boek Kronieken voor als Hamran (חַמְרָן[230]). (NB: De naam moet correcter gelezen worden als Hamadan.)
- Eliasaf zoon van Deuel (דְּעוּאֵל[231]) wordt ook zoon van Reuel (רְעוּאֵל) genoemd.[232]
- Dodanim (דֹּדָנִים) zoon van Yavan[233] wordt in het Hebreeuws eveneens Rodanim (רֹדָנִים[234]), hoewel dit in de geauthentiseerde versie is gecorrigeerd naar Dodanim.
- Riphath (רִיפַת) zoon van Gomer[235] wordt omgekeerd Diphath (דִּיפַת)[236] in het Hebreeuws, hoewel dit weer is gecorrigeerd naar Riphath in de Authorised Version.

Een soortgelijke verwarring tussen de *reysh* en de *daleth* zien we in de Septuagint:

---

226 *Ancient Records of Assyria & Babylonia op. cit*., Vol. 1, p.57, §.164.
227 1 Chron. 5:16. Zie ook Jes. 33:9 en Jes. 35:2.
228 Paran komt echter op 11 plaatsen in de Tenach (Hebreeuwse Bijbel) voor, waaronder twee keer in het Boek Genesis: Een plaats genaamd Eil-Paran (אֵל פָּארָן) in Gen. 14:6 en in Gen. 21:21 wordt ons verteld dat Ismaël zich in Paran vestigde.
229 Gen. 36:26.
230 1 Chron. 1:41.
231 Num. 1:14, 7:42, 7:47 & 10:20.
232 Num. 2:14.
233 Gen. 10:4.
234 1 Chron. 1:7.
235 Gen. 10:3.
236 1 Kron 1:6.

- Dophka wordt Raphaca (Ῥαφακά) genoemd.[237]
- Hadad de Edomiet wordt Ader (Ἄδερ)(238) genoemd, terwijl Josephus hem Aderon (Ἄδερον) noemt.[239]
- De Edomitische hertog Dishon wordt Rison (Ρισών) genoemd.[240]

De wildernis van Paran is daarom correcter de wildernis van Padan, die plaats was in Syrië (d.w.z. Aram).

Dit is in tegenspraak met wat Josephus ons vertelt wanneer hij de Wildernis van Paran ***ten zuiden*** van Jeruzalem plaatst, waardoor de verspieders het Beloofde Land vanuit het ***zuiden*** binnenkwamen.[241] Zoals ik verder zal aantonen, stelt de Bijbel duidelijk dat zij ***vanuit het noorden*** binnenkwamen. Tegen de tijd dat Juda terugkeerde uit Babylon en Perzië, veel van de plaatsen die eerst door de Assyriërs, toen door de Chaldeeën en daarna door de Perzen waren verwoest, opgehouden te bestaan. De Joden die na 70 jaar ballingschap terugkeerden uit Babylon en Perzië wisten niet waar veel van deze plaatsen zich bevonden. Er waren geen wegwijzers met de tekst 'Wildernis van Paran'! Ook Ptolemaeus, vermoedelijk werkend op basis van wat de Joden hem hadden verteld, plaatst Paran (hij noemde het Pharan) ten zuiden van Judea in wat tegenwoordig het Sinaï Schiereiland wordt genoemd, en noemt het de Promontorium van Pharan.[242]

De volgende passage verduidelijkt waar in Syrië ze hun kamp opsloegen:

> "Dit zijn de woorden, die Mozes tot geheel Israël gesproken heeft, aan gene zijde van de Jordaan, in de woestijn, in de Arabah, tegenover Suph, tussen Paran en Tophel, en Laban, en Hazeroth, en Di-zahab."[243]

Hazeroth was waar de Israëlieten hun kamp opsloegen na het verlaten van Kibroth-Hattaavah.[244] Zoals hierboven vermeld, reisden ze vanuit Hazeroth naar Ritmah in de wildernis van Paran.[245] Hazeroth חֲצֵרֹת)) lijkt een variant spelling van Hazor חָצוֹר)). Van de andere plaatsen die in het bovenstaande citaat genoemd worden, is Laban וְלָבָן)), dat in het Boek Numeri voorkomt als Libnah לִבְנָה)),[246] duidelijk genoemd naar Laban "de Syriër", de broer van Izaäks vrouw, Rebekka. Laban woonde in Padan- Aram,[247] welke plaats Josephus ten onrechte in Mesopotamië plaatst.[248] Shamshi-Adad I koning van
Assyrië vertelt ons dat het land van Laban "aan de oever van de Grote Zee (de Middellandse Zee)" lag.[249]

Di-zahav דִּיזָהָב)) is een ongebruikelijke naam waarvan de betekenis onduidelijk is, afgezien van het feit dat זָהָב *zahav* goud betekent. Ik zou willen suggereren dat דִּי *dee* een mijn of mijnschacht betekent. Dit met dien verstande dat het Engelse woord *adit* waarschijnlijk van dezelfde wortel komt. Een adit is "een bijna

---

237 Num. 33:12-13.
238 Bijvoorbeeld 3 Koningen 11:14.
239 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* viii.199.
240 Gen. 36:21.
241 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* iii.xiv.1.
242 Ptolemaeus, *Aardrijkskunde* Boek 5, Hoofdstuk 16.
243 Deut. 1:1.
244 Num. 11:35 & Num. 33:17.
245 Num. 12:16.
246 Num. 33:20.
247 Gen. 25:20.
248 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.xvi.1 & i.xviii.8.
249 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.17, §.45.

horizontale schacht in een mijn, voor toegang of drainage".[250] Merk op dat de Septuagint deze naam vertaalt als Καταχρύσεα *katachryse'a*, wat 'goudmijnen' betekent. Het woord κατά betekent 'naar beneden' (als in richting) of 'naar beneden'[251] terwijl χρύσεα zelf 'goudmijnen' betekent,[252] van het Griekse χρυσός *chrysos* dat 'goud' betekent.

De Assyrische geschriften vermelden "(het land) van goud", een land dat ergens in het "land van de Meden" in Urartu (d.w.z. Ararat) in het westen lag, ergens in of dichtbij de "landen van Namri".[253] De aanduiding "land van de Meden" omvatte ook de "landen van Namri". Deze landen van Namri, die ook wel Nairi werden genoemd, waren de landen die bij de Griekse schrijvers bekend stonden als Mesopotamië. Uit wat kan worden opgemaakt uit de Assyrische verslagen, die over het algemeen nogal vaag zijn over de locatie van veel van deze plaatsen, blijkt dat het land van het goud ergens tussen de Kaspische Zee en de Zwarte Zee lag. Als we het rijk van de Meden gaan bespreken, zullen we zien dat zij ooit een rijk beheersten dat het grootste deel van Mesopotamië en Noord-Syrië omvatte en ook de landen ten oosten en ten zuiden van de Zwarte Zee, ook bekend als de Euxine Zee of Pontische Zee.[254] Tiglathpileser III nam het land van goud op naast Ushkakkâna, welk land gelegen was tussen de Tigris en de Eufraat. (NB: Ushkakkâna, dat ook geschreven werd als Ushkakan[255] en Ushshukani,[256] is de Assyrische spelling van Ashkenaz). Tiglathpileser III deporteerde de inwoners van dit land van Oesjkakkâna en vestigde hen verder naar het noorden in de regio tussen de Kaspische Zee en de Zwarte Zee. Dit plaatst deze goudmijnen ergens ten westen van de Eufraat.

Tophel, een van de andere plaatsen die Mozes hierboven noemde, kan worden geïdentificeerd als het land Tabal dat wordt genoemd door de Assyrische koning Shalmaneser III, welk land hij veroverde ***voordat*** hij het Taurusgebergte binnentrok, een bergketen die net ten noordwesten van Padan-Aram ligt.

> "In mijn tweeëntwintigste regeringsjaar stak ik voor de tweeëntwintigste keer de Eufraat over. Tegen het land van Tabal daalde ik af. Op dat moment ontving ik de geschenken van 24 koningen van Tabal. Naar de berg Tunni (Stier), de zilveren berg, en de berg Mulî, de marmeren berg, trok ik op."[257]

Alles wijst erop dat het land dat bekend staat als Padan-Aram de plaats was waar Israël zijn kamp opsloeg toen ze Syrië bereikten, zelfs de wildernis van Paran/Padan.

Kadesh is een andere naam voor Carchemish, een stad die Kadesh werd genoemd door Ramses II, alias Necho II, koning van Egypte. Het stond ook bekend als Ayin-Mishpat[258] en Kir van Moab. De profeet Jeremia noemde het Chemish[259] en de Assyrische koning Tiglathpileser III Kâr-Ashur:

> "Boven Til-Kamri, dat zij ook [Humut] noemen, bouwde ik een stad. Van haar stichting tot haar top

[250] Ingang onder *adit* in Collins English Dictionary, London & Glasgow 1980.

[251] Ingang onder κατά op p.749 van *A Greek-English Lexicon*, Henry George Liddell and Robert Scott, New York 1883.

[252] *Ibid.* Vermelding onder χρῦσεὶον op p.1744.

[253] *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.285-6, §.795.

[254] Zie de volgende paragraaf over *de berg Seir.*

[255] *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.291, §.811.

[256] *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.27, §.73.

[257] *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.206, §.579. Het verwisselen van de *p* en *de b* in oude talen is goed bewezen, en we zullen in de loop van dit boek enkele voorbeelden van deze omzetting tegenkomen.

[258] "En zij [d.w.z. Chedarlaomer en de koningen die met hem waren] keerden terug, en kwamen te En-Mispat, dat is Kades, en sloegen het gehele land der Amalekieten, en ook de Amorieten, die in Hazezon-Tamar woonden." Gen. 14:7. וּמִשְׁפָּט. De naam betekent Fontein, Bron of Oog van Oordeel.

[259] Jer. 48:7. In het Hebreeuws wordt de naam Chemish geschreven met Chemosh in de kantlijn.

> Ik bouwde het, ik voltooide het. Een paleis voor mijn koninklijke verblijf [richtte ik er op]. Kâr-Assur noemde ik zijn naam. Het wapen van Assur, mijn heer, richtte ik daarin op. Mensen van de landen die mijn handen hadden veroverd vestigde ik . Ik [legde schatting en belasting(en)] op hen; met het volk van Assyrië rekende ik hen."[260]

Kâr-Assur is hier duidelijk dezelfde als Tîl-Assur uit de hierboven geciteerde teksten van Esarhaddon. De letter *m* in de Assyrische taal is soms equivalent aan de Hebreeuwse letters ב *beth* of ו *vav*, die beide kunnen worden weergegeven als een *v*, de laatste zelfs als een *i*, *o* of *u*. Voor Kamri, een naam die ook Karmi werd geschreven,[261] moeten we daarom misschien Kar, Kauri of Kir lezen.

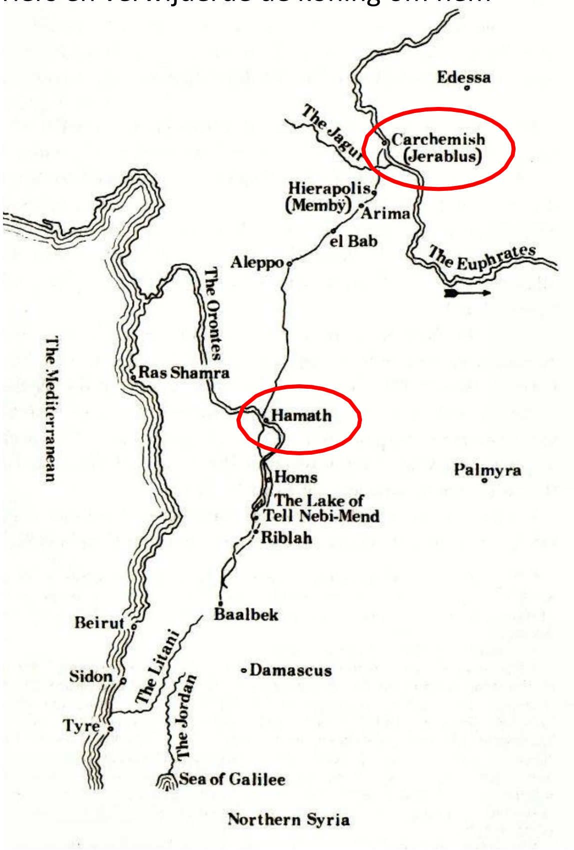
Humut is duidelijk Hamath in Syrië, de koning beweerde "19 districten van Hamath" te hebben veroverd.[262] Hamath werd later ook gebruikt door Sargon II, koning van Assyrië, in zijn veldtochten tegen Israël. Sargon II, die zichzelf "Vernietiger van Hamath" noemde, verwoestte de stad, dekoloniseerde haar opnieuw met 6.300 Assyriërs en verwijderde de koning om hem levend te laten villen in Assyrië.
Hij bracht ook het met ivoor versierde meubilair van de koningen naar Nimrud.

De stad Kir is echter de plaats waar Tiglathpileser de mannen van Damascus heeft overgeplaatst, wat betekent dat de Bijbelse stad Kir Kâr-Assur was die ergens ten noorden van Hamath werd 'gebouwd', maar niet Hamath zelf. Het lijkt er dus op dat de vertalers de bovenstaande passage waarin staat dat Til-Kamri (d.w.z. Kir) een alternatieve naam was voor Humuth (d.w.z. Hamath) verkeerd hebben vertaald, vooral omdat de Assyrische koning elders verklaart:

> "555 ... gevangenen van de Kutêanen en Bît-Sangibuteanen, in Til-karme vestigde ik me."[263]

Til-karme is slechts een variant van Til-kamri. In deze passage zegt de koning dat hij gevangenen plaatste in Til- Karme, in de vorige passage hierboven geciteerd zegt hij dat hij gevangenen plaatste in een stad die hij bouwde "boven Til-kamri".
Waar was deze stad dan precies?

In het Boek der Koningen wordt Kâr-Ashur Kir genoemd:

Kaart met locatie van Carchemish ten opzichte van Hamath.

> "En de koning van Assyrië luisterde naar hem; want de koning van Assyrië trok op tegen Damascus en nam het in, en voerde het volk ervan gevangen naar Kir, en doodde Rezin."[264]

Esarhaddon noemde het Til-Assur, omdat de plaats bewoond werd door Barnakeërs.[265] Uit de kaart hiernaast blijkt dat Carchemish de meest logische locatie van Kâr-Assur is. De naam

---

260 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.269, §.763. Zie varianten in p.280, §.782 & p.283, §.788.
261 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.276, §.772.
262 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.275, §.770.
263 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.276, §.772.
264 2 Koningen 16:9.
265 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 2, p.207, §.517.

Carchemish betekent letterlijk "de stad [Caer] van de [god] Chemosh". Chemosh wordt specifiek "de god van de Moabieten"[266] genoemd en ook "de gruwel van de Moabieten".[267] Kadesh of Barnea was daarom de stad van Carchemish in Syrië. Bijgevolg moeten de Israëlieten ergens ten noordwesten van Carchemish in de vlakte hebben gekampeerd.

Ik moet misschien vermelden dat we in Rechters 11:24 leren dat de koning van de Ammonieten Chemos aanbad, en sommigen hebben dit gezien als bewijs dat Chemos ook de god van de Ammonieten was. De Bijbel maakt echter heel duidelijk dat de god van Ammon Milcom was.[268] Let goed op wat deze koning van de Ammonieten feitelijk zei:

> "En de koning der kinderen van Ammon antwoordde aan de boodschappers van Jeftha: Omdat Israël mijn land wegnam, toen zij uit Egypte opkwamen, van Arnon tot Jabbok en tot aan de Jordaan; herstel nu die landen in vrede."[269]

Het land waar hij het hier over heeft behoorde toe aan Moab! Met andere woorden, de koning van de Ammonieten was een Moabiet! Veel mensen begrijpen niet dat de heersende familie van een andere stam of een ander volk kan zijn.

In het boek Rechters wordt ons bijvoorbeeld verteld dat:

> "En de kinderen Israëls deden weder kwaad in de ogen des HEEREN; en de HEERE versterkte Eglon, de koning van Moab, tegen Israël, omdat zij kwaad gedaan hadden in de ogen des HEEREN. En hij [d.w.z. Eglon] verzamelde de kinderen van Ammon en Amalek tot zich, en ging heen en sloeg Israël, en nam de stad der palmbomen [d.w.z. Jericho] in bezit."[270]

Merk op dat van Eglon, de koning van Moab, hier wordt gezegd dat hij de baas was over Ammon en Amalek. De koning van de Ammonieten die tegen Jefta optrok en wiens god Chemosh was, was dus een Moabiet en geen Ammoniet!

Toen de Israëlische verspieders werden uitgezonden om het Beloofde Land te bespioneren, kwamen ze het land ***vanuit het noorden*** binnen. Mozes gebood hen om:

> "Ga deze kant ***op naar het zuiden*** en ga de berg op...
>
> "...Zo trokken zij op en doorzochten het land van de wildernis van Zin tot ***Rehob***, zoals men tot Hamath komt.[b] En zij stegen op door het [zuidenc] en kwamen tot Hebron..."[271]

[a] "Deze kant op naar het zuiden": Het Hebreeuwse עלו זה בנגב betekent letterlijk "ga deze [weg] op, naar het zuiden".

[b] "als mannen naar Hamath komen": לבא חמת betekent correcter "bij de ingang van Hamath".

[c] "En zij stegen op door het zuiden": ויעלו בנגב moet correcter worden weergegeven als "zij stegen op naar het zuiden".

---

[266] 1 Koningen 11:33.

[267] 2 Koningen 23:13.

[268] 2 Koningen 23:13.

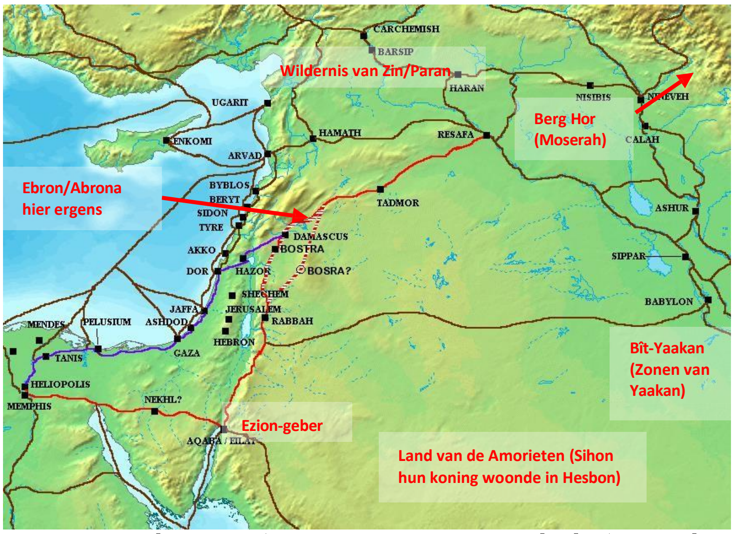
[269] Judg. 11:13.

[270] Judg. 3:12-13.

[271] Num 13:17-22. Josephus wil ons echter doen geloven dat de verspieders uit de tegenovergestelde richting kwamen: "Toen Mozes dit gezegd had, beloonde de menigte hem met tekenen van eerbied; en zij kozen twaalf verspieders uit de meest vooraanstaande mannen, één uit elke stam, die, het hele land Kanaän doortrekkend, vanaf de grenzen van Egypte, naar de stad Hamath gingen, en naar de berg Libanon; en toen zij de aard van het land en zijn inwoners hadden leren kennen, keerden zij terug naar huis, nadat zij veertig dagen hadden besteed aan het hele werk." *Oudheden van de Joden* iii.xiv.2. Zoals eerder gezegd, was er in zijn tijd een Paran in het zuiden van Judea (Pharan genoemd door Ptolemaeus, Geografie Boek 5, Hoofdstuk 16), en hij nam daarom aan dat deze plaats identiek was aan het Bijbelse Paran.

Hamath lag in ***het noorden van*** Israël en was een van de gebieden die de Israëlieten niet konden overwinnen: "...het land van de Giblieten, en heel Libanon, naar de zonsopgang toe, van Baäl-gad onder de berg Hermon tot het binnengaan van Hamath לבוֹא ◌ְחֲמָת(וְ)" wordt ons verteld in het boek Jozua.[272]

De berg Hermon is een bekende berg in het noorden van Israël. De stad Rehob waar de verspieders langs reisden lag ook in het noorden van Israël. Het maakte deel uit van het erfdeel van Aser,[273] dat "Ebron, en Rehob, en Hammon, en Kanah, tot aan het grote Zidon."[274] Zidon is de maritieme stad die vaak Sidon wordt genoemd.

Kaart met de route (aangegeven met een rode lijn) van de Koningsweg die van Memphis in Egypte naar Resafa in Mesopotamië loopt. De blauwe stippellijn is bij benadering de route die de Israëlieten namen na het verlaten van de berg Sinaï.

De stad Hammon behoorde ook tot de stam Nafthali en lag ergens in de regio Galilea.[275] Ebron עֶבְֹר(וְ), dat is incorrect getranslitereerd als Hebron in de Authorised Version, lag ook ergens in de regio Galilea. (De stad Hebron in Judea is anders gespeld, namelijk ◌ְחֶבְרוֹן).

Het lijdt daarom geen twijfel dat de verspieders het Beloofde Land ***vanuit het noorden*** binnenkwamen. Dit is duidelijk in tegenspraak met de geaccepteerde opvatting dat de veertig jaar in de woestijn plaatsvonden op het Sinaï Schiereiland. Het laat ook zien dat Josephus, die ons wil laten geloven dat de verspieders het Beloofde Land vanuit het zuiden binnenkwamen,[276] niet wist waar deze plaatsen zich bevonden.

Kort nadat de verspieders uit het Beloofde Land waren teruggekeerd, wordt ons verteld dat Israël, tegen het advies van Mozes in, probeerde het land op eigen initiatief in bezit te nemen. Als gevolg van hun overtreding leden ze zware verliezen.

> "Toen kwamen de ***Amalekiet*** en de ***Kanaäniet***, die in dat heuvelland woonden, en sloegen hen en sloegen hen neer, tot aan Horma toe."[277]

De Amalekieten zijn Edomieten. Zij stammen af van Amalek, zoon van hertog Eliphaz.[278] Het boek Deuteronomium noemt deze Amalekieten en Kanaänieten echter Amorieten:

> "En de ***Amorieten***, die op die berg woonden, kwamen tegen u uit en jaagden u op, als bijen doen, en u in Seir verwoesten, tot aan Horma toe."[279]

Dit betekent dat de Amorieten Kanaänieten waren.

---

272 Jozua 13:5.
273 Rechters 1:31 & Josh. 19:28-30.
274 Josh. 19:28.
275 1 Chron. 6:76. (6:61 in de Hebreeuwse Bijbel.)
276 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* iii.303-4.
277 Num. 14:45.
278 Gen. 36:12 & 1 Chron. 1:36.
279 Deut. 1:44.

De locatie van Hormah is onbekend, maar zou ergens in het Zagrosgebergte gezocht moeten worden. Hoe we het ook bekijken, Mozes werd gedwongen om zich met zijn volk terug te trekken naar het oosten, richting Assyrië.

Israël reisde twee keer naar Kades-Barnea in de woestijn van Paran. Bij het tweede bezoek wordt ons verteld dat Mozes boodschappers naar Edom stuurde om toestemming te vragen om de Koningsweg te gebruiken.

> "Laat ons, bid ik u, door uw land gaan; wij zullen niet door akker of wijngaard gaan, noch zullen wij van het water van de bronnen drinken; wij zullen langs de Koningsweg gaan, wij zullen rechts noch links afkeren, totdat wij uw grens gepasseerd zijn."[280]

De Koningsweg, ook bekend als Via Maris, was de hoofdweg en handelsroute van Egypte naar de Eufraat in Assyrië.[281] Edom wilde hen geen recht van toegang geven en "kwam met veel mensen en met sterke hand tegen hem [d.w.z. Mozes] op"[282].

Na hun vertrek uit Paran reisden ze een tweede keer naar de berg Hor, waar Aaron begraven lag:

> "En zij reisden van Kades [in Barnea]; en de kinderen Israëls, de gehele gemeente, kwamen op het gebergte Hor. En de HEERE sprak tot Mozes en tot Aäron, op den berg Hor, ***aan de landpale van Edom***, zeggende: Aäron zal tot zijn volk verzameld worden; want hij zal niet ingaan in het land, dat Ik aan de kinderen Israels gegeven heb, omdat gij tegen Mijn woord gerebelleerd hebt aan de wateren van Meriba.

De begraafplaats van Aaron werd ook wel Moserah of Moseroth[284] genoemd, zoals in het boek Deuteronomium staat:

> "En de kinderen Israëls reisden van de bronnen der zonen van Jaäkan [Beeroth-benejaakan in de Statenvertaling] naar Moserah (daar stierf Aäron, en daar werd hij begraven; en Eleazar, zijn zoon, diende in zijn plaats het priesterambt). Vandaar reisden zij naar Gudgodah; en van Gudgodah naar Yotbath [AV Jotbath], [die in] ***een land van rivieren van water*** zijn".[285]

Ik heb de vermelding van de dood van Aaron hier met opzet tussen haakjes geplaatst, omdat de passage eigenlijk het ***eerste*** bezoek aan de berg Hor/Moserah beschrijft, terwijl Aaron bij het ***tweede*** bezoek stierf. Na de dood van Aäron leidde Mozes Israël naar Zalmonah, dan naar Punon en dan naar Oboth, alle drie plaatsen ten zuidoosten van het land Moab, en ze gingen verder om Sihon, de koning van de Amorieten, te veroveren. Ze keerden pas terug naar Gudgodah en het "land van de rivieren van water" na hun ***eerste*** bezoek aan de berg Hor/Musri.[286]

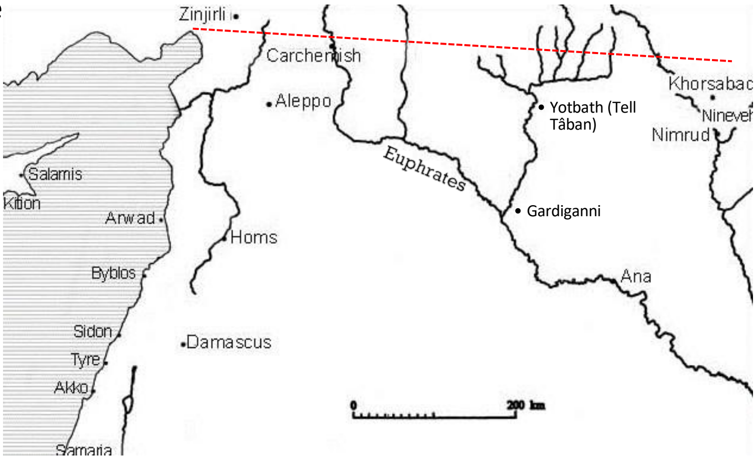
In het boek Numeri wordt Gudgodah Hor-hagidgad genoemd,[287] wat Hor van [het land van] Gidgad/Gudgodah betekent. Zowel Gudgdah als Jotbah bevonden zich in het "land van de rivieren van water" (נַחֲלֵי מָיִם). Waar ligt dan dit "land van rivieren" waarover gesproken wordt als het niet Mesopotamië is? Er is geen ander land dat aan deze beschrijving voldoet. Het Hebreeuwse Nachalai-maim[288] is slechts een

---

280 Num. 20:17.
281 http://en.wikipedia.org/wiki/King's_Highway_(ancient). Zie ook http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/History/ViaMaris.html.
282 Num. 20:20.
283 Num. 20:22-23.
284 Moseroth genoemd in Numeri 33:31.
285 Deut. 10:6-7.
286 Vergelijk Num. 33:30-33 met Num. 33:38-44.
287 Num. 33:33.
288 Het Hebreeuwse woord Nachal (נַחַל) betekent vaak rivier, hoewel een ander Hebreeuws woord Nahar (נָהָר) ook gebruikt wordt in verwijzing naar grote rivieren zoals de Eufraat (Gen. 15:18). In Lev. 11:9-10 is het heel duidelijk dat Nachal rivier betekent: "al wat vinnen en schubben heeft in de wateren, in de zeeën en in de rivieren (נְחָלִים), dat moogt gij eten."

variant van Naharaim, wat "rivierland" betekent. In de Tell El-Amarna brieven wordt Mesopotamië zowel Naharim als Naharin genoemd. De Assyriërs noemden het Nairi, Namri of Nihrya. (Zie commentaar later.)

Jotbath (geschreven יָטְבָה Yotbah of יָטְבָתָה Yotbatha[289]) lijkt de plaats te zijn die in de Assyrische geschriften Tabite, Tabete of Dabite genoemd wordt en wordt door de Assyrische koning vermeld, Ashur- nasir-pal II[290] die bij de plaats aankwam kort na het oversteken van de Tigris toen hij oprukte vanuit de richting van Assyrië. Het is door Siegfried Horn geïdentificeerd als Tell-Tâban in de bovenloop van de rivier de Habur, vlakbij de moderne stad Al-Hasakah.[291]

Kaart met de noordgrens van Israël zoals vastgelegd in Num. 34:7-8.

De ongewone naam Gudgodah/Gidgad lijkt filologisch gezien het equivalent te zijn van Gardiganni uit de Assyrische verslagen, een stad die door Ashur-nasir-pal II na het verlaten van Tabite.[292] Zijn leger trok stroomafwaarts richting de rivier de Eufraat voordat hij op weg ging naar Babylon. Beide plaatsen, Tabiet en Gardiganni, lagen in het rivierenland tussen de Eufraat en de Tigris, het gebied dat bij de Grieken bekend staat als Mesopotamië. Het Hebreeuwse Hor-haGidgad lijkt echter te verwijzen naar een plaats in het land Gardiganni.

Moserah lijkt de berg Musri uit de Assyrische verslagen te zijn, die volgens Sargon II, koning van Assyrië, "boven Nineveh"[293] lag en waar hij zijn stad Dûr- Sharrukîn bouwde,[294] die tegenwoordig Khorsabad heet.[295] Er moet worden opgemerkt dat de noordelijke grens van het Beloofde Land de rivier de Eufraat was.[296] Een lijn vanaf de Middellandse Zee, getrokken vanaf de hoek van de zee (waar het land naar het westen afbuigt en overgaat in Klein-Azië), naar de berg Hor markeerde de ***noordelijke*** grens van het Beloofde Land,[297] en waar deze lijn de rivier de Eufraat kruiste (net ten noorden van Carchemish), markeerde dit hun oostelijke grens.

> "En dit zal uw noordgrens zijn. Van de Grote Zee [d.w.z. de Middellandse Zee] zult gij uw lijn uitzetten ***tot de berg Hor***; van de berg Hor zult gij een lijn uitzetten tot de ingang van Hamath; en het uitgaan van de grens zal bij Zedad zijn."[298]

---

289 Num. 33:34.
290 Daniel David Luckenbill, *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.159, §.469.
291 *Zur Geograhie Mesopotamiens*, p.155, Siegfried Horn, Zeitschrift für Assyriologie und Vorderasiatische Archäeologie, Vol. 34, Jan 1886, pp.123-156. Zie ook *An Old Babylonian Manuscript of the Weidner God-List from Tell Taban*, Daisuke Shibata, Iraq 71, pp.33-42.
292 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.159, §.469.
293 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 2, p.24, §.48, p.37, §.72, p.42, §.83 etc.
294 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 2, pp.48-49, §.96-97.
295 https://oi.uchicago.edu/research/projects/excavations-khorsabad.
296 Gen. 15:18, Deut. 1:7, Deut. 11:24 & Josh. 1:4.
297 Num. 34:7-8.
298 Num. 34:7-8.

Het is interessant om op te merken dat de stad Carchemish net binnen de noordgrens van Israël ligt.

De identificatie door Josephus van de berg Hor met een van de bergen in Jordanië is daarom duidelijk onjuist:

> "...en toen hij [Mozes] bij een plaats kwam die de Arabieren als hun metropool beschouwen, die vroeger *Arce* heette, maar die nu de naam *Petra heeft*, op deze plaats, die omgeven was door hoge bergen, ging Aäron een van die bergen op in het zicht van het hele leger, terwijl Mozes hem tevoren had gezegd dat hij zou sterven, want deze plaats lag tegenover hen."[299]

We moeten daarom niet te veel vertrouwen stellen in wat Josephus ons vertelt, want hij wist duidelijk niet waar veel van deze plaatsen zich bevonden.

Tijdens hun omzwervingen leidde Mozes Israël langs de berg Seir.[300] Het overweldigende bewijs onthult dat de berg Seir ergens ***ten noorden*** van het land Israël lag. De identificatie van een ***tweede*** berg Hor, die ten ***oosten*** van Judea is gelokaliseerd, is daarom overbodig omdat dit werk aantoont dat een dergelijke identificatie vals is.[301]

Volgens het boek Numeri reisde Israël na Moseroth naar een plaats genaamd Bnei [zonen van] Yaakan/Jaakan,[302] hoewel, in het boek Deuteronomium, deze plaats kwam ***voordat*** ze bij Moseroth/Moserah aankwamen.[303] Yaakan/Jaakan (ook Akan genoemd[304]) was de zoon van Etser/Ezer[305] zoon van Seir.[306] In de Assyrische verslagen komt Yaakan voor als Bît [d.w.z. Huis van] Iakin,[307] een volk dat ook bekend stond als Chaldeeën.[308] In *De Vergeten Stam van Nafthali & de Feniciërs* toon ik aan dat de rivier de Eufraat door Homerus de rivier Okeanus werd genoemd. De naam Okeanus, een naam die tegenwoordig op elke oceaan wordt toegepast, is afgeleid van deze afstammelingen van Iakin/Yaakan zoon van Seir die langs deze rivier woonden in de regio waar deze door het zuiden van Babylonië stroomde.

In de tijd van Tiglathpileser III en Sargon II, koningen van Assyrië, bevonden deze afstammelingen van Iakin/Yaakan zich rond wat de Assyriërs "De Bittere Zee" noemden, dit is de Perzische Golf. Sargon II beweerde dat hij "Bît-Iakin aan de oever van de Bittere Zee tot de grens van Dilmun" had veroverd.[309] Verder vertelt hij ons dat Dilmun ergens "in de zee van het oosten" lag, wat de Perzische Golf betekent, en dat de verblijfplaats van de koning van Dilmun "in het midden van de zee ligt".[310] Dit wordt ook elders beschreven als zijnde "in het midden van de zee van de rijzende zon".[311] Luckenbill interpreteerde de Bittere Zee in een van Sennacheribs teksten ook als de Perzische Golf.[312] Dit volk schijnt oorspronkelijk in Zuid-Babylonië te hebben gewoond, maar woonde in de tijd van Sennacherib verder naar het oosten in de moerassen langs de zee in

---

299 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* iv.iv.7.

300 Num. 20:14-22.

301 De ware berg Hor - www.jstor.org. Zie ook http://en.wikipedia.org/wiki/Mount_Hor. Jebel Nebi Harun, gelegen aan de oostkant van de Jordaan-Arabah vallei met uitzicht op de Dode Zee, wordt meestal geïdentificeerd als de rustplaats van Aaron, hoewel dit al door sommigen is betwist. Henry Clay Turnbull, een Amerikaanse geestelijke en schrijver, gaf de voorkeur aan Jebel Madara, een piek ten noordwesten van 'Ain Kadis. (*ibid*.)

302 Num. 33:31-32.

303 Deut. 10:6.

304 Gen. 36:27.

305 1 Chron. 1:42.

306 Gen. 36:21 & 1 Chron. 1:38.

307 Zie bijvoorbeeld *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.283, §.787, Vol. 2, p.21, §.41, p.23, §.45-46, p.26, §.54 etc.

308 http://en.wikipedia.org/wiki/Chaldea#The_Land. Zie ook http://www.jewishencyclopedia.com/articles/4213-chaldea.

309 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 2, p.26, §.54.

310 *Ibid*. Deel 2, p.22, §.43.

311 *Ibid*. Deel 2, p.36, §.70.

312 *Ibid*. Deel 2, p.145, §.318.

de Perzische Golf.[313]

Zoals gezegd is de berg Hor een andere naam voor Moserah, wat betekent dat ze de berg twee keer bezochten:

> "En zij reisden van Moseroth [d.w.z. de berg Hor], en legerden zich in Benei-Yaakan (יַעֲקָן ְבֵּנֵי AV Benejaakan).
>
> En zij reisden van Benei-Yaakan, en legerden zich in Hor-ha-Gidgad.
>
> En zij reisden van Hor-ha-Gidgad, en legerden zich in Jotbath (יָטְבָתה AV Jotbath). En zij
>
> reisden van Jotbath, en legerden zich in Abronah.
>
> En zij reisden van Abrona, en legerden zich te Ezion-geber.
>
> En zij reisden van Ezion-geber, en legerden zich in de woestijn van Zin - dat is Kadesh [Barnea].
>
> En zij reisden van Kades, en legerden zich op het gebergte Hor, aan de rand van het land Edom. En Aaron, de priester, ging op, op het gebod des HEEREN, naar het gebergte Hor, en stierf aldaar, in het veertigste jaar, nadat de kinderen Israels Egypteland gekomen waren, in de vijfde maand, op den eersten der maand."[314]

Ezion-geber (עֶצְיֹן ְגֶּבר *Etsion-gaber*) lag aan het uiterste noordelijke puntje van de Golf van Akaba en grensde aan de stad Eloth.[315] Abronah (עַבְרֹנָה) lijkt de stad Ebron (עֶבְרֹן) te zijn die in het Boek Jozua genoemd wordt,[316] waar het in de Auteurversie foutief als Hebron vertaald wordt. Deze stad Ebron behoorde tot de stam Aser en lag ergens in de regio Galilea. Dit laat zien dat ze na hun eerste bezoek aan de berg Hor/Moserah op hun schreden terugkeerden en opnieuw naar de wildernis van Zin reisden, ook wel bekend als de wildernis van Paran (of, correcter, de wildernis van Padan) en
eindigden in Ezion-geber aan de Golf van Akaba (Yam Suph). Hier keerden ze om en keerden terug naar de Wildernis van Paran, waar Mirjam stierf, voordat ze terugkeerden naar de berg Hor waar Aaron stierf. Ze moeten dus op zijn minst voor een deel van deze reis gebruik hebben gemaakt van de Koningsweg.

Na het voor de tweede keer verlaten van de berg Hor (d.w.z. na de dood van Aäron in het 40e jaar van hun omzwervingen):

> "En zij reisden van de berg Hor langs de weg naar de Rode Zee (d.w.z. Yam Suph), om het land van Edom te doorkruisen... ...En zij reisden van Oboth, en legerden zich bij Ije-abarim, in de wildernis die voor Moab ligt, ***tegen de zonsopgang***."[317]

Deze keer reisden ze zuidwaarts via de Perzische Golf. Ze bevonden zich nu ***ten oosten*** van Moab. Ze gingen het "land van Moab" binnen (dat ironisch genoeg ten noorden lag van waar Moab op dat moment lag, omdat dat land door de Amorieten in beslag was genomen) eerst door de rivier de Zered over te steken en daarna door de rivier de Arnon over te steken.[318]

---

313 "In mijn vierde veldtocht trok ik op tegen het land van Bît-Iakin. In de loop van mijn veldtocht versloeg ik Shuzubu, de Chaldeeër, die woonde te midden van de moerassen...". *Ibid*. Vol. 2, p.143, §.313. "Merodach-baladan, die ik in mijn eerste veldtocht versloeg, werd bang... ... heb ik als buit meegenomen uit Bît-Iakin, uit de moerassen en moerassen." *Ibid*. Vol. 2, p.144, §.314.

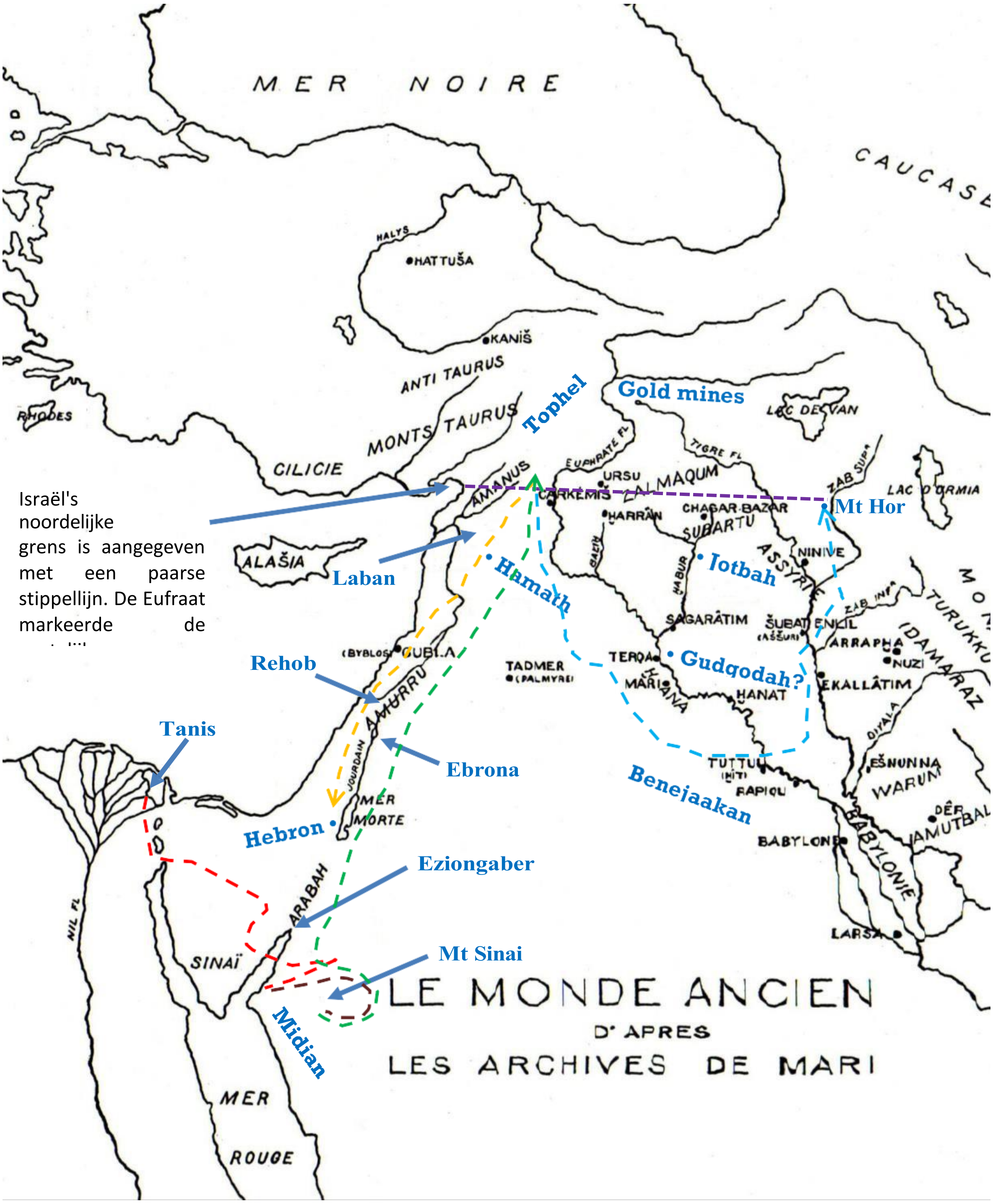
314 Num. 33:31-38.

315 1 Koningen 9:26.

316 Josh. 19:28.

317 Num. 21:4-11.

318 Num. 21:13-14. Het Hebreeuwse woord dat in sommige vertalingen vertaald is met "valleien" en in de AV met "beken" is Nachalim, wat rivieren betekent.

Een kaart, gebaseerd op het bewijsmateriaal dat hier wordt gepresenteerd, die bij benadering de reizen van de Israëlitische stammen toont tot aan hun eerste bezoek aan de berg Hor.

- - Ze begonnen vanuit Tanis (Psalm 78:12 - Zoan is het Hebreeuwse woord voor Tanis) en nadat ze Yam Suph waren overgestoken, stelde de HEER hen op de proef door hen eerst drie dagen de wildernis in te leiden naar een plaats die bekend stond als Marah. Van daaruit reisden ze naar Elim en vervolgens naar een kampeerplaats verder naar het zuiden op de Yam Suph.

- - Na een kort verblijf in Yam Suph gingen ze via een omweg via de gespleten rots bij Horeb naar de bergen die bekend staan als Jebel al Maqla en Jebel al Lawz, dit is de Bijbelse berg Sinaï.

- - Vanaf de berg Sinaï reisden ze door het land van de Amorieten naar Noord-Syrië. Kades-Barnea is de stad die later bekend werd als Carchemish.

- - Vanaf deze locatie in Syrië werden de spionnen uitgezonden om het land te bespioneren.

- - Nadat de verspieders waren teruggekeerd, reisden ze naar de berg Musri door het land van de zonen van Ja'akov (AV Benejaakan), dit zijn de Bît-Iakin uit de Assyrische verslagen.

Het boek Numeri geeft een paar extra plaatsen tussen Hor en Oboth:

> "En zij reisden van de berg Hor, en legerden zich in Zalmona.
>
> En zij reisden van Zalmona, en legerden zich in Punon. En zij reisden van Punon, en legerden zich in Oboth.
>
> En zij reisden van Oboth, en legerden zich in Iyei-Abarim עִיֵּי הָעֲבָרִים [AV Ijeabarim], in de grens van Moab.
>
> En zij reisden van Iyyim עִיִּם [AV Iim], en legerden zich in Dibon-Gad."[319]

(Let op het anachronisme. De stad Dibon-Gad betekent Dibon in het land van Gad, maar op dat moment had Gad het land nog niet in bezit genomen). Het Hebreeuwse woord פּוּן *pun* betekent "zwak of hulpeloos worden",[320] wat de situatie van Israël perfect beschrijft, want hier ze aangevallen door slangen.[321] Het is interessant om op te merken dat het Arabische woord أفع *af'an*, dat fonetisch equivalent is aan het Hebreeuwse woord פּוּן *pun*, "een adder of adder" betekent.[322] Ik wijs erop dat Israël zich in die tijd in het beboste gebied van zuidoost Saoedi-Arabië bevond, waar volgens de Griekse schrijvers zeer giftige vliegende hagedissen leefden die elke lente vanuit dit gebied naar Egypte trokken. (Dit wordt later in dit werk in meer detail besproken in het hoofdstuk *Arabië de Gezegende*).

Het Hebreeuwse woord Oboth kan ook zijn oorsprong hebben in het Arabische woord اوبة *auba*, dat "terugkeer" betekent.[323] In dit stadium waren de Israëlieten op weg terug naar de Golf van Akaba (Yam Suph). De naam heeft verder geen duidelijke betekenis. Bedenk dat deze plaatsen in die tijd onbewoond waren. De naam heeft geen verklaring in het Hebreeuws.

Ze kwamen uiteindelijk aan bij "de grens van Moab". Hier wordt de naam Iyei-Abarim ook Iyyim genoemd. De naam Iyyim עִיִּם (I'yim) betekent 'hopen' of 'terpen' en verwijst duidelijk naar een reeks heuvels. (De door Jozua veroverde stad Ai עַי [] werd ook zo genoemd omdat het gebouwd was op 'een hoop' of 'een heuvel'). Iyei-Abarim wordt soms ook aangeduid als *berg* van Abarim[324] of *bergen* van Abarim,[325] wat ons vertelt dat we het hebben over een reeks heuvels of bergen die eruit zagen als terpen. De vraag is, over welke heuvels of bergen hebben we het? Het feit dat ze "in de grens van Moab" lagen, suggereert dat we het hebben over ergens ten oosten van het land Moab, het land dat de erfenis van Ruben en Gad werd.
Veel van de bergen in dit land van Moab ten oosten van de rivier de Jordaan zien er eigenlijk uit als hopen.

Het is vanuit Iyei-Abarim dat Mozes berichten stuurde naar Sihon, de koning van de Amorieten, om toestemming te vragen om door het land te trekken. Ons wordt verteld dat ze op dat moment in de wildernis in Kedemoth kampeerden,[326] wat duidelijk een alternatieve naam voor Iyei-Abarim is.

---

319 Num. 33:44-45.

320 *Langenscheidt Pocket Hebrew Dictionary* entry under פּוּן op p.266, Dr Karl Feyerabend, Berlin, London and New York 1930.

321 "En de HEERE zond vurige slangen onder het volk, en zij beten het volk; en veel mensen van Israël stierven... ...En de kinderen van Israël trok op en legerde zich in Oboth." Num. 21:6-10.

322 *The Hans Wehr Dictionary of Modern Written Arabic*, item onder أفعى op p.722, J. Milton Cowan, Spoken Language Services, Inc., 1976.

323 *Ibid.* item onder اوبة op p.33.

324 Num. 27:12 en Deut. 32:49.

325 Num. 33:47-48.

326 Deut. 2:26.

Een paar van de hoopachtige bergen in het gebied dat het bezit werd van Gad en Ruben.

Vanuit de wildernis van Kedemoth,[327] die het gebied net ten zuiden van het land van de Amorieten moet hebben omvat, schreef Mozes aan Sihon, koning van de Amorieten die in Hesbon woonde, om toestemming te vragen om door het land te trekken. Sihon weigerde dit en voerde vervolgens strijd met Israël bij Jahatz יַהְצָה (AV Jahaz), een strijd die de Amorieten verloren.[328] De stad Kedemoth zelf maakte deel uit van het land dat aan de stam Ruben was toegewezen,[329] en moet daarom net ten noorden van de rivier de Arnon gelegen hebben.

Mozes had de Israëlieten in een cirkelvormige route rond het oosten van het land van Ammon en Moab geleid. Daarna maakten ze een u-bocht (d.w.z. 'draaiden naar het noorden'[330]) om vanuit het zuiden het land van de Amorieten binnen te gaan.

Verdere overwegingen

Ik verwacht dat dit voor de meeste mensen allemaal als een complete verrassing komt. Ons is geleerd dat Israël veertig jaar lang rond het Sinaï Schiereiland heeft gezworven en niemand lijkt deze veronderstelling te hebben betwist. Zoals we kunnen zien, geeft de Bijbel een heel ander beeld. We hebben rapporten over de overblijfselen van Egyptische strijdwagens die zijn gevonden op de bodem van de zee in de Golf van Akaba[331] samen met de botten van mensen, vee en paarden[332] die allemaal zouden overeenkomen met het bewijs dat we hier presenteren en dat aantoont dat de Sinaïberg ergens in Saudi-Arabië lag - niet op het Sinaï Schiereiland zoals de meeste mensen schijnen te denken!

Ik heb aangetoond dat het land Midjan in het noordwesten van Saoedi-Arabië lag.

---

327 Deut. 2:26.

328 Num. 21:23 & Deut. 2:32. Yahatz (of Yahatza) lijkt een alternatieve naam te zijn voor Jazer. (Num. 32:3 & Josh. 13:25.)

329 Josh. 13:18 & 21:36-37. (NB: Deze laatste verzen verschijnen in de Tanakh als kantlijnnotities).

330 Deut. 2:3.

331 De meest informatieve video die ik ben tegengekomen is die van Ross Patterson getiteld *The True Location of the Red Sea Crossing* op YouTube op https://www.youtube.com/watch?Amazing Evidence of the Red Sea Crossing v2. Zie ook http://www.messianic- literary.com/chariots.htm, http://www.wnd.com/news/article.asp?ARTICLE_ID=33168, http://www.youtube.com/watch?Red_Sea_Crossing, http://www.youtube.com/watch?Mount_Sinai & http://www.youtube.com/watch?Jim_&_Penny_Caldwell:_God_of_the_Mountain.

332 *The Exodus Case* (3rd Edition) pp.248ff, Dr. Lennart Möller, Kopenhagen NV, Denemarken 2008.

Bij het verlaten van de berg Sinaï trokken onze voorouders noordwaarts naar Syrië en vandaar naar Assyrië. Op een gegeven moment reisden ze helemaal terug naar het zuiden naar Ezion-geber (var. Eziongaber), maar om de een of andere reden haalden ze de berg Sinaï niet. Daarna keerden ze terug naar de Wildernis van Paran in Syrië waar, zo wordt ons verteld, Mirjam stierf en begraven werd.[333] Daarna reisden ze helemaal terug naar de berg Hor in Assyrië zodat Aaron daar begraven kon worden. Na dit alles wordt ons verteld dat ze rond de oostkant van het land Moab ***trokken***, "***naar de zonsopgang***", wat zo ver verwijderd is van het Sinaï Schiereiland als maar mogelijk is![334]

De versie van het Exodusverhaal die door de meeste geleerden wordt geaccepteerd wijkt daarom sterk af van het Bijbelse verhaal. Ironisch genoeg zoeken archeologen die op het Sinaï Schiereiland werken op de verkeerde plaats naar bewijs voor de Exodus, vandaar dat het niet verrassend is dat ze geen enkel archeologisch bewijs voor de Exodus hebben gevonden en waarom mensen het moeilijk vinden om het Bijbelse verhaal te accepteren.

We moeten echter niet vergeten dat Jeruzalem twee keer in brand werd gestoken - één keer door toedoen van de Chaldeeën onder Nebukadnezar II en één keer door toedoen van de Romeinen. Bij de tweede keer was de Hebreeuwse Bijbel al verspreid onder verschillende synagogen over de hele bekende wereld. Ten tijde van de eerste verwoesting zullen er echter geen kopieën zijn gemaakt en degenen die in gevangenschap werden gevoerd zullen geen documentatie hebben kunnen meenemen. Wat daarom bewaard is gebleven, is wat de eerste brand heeft overleefd. Te oordelen naar de gefragmenteerde genealogische lijsten in het Boek Kronieken is het overduidelijk dat de archieven in een erbarmelijke staat moeten zijn geweest. Er wordt bijvoorbeeld voortdurend verwezen naar "het boek van de kronieken van de koningen van Juda" en naar "het boek van de kronieken van de koningen van Israël". In het boek Numeri wordt ook verwezen naar "het boek van de oorlogen van de HEER".[335]

Ik heb al commentaar gegeven op het feit dat Massah en Meribah samen worden genoemd in het Boek Exodus in relatie tot de rots bij Horeb,[336] maar Meribah lag eigenlijk in Syrië, meer dan 100 mijl van Massah vandaan. Iemand heeft het woord Meribah hier in deze passage duidelijk per ongeluk toegevoegd.

Ik heb ook het feit genoemd dat iemand de dood van Aaron ten onrechte heeft geplaatst op het ***eerste*** bezoek aan de berg Hor, door te zeggen dat Israël daarna "reisde naar Gudgodah; en van Gudgodah naar Jotbath, een land van rivieren van water".[337] Na de dood van Aaron reisden ze correcter van de berg Hor/Moserah naar Zalmonah naar Punon naar Oboth en vervolgens naar de rivier de Arnon,[338] wat de tegenovergestelde richting was!

Nu we veel van de plaatsen die Mozes bezocht hebben geïdentificeerd hebben, moet de volgende passage ook zorgvuldig overwogen worden:

> "Dit zijn de woorden, die Mozes tot geheel Israël sprak, aan deze zijde van de Jordaan, in de woestijn, in de vlakte tegenover de Rode Zee, ***tussen Paran, en Tophel, en Laban, en Hazeroth, en Dizahab. (Het is elf dagen reizen van Horeb langs de weg van het gebergte Seir naar Kadeshbarnea).*** En het geschiedde in het veertigste jaar, in de elfde maand, op

333 Num. 20:1.
334 Num. 21:4-11.
335 Num. 21:14.
336 Exod. 17:7.
337 Deut. 10:6-7.
338 Num. 33:41-4.

> de eerste dag van de maand, dat Mozes tot de kinderen Israëls sprak, naar alles wat de HEER hem in gebod aan hen had gegeven."[339]

Merk op dat deze passage het gecombineerde verslag is van twee afzonderlijke episodes in het leven van Mozes. Het begint met te vertellen dat Mozes "aan deze kant van de Jordaan in de woestijn was, in de vlakte Suf". Ze waren op dat moment ten oosten van de rivier de Jordaan in het land dat vandaag de dag bekend staat als de Jordaan. De benadrukte tekst hierboven heeft echter betrekking op de tijd 38 jaar eerder toen Mozes Israël toesprak in Noord-Syrië. Ergens onderweg zijn twee afzonderlijke teksten tot één tekst samengesmolten, en terwijl rabbijnse tradities ons willen doen geloven dat Mozes het uiteenzetten van de wet tot vlak voor zijn dood liet rusten, onthult deze studie dat Mozes de wet eigenlijk twee keer uiteenzette - de eerste keer in Noord-Syrië, de tweede keer in het land Moab ten oosten van de rivier de Jordaan.

Het andere dat duidelijk wordt uit deze studie is dat Mozes de Israëlieten nergens in de buurt van Mekka bracht. De lering in de Koran dat Mozes naar Mekka ging is daarom vals gebleken.

Een andere anomalie in het Bijbelse verhaal is dat het boek Exodus ons vertelt dat ze van de woestijn van Sin naar Rephidim reisden.[340] Het boek Numeri voegt echter twee extra kampplaatsen tussen deze plaatsen toe. De twee plaatsen in kwestie zijn Dophka en Alush.[341] Waarom worden deze twee plaatsen in het boek Exodus weggelaten?

Het Hebreeuwse woord דָּפַק *daphak* betekent 'kloppen', 'slaan' of 'slaan' (zoals in "slaan op de deur" gebruikt in het boek Rechters[342]). In modern Hebreeuws betekent דָּפַק בְּדֶּלֶת 'aan de deur kloppen'. In het Arabisch betekent het woord دفق *dafaqa* 'uitgieten, uitstorten, stromen, putten, spuiten, gutsen, overstromen' etc.[343] Met andere woorden, Dophka is een andere naam voor Rephidim!

Het woord אָלוּשׁ Alush lijkt ook geen Hebreeuws woord te zijn. Het heeft geen betekenis in de Hebreeuwse taal. Dit ondanks dat William Smith de naam interpreteert als 'tumult van mannen'.[344] Deze interpretatie is gekunsteld. Volgens Gesenius geeft de Talmoed ook de interpretatie 'menigte van mannen'.[345] Het Hebreeuwse woord voor mannen is אֲנָשִׁים *anashim*, de enkelvoudsvorm is אִישׁ *ish*, wat dichter bij het 'ush' van Alush zou staan, maar dan zou dat betekenisloos zijn omdat we het woord Alush zouden moeten vertalen als 'menigte van mensen'. Er is ook geen precedent voor een lezing van de resterende karakters אָל *al* om 'menigte' of 'tumult' te betekenen. Het Hebreeuws voor menigte zou קָהָל *kahal* of הָמוֹן *hamon* of קִבּוּץ *kibboets* of iets dergelijks *zijn.* Voor tumult hebben we ook הֲמֻלָּה *hamula* of iets dergelijks nodig.

Merk op dat de plaatsen die Israël in de woestijn bezocht hun namen met een doel kregen - zo werd Massah מַסָּה)) zo genoemd omdat het volk de HEER 'beproefde' נָסָה)).[346] Meribah מְרִיבָה)) werd zo genoemd omdat het volk 'streed' רָבוּ)) met de HEER.[347] Dophka zou ook zo genoemd zijn omdat Mozes op de rots sloeg. De suggestie dat

---

339 Deut. 1:1-3.

340 Exod. 17:1.

341 Num. 33:12-14.

342 Judg. 19:22.

343 *A Dictionary of Modern Written Arabic (Third Edition)* p.286, Hans Wehr (edited by J. Milton Cowan), New York 1976.

344 *Het universele bijbelwoordenboek*, item onder Alush op p.28, gebaseerd op het eendelige werk van William Smith, bewerkt door Francis Nathan Peloubet. en Alice Dana Adams, Philadelphia, 1912.

345 *Gesenius's Hebrew and Chaldee Lexicon of the Old Testament* p.50, Friedrich Heinrich Wilhelm Gesenius, Londen 1860. (NB: Klik op de knop "Gratis lezen" bij online raadpleging).

346 Exod. 17:7.

347 Num. 20:13.

Mozes een plaats 'menigte mannen' zou hebben genoemd, slaat gewoon nergens op.

Door Dophka te identificeren als Rephidim, en te zien dat Alush direct volgt op Dophka, zouden we daarom niet misleid zijn als we suggereren dat Alush een transliteratie is van het Arabische Al Lawz, als in Jebel al Lawz, de berg die we identificeren als de plaats in noordwest Saudi-Arabië waar de Sinaïberg ligt. Het woord Jebel betekent gewoon berg. Al Lawz (زاللو) kan ook vertaald worden als 'al looz'[348] of 'al lauz'. Dit woord لوز lauz of looz betekent "amandelen".[349] Amandelbomen zijn gevonden op de top van Jebel al Lawz,[350] vandaar dat men vermoedt dat dit de reden is voor de naam Jebel al Lawz, wat "Berg van amandelen" betekent.

Rekening houdend met het feit dat de Hebreeuwse letter ש als ש *shin* of als ש *sin* gelezen kan worden, kan de naam Alush ook gelezen worden als Alus of Aluz. De toevoeging van de klinkers op de Hebreeuwse letters (d.w.z. de punt boven de letter) is een relatief late innovatie. In het Paleo-Hebreeuwse en Proto-Kanaänitische schrift waren er geen klinkers. Bijgevolg kan de letter V, die zowel in het Paleo-Hebreeuws als in het Proto-Kanaanriet hetzelfde is, uitgesproken worden als een *sh* (dus shin) of als een *s* (dus sin). In Paleo-Hebreeuws zou dit geschreven zijn als vwlA. Als dit een vreemd woord is (wat zo goed als vaststaat), dan wisten de Joden niet hoe de naam moest worden uitgesproken. Al Lauz zou dan אלוּשׁ *Alush* worden. Het Arabische woord 'al' (ال) betekent simpelweg 'van de'. Het is interessant om op te merken dat de 'al' en de 'lauz' in het Arabisch zijn gecombineerd als één woord op dezelfde manier als Alush één woord is in het Hebreeuws. Fonetisch zijn 'al lauz' en 'alus', wanneer de Hebreeuwse letter wordt uitgesproken als een ש *zonde*, hetzelfde.

Na Jebel al Maqla geïdentificeerd te hebben als de berg Sinaï, was Jebel al Lawz dus de plaats waar de mensen verzameld waren:

> "En Hij [de HEERE] zeide tot Mozes: Komt op tot de HEERE, gij en Aäron, Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten Israëls; en aanbidt u verre. En Mozes alleen zal tot den HEERE naderen; maar zij zullen niet naderen, noch zal het volk met hem optrekken..."[351]

> "En Mozes, en Aäron, Nadab en Abihu, en zeventig oudsten van Israël, gingen op: En zij zagen de God Israëls; en er was onder Zijn voeten een geplaveid werk van saffiersteen, en als het ware het lichaam des hemels in Zijn klaarheid. En op de edelen der kinderen Israëls legde hij zijn hand niet; ook zij zagen God, en aten en dronken."[352]

Dit is waarschijnlijk waar de Talmudisten het idee vandaan haalden dat Alush 'menigte mannen' betekent. Er is een plateau op Jebel al Lawz dat groot genoeg is voor een groep van 70 mensen. Ze zullen tot dit plateau zijn opgeklommen en dan zou Mozes de rest van de reis alleen naar de top van Jebel al Maqla zijn gegaan om de stenen tafelen met Tien Geboden in ontvangst te nemen.

Het bewijs suggereert daarom sterk dat deze twee extra namen (Dophka en Alush) alternatieve namen zijn voor respectievelijk Rephidim en de berg Sinaï. Als Alush Jebel al Lawz is, dan zou dit een bevredigende verklaring zijn voor de Rabbijnse traditie dat de naam 'menigte mensen' betekent, omdat dit de plaats was waar de zeventig oudsten voor God kwamen. Als dit het geval is, dan hadden de schriftgeleerden, die duidelijk kopiëerden van wat

---

[348] *Een woordenboek van het Egyptisch Arabisch* p.804, Martin Hinds & El-Said Badawi, Beiroet, 1986.
[349] *A Dictionary of Modern Written Arabic* op. cit. p.883.
[350] *The Exodus Case* p.303, Dr. Lennart Möller, Scandinavia Publishing House, Kopenhagen NV, Denemarken.
[351] Exod. 24:1.
[352] Exod. 24:9-11.

zeer zwaar beschadigde documenten moeten zijn geweest, opnieuw meer dan één verslag van de Exodus gecombineerd, zich niet realiserend dat deze namen naar dezelfde locaties verwezen.

In *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs* heb ik aangetoond dat de meerderheid van de westerse naties van Israëlitische afkomst is. Ik heb ook aangetoond dat de oorspronkelijke kolonisten in Griekenland Israëlieten waren. Het Engelse woord 'law (wet)' is afgeleid van het Oudengelse *lagu*, dat op zijn beurt weer afgeleid zou zijn van het Scandinavische en van het Oudnoorse *lag*, waarbij het IJslandse woord *lög* van dezelfde wortel afstamt.[353] Als we ons kunnen herinneren, kan de Arabische letter و *waw* worden getranslitereerd als een *g*, zoals in de Spaanse naam Guadalquivir, die is afgeleid van het Arabische *wadi al kabir*, wat 'grote rivier' betekent. Dit betekent dat Lawz ook kan worden getranslitereerd als *lagus*.

Woorden hebben de gewoonte om nieuwe vormen en betekenissen te nemen. Dit is een bekend fenomeen voor filologen (de studie van de structuur, historische ontwikkeling en relaties van een taal). Het was op Jebel al Lawz dat Gods wetten aan de mensheid werden gegeven. Hoewel het oorspronkelijke Arabische woord Lawz duidelijk amandelen betekent, is het woord synoniem geworden met het geven van de wet door God aan Zijn volk op de berg Sinaï.

Het Griekse woord λογος *logos* komt waarschijnlijk ook van dezelfde wortel. Dit woord wordt vertaald als 'woord' in de openingsverzen van het Evangelie van Johannes:

> "In den beginne was het Woord [*logos*], en het Woord [*logos*] was bij God, en het Woord [*logos*] was God."[354]

Dit woord *logos* heeft vele betekenissen behalve 'woord'. Het kan betekenen:

> "... *een gezegde, verklaring*, Thuc[ydides]. 1. 2 :- *een goddelijke openbaring*, Plat[o]. Phaedo 78 D; *een oraculair antwoord*, Pind[ar]. N[emean]. 9. 6, Aesc[hylus]. [Zeven tegen] Theb[es]. 218, etc. ... *een voorwaarde* ... *een bevel*, Aesch. Pr[ometheus Gebonden]. 17, 40, Pers[ians]. 363."[355]

Deze laatste betekenis is hier relevant omdat het aantoont dat logos ook geboden kan betekenen, wat wetten zijn. Langenscheidt's Pocket Greek Dictionary bevat ook aanvullende betekenissen van "opdracht, bevel, voorstel, voorwaarde, overeenkomst en bepaling".[356]

> "Hefaestus: Toch, wat er ook gebeurt, ik ben gedwongen om moed te verzamelen voor deze daad, want het is gevaarlijk om de geboden [λόγους] van de Vader te negeren."[357]

> "Macht: daar ben ik het mee eens; maar weigeren om de bevelen [λόγων] van de Vader te gehoorzamen; is dat mogelijk? Daar ben je daar niet voor?"[358]

Het Hebreeuwse woord Torah תֹּורָה)) betekent ook zowel 'wet' als 'een leer'. Er is aangetoond dat Jebel al Lawz de plaats is waar de Wetten van God aan Mozes werden gegeven om aan Israël te geven. Het lijkt erop dat de noordelijke tien stammen van Israël het Arabische woord Lawz, dat normaal 'amandelen' betekent, hebben overgenomen om te verwijzen naar deze geboden die Mozes aan hen . Deze Israëlieten waren uiteindelijk verantwoordelijk voor het introduceren van deze wetten bij de naties waarover zij ooit regeerden.

Om hen aan de Exodus te herinneren, werd Israël bevolen om elk jaar op de vastgestelde tijd het Loofhuttenfeest (Succoth) te houden:

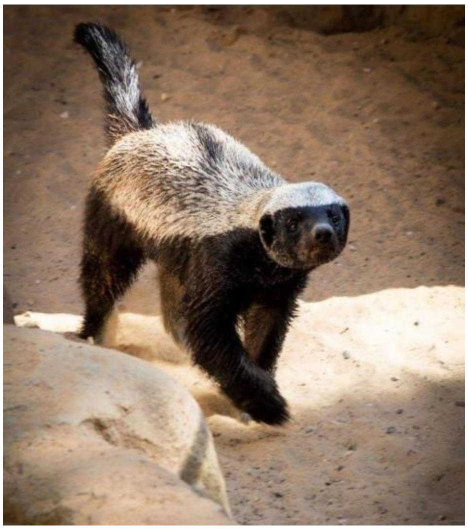
---

353 *Collins English Dictionary* entry under 'law' on p.833, Patrick Hanks and Thomas Hill Long, London & Glasgow, 1979.
354 Johannes 1:1.
355 *A Greek-English Lexicon* entry under λόγος on p.901, Henry George Liddell and Robert Scott, New York, 1883.
356 *Langenscheidt Pocket Greek Dictionary*, item onder λόγος op p.240, Dr Karl Feyerabend, Hodder & Stoughton (ongedateerd).
357 Aeschylus, *Prometheus Gebonden* 17.
358 *Ibid.* 40.

"Opdat uw geslachten weten, dat Ik kinderen Israëls in hutten heb doen wonen, als Ik heb hen uit het land Egypte gebracht: Ik ben de HEER, uw God."[359]

De instructies voor het houden van dit feest zijn heel specifiek:

"En gij zult u op de eerste dag de ***takken van goede bomen***, takken van ***palmbomen***, en de takken van ***dikke bomen***, en ***wilgen van de beek*** nemen; en gij zult u zeven dagen voor het aangezicht van de HEERE, uw God, verblijden."[360]

Ratel of honingdas.

Het populaire idee dat Israël veertig jaar lang rond het moderne Sinaï Schiereiland heeft gezworven, klopt daarom gewoon niet. Dit soort bomen vind je niet op het Sinaï Schiereiland! De tabernakel was ook gemaakt van veel hout (Hebreeuws שִׁטִּים *shittim* - acacia) en van dassenhuiden.[361]

Nogmaals, waar zou men dit hout en deze dieren vinden op het Sinaï Schiereiland? Nu we hebben aangetoond dat Israël kampeerde bij Jebel al Lawz in het noordwesten van Saoedi-Arabië, is het waarschijnlijker dat de dassen תְּחָשִׁים)*tachashim*) het dier was dat bekend staat als ratel of honingdas,[362] een dier dat ooit veel voorkwam in die regio van Saoedi-Arabië. (NB: Een discussie over welk dier nu eigenlijk bedoeld is, zou een te grote uitweiding zijn om hier op te nemen).

Het is belangrijk om op te merken dat archeologen het archeologische bewijs hebben geïnterpreteerd op basis van wat zij denken dat het bewijs hen vertelt en vervolgens hebben gemanipuleerd wat er in de Bijbel staat om het in overeenstemming te brengen met deze interpretaties. Bijgevolg hebben archeologen de betekenis van het Hebreeuws 'herschreven' om deze interpretatie aan te passen. Het Hebreeuwse woordמִדְבָּר . *midbar* betekent bijvoorbeeld 'wildernis',[363] maar archeologen proberen ons ervan te overtuigen dat dit woord eigenlijk 'woestijn' betekent. Dit komt omdat ze ervan overtuigd zijn dat Israël veertig jaar lang doelloos rondzwierf in de woestijngebieden van het Sinaï Schiereiland. Het gebruikelijke Hebreeuwse woord voor woestijn is echter עֲרָבָה *arava*, een woord dat 'een droge plaats zonder water' betekent.[364]

De volgende passage uit het boek Joël maakt heel duidelijk dat een *midbar* geen woestijn is:

O, hoe zucht het vee, de runderkudden zijn bedwelmd, want zij hebben geen weide, ook zijn de schaapskudden verwoest. Tot U, o HEERE! roep ik; want een vuur heeft de weiden der woestijn verteerd, [d.i. מִדְבָּר *midbar*], en een vlam heeft alle bomen des velds aangestoken. Ook schreeuwt elk beest des velds tot U; want de waterstromen zijn uitgedroogd, en een vuur heeft de weiden der woestijn verteerd. [d.w.z. מִדְבָּר *midbar*]."[365]

---

359 Lev. 23:43.

360 Lev. 23:40.

361 Exod. 25:5.

362 Sommigen hebben betoogd dat het Hebreeuwse woord dat vertaald is als "das" correcter een doejong of een zeehond is. De organisatie Mechon Mamre heeft het bijvoorbeeld vertaald als "zeehondenhuiden". (Zie https://www.mechon-mamre.org/p/pt/pt0225.htm.) Ik ben het niet eens met deze identificatie.

363 *A Hebrew and English Lexicon of the Old Testament,* item onderמִדְבָּר . op p.184, gebaseerd op het lexicon van William Gesenius, vertaald door Edward Robinson, Clarendon Press, Oxford, 1939.

364 Zie bijvoorbeeld de vermelding in *Langenscheidt's Pocket Hebrew Dictionary* onder עֲרָבָה op p.258, Dr Karl Feyerband, Hodder & Stoughton, Londen, 1905.

365 Joël 1:18-20.

We hebben "weiden van de midbar" die ook in Joël 2:22 en in Psalm 65:13 worden genoemd. Je krijgt geen 'weiden' in de woestijn!

Ons is verteld dat het gebied ten oosten van de rivier de Jordaan uitstekend weidegrond was voor vee.

> "De kinderen van Ruben nu en de kinderen van Gad hadden een zeer grote menigte vee; en toen zij het land Jazer zagen, en het land Gilead, dat, zie, die plaats was een plaats voor vee."[366]

En toch wordt er naar dit land verwezen als een wildernis (d.w.z. een *midbar*). Na Mozes' dood was Jozua bevolen om de Jordaan over te steken en Israël naar het Beloofde Land te leiden:

> "Van de ***woestijn*** [*midbar*] en deze Libanon tot aan de grote rivier, de rivier de Eufraat, het hele land van de Hethieten en tot aan de grote zee, tot aan de ondergang van de zon, zal uw kust zijn."[367]

Eén van de steden van de stam Ruben wordt beschreven als "Bezer in de wildernis [*midbar*], in het vlakke land, van de Rubenieten".[368] Het woord dat vertaald wordt als "vlak land" in het boek Deuteronomium en in Jozua 20:8 is מישׁר *mishor*, wat 'vlakte' of 'vlak land' betekent. In Jozua 21:36 en 1 Kronieken 6:63 wordt in plaats daarvan het woord מְגָרשׁ *migrash* gebruikt. Dit laatste woord betekent "weide, gemeenschappelijk land rondom steden; gebied, omtrek".[369] Er is daarom geen rechtvaardiging voor het lezen van het Hebreeuwse woord מְדָבר . *midbar* als 'woestijn'.

Merk ook op dat we hetzelfde fenomeen tegenkomen in het Grieks:

> "Wat men de Scythische woestijn [ἐρημίη *eremin*] noemt, is een prairie, ***rijk aan weiden***, hooggelegen en ***goed bewaterd***, want de rivieren die het water van de vlakten afvoeren zijn groot."[370]

Het Griekse woord [ἐρημίη *eremin*] wordt ook vaak vertaald als 'woestijn'. Het probleem is dat archeologen vandaag de dag naar veel van deze plaatsen kijken en proberen te interpreteren wat ze vandaag de dag zien volgens wat ze in de Bijbel lezen. Het klimaat en de omstandigheden op deze plaatsen zijn vandaag de dag echter heel anders dan in Bijbelse tijden.

Een wildernis betekent precies dat. Onthoud dat de Canadese wildernis geen woestijn is! Het Hebreeuwse woord מְדָבר . *midbar* betekent letterlijk een plaats die onbewoond is door de mens. Israëls omzwervingen in de woestijn voerden hen door veel landen die onbewoond waren. Hun reis voerde hen door Syrië, door Mesopotamië en verder naar Babylonië en Assyrië. Dit staat in schril contrast met wat archeologen ons willen doen geloven.

De berg Seir

Nu we de omvang van Israëls omzwervingen door de woestijn hebben vastgesteld, kunnen we de berg Seir - het bezit van Esau - identificeren. Iedereen die naar het land Edom kijkt, maakt de fout om te kijken naar dat kleine stukje Edom ten zuidoosten van Jeruzalem en aan te nemen dat Edom een klein onbeduidend groepje bedoeïenenstammen was. Niets is minder waar. Al heel snel was Edom een grote familie. We hoeven alleen maar te kijken naar

---

366 Num. 32:1.

367 Josh. 1:4.

368 Deut. 4:43, Josh. 20:8 & 21:36 en 1 Chron. 6:78 (6:63 in het Hebreeuws).

369 *Langenscheidt's Pocket Hebrew Dictionary op. cit.*, item onder מְגָרשׁ op pp.164-5. Zie ook *A Hebrew and English Lexicon of the Old Testament op. cit.*, item onder מִגְרָשׁ op p.177,

370 Hippocrates, *De Aere Aquis et Locis* deel 18.

Genesis hoofdstuk 36 en 1 Kronieken hoofdstuk 1 om te beseffen hoe groot de familie waar we mee te maken hebben.

In de Mari brieven, correspondentie die is blootgelegd op de antieke vindplaats Mari in Mesopotamië, wordt voortdurend melding gemaakt van een gebied met de naam Idamaraz. De archeologen plaatsen dit land van Idamaraz in het Zagrosgebergte. In het Hebreeuws betekent אֶרֶץ *aretz* 'land'. Idamaraz betekent letterlijk 'Edom-land'.

De Hebreeuwse letter ע *ayyin* wordt vaak een *g* of een *k* bij transliteratie in andere talen. De Hebreeuwse namen עֲמֹרָה Gomorra en עַזָּה Gaza,[371] bijvoorbeeld, beginnen beide met de letter ayyin in plaats van een ג *gimel*. Het moet ook opgemerkt worden dat in de AV vertaling van de Bijbel, de stad Gaza drie keer Azzah wordt genoemd.[372] Om de zaken nog ingewikkelder te maken, wordt de naam עָמְרִי Omri, de naam van een van de koningen van Israël, in de geautoriseerde versie met een 'O' geschreven, maar in de Assyrische verslagen wordt Omri afwisselend Khumri of Gumri geschreven. Josephus noemde hem Amarinon (Ἀμαρῖνον).[373] In de Septuagint wordt hij Ambri (Ἀμβρὶ) genoemd.

De Hebreeuwse naam Seir (שְׂעִיר) wordt bij transliteratie in het Assyrisch Zakirti, een naam die bij transliteratie in het Grieks Zagros wordt. Kortom, de negenhonderd mijl lange bergketen die Armenië, Babylonië, Assyrië en Baktrië omspant en bekend staat als de Zagros, is de Bijbelse berg Seir en is ook de Idamaraz van de Mari-letters.

Yaakan (zowel עֲקָן akan als יַעֲקָן yaakan): De volksstam Bît-Yaakan die ooit in het zuiden van Babylonië woonde, is al besproken. Dit zijn de Zonen van Yaakan (Benejaakan) van de Bijbel.[374] Zij waren de afstammelingen van Yaakan zoon van Etser (var. Ezer) zoon van Seir die Akan werd genoemd in het eerste boek van Kronieken.[375] Terwijl de meeste Griekse schrijvers het hele gebergte Zagros noemen, Strabo, in navolging van Eratosthenes, niet de naam Zagros, maar in plaats daarvan de naam Taurus.[376] Degenen die bekend zijn met filologie zullen zich realiseren dat Taurus eigenlijk een variant is op de spelling van de naam Etser (*var.* Ezer). De Hebreeuwse letter צ *tsadi* kan worden getranslitereerd als *z*, *t*, *s*, *ts*, *tz, st* of zelfs als *psi*. Het laten vallen van de eerste lettergreep of het eerste teken is ook geattesteerd en zal een aantal keer in dit werk voorkomen, hoewel we al hebben vermeld dat Yaakan ook Akan werd genoemd.

De Romeinse schrijver Jordanes noemde dit gebergte de Kaukasus, maar gaf toe dat:

> "Het gebied heeft verschillende namen bij verschillende volkeren. De Indiër noemt het Imaus en in een ander deel Paropamisus. De Parthen noemen het eerst Choatras en daarna Niphates; de Syriërs en Armeniërs noemen het Taurus; de Scythen noemen het Caucasus en Rhipaeus, en aan het einde noemen ze het Taurus. Vele andere stammen hebben namen gegeven aan de reeks."[377]

Voor het doel van deze oefening is het voldoende dat we het kennen als Zagros, een naam die in de Assyrische verslagen afwisselend wordt geschreven als Zikirtu, Zakiru of Zakruti. De mensen van dit land werden door Herodotus Sagartiërs genoemd, een volk dat naast de Thameneërs woonde (d.w.z.

---

371 bijv. Gen. 10:19.
372 Deut. 2:23, 1 Koningen 4:24 & Jer. 25:20.
373 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* viii.311.
374 Benejaakan in Num. 33:31-2, maar zonen van Jaakan in Deut. 10:6.
375 Geschreven Akan in Gen. 36:21 en Yaakan/Jaakan in 1 Kron. 1:42.
376 Strabo, *Geografie* xi.1.
377 *The Gothic History of Jordanes*, Section VII, Charles Christopher Mierow, Londen 1915.

Temanieten).[378]

Etser of Ezer אֵצֶר)) zoon van Seir: Naast de Bît-Iakin die in het zuiden van Babylonië woonden en die afstamden van deze stam van Etser, stamden ook de door Herodotus genoemde stam van de Tauri, die in die tijd in de bergen van het Krim-schiereiland woonden, evenals de strook land die aan die bergen grenst rond de Euxine Zee (d. w. z. Zwarte Zee), af van deze stam.e. Zwarte Zee), stamden ook af van Etser [of Ezer], zoon van Seir.[379] De Grieken en Romeinen noemden dit schiereiland, dat in latere tijden bekend stond als het Krim schiereiland, Tauricus. (Zie kaart hieronder.) Ze lijken identiek te zijn aan de Taurisci die in de tijd van Plinius in de Alpen woonden en toen bekend stonden als Norici.[380]

Het koninkrijk Noricum bestond tot in de Romeinse tijd en werd, net als de Illyriërs, geassocieerd met de Keltische volkeren, hoewel de Taurisci beslist geen Kelten waren. Noricum vormde een deel van het huidige Oostenrijk en nam een deel van Slovenië in zich op.[381] De naam Oostenrijk, die vermoedelijk 'oostelijk rijk' of 'oostelijke grensgebieden' betekent, gebaseerd op de term Ostarrîchi die gebruikt wordt in wat bekend staat als het Ostarrîchi Document,[382] lijkt correcter een variatie te zijn op het Ostarrîchi Document

378 Herodotus, *Historiën* iii.93.

379 Gen. 36:21 & 1 Chron. 1:38 De naam wordt geschreven als אֵצֶר met een צ die in andere talen kan worden getranslitereerd als een *t*, *ts*, *tz*, *st* of zelfs als een *z* zoals in de King James Authorised Version.

380 Plinius, *Natuurlijke historie* iii.20 (133). (iii.24 in de vertaling van John Bostock.) De Norici waren bij Herodotus bekend als Neuri - zoals in iv.105.

381 http://en.wikipedia.org/wiki/Noricum.

382 *A History of the Austrian Migration to Canada* Voorwoord op p.1, Frederick C. Engelmann, Manfred Prokop en Franz A.J. Szabo, Carleton University Press 1996.

van de naam Istrië. Ostarrîchi, dat gelijkgesteld is aan het Duitse Österreich, lijkt correcter een variant of Osterri of Etseri (naar Etser zoon van Seir) waaraan het achtervoegsel '-ici' is toegevoegd. Dit is op dezelfde manier waarop de Kelten Celtici werden genoemd door Plinius[383] en de Umbriërs van Noord-Italië vaak Ombrici werden genoemd.

De Tauri zijn meer dan waarschijnlijk afkomstig van het gebergte in Oost-Turkije dat bekend staat als het Taurusgebergte, een naam die ook zal zijn afgeleid van de naam Etser. Het Taurusgebergte grensde aan dat deel van Klein-Azië dat bekend staat als Cilicië, hoewel Strabo, in navolging van Eratosthenes, het hele Zagrosgebergte tot aan India aanduidde met de naam Taurus.[384] Herodotus vertelt ons dat de Tauri leefden van "plundering en oorlog",[385] dit was, zoals ik zal aantonen, een typische eigenschap van veel van de Edomitische stammen.

De oostelijke landen Letland en Litouwen zullen ook vernoemd zijn naar Lotan zoon van Seir, beide zijn fonetische variaties op die naam. Evenzo zal Estland zijn naam ontleend hebben aan Yetser zoon van Naftali of Etser (AV Ezer) zoon van Seir. Het bewijsmateriaal pleit voor de laatste identificatie, hoewel Tacitus naar de inwoners van deze regio verwees als Aestii en eraan toevoegde dat hun kleding leek op die van de Suebi en dat hun taal leek op die van de Britten.[386] Dit zou echter eenvoudigweg kunnen betekenen dat de Aestii ooit geassocieerd waren met deze andere stammen. Er kan worden aangetoond dat de Suebi, die zich in Zwitserland vestigden, afstammen van Yashub (AV Jashub) zoon van Issachar[387] en de eerste Britse kolonisten waren ook Israëlieten.[388]

Shobal (שׁוֹבָל): Het volk dat vernoemd is naar hertog Shobal komt in de Assyrische geschriften afwisselend voor als Shubaru, Shubartu, Shubru of Shuprê. Ze woonden in de zuidelijke delen van het Zagrosgebergte ten westen van Assyrië en waren een constante doorn in het oog van de Assyriërs, die regelmatig onlusten en opstanden veroorzaakten. Deze mensen werden uiteindelijk de Siberische Turken die zich in Siberië vestigden. De verwisseling van de *l* en de *r* in oude talen is goed bewezen.[389]

Gutium (גְעָתּם): Een andere grote machtige stam die in het Zagros gebergte woonde en die een constante doorn in het oog van de Assyriërs was en vaak een verbond aanging met de Shubaru (Siberische Turken), was een volk dat bekend stond als Guti, een naam die vaak gespeld werd als Kuti.[390] Hun land werd Gutium, Kutmuhi of Kummuhi genoemd,[391] een land dat geïdentificeerd wordt als Commagene in de Griekse verslagen. Dit land ontleende zijn naam aan Hertog Gatam.[392]

> "Er is weinig bekend over de regio Commagene vóór het begin van de 2e eeuw voor Christus. Uit het weinige bewijs dat is overgebleven lijkt het er echter op dat Commagene deel uitmaakte van een grotere staat die ook Sophene omvatte."[393]

---

383 Plinius, *Natuurlijke historie* iii.3 (28). (iii.4 in de vertaling van John Bostock.)
384 Strabo, *Geografie* ii.v.31.
385 Herodotus, *Historiën* iv.103.
386 Tacitus, *Germania* 45.
387 Num. 26:24 & 1 Chron. 7:1.
388 Zie *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs*.
389 De persoon die Pausanias 'Neleus, zoon van Poseidon' noemde (Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* x.xxix.5), bijvoorbeeld, is dezelfde persoon die Apollodorus 'Nireus zoon van Poseidon' noemde (Apollodorus, *Bibliotheek* i.vii.4).
390 http://en.wikipedia.org/wiki/Gutian_people.
391 *Ibid*. Zie ook *Ancient Records of Assyria and Babylonia,* Vol. 1, p.27, §.73, p.40, §.117, p.43, §.125, p.53, §.152, Vol. 2, p.41, §.82, pp.48- 52, §.96-99 etc.
392 Gen. 36:16.
393 http://en.wikipedia.org/wiki/Kingdom_of_Commagene.

De Gutians laten het soort barbaars gedrag zien dat inherent lijkt te zijn geweest aan veel van de Edomitische volken:

> "Toen de Akkadische macht in verval raakte, begonnen de Gutiërs tactieken van hit-and-run op Mesopotamië uit te oefenen; ze zouden al lang weg zijn tegen de tijd dat er troepen konden arriveren om de situatie aan te pakken. Hun invallen legden de economie van Sumerië lam".[394]

De oude stad Gytheum en de Golf van Gytheum in Arcadië in Zuid-Griekenland zullen ook naar deze Edomitische hertog zijn vernoemd.

Zepho/Tsepho צְפוֹ)of צְפִי ֿ): Sophene zal vernoemd zijn naar hertog Zepho, wat in het Hebreeuws óf Tsepho (d.w.z.צפוֹ ֿ)[395] óf Tsephi צְפִי)) wordt geschreven.[396] De letter *tsadi* kan getranslitereerd worden als een *s* (zoals in Sidon), een *z* (zoals in Zidon) of een *t* (zoals in Tyrus). De naam Zepho kan daarom ook worden getranslitereerd als Sepho. Deze hertog Zepho was de broer van hertog Gatam, wat de lange en nauwe band tussen het koninkrijk Sophene en het koninkrijk Gutium verklaart.

Aia אַיָּה)): Aan de oostelijke oever van de Zwarte Zee lag het land dat bij de Grieken bekend stond als Colchis (uitgesproken als Kolkhis), maar vroege schrijvers, zoals Appollonius van Rhodos, vertellen ons dat het oorspronkelijk Aea of Aia heette naar zijn 'mythische' koning Aeëtes.[397] Aia was zoon van hertog Tsibeon (AV Zibeon), zoon van Seir.[398]

Tiglathpileser I koning van Assyrië vermeldt een "land van Haria" (Hor?), dat aan de voet lag van de bergen van "Aia, Shuira (Seir?), Idni, Shêzu, Shelgu, Arzanibiu, Urusu en Anitku".[399] Geen van deze bergen kan worden geïdentificeerd, dus we kunnen zelfs niet beginnen te raden waar de berg Aia zich bevond. Ik stel echter voor de plaats te zoeken in het land Colchis. Plinius vertelt ons dat de "beroemde stad Aea" aan de rivier de Phasis lag "15 mijl van de zee, waar twee zeer grote zijrivieren de Phasis vanuit tegenovergestelde richtingen samenvloeien, de Hippos en de Cyaneos".[400] We moeten dan aannemen dat de berg Aia ergens in de buurt van de stad zal hebben gelegen.

Procopius vertelt ons dat de Kolchiërs in de tijd van de Romeinse keizer Justinianus een stad bouwden in de kliffen tegenover de Zwarte Zee, die ze Petra noemden.[401]

> "De stad Petra [in Kolchis] is aan de ene kant ontoegankelijk door de zee en aan de andere kant door de steile kliffen die er aan alle kanten oprijzen; het is inderdaad door deze omstandigheid dat de stad de naam heeft gekregen die ze draagt. En het heeft maar één toegang op de vlakke grond, en die is niet erg breed, want er zijn aan weerszijden uitzonderlijk hoge kliffen. Op dat punt zorgden degenen die de stad vroeger bouwden ervoor dat dat deel van de muur niet zou kunnen worden aangevallen door lange muren te maken die langs beide kliffen liepen en de toegang over een grote afstand bewaakten."[402]

---

394 http://en.wikipedia.org/wiki/Gutian_people#Gutian_dynasty_of_Sumer.

395 Gen. 36:15.

396 1 Chron. 1:36 Als alternatief, hoewel minder waarschijnlijk, kan de stad vernoemd zijn naar Shepho/Shephi zoon van hertog Shobal. (Gen. 36:23 & 1 Kron. 1:40.)

397 Apollonius, *Argonautica* Boek 2, regel 417: "Kolchische Aia ligt aan de verste grenzen van zee en aarde." of als alternatieve lezing "En Kolchische Aea ligt aan de rand van Pontus en van de wereld." de Griekse mythologie was Colchis het oorspronkelijke thuis van Aeëtes en Medea. Vergelijk Herodotus, *Historiën* i.2 en Hesiodus, *Theogonie,* 955. Zie ook Procopius, *Perzische Oorlogen*, Boek 2, xvii, 1-2 die verwijst naar het centrum van Colchis als de plaats waar de avonturen van Jason en Medea plaatsvonden.

398 Gen. 36:24 & 1 Chron. 1:40.

399 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.79, §.229.

400 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.iv (13).

401 Procopius, *Perzische Oorlogen* Boek 2, xv, 8-12.

402 *Ibid*. Boek 2, xvii, 18.

Petra was ooit ook de naam van een belangrijke versterkte Edomitische stad in Jordanië. Wat we ontdekken is dat Edom al heel vroeg in Armenië gevestigd was.

Volgens Plinius vestigden de Kolchiërs zich ook in Istrië (Servië),[403] Dalmatië (Croetië)[404] en Macedonië.[405] Het gebied in Dalmatië dat bekend staat als Zagora[406] is ongetwijfeld vernoemd naar Seir, Zagora is een variant van Zagros/Seir. Plinius vertelt ons dat de Kolchiërs ook de stad Pietas Julia in Istrië stichtten.[407] Istrië is een schiereiland dat gedeeld wordt door drie landen: Kroatië, Slovenië en Italië.[408] De naam Kroatië is een variatie op de naam Curetes, een volk dat binnenkort besproken zal worden, terwijl Istrië, dat Isztria wordt geschreven door de Hongaren en Histria door de Romeinen, is genoemd naar Etser, zoon van Seir.[409] De rivier de Donau werd op dezelfde manier de Hister genoemd door de Romeinen[410] waar Hister weer een variant is van Etser/Istria. Dit vertelt ons dat de afstammelingen van Etser een tijdlang langs de rivier de Donau woonden. Het spreekt waarschijnlijk voor zich dat het eiland Krk op de kaart hiernaast is vernoemd naar hertog Korach.

Het oude land Istrië (vernoemd naar Etser, de zoon van Seir) met het aangrenzende land Kroatië (vernoemd naar de Cureten die binnenkort worden besproken) en het aangrenzende eiland Krk (vernoemd naar hertog Korach).

Korach/Kora קֹרַח)): Deze stam gaf hun naam aan een gebied in Syrië dat in de Assyrische geschriften wordt omschreven als "land van Kirhi".[411] Uit deze geschriften leren we dat hun oorspronkelijke woonplaats ergens in of nabij "het land van Nairi" was, wat betekent dat ze ten tijde van Tiglathpileser I, koning van Assyrië, waarschijnlijk ergens in de regio van de Turkse stad Diyarbakir in het meest noordwestelijke deel van Mesopotamië woonden. De Kurkh Monoliet van Shalmanesser III werd niet ver van Diyarbakir gevonden in het Koerdische dorp Kurkh (nu Üçtepe),[412] waar Kurkh duidelijk een variant is van Kirhi/Korach. Dit land lag ergens ten zuiden van het land van de Kolchiërs.

Volgens de Griekse legende is Circe (uitgesproken als Kirké) de moeder van Latinus (Lotan zoon van Seir), Ardeas en Telegonus, waarbij de laatste de heerser werd van de Tyrsenoi, ook bekend als Etrusken.[413] Latinus werd de eerste mythische koning van Rome, terwijl Ardeas een familie was waar Ard naar vernoemd was,

---

403 Plinius, *Natuurlijke historie* iii.19 (129). (iii.23 in de vertaling van John Bostock.)
404 Plinius, *Natuurlijke historie* iii.22 (144). (iii.26 in de vertaling van John Bostock.)
405 Plinius, *Natuurlijke historie* iii.23 (145). (iii.26 in de vertaling van John Bostock.) De Kolchiërs bouwden de stad Ericho, dit is een alternatief voor de stad Ericho. Spelling van het Bijbelse Yericho (Jericho in de Geauthenticeerde Versie).
406 en.wikipedia.org/wiki/Zagora_(Kroatië).
407 Plinius, *Natuurlijke historie* iii.19 (129). (iii.23 in de vertaling van John Bostock.)
408 http://en.wikipedia.org/wiki/Istria. Zie *Geschiedenis van de literaire culturen van Oost- en Midden-Europa: Junctures and Disjunctures in the 19th and 20th Centuries*, Vol. 2, p.364, Marcel Cornis-Pope en John Neubauer, John Benjamins Publishing Co, Amsterdam, Nederland en Philadelphia, VS 2006. (ISBN: 90-272-3453-1.)
409 Gen. 36:21 & 1 Chron. 1:38. De naam Etser wordt in de Geauthenticeerde Versie getranslitereerd als Ezer.
410 http://en.wikipedia.org/wiki/Hister.
411 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.80, §.233, p.187, §.516, Vol. 2, p.96, §.172.
412 http://en.wikipedia.org/wiki/Kurkh_Monolith.
413 Hesiod, *Theogonie* 1011.

(ook wel Addar genoemd) zoon van Benjamin.[414] (Merk op dat de oude schrijvers vaak dit soort genealogische fouten maakten. De vroege Griekse schrijvers eufemiseerden de namen van stammen en verbonden ze met hun associaties met andere stammen in een proces dat bekend staat als allegorie. Latere schrijvers realiseerden zich niet waar ze mee te maken hadden. Dit zal duidelijker worden naarmate we verder komen in deze werken).

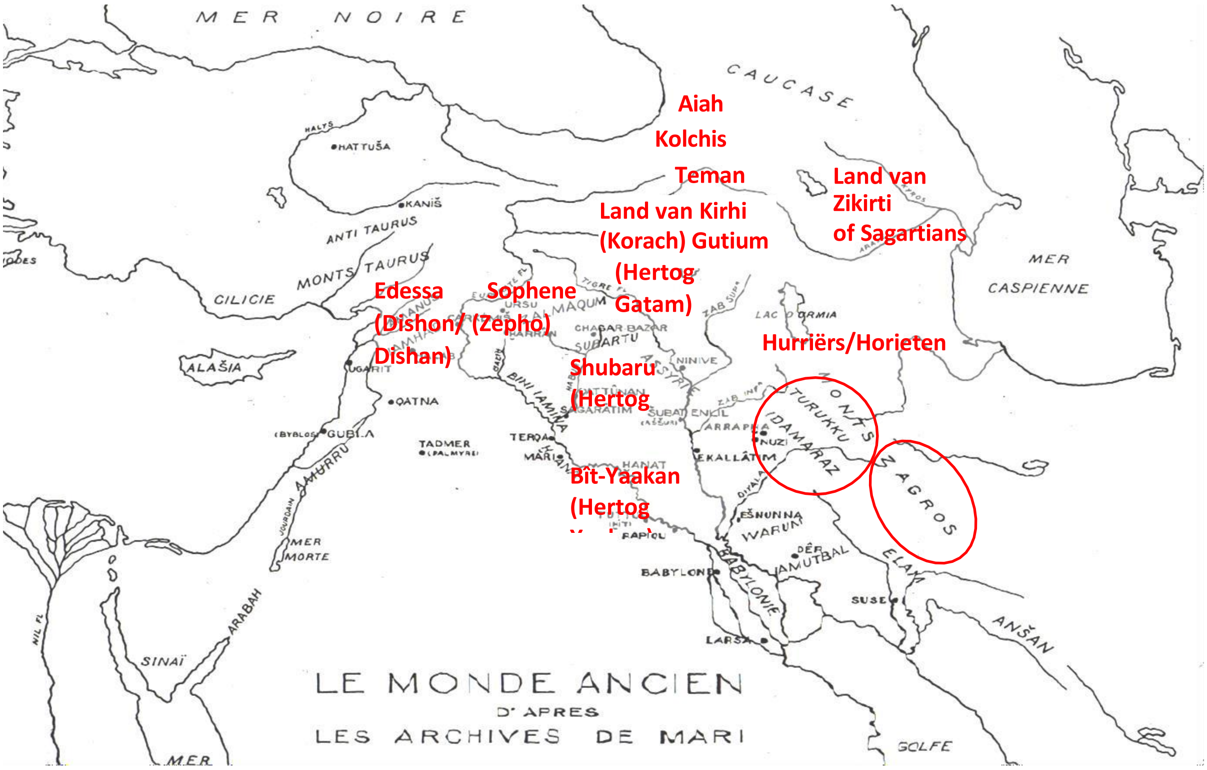
Volgens de Griekse schrijvers was Circe een tovenares die op een onbekend eiland met de naam Aeaea woonde en beroemd was vanwege haar rol in de avonturen van Odysseus in de Odyssee van Homerus. Volgens de legende veranderde ze haar vijanden, of degenen die haar beledigden, in dieren met behulp van magische drankjes. Nog belangrijker is dat ze de zus van de Kolchische koning Aeetes zou zijn geweest.[415] Het 'eiland' Aeaea lijkt daarom het land te zijn dat in latere tijden bekend stond als Colchis - Circe was dus een 'zusterstam' van de Aeërs. Haar 'echtgenoot' Odysseus was duidelijk verantwoordelijk voor de stad Edessa in Mesopotamië[416] die net ten zuiden van dit 'land van Kirhi' ligt. Odysseus is een variant van Dishon
(דשׁון) of Dishan (דִישָׁן), die beide zonen van Seir zijn.[417] Als er niets anders is, verbindt dit fantasievolle verhaal de Colchiërs met de rest van de Edomitische stammen, hoewel moet worden benadrukt dat Colchis zelf is genoemd naar Chalcol, zoon van Zerach,[418] een persoon die door Josephus Χάλκεος *Chalkeos* wordt genoemd.[419] Het oude gebied van Calchis in het noorden van Israël waar de Nahr [i.e. rivier] Damur nog steeds doorheen stroomt, een rivier die door Strabo Tamyras wordt genoemd,[420] Tamyras is een variant van Tamar, de matriarch van de Joden, werd ook naar deze stam van Juda genoemd.

Zamua/Esau (עֵשָׂו): De Assyrische verslagen maken voortdurend melding van "het land van Zamua", ook wel Mazamua[421] en Zamba genoemd,[422] een gebied "dat zich uitstrekte van het Urmia-meer tot aan de bovenloop van de Diyala-rivier, wat ruwweg overeenkomt met het moderne gouvernement Sulaimania in Iraaks Koerdistan. Het was gecentreerd in de vlakte van Sharazur. Ameka en Arashtua waren twee zuidelijke Zamuaanse koninkrijken".[423] De mensen van dit land waren hoofdzakelijk bergbewoners die hun forten in de bergen bouwden.[424] Kunnen we dan zeggen waar de naam Zamua vandaan komt?

Een van de fouten die archeologen en filologen maken bij het bestuderen van oude talen is aannemen dat als ze eenmaal de waarde van een teken hebben bepaald, dat die waarde constant blijft gedurende het gebruik ervan. Neem bijvoorbeeld de Engelse woorden *plough, through, tough, cough* en *dough*. Ze eindigen allemaal op *ough*, maar ze hebben allemaal een andere uitspraak. Op dezelfde manier kan de Hebreeuwse letter Beth (ב) soms worden gelezen als Veth, de Shin (ש) als Sin enz.

Het Assyrische woord voor Griekenland is Iaman,[425] wat in de Bijbel geschreven wordt יָוָן *Yavan*, getranslitereerd als Javan in de Authorised Version.[426] Deze mensen stonden bij de Grieken bekend als Ioniërs.

414 Ard genoemd in Gen. 46:21 en Addar in 1 Kron. 8:3.
415 http://en.wikipedia.org/wiki/Circe.
416 Plinius, *Natuurlijke historie* v.21 (86).
417 Gen. 36:21 & 1 Chron. 1:38.
418 1 Koningen 4:31 (1 Koningen 5:11 in de Hebreeuwse Bijbel) & 1 Kron. 2:6.
419 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* viii.43.
420 *Dictionary of Greek and Roman Geography* Vol. 2, p.1087, item onder Tamyras of Damuras, William Smith, Londen 1854. Zie Strabo, *Geografie* xvi.ii.22.
421 Vergelijk *Ancient Records of Assyria and Babylonia* Vol. 1, p.202, §.561 & p.222, §.609.
422 *Ibid*. Deel 1, p.168, §.480.
423 http://en.wikipedia.org/wiki/Zamua.
424 Zie bijvoorbeeld *Ancient Records of Assyria and Babylonia* Vol. 1, p.149, §.448-9.
425 *Ibid*. Vol. 2, zie voetnoot 2 bij §.30 op p.13.
426 Gen. 10:2-4 & 1 Chron. 1:5-7.

hoewel benadrukt moet worden dat de naam Ioniër ook losjes werd toegepast op andere stammen die in dezelfde streken woonden als de Ioniërs. De letter die in het Assyrisch als *m* wordt gelezen, is hier equivalent aan de Hebreeuwse vav (I) die soms als waw wordt geschreven en afhankelijk van de context als *v*, *w*, *o* of *u* wordt uitgesproken.

Het land van Nairi, dat regelmatig genoemd wordt in de Assyrische teksten, werd ook Namri genoemd. Opnieuw moet het teken dat als een *m* is gelezen, worden gelezen als een *v*, een *u* of een *w* om ofwel Nawri ofwel Nauri te verkrijgen. Deze landen worden in andere teksten aangeduid als Nihrya,[427] een naam die afgeleid lijkt te zijn van het Hebreeuwse *nahar* en daarom 'rivierland' zou betekenen. Als je kijkt naar de kaart van Assyrië en Babylonië hieronder (bovenaan de volgende pagina), dan begrijp je waarom het deze benaming kreeg. (NB: Mesopotamië omvat de hele vallei tot aan de Perzische Golf). Dit is de eerder genoemde regio Nachalai-maim, een van de plaatsen waar Israël onder leiding van Mozes kampeerde. Zoals reeds vermeld, wordt het in de El Amarna tabletten Naharim genoemd, terwijl het in andere Egyptische verslagen Naharin wordt genoemd.[428]

Shalmaneser III beweerde te hebben veroverd "van de zee van Nairi en de zee Zamua die (binnenin) ligt".[429] In een andere inscriptie beweert hij te hebben veroverd "van de zee van het land Zamua, die aan de binnenkant ligt, tot de zee van het land Kaldu".[430] Hieruit blijkt duidelijk dat de "zee van Nairi" de Zwarte Zee is (niet het Van-meer zoals de meeste mensen schijnen te denken), de zee van Kaldu zou dan de Kaspische Zee zijn en de Zee van Zamua die "aan de binnenkant ligt" verwijst naar de Zee van Azov, die van de Zwarte Zee wordt gescheiden door de Straat van Kertsj - vandaar de

427 http://en.wikipedia.org/wiki/Nairi.

428 Zie fn. a bij §.472 op p.200 en §.479 incl. fn. b op p.202 en fn a op p.203 in *Ancient Records of Egypt*, Vol. 2, James Henry Breasted, Londen 1988. Zie ook Brief 288, regel 35, Tell El-Amarna Tablets, Vol. 2, Samuel A B Mercer, Toronto 1939.

429 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.228, §.617.

430 *Ibid.* p.247, §.686.

Kaart met de landen die Mesopotamië vormden - bekend als Nairi of Naharin, wat ruwweg betekent rivierenland'.

betekenis van "die (binnenin) ligt" in de ene inscriptie en "aan de binnenkant" in de andere. Zamua moet daarom duidelijk gelezen worden als Zavua of Azavua. De zee van Azov is letterlijk de 'zee van Esau', een naam die in het Hebreeuws geschreven wordt als Esav (עֵשָׂו)).

Reuel (רְעוּאֵל)): Plinius plaatste een volk dat hij Rhoali noemde in "dat deel van Syrië dat grenst aan Mesopotamië".[431] Deze mensen lijken te kunnen worden geïdentificeerd als afstammelingen van hertog Reuel.[432] Zoals ik binnenkort zal aantonen, vestigde een significante factie van de stam van Reuel zich onder de naam Rutuli in Italië. Een andere groep werd Heracliden, een machtige Edomitische familie waarvan Alexander de Grote de afstamming claimde.[433] Herakles is een variant van de spelling van Reuel, een naam die in de werken van Josephus als Raguel (Ῥαγουήλου) wordt geschreven.[434] Er moet dus een klein aantal Reuelieten zijn achtergebleven in Noord-Syrië toen de hoofdgroepen migreerden.

Plinius vertelt ons ook dat een stad genaamd Apamea, gesticht door koning Seleucis, die gelegen was tussen Cilicië, Cappadocië, Catalonië en Armenië (het gebied waar de Rhoali zich bevonden) oorspronkelijk Damea heette.[435] Damea is een variant van Edom-Idumea.

Agag (אֲגַג) van Amalek: De Grieken en Romeinen noemden vaak een regio in Armenië genaamd Gogarene (Grieks: Γωγαρνηνή[436] uitgesproken als Gogarenay, wat mogelijk wordt gevormd door het samenvoegen van

---

431 Plinius, *Natuurlijke historie* v.21 (87).
432 Gen. 36:10.
433 Quintus Curtius Rufus, *Geschiedenis van de oorlogen van Alexander de Grote* iv.2.
434 Reuel, een van de drie namen van Mozes' schoonvader (Exod. 2:18), wordt Raguel genoemd in Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* vi.140. (vi.vii.3 in Whistons vertaling. In *Antiquities* ii.i.2 vertaalt Whiston de naam van de Edomitische hertog ook als Raguel).
435 Plinius, *Natuurlijke historie* v.33 (127). Een andere mogelijkheid is dat deze stad werd vernoemd naar de gelijknamige Dumah zoon van Ismaël. (Gen. 25:14 & 1 Kron. 1:30.)
436 Strabo, *Geografie* xi.xiv.4. Voor het Grieks, zie xi.xiv.4.

Kaart met een mogelijke locatie voor de regio Gogarene in Armenië.

de namen Gog en Aryan). Deze naam werd door de Armeniërs uitgesproken als Gugark.[437] Gogarene is genoemd naar de Amalekitische koning Agag, wiens naam (zoals ik binnenkort zal aantonen) geschreven kan worden als Agag, Ogyges, Gyges, Gugu, Gog, Gok of Kok. De werkelijke locatie van dit gebied wordt betwist, hoewel de meeste autoriteiten het erover eens zijn, op gezag van Strabo, dat het in het noorden van Armenië ligt, ergens tussen de Zwarte Zee (bij de Grieken bekend als de Euxine Zee) en de Kaspische Zee. De kaart hier toont een mogelijke locatie. Andere autoriteiten zouden het noordelijker of oostelijker plaatsen.

Ironisch genoeg lijkt de naam Kaukasus, waar we de uitdrukking blanke Kaukasus (d.w.z. blanke persoon) van krijgen, te zijn afgeleid van de naam Gog/Gok/Kok.[438] Sargon II, koning van Assyrië, wanneer hij verwijst naar het land van Kakme[439] (d.w.z. Kakia) verwijst waarschijnlijk naar deze regio. Het Caucusgebergte omspant het land van Edom en is precies het land dat in de Assyrische teksten "het land van Zamua" (d.w.z. Azov/Esau) wordt genoemd.

Plinius informeert ons dat de Perzen "de berg Kaukasus Croucasis (of Graucasis) noemen, wat 'wit van sneeuw' zou betekenen."[440] Graecus was de 'broer' van Latinus, koning van Rome, die zijn naam gaf aan het land van Griekenland.[441] Dit verband zou kunnen worden ondersteund door Strabo die ons informeert dat de regio Boeotië in Griekenland oorspronkelijk Ogygia heette,[442] dit is een variant van de spelling van de naam Agag/Caucus. Graecus zou ook een variant kunnen zijn van [Hertog] Korach.

Utz (עוץ) en Aran (וְאָר): Uz (in het Hebreeuws geschreven als Utz, d.w.z.ץ) was de naam van zowel een zoon van Aram zoon van Sem[443] als de zoon van het Edomitische opperhoofd Dishon.[444] Josephus vertelt ons dat

---

437 *Gog en Magog* p.209, Sverre Bøe, Duitsland 2001. Zie ook http://en.wikipedia.org/wiki/Gugark

438 http://en.wikipedia.org/wiki/Caucasus. De suggestie dat de naam is afgeleid van Caucus, zoon van Togarma, is vals. (Zie: http://en.wikipedia.org/wiki/Caucas.)

439 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.* Vol. 2, p.4, §.9, p.61, §.118, p.72, §.137 & p.77, §.148.

440 Plinius, Natuurlijke historie vi.xix.50. (Wordt Graucasis genoemd in de vertaling van John Bostock, hoewel in de oorspronkelijke tekst duidelijk Croucasim staat).

441 Zie Paragraaf *Edom in Italië.*

442 Strabo, *Geografie* ix.ii.18.

443 Gen. 10:23.

444 Gen. 36:28 & 1 Chron. 1:42.

Uz zoon van Aram " Trachonitis en Damascus stichtte; dit land ligt tussen Palestina en Coele-Syrië."[445] De naam Trachonitis is echter Edomitisch. (Zie het gedeelte verderop met de titel *Etymologie van de naam Turk*.) Het land stond oorspronkelijk bekend als Uz, maar werd op een later tijdstip veranderd in Trachonitis.

In de Joodse literatuur wordt het land van Oez in Armenië geplaatst,[446] hoewel er discussie is welk deel van Armenië bedoeld wordt. Deze kwestie is vertroebeld omdat Armenië zich vanaf de 9e eeuw na Christus uitstrekte tot Constantinopel (nu Istanbul) in Anatolië.[447] Dit betekent dat de Talmoedische schrijvers mogelijk naar deze regio verwezen in plaats van naar Syrië. Ik wil er echter op wijzen dat Anatolië pas relatief laat bezet zou zijn geweest. De stad Chalcedon in deze regio in het noordwesten van Anatolië werd gesticht door de stam Chalcol uit de familie van Zerach, zoon van Juda. De aangrenzende stad Dardania en de regio zelf werden gesticht door Darda zoon van Zerach, een persoon die door Josephus Dardanus werd genoemd. Deze plaatsen werden gesticht ***nadat*** de Tien Stammen in gevangenschap waren genomen door de Assyriërs. De benaming 'Armenië' kan onmogelijk van toepassing zijn geweest op deze plaatsen vóór de tijd van de ballingschap van deze stammen uit het land Israël.

Wat betreft de identificatie van het land van Uz:

> De identificatie van het land van Uz, het thuis van Job, wordt bemoeilijkt door het feit dat twee verschillende locaties in de Bijbel Uz worden genoemd. In Genesis 10:23; 22:21; en I Kronieken 1:17 wordt Uz duidelijk geassocieerd met Aram. In Genesis 36:28 en I Kronieken 1:42 wordt het echter, hoewel minder duidelijk, geassocieerd met Edom, en in Klaagliederen 4:21 lijkt 'het land van Uz' een aanduiding te zijn voor een uitgestrekt gebied waar Edom deel van uitmaakt, of anders een algemene aanduiding van Edom. S.R. Driver en G.B. Gray lossen deze tegenstrijdigheid op door te suggereren dat Uz de naam is van wijd verspreide Arabische stammen, maar in Job verwijst het naar Aram. N.H. Tur-Sinai suggereert dat Job (en misschien een stam met de naam Uz) ooit in Edom woonde en daarna naar Aram verhuisde, en alle andere voorvallen in de Bijbel die Uz in Edom plaatsen komen voort uit deze traditie. P. Dhorme, op basis van een duidelijke associatie tussen de namen van de vrienden van Job en zuidelijke plaatsen, plaatste Uz in Edom. M.H. Pope concludeert dat 'het onmogelijk lijkt om de tegenstrijdige bewijzen en meningen de exacte locatie van Uz met elkaar te verzoenen.

Deze verwarring over het feit of het land van Oez wel of niet in het land van Edom lag, wordt veroorzaakt door het feit dat Edom het land in bezit nam. Ik wil er hier op wijzen dat Aram, de vader van Oez, de Hebreeuwse naam is voor Syrië. Ik kan bevestigen dat het land van Oez dat in de Bijbel wordt genoemd het land Syrië is dat direct ten westen en zuiden van de rivier de Eufraat ligt. Dit is het gebied dat Josephus hier aanwijst, die vermeldt dat de stad Damascus werd gebouwd door Oez, zoon van Aram, maar ons vertelt dat de heersers van Damascus vanaf de tijd van koning Salomo Edomieten waren:

> "Toen Hadad (Grieks Ἄδερον *Aderon*)[449] in Egypte hoorde dat zowel David als Joab dood waren, kwam hij bij Farao en verlangde dat hij hem zou toestaan naar zijn eigen land te gaan; de koning vroeg wat het was dat hij wilde en welke tegenspoed hij had , dat hij hem zo graag wilde verlaten. En toen hij hem dikwijls lastig viel en hem smeekte hem te ontslaan, deed hij het niet; maar toen Salomo's zaken slechter werden,

445 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.vi.4 (Whiston).

446 "Vandaar dat Job's 'land van Uz' in sommige commentaren Armenië wordt genoemd." *Encyclopaedia Judaica (Tweede Editie)* Vol. 2, item onder Armenië op p.472, Fred Skolnik et al, Thomson Gale, USA en Keter Publishing, Jeruzalem, 2007. (Zie kopie op https://www.jewishvirtuallibrary.org/armenia.)

447 http://en.wikipedia.org/wiki/Armenian_Kingdom_of_Cilicia.

448 *Encyclopaedia Judaica op. cit.* Vol. 20, item onder Uz op p.446.

449 Zie voor de verwarring tussen de Hebreeuwse letters *reish* en *daleth* de paragraaf *Exodusreis* in *Erfenis van Edom*.

> toen hij er niet in slaagde het volk van Salomo te doen afhaken, omdat het door vele garnizoenen werd verdedigd en een vernieuwing niet veilig was, trok hij en kwam in Syrië; Daar ontdekte hij ene Rezon, die van Hadadezer, koning van Zoba, zijn heer, was weggevlucht, en in dat land een rover was geworden, en vriendschap met hem sloot, die reeds een roversbende om heen had. Zo toog hij op, en greep dat deel van Syrië, en werd er koning van. Hij drong ook het land Israël binnen en deed het niet weinig kwaad en verwoestte het, nog tijdens het leven van Salomo. En dit was het onheil dat de Hebreeën door Hadad ondergingen."[450]

Merk op dat veel van de koningen van Syrië afstammen van Hadad de Edomiet. Deze Edomitische koningen regeerden vanuit Damascus. Met andere woorden, het land van Uz in Syrië ***werd*** het land van Edom.

Het is mijn overtuiging dat het land dat nu bekend staat als Iran, waarvan de naam in oude verslagen werd uitgesproken als Eran of Ariya,[451] zijn naam ontleent aan Aran, de broer van Uz.[452]

Magdiel מַגְדִּיאֵל): De Mygdones zijn een groep mensen die zich in Macedonië hebben gevestigd. Een subgroep van Mygdones wordt ook beschreven als wonend langs de rivier de Eufraat in Strabo's tijd, een volk "zo genoemd door de Macedoniërs",[453] waarbij Plinius toevoegt dat de "Macedoniërs het hele Adiabene de naam Mygdonia hebben gegeven, vanwege de gelijkenis met Mygdonia in Macedonië".[454] Deze verklaring is echter gekunsteld. We lezen dat in Mygdonië in Macedonië een volk woonde dat Antiochiensen heette, naast een andere stam die Idomenzen heette.[455] De naam Idomenzen is een variant van Idumaeërs, terwijl de Antiochiensen duidelijk genoemd zijn naar Antiochië in Mygdonië in Noord-Syrië, een stad die ook Nisibis of Nisibin wordt genoemd.[456] Een aantal Assyrische gouverneurs wordt in de Assyrische geschriften genoemd als zijnde belast met Nisibin (in de Assyrische geschriften Nasibina genoemd), waarbij één Assyrische gouverneur (Itti-Adad-aninu) "(gouverneur) van Magidunu" wordt genoemd.[457] Deze is lang voordat de Macedoniërs op het toneel zouden zijn gearriveerd. De Mygdones zijn de afstammelingen van hertog Magdiel. Dit is weer een voorbeeld van de verwisseling van de *n* en *de l* in oude talen, zoals al eerder is aangetoond.

De Assyrische teksten verwijzen voortdurend naar de goden Igigi van de hemelen en de Anunaki van de aarde.[458] Dit is een duidelijke verwijzing naar de Agagieten en mogelijk de Anakieten uit de Bijbel. (De Anunaki waren misschien zelfs afstammelingen van hertog Anah.) Dit suggereert dat Edom op een bepaald moment enige invloed had op het Assyrische koningshuis, en het is goed mogelijk dat sommige Assyrische koningen van Edomitische afkomst waren. In mijn hoofdwerk *Ancient History Reconsidered* toon ik aan dat de 'Sealand Kings', die op bepaalde momenten heersten over Assyrië en Babylonië, Chaldeeërs waren, en dat die Chaldeeërs Edomieten waren.

Hoe je het ook bekijkt, Edom lijkt al heel vroeg een dominante aanwezigheid te hebben gehad in Armenië en Klein-Azië. Deze informatie is 'begraven' omdat niemand het verband heeft gelegd tussen Edom en het Zagrosgebergte. Iedereen

---

450 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* viii.vii.6.
451 http://en.wikipedia.org/wiki/Iran#Name.
452 Gen. 36:28 & 1 Chron. 1:42.
453 Strabo, *Aardrijkskunde* xvi.i.23.
454 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.16 (41-2).
455 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.10 (35).
456 Strabo, *Geografie* xvi.i.23.
457 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 2, §.1196, year 679, p.438.
458 Zie bijvoorbeeld *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.28, §.76 & p.42, §.123 & Vol. 2, p.100, §.180 etc.

lijkt vastbesloten om hun begrip van Edomitische controle te beperken tot dat "land van Edom" dat in het eerste boek van Koningen wordt genoemd en dat ten oosten van de rivier de Jordaan lag, waarbij de berg Seir ten onrechte wordt geïdentificeerd als dat onbeduidende heuveltje waarop de stad Petra staat.

Lullumi/Elah אֵלָה)): Volgens Sargon II werd het land van Lullumi ook wel land van Zamua genoemd.[459] Zoals reeds aangetoond is de naam Zamua, die zal zijn uitgesproken als Zavua, een variant van de naam Esau, een naam die in het Hebreeuws wordt geschreven als Esav (d.w.z. ◌ עֵשָׂו). De Lullumi, ook wel Lullubi genoemd en vaak geassocieerd met een andere stam genaamd Shubaru,[460] waren een volk dat zich in het Zagros gebergte bevond.[461] (Zoals eerder gezegd, de Shubaru, die ook wel Shubartu, Shubru of Shuprê werden genoemd, waren een andere groep Edomieten-Turken). Hoewel ik er niet honderd procent zeker van kan zijn, lijken de Lullumi te zijn vernoemd naar hertog Elah.

Teman תֵּימָן)): De Assyrische koning Adad-nirari II registreerde campagnes tegen drie Temanitische stamhoofden. Hun namen zijn vastgelegd als Nur-Adad, Mamli en Mukuru.[462] Deze Temanieten die in deze regio woonden zijn duidelijk de Thamanaeërs die door Herodotus[463] worden genoemd en de Manneërs (een fonetische variant van Temaneërs) van de laat Assyrische teksten.[464] (NB: De Manneërs bezetten ongeveer dezelfde gebieden als die geïdentificeerd zijn door Adad-nirari II als behorend tot de Temanieten). Deze Edomitische krijgers die Adad-nirari tegenkwam bezetten het land van Hanigalbat, wat de Assyrische naam was voor het gebied dat bekend staat als Mitanni.[465] De Grieken noemden dit land Matiene en Herodotus verklaarde dat "de grens tussen het Medische en het Lydische rijk de [rivier] Halys was, die ontspringt in de bergen van Armenië, door Cilicië stroomt en dan verder gaat met Matiene in het noorden en Phrygië in het zuiden".[466] Raadpleging van een kaart zal onthullen dat Matiene ruim binnen het gebied lag dat Herodotus aanwees als behorend aan de Meden.

De naam Hanigalbat lijkt te zijn afgeleid van de vervoeging van de namen Hani en Genubath, waarbij de verwisseling van de letters *n* en *l* opnieuw duidelijk is. Genubath was een zoon van Hadad de Edomiet,[467] Hadad werd de eerste in een lijn van koningen die, volgens Josephus, regeerden vanuit Damascus in Syrië.[468] Dit land van Hanigalbat verschijnt in de Assyrische verslagen als Hana, een land dat wordt genoemd naast Mâri en Rapiku in Mesopotamië.[469]

Sagartiërs שְׂעִיר)): Strabo vertelt ons dat er een plaats was genaamd Odomantis in Armenië,[470] gelegen ergens tussen de Zwarte Zee en de Kaspische Zee niet ver van de stad Artaxata (nu bekend onder de moderne naam Artashat). Dit is het land dat Zikirtu wordt genoemd in de Assyrische verslagen en is het land van de Sagartiërs (d.w.z. Seirieten) waarover Herodotus spreekt.[471]

---

459 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 2, p.74, §.142.

460 *Ibid*. Vol. 1, p.44, §.125 & p.50, §.143. Shubari/Shubaru lijkt een variant te zijn op Shobal (Gen. 36:20-23), waarbij de *l* en *r* verwisseld worden in de oude geschriften. Hazael koning van Syrië, bijvoorbeeld, verschijnt in de El-Amarna correspondentie als Aziru. De afstammelingen van Tubal werden ook Tibareni genoemd (http://en.wikipedia.org/wiki/Tibareni).

461 http://en.wikipedia.org/wiki/Lullubi.

462 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, pp.111-2, §.363, §.365 & §.366.

463 Herodotus, *Historiën* iii.93. Zie ook Herodotus iii.117.

464 http://www.cais-soas.com/CAIS/Art/porada/porada-hasanlu.htm. Zie ook http://en.wikipedia.org/wiki/Mannaeans.

465 http://www.ancient.eu.com/Mitanni/.

466 Herodotus, *Historiën* i.72. (Zie ook v.49.)

467 1 Koningen 11:19-20.

468 *Antiquities of the Jews* viii.vii.6 (Whiston). viii.199 in de Loeb Classical Library serie (vertaald door Henry St John Thackeray).

469 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.57, §.166.

470 Strabo, *Aardrijkskunde* xi.xiv.5.

471 Herodotus, *Historiën* iii.93.

Odomantis is een variant van Edom, terwijl Zikirtu en Sagartians variaties zijn op de naam Seir.

Tiglathpileser III heeft het over een "stad Zakruti van de machtige Meden (*Madai*)".[472] Hij noemt deze stad onder de plaatsen die gelegen zijn in "het land van Nairi".[473] Zakruti is duidelijk een variant Zikirti of Zikirtu, een plaats die over het algemeen gelegen is in het noordwestelijke deel van het Zagrosgebergte ergens rond het Urmia-meer.[474] Zikirti is zelf een Assyrische vorm van de Bijbelse naam Seir. Dit alles betekent dat "het land van de Meden" in de tijd van Tiglathpileser III ook "het land van Mittanni" omvatte en veel verder naar het westen ligt dan de meeste archeologen kennelijk bereid zijn te accepteren wanneer ze de omvang van de Médische controle in ogenschouw nemen.

De Meden

In het 8e jaar van zijn regering beweerde Sargon II te zijn opgetrokken "tegen de landen van de Manneërs (en) Meden".[475] Dit was een veldtocht tegen Urartu (d.w.z. Ararat) die in de tegenovergestelde richting lag van Medea in latere tijden. Zoals hierboven vermeld, waren de Manneërs Temanieten, een volk dat door Herodotus Thamaneeërs werd genoemd. Deze Thamanezen woonden tussen de Kaspische Zee en de Zwarte Zee. Een zekere Mitatti van Zikartu werd in die tijd verslagen, hoewel niet wordt vermeld of Mitatti een Mannean (d.w.z. Temaniet) of een Mede was.

Toen het Huis Israël werd overgeplant in de "steden van de Meden",[476] werd het volk juist in deze gebieden gevestigd die volgens de meeste archeologen buiten de controle van de Meden vielen. Om preciezer te zijn, het huis van Israël werd geplant in gebied dat van de Meden was geconfisqueerd door de Assyriërs, die in hun talrijke veldtochten met aanvallen op het land vanuit het zuiden, de Meden verder naar het noorden en naar het oosten dwongen rond de noordelijke delen van de Zagros bergketen (d.w.z. de berg Seir).

De Meden stamden af van Madai zoon van Jafeth/Yaphet יֶּפֶת)).[477] In de Tenach (Hebreeuwse Bijbel) worden de Meden consequent Madai מָדַי)) genoemd, afgezien van één vermelding in het 6e hoofdstuk van Daniël waar het מדיא staat, maar deze heeft een kanttekening die de lezing corrigeert naar מָדָאָה(Mada'ah).[478] In de Assyrische verslagen werden de Meden genoemd:

- Madai door Sargon II koning van Assyrië.[479]
- Matai door Shamshi Adad V koning van Assyrië.[480]
- Madani door Tukulti-Ninurta I koning van Assyrië.[481]

---

472 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.281, §.784.

473 *Ibid*. p.285, §.795.

474 Vergelijk http://en.wikipedia.org/wiki/Zikirti en volg de link naar Takab http://en.wikipedia.org/wiki/Takab. Hier vind je een kaart met de ruwe locatie van deze stad, hoewel andere autoriteiten de stad aan de zuidoostkant van het Urmia-meer plaatsen - zie http://en.wikipedia.org/wiki/File:Urartu_610_585-en.svg.

475 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 2, p.8, §.19.

476 2 Koningen 17:6.

477 Gen. 10:2 & 1 Chron. 1:5. Zie ook Josephus, Antiquiteiten van de Joden i.vi.1 (Whiston).

478 Dan. 6:1.

479 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 2, p.30, §.58.

480 *Ibid.*, Vol. 1, p.257, §.720.

481 *Ibid.*, Vol. 1, p.50, §.143, p.52, §.149, p.57, §.164 & p.60, §.171.

- Amadana door Tiglathpileser I koning van Assyrië.[482]

In de tabletten van El Amarna worden ze Mitanniërs genoemd en hun land wordt afwisselend Mitanni,[483] Mitta,[484] Mitana[485] en Tana genoemd.[486] Dit 'vergeten rijk' van Mitanni is dat waarover Herodotus spreekt als hij ons vertelt dat de Meden ooit een rijk waren dat het grootste deel van Klein-Azië beheerste, totdat de Scythen hen verpletterden.[487] "Want de grens van het Medische en het Lydische rijk was de rivier de Halys", vertelt hij ons.[488]

Herodotus legde niet het voor de hand liggende verband tussen de naam Μήδων[489] *Medun*, een van de vele variaties op de Griekse spelling van Mede, en de naam van hun land Matiene, de laatste is een variant van Mitanni. Medun is niet ver verwijderd van de naam Madani, de naam die gebruikt werd door Tukulti-Ninurta I koning van Assyrië. Het land Matiene is ook bewaard gebleven in de naam Matiana, die Strabo dicht bij de Euxine Zee (i.e. Zwarte Zee) plaatst.[490] Het was ook de naam van "een district van de oude Media, in het zuidwestelijke deel van haar grote onderverdeling genaamd Media Atropatene, zich uitstrekkend langs de bergen die Armenië en Assyrië scheiden".[491] Dit land van Matiana lag veel verder naar het oosten naar het land dat specifiek bekend staat als Matiene.

Geglazuurde tegel met een afbeelding van een Mitanniër uit de mortuariumtempel van Ramses III in Medinet Habu, Thebe. Let op het oosterse uiterlijk dat typerend is voor het Yaphethische volk.

De hoofdstad van de Meden tijdens de Perzische Periode was een stad die Hamadan heette en die in het Zagrosgebergte lag. Hamadan stond ook bekend als Ecbatana, van Oud Perzisch *Haŋgmetana*,[492] of Achmetha, zoals in het boek Ezra.[493] Wetende dat de Meden oorspronkelijk uit het land Matiene kwamen (d.w.z. het land dat de Assyriërs Hanigalbat noemden), zal de stad Hamadan, die de hoofdstad van de Meden werd, oorspronkelijk een Edomitische stad zijn geweest. Daarom lijkt de naam van de stad (d.w.z. Hamadan) te zijn afgeleid van Hemdan, zoon van hertog Dishon.[494]

Herodotus wil ons doen geloven dat Hamadan werd gebouwd door Deioces, koning van de Meden, in de 7e eeuw voor Christus.[495] .Plinius wil ons echter doen geloven dat het in de 7e eeuw voor Christus werd gebouwd

---

482 *Ibid*. Vol. 1, p.81, §.236. Ook Ashurnasirpal II koning van Assyrië verwijst naar "de berg van Amadani" die hij plaatst in de regio van Commagene. (*Oude verslagen van Assyrië en Babylonië* Vol. 1, p.168, §.480.)

483 Diverse brieven. Tushratta (soms geschreven als Dushratta) koning van Mitanni is vooral bekend uit de genoemde correspondentie.

484 The Tell El Amarna Tablets Vol. 1, p.298, 75:38 Samuel A. B. Mercer, The MacMillan Company of Canada Ltd., Toronto 1939.

485 *Ibid*. p.280, 76:14, p.306, 86:12, p.318, 90:20 & p.330, 95:27.

486 *Ibid*. p.304, 85:51.

487 Herodotus, *Historiën* i.102-104 "Toen raakten de Meden en de Scythen slaags; de Meden verloren de strijd, hun rijk brokkelde af en de Scythen bezetten heel Azië." (paragraaf 104.)

488 Herodotus, *Historiën* i.72.

489 Zoals in Herodotus, *Historiën* i.107.

490 Strabo, *Geografie* ii.i.14 cw i.iii.4.

491 Vermelding onder Matiana in *Dictionary of Greek and Roman Geography* Vol. 2, p.295, William Smith, Londen 1872.

492 http://en.wikipedia.org/wiki/Hamadan.

493 Ezra 6:2.

494 Gen. 36:26.

495 Herodotus, *Historiën* i.98.

door de Macedonische koning Seleucus.[496]

Bijzonder interessant in dit verband is de opmerking van Herodotus dat:

> "De Meden werden vroeger door alle volkeren Ariërs genoemd; maar toen Medea, de Kolchische, vanuit Athene tot hen kwam, veranderden zij hun naam. Dat is het verslag dat zij zelf geven".[497]

Medea was de mythische dochter van koning Aeëtes (hertog Aiah) van Colchis.[498] Het is daarom zeer waarschijnlijk dat de Meden een verbond sloten met Edom en dat de koningen en heersers van de Meden in werkelijkheid Edomieten kunnen zijn geweest.[499] De namen Kolchis (uitgesproken als Kolkhis door de klassieke schrijvers) en Cilicië (uitgesproken als Kilikia door de klassieke schrijvers en Hilakku door de Assyriërs) ontlenen hun naam echter aan Chalcol (ook wel Calcol genoemd) zoon van Zerah, zoon van Juda.[500]

Het is interessant om op te merken dat Hilakku (Cilicië) niet voorkomt in de Assyrische teksten tot de tijd van Sargon II. (Het komt ook voor in de geschriften van Shalmaneser III, maar in *Ancient History Reconsidered* laat ik zien dat de geschriften die aan Shalmaneser III worden toegeschreven zijn overgenomen en aangevuld door Shalmaneser V.) Volgens Homerus bevonden de Ciliciërs zich een tijdlang verder naar het westen rond de stad Troje in Noord-Anatolië,[501] dus buiten het bereik van een Assyrische invasie. Deze verklaring zal overeenkomen met de identificatie van de naam Chalcedon met de Ciliciërs als we de Bithyniërs gaan bespreken die ooit het noordelijke deel van Anatolië bewoonden.

Deze gewoonte om de naam van een andere stam of volk te dragen is goed bewezen. De Naftalietische of Eftalietische Hunnen die door Procopius worden genoemd, waren bijvoorbeeld ook bekend uit andere bronnen als Visigoten, een naam die in het Grieks Thyssagetae wordt geschreven. Deze naam Thyssagetae betekent 'mindere Goten' waarbij Goth een variant is op de Hebreeuwse naam Gad. (De suggestie dat Visigoth 'westelijke Goth' betekent is duidelijk onjuist. Visigoth is een fonetische variant van Thyssagetae). Tot de Massagetae (grotere Goten) behoorden ook veel mensen uit het Huis van Jozef. De Germanen waren ook niet allemaal Saksen (d.w.z. zonen van Isaac), maar toch werden ze allemaal geïdentificeerd met één algemene naam. De Milesiërs werden ook beschouwd als Ioniërs, maar de naam Ionië is afgeleid van Yavan, als in Yavan (Javan) zoon van Yaphet (Jafeth), terwijl de Milesiërs, zoals we zo meteen zullen aantonen, Israëlieten waren.

Zelfs in latere tijden bestonden de Kolchiërs, die deel uitmaakten van de oude staat Georgië, uit een aantal verschillende volkeren, waaronder Moschiërs (afstammelingen van Meshekh zoon van Yaphet), Heniochi (die afstamden van de Hanokhi van de stam Ruben), Chalybes (Chaldeeërs die mogelijk afstammen van Kaleb van de stam Juda, die op de ene plaats Kaleb [כָּלֵב]] zoon van Hezron[502] wordt genoemd en op een andere Chelubai [כְּלוּבָי]])[503] en Tiberi (afstammelingen van Tubal). Opgemerkt moet worden dat het wapen van het Koninklijk Huis van Georgië de harp en (zilveren)

---

496 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.xvii (43).

497 Herodotus, *Historiën* vii.62.

498 Pindar, *Pythisch* gedicht 4, regels 10-15. Zie ook Medea Jasoni, Gedicht 12, *Commentaar op de Heroiden van Ovidius*, P. Ovidius Naso.

499 Interessant is dat Herodotus ons vertelt dat Cyaxares zoon van Phraortes, heerser over de Meden, een afstammeling was van Deioces (Herodotus, *Histories* i.73 - Grieks Δηιόκεω *Deiokiu*), wat suggereert dat Cyaxares een Daciër kan zijn geweest - dus een afstammeling van de stam van Dan.

500 1 Koningen 4:31 & 1 Kron. 2:6. Zie *Ancient Irish History Reconsidered* en *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* voor meer informatie.

501 Homerus, *Ilias* vi.395 & vooral vi.415.

502 1 Kron. 2:18.

503 1 Kron. 2:9.

de draagdoek van David en twee trotse leeuwen, wat ook het symbool is van het koninklijk huis van Juda. Hun motto is: "De HEERE heeft David in waarheid gezworen; Hij zal daarvan niet afwijken; van de vrucht van uw lichaam zal Ik op uw troon zetten".[504]

Wapenschild van het koninklijk huis van Georgië.

Het feit dat de Kolchiërs een alliantie vormden met de Meden ondersteunt ook het argument dat de Meden ooit in het land Mitanni woonden, waar de Assyrische verslagen het oorspronkelijke land van de Meden plaatsen.

Achaeërs en Milesiërs

Uit mijn onderzoek blijkt ook dat de Ukumani van de inscripties van Tukulti-Ninurta I[505] dezelfde mensen zijn die Kumani worden genoemd door
Tiglathpileser I.[506] Zij waren correcter Akaweni - bij ons beter bekend als Achaeërs. (In de zogenaamde 'Hettitische' teksten komen ze ook voor als Ahhiyawa. Darius I koning van Perzië was ook een afstammeling van deze Kumani, de naam Achaemenes is een fonetische variant van die naam).

Volgens de Assyrische verslagen woonden deze Achaeërs (Ukumani) oorspronkelijk in de zuidelijke regio's van het Zagrosgebergte en waren ze nauw verbonden (vooral door Adad-Nirari II koning van Assyrië) met de Shubari (afstammelingen van hertog Shobal) en Kutmuhi (afstammelingen van hertog Gatam):

> "[Adad-nirari] Machtige held, die optrok met de hulp van [de god] Ashur, zijn heer, vanaf de andere kant van de Beneden-Zab,[507] (langs) de grenzen van het land van Lulumê [var. Lulubê] land, van Kirhi [Korah], en van Zamua [Azov of Esau], tot aan de passen van Namri [Nairi of Mesopotamië], en bracht in onderwerping aan zijn voeten de wijdverspreide Kumanê [Ukuwenu of Achaeërs], tot aan het land Mehri,[508] Salua en Uradri (Armenië [i.d.w.z. Ararat]); die Kutmuhi [Gutium of Gatam] in zijn geheel onder zijn heerschappij bracht en het toevoegde (*lit.*, draaide) aan de grens van zijn land."[509]

Zoals eerder gezegd, is het land van Mehri (d.w.z. Machir) te identificeren als het Bijbelse land Gilead, waarbij de naam Mehri een variant is op Machir, een volk dat genoemd is naar Machir, zoon van Menashe.

Tiglathpileser I koning van Assyrië schrijft:

> "Aan het begin van mijn heerschappij, in mijn eerste regeringsjaar, veroverden de Kuti [Gutiërs of mensen van Gatam], Ukamani [Achaeërs], de landen van Elhunia en Sharnida, (en) Mehri, mijn hand...
>
> ...in die tijd de Kurti, het land van Kutmuhi, Bushshi, Mummi, Alzi, Madani [Media], Nihani, Alaia, Teburzi, Burukuzzi, het hele wijde Shubarî-land heb ik met vuur verbrand".[510]

---

504 http://www.royalhouseofgeorgia.ge/royal-house/coat-of-arms.

505 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.50, §.143.

506 *Ibid.* p.83, §.241.

507 http://en.wikipedia.org/wiki/Zab.

508 Deze plaats zou onbekend zijn, maar een taal die bekend staat als Mehri wordt tegenwoordig gesproken "door minderheidsvolken in geïsoleerde gebieden in het oostelijke deel van Jemen en het westen van Oman. Het is een overblijfsel van de oude inheemse taalgroep die werd gesproken op het zuidelijke Arabische schiereiland vóór de verspreiding van het Arabisch samen met de moslimreligie in de 7e eeuw". (http://en.wikipedia.org/wiki/Mehri) Mijn eigen onderzoek toont aan dat het land Mehri correcter verwijst naar het land dat bewoond werd door Machir, zoon van Menashe, die in Noord-Syrië woonde, in het land ten oosten van de rivier de Jordaan dat in de Bijbel bekend staat als Gilead. (Num. 32:39-40.)

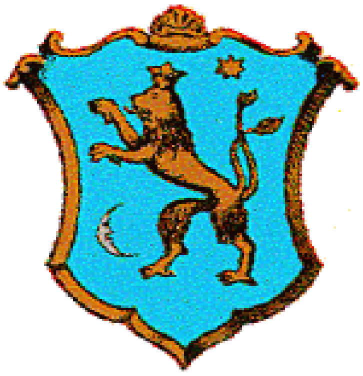
509 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.110, §.360.

[510] *Ibid*. Deel 1, p.50, §.143.

Deze landen lagen allemaal in en rond Mesopotamië, waarbij het land van Mehri het land van Gilead was. Merk op dat het land Madani (d.w.z. het land van de Meden) hier in dezelfde regio wordt geplaatst.

Veel Achaeërs (een naam die ook Chaones[511] of Chians kan worden geschreven) vestigden zich een tijdlang in Griekenland, Macedonië, Thessalië en Italië, en verschillende andere delen van de Egeïsche Zee, hoewel sommigen, onder de Assyrische naam Cumans, tijdelijk naar het oosten lijken te zijn gemigreerd met de Shubaru (Siberische Turken) en zich tijdelijk in de Euraziatische steppen vestigden, waarbij sommige schrijvers hen zo ver naar het oosten plaatsen als de Gele Rivier in China.[512] Op een veel latere datum (d.w.z. aan het begin van de 13e eeuw CE), kwamen ze Europa binnen.[513]

Het wapenschild van het Cumaanse koninkrijk Kurság was de klimmende leeuw, het teken van het koninklijk huis van Juda. Van bijzonder belang is de gespleten staart, die suggereert dat de heersers van de Kumanen mogelijk afstamden van de Zerah-lijn van Juda, waarbij koning David van de Pharetz-lijn was.[514] (Een soortgelijke verschijning van de gespleten staart kan worden gevonden op het Wapen van de Duitse regio Hessen). De zon en de maan waren echter symbolen van de stam Issachar[515] wiens vlag[516] en steen op het priesterborstschild[517] beide blauw waren.
- Vandaar de blauwe achtergrond van het wapenschild. Het is bekend dat de Cumans over het algemeen blond waren. Scandinavische types hebben blond haar en blauwe ogen,[518] wat deze bewering lijkt te staven.

Wapen van de Cumanian koninkrijk Kurság.

In *De Ilias* gebruikte Homerus de namen Achaean, Danaan en Argive door elkaar. Dit vertelt ons dat ten minste enkele van de Achaeërs Danieten of Denen waren.[519] Een van de groepen kolonisten die zich in Ierland vestigden, werden Tuatha dé Danaan genoemd (soms Tuatha Dé Danann geschreven):

> "Een volk dat beroemd was om zijn necromantie en dat, na enige tijd in Griekenland te hebben verbleven, waar ze deze mysterieuze kunst hadden geleerd, naar Denemarken en Noorwegen trok en daar in het bezit kwam van een aantal wonderbaarlijke schatten, waaronder de Stone of Destiny, de speer van de tovenaar en de magische ketel. Gewapend met deze wonderbaarlijke geschenken, vond de stam van de Dananen vervolgens hun weg naar Schotland, en, na daar enkele jaren te hebben gerust, zeilden ze onder auspiciën van hun hoofdman, Nuad van de Zilveren Hand, naar Ierland".[520]

In *Ancient Irish History Reconsidered* toon ik aan dat deze bewering onjuist is. De Tuatha

---

[511] "Epirus in de brede zin van het woord begint bij de bergen van Khimarra. De volkeren die het bevat zijn eerst de Chaones die hun naam geven aan Chaonia...". Plinius, *Natuurlijke historie*, iv.1 (2). Epirus was "een geografische regio in het zuidwesten van de Balkan, gelegen tussen het moderne Griekenland en Albanië". (http://en.wikipedia.org/wiki/Epirus#Geographical.)

[512] http://en.wikipedia.org/wiki/Cuman_people#History.

[513] *The Other Europe in the Middle Ages, 450 - 1450* Vol. 2, Avars, Bulgars, Khazars and Cumans, p.372, Florin Curta & Roman Kovalev, Koninklijke Brill NV, Leiden en Boston 2008 .

[514] Zerah en Pharetz waren de twee zonen van Juda. Pharetz betekent een breuk. Zie Gen. 38:28-30.

[515] *Joodse Encyclopedie* Vol. 5, item onder Vlag, Isidore Singer et al, New York 1900. Merk op dat de kleur van de vlag van Issachar blauw is - niet zwart zoals vermeld in rabbijnse bronnen.

[516] Zie hoofdstuk *De stenen in het borstschild* in *de oude Ierse geschiedenis heroverwogen*.

[517] *Jewish Encyclopedia* Vol. 5, item onder Gems, Sub-Section Lapis Lazuli or Sapphire (variantkopie http://www.jewishencyclopedia.com/articles/6574-gems#anchor6), Isidore Singer et al, New York 1900.

[518] http://en.wikipedia.org/wiki/Cuman_people#Etymology.

[519] Er is een stad met de naam Danjaan of, correcter, Danaan (דָּנָה יַעַן)) die in 2 Sam 24:6 wordt genoemd.

[520] *The History of Ireland - from the Earliest Kings of that Realm down to its Last Chief - Vol. 1,* p.103, Thomas Moore, Elibron Classics, Groot-Brittannië 2005 (onverkort overgenomen uit de originele versie die in 1858 werd uitgegeven door Edward Dunigan & Brother, New York). (Pagina 57 in de versie van 1843.)

De Danaan kwamen naar Ierland vanuit Dardania in het noordwesten van Anatolië. Deze Dardaniërs waren correcter afstammelingen van Darda zoon van Zerach,[521] die Dara wordt genoemd in het eerste boek van Kronieken[522] en Dardanus door Josephus.[523] In *Ancient Irish History Reconsidered* laat ik zien dat alle drie deze namen door elkaar werden gebruikt in de Ierse geschriften.

Keating legt verder uit:

> "De Tuatha Dé Danann behoren tot het nageslacht van het derde opperhoofd van het ras van Neimheadh die na de verwoesting van de toren van Conaing vanuit Ierland op avontuur was gegaan, namelijk Iobath zoon van Beothach; en volgens sommige oudheidkundigen was de plaats die door hen werd bewoond Boetië in het noorden van Europa. Sommige anderen zeggen dat het in het Atheense gebied is waar zij woonden, waar stad Athene is. Begrijp, o lezer, dat Boeotië en de stad Athene, volgens Pomponius Mela, in het district van Griekenland liggen dat Achaia wordt genoemd; en dat zij daar hun magie en hun kunsten leerden totdat zij bedreven werden in elke truc van tovenarij".[524]

Deze Achaeërs waren Israëlieten die zich aan het eind van de 5e eeuw v. Chr. in Ierland vestigden (rond 420 v. Chr.). Ze arriveerden vanuit Egypte in Milesische schepen. Deze 'zonen' van 'Neimheadh' worden in de Ierse geschriften Nemediërs genoemd. Merk op dat Neimheadh een metathese is van de naam Menadhe/Menashe. Dit zijn de mensen die de Grieken Scythische Nomaden noemden. Het zijn dezelfde mensen die hun naam gaven aan het land Numidia in Noord-Afrika. De Atheners stamden echter af van Ethan, de zoon van Zerach. (Dit wordt allemaal in meer detail besproken in *Ancient Irish History Reconsidered*). De Boeotiërs behoorden eveneens tot de stam van Issaschar (zie *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs*).

Er kan ook worden aangetoond dat sommige van de Tuatha Dé Danaan inderdaad uit Athene kwamen. De identificatie van de Israëlitische stammen maakt echter geen deel uit van deze specifieke scriptie en daarom is het niet mijn bedoeling om hier aan te tonen hoe de Ierse pseudo-historici, door hun pogingen om de Ierse verslagen te rationaliseren, hun historische verslagen in diskrediet hebben gebracht. Het is niettemin relevant om te benadrukken dat de Achaeërs een groep stammen waren in plaats van één specifieke stam.

De Milesiërs die zich in Ierland vestigden waren eveneens Israëlieten. De Hebreeuwse letter *nun* נ kan bij transliteratie in het Grieks *lamda λ* worden, zoals in Labynetus voor Nabonidus,[525] en Lamares, Labares, Lampares, Lacharis, Mares of Moeris voor de koning uit de twaalfde dynastie Nemare (Amenemhat III).[526] Degenen die bekend zijn met de werken van Josephus zullen ook weten dat hij Reuben Ῥουβήλου *Reubelou* noemde.[527] De Hebreeuwse *shin* ש wordt ook *sigma* (ς of σ), *tau* (τ) of *delta* (δ) en *sin* ש wordt *zeta* (ζ). Josephus, bijvoorbeeld, noemde Bashan Βατανίδι[528] (*pr*. Batanidi) of Βαταναίαν[529] (*pr*. Batanaian). Menasheh wordt dus Melid, of Miletus of Malta. Polybius vermeldt ook een stad van de Milesiërs die Myndus heet,[530] weer een variant van de naam Menashe. De Milesiërs die zich in Ierland vestigden zijn dus

---

521 1 Koningen 4:31. (1 Koningen 5:11 in de Hebreeuwse Bijbel.)

522 1 Kron. 2:6.

523 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* viii.43.

524 *De geschiedenis van Ierland*, p.86, Geoffrey Keating, (vertaald door Dermod O'Connor), Dublin 1861.

525 Herodotus, *Historiën* i.188.

526 Zie p.2 van Egypt of the Pharaohs, Sir Alan Gardiner, Oxford University Press, 1961. Ook fn.4 van p.439: "Elders wordt de naam in een aantal verschillende vormen gegeven, waarbij Labares het dichtst in de buurt komt van het hiërogliefenschrift." Voor Lachares, Lampares en Mares, zie *Manetho* pp.67- 73, W.G. Waddell, Loeb Classical Library, Massachusetts en Londen 1964. Voor Moeris, zie Diodorus, *Library* i.51.5 die hem enkele generaties voor zijn vader Sesostris plaatst!

527 Zie bijvoorbeeld Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* iv.166.

528 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* iv.vii.4. (Vergelijk met de Griekse *Antiquiteiten* 4.173 - derde rij omlaag.)

529 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* ix.viii.1. (Vergelijk met de Griekse *Antiquiteiten* 9.159 - vierde regel naar beneden, derde van links.)

530 Polybius, *Historiën* 16.12.

genoemd naar de stam Menashe (var. Menasse), hoewel hun heersers over het algemeen Joods waren.[531]

De Molossiërs, die ooit in het land Epirus in Griekenland woonden, waren eveneens van de stam Menashe.[532] De naam Epirus zelf is slechts een variant van de spelling van Efraïm. (NB: De suggestie van William Smith dat de naam Epirus 'vasteland'[533] betekent, is verzonnen). Molossus was, volgens sommige verslagen, de veronderstelde zoon van Neoptolemus die koning van de Molossiërs werd,[534] hoewel Pausanias ons wil doen geloven dat Molossus een zoon van Pyrrhus was.[535] Neoptolemus is een variant van de spelling van de naam Nafthali. Als we straks naar de Spartanen en Lacedaemoniërs gaan kijken, zullen we zien dat Efraïm, Menasjé en Nafthali een belangrijke rol speelden bij de vestiging van de koninkrijken van Griekenland en Italië.

De Perzische koninklijke familie stond bekend als Achaemeniden. Zij zouden afstammen van een legendarische koning Achaemenes.[536] De naam Achaemenes is een variant van Achaean, Chian, Ukumani of Cuman. Dit zou de opmerking van Herodotus verklaren dat de koningen van Perzië afstamden van Perses, de zoon van Perseus, zoon van Danaus[537], en Andromeda, de dochter van de Kanaänitische koning Kepheus.[538] Zo'n fantasierijk verhaal is natuurlijk zeer verzonnen, maar ergens in dit verhaal ligt een kern van waarheid verborgen. De HEER vertelt ons dat hij zijn troon in Elam (d.w.z. Perzië) zal plaatsen, zodat hij de koninklijke familielijn kan vernietigen.[539] Het is onwaarschijnlijk dat dit zal gebeuren wanneer de Moshiach (Messias) arriveert, dus moeten we de vervulling van deze profetie in een eerdere periode zoeken. De meest waarschijnlijke tijd zou tijdens de Perzische Periode zijn, vooral omdat Esther toen met koning Xerxes trouwde. Als dat zo is, zou dat kunnen betekenen dat ze getrouwd is met iemand van Israëlitische afkomst! Perses zou wel eens een variant kunnen zijn van Peresh, die wordt beschreven als een zoon van Machir, zoon van Menasse.[540] De naam Danaus was blijkbaar een algemene naam die door de Grieken werd gebruikt om te verwijzen naar de mensen die uit de noordelijke streken van het land Israël kwamen.

De naam Achaean zou afgeleid kunnen zijn van het Hebreeuwse woord *Achim* (אַחִים), wat broeders betekent. De Achaeërs lijken eerder een coalitie van stammen te zijn dan één specifiek volk - vandaar de Achaeïsche Liga die een confederatie van Griekse stadstaten was. Een meer plausibele suggestie is dat de naam is afgeleid van Achab - vandaar dat de Achaeërs Achabeërs of Achaveni (Ukumani in de Assyrische teksten) waren, genoemd naar koning Achab (Hebreeuws ַאְחָאב- uitgesproken als Achav), die regeerde over de Tien Stammen vanuit Samaria in het noorden van Israël. De vroegste vermelding van Ukumani in de Assyrische teksten is in de verslagen van Tukulti-Ninurta I, hoewel ik heb aangetoond dat met deze teksten is geknoeid door een latere koning met de naam Tiglathpileser I, die ik nu opnieuw heb gedateerd ergens later dan de koningen van Achab en Josafat van Israël en Juda. Hij was mogelijk koning van Assyrië tijdens de regering van Azarja, de koning van Juda.[541]

---

531 Zie *Oude Ierse geschiedenis heroverwogen.*

532 http://en.wikipedia.org/wiki/Molossians.

533 Vermelding onder Epeirus in *Dictionary of Greek and Roman Geography* Vol. 1, p.831, William Smith, Boston 1870.

534 Apollodorus, *Epitome* vi.12.

535 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* i.xi.1.

536 Herodotus vii.11.

537 *Ibid*. vii.150.

538 *Ibid*. vii.61.

539 "En Ik zal Mijn troon in Elam zetten, en Ik zal van daar de koning en de vorsten verdelgen, spreekt de HEERE." (Jer. 49:38.)

540 1 Chron. 7:16

541 Shalmaneser III koning van Assyrië ontmoette "10.000 soldaten van Achab de Israëliet" in het 6e jaar van zijn regering. (*Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.223, §.611.) De Achavenu kunnen dan Achabieten zijn geweest. De vroegste vermelding van Ukumani/Achaeërs is in de verslagen van Tukulti-Ninurta I, die volgens mij correcter gedateerd kunnen worden op een later tijdstip dan Shalmaneser III. (Zie mijn hoofdwerk *Ancient History Reconsidered*.)

Over het algemeen waren de Achaeërs/Chians/Chaones/Cumans, net als andere Israëlitische stammen, verantwoordelijk voor het verplaatsen van de Edomitische facties en het moet voor elke historicus moeilijk zijn geweest om erachter te komen wie deze mensen waren en waar ze eigenlijk vandaan kwamen. Sommige stammen die als Achaeërs werden geclassificeerd waren waarschijnlijk van Edomitische afkomst.

Herodotus schrijft:

> "Dit is het verslag dat alleen door de Lacedemoniërs van alle Hellenen wordt gegeven; maar dit wat volgt schrijf ik in overeenstemming met wat door de Hellenen in het algemeen wordt gerapporteerd, ik bedoel dat de namen van deze koningen van de Doriërs terecht door de Hellenen worden opgesomd tot Perseus de zoon van Danae (waarbij de god buiten beschouwing wordt gelaten), en bewezen wordt van Helleens ras te zijn; want zelfs vanaf die tijd werden ze als Hellenen gerekend."[542]

De Doriërs waren Israëlieten uit Dor in het noorden van Israël, een stad die tot het Huis van Jozef behoorde.[543] Deze Doriërs, die door Herodotus tot de Hellenen werden gerekend, waren in feite Israëlieten. Dit toont tenminste aan dat de oorspronkelijke Grieken van Israëlitische afkomst waren en dat de naam Danaus werd toegepast op de inwoners van Noord-Israël. (Dit wordt in meer detail besproken in *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs*).

Etymologie van de naam Turk

Er is al veel geschreven over de etymologie van deze naam, maar alle pogingen om de bron te achterhalen hebben niets opgeleverd. Eigenlijk weet niemand wat het woord Turk betekent of waar de naam vandaan komt. Bijvoorbeeld:

> "**Turk:** c.1300, van Fr. *Turc*, van M.L. *Turcus*, van Byzantijns Gk. *Tourkos*, Pers. *turk*, een nationale naam, van onbekende oorsprong. Zou 'kracht' betekenen in het Turks. Vgl. Chinees *tu-kin*, naam gegeven ca. 177 v. Chr. als naam van een volk dat ten zuiden van het Altaigebergte leefde (door sommigen geïdentificeerd met de Hunnen). In het Perzisch kon *turk*, naast de nationale naam, ook 'een mooie jeugd', 'een barbaar', 'een rover' betekenen."[544]

We zijn geneigd te vergeten dat ons begrip van de oude geschiedenis voornamelijk via de Griekse en Romeinse geschiedschrijvers tot ons komt. Zelfs als we de lijst met namen van volkeren en steden van de Latijnse schrijver Plinius vergelijken met die van de Griekse schrijvers, en zelfs met die van zijn tijdgenoot Strabo, hebben we om ze te identificeren. In veel gevallen geeft Plinius ons zowel de Latijnse namen als hun Griekse equivalenten, die vaker wel dan niet op elkaar lijken. Hoe zit het dan met de vele andere talen van die tijd? Hoe werden de volkeren en plaatsen genoemd door de Frygiërs? Door de Assyriërs? Door de Mysiërs? Het Bijbelse koninkrijk Elam, bijvoorbeeld, komt voor als Uvja in de Behistun Inscriptie.[545] De Bijbel spreekt over de berg Hermon "die de Sidoniërs Sirion noemen en de Amorieten Shenir".[546] Op dezelfde manier zouden de meeste Engelsen de naam Aber-Teifi herkennen als de Welshe naam voor de stad Cardigan, of Aber-Tawe voor Swansea? Omdat de naam Turk in geen enkele Griekse of Romeinse bron wordt genoemd, wordt aangenomen dat hij van relatief late datum is.

Noteer dan het volgende uittreksel uit een Assyrische tekst geschreven door Adad-nirari I:

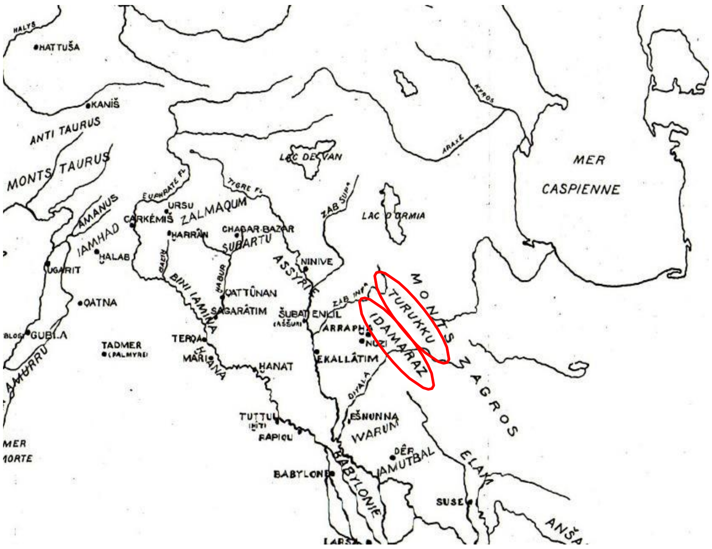
> "Adad-nirari... ...de verheven prins van Enlil, zoon van Arik-dên-ilu, onderkoning van Enlil, priester van

[542] Herodotus, *Historiën* vi.53.
[543] "In deze woonden de kinderen van Jozef, de zoon van Israël". (1 Kron. 7:29.)
[544] http://www.etymonline.com/index.php?term=turk.
[545] http://en.wikipedia.org/wiki/Full_translation_of_the_Behistun_Inscription (zie regel 6).
[546] Deut. 3:9. Ook Sion genoemd (Deut. 4:48).

> Ashur, veroveraar van de landen van ***Turuki*** [d.w.z. Turken] en Nigimhi in hun totaliteit, samen met al hun koningen, bergen en hooglanden, het gebied van de wijdverspreide Kutî (*v. voegt toe*, veroveraar van Kutmuhî en al zijn bondgenoten), de horden van de Ahlamî en Sutî, de Iauri en hun landen..."[547]

Turuki noch Nigimhi[548] worden genoemd in enig ander Assyrisch monument[549],[550] maar gelukkig geven de Mari brieven, correspondentie ontdekt in de oude Sumerische stad Mari in Syriëons aanvullende informatie.

Vooral de correspondentie tussen Shamshi-Adad en zijn zonen vertelt ons dat een groep Turukkeërs noordwaarts trok.[551] Zij zouden zich volgens de Franse archeoloog Georges Dossin vestigen in het Zagrosgebergte in de regio die het land van Idamaraz wordt genoemd (zie kaart rechts). Zoals aangetoond in het hoofdstuk over *de berg Seir*, betekent Idamaraz letterlijk 'Land [Araz/Eretz] van Edom'.

Kaart van Mesopotamië en het Zagrosgebergte met de locatie van de Turukku (Turken) in het land van Idamaraz.

Strabo noemt ook een paar bergen iets verder naar het westen genaamd de Trachones (ook wel Trachonitis genoemd), die naam heeft een duidelijke connectie met Turrukku, die ons informeert dat de bergen van Libanus [Libanon] en Antilibanus [Anti-Libanon] "ergens eindigen bij de Arabische bergen, die boven [d.w.z. ten zuiden van] het district Damascus liggen en de Trachones zoals ze daar genoemd worden, waar ze vruchtbare heuvels vormen".[552]

> "**TRACHONITIS**, een provincie in het gebied van Bashan ten oosten van de rivier de Jordaan en ten noorden van de rivier de Jarmoek. Keizer Augustus kende het toe aan Herodes, en het bleef bij zijn erfgenamen tot
> Agrippa (II; ca. 100)".[553]

Herodes de Grote was een Edomiet,[554] dus het was passend dat hij de heerschappij over Edom kreeg.

---

[547] *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, pp.27-8, §.73. De Sutî, door de Assyriërs ook wel Suteërs genoemd, waren inwoners van het land Israël (http://en.wikipedia.org/wiki/Sutean). De Egyptenaren noemden hen Setiu.

[548] Nigimhi zou de Nuges uit de teksten van Thoetmosis III kunnen zijn, die zich ergens in Syrië bevond. *Ancient Records of Egypt op. cit.*, Vol. 2, p.187, §.436.

[549] Dit is niet helemaal waar, want Shamshi-Adad I verwees naar "de koningen van Tukrish", wat duidelijk naar dit volk verwijst. Zie *Assyrische koninklijke inscripties*, Vol. 1, §.128, Albert kirk Grayson, Otto Harrassowitz, Wiesbaden 1972.

[550] http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/judaica/ejud_0002_0013_0_13290.html. Zie ook http://en.wikipedia.org/wiki/Mari,_Syria#Mari_Tablets.

[551] Archives Royales De Mari IV - Correspondence de Šamši-Addu et de ses fils, Georges Dossin, Parijs 1951: Diverse brieven. Brief 21: "Het aantal Turukkéens is niet groot (maar) zal misschien groter worden...". Brief 24 vertelt ons dat ze later gevonden zijn in een onbekend land van Tigunânim. Het land Nigimhi van Adad-nirari I's monument komt waarschijnlijk voor in Brief 63 van deze specifieke serie (i.e. Boek IV) als Nurrugim(ki), hoewel het laatste deel van het woord is weggelaten in de transliteratie.

[552] Strabo, *Aardrijkskunde* xvi.ii.16 & xvi.ii.20.

[553] http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/judaica/ejud_0002_0020_0_19986.html.

[554] http://www.britannica.com/EBchecked/topic/263437/Herod. Zie ook http://en.wikipedia.org/wiki/Herod_the_Great#Biography.

Opnieuw zien we dat de namen Turk en Edom onafscheidelijk zijn.

Strabo noemt nog een plaats die Taricheæ heet en die hij ergens aan de Dode Zee plaatst,[555] hoewel hij de Dode Zee duidelijk verwart met het meer van Gennesareth (Meer van Galilea) verder naar het noorden. Plinius voegt eraan toe dat er een stad was met de naam Tarichea (vertaald als El Kereh in de Loeb vertaling) in deze regio van het Meer van Galilea "de naam van welke plaats sommige mensen ook aan het meer geven".[556]

De naam Tracheia is in zijn verschillende vormen altijd verbonden met Edom. Cilicië in Anatolië (Klein-Azië) had ook een sterke Edomitische aanwezigheid. De naam Cilicië wordt tegenwoordig uitgesproken als *See-lee-see- ah*, maar in alle klassieke werken wordt het geschreven als Kilikiya (Κιλικίῳ) waarbij de twee *c*'s worden uitgesproken als een harde *K*. Dit is ook hoe de Turken de naam uitspreken. De Assyriërs noemden het Hilakki,[557] wat waarschijnlijk correcter was als Khilaki, waar de *Kh* wordt uitgesproken als de *ch* in het Schotse woord loch. Zoals gezegd zie ik Cilicië/Kilikiya als een variant van Colchis dat geschreven werd als Κόλχοις Kolkhis. Deze regionale variaties van een naam waren gebruikelijk.

Cilica was van oudsher verdeeld in twee delen: Cilicië Trachaea en Cilicië Pedias, waarbij 'Trachaea' gewoonlijk wordt vertaald als 'ruig'.[558] Strabo informeert ons:

> "De kust van de Tracheia is smal, en heeft of geen vlakke grond of het komt zelden voor; bovendien hangt de Taurus er overheen, die slecht bewoond is tot aan de noordkant, ongeveer Isaura en de Homonadeis tot aan Pisidia. Dit gebied heeft de naam Tracheiotis, en de inwoners die van Tracheiotæ."[559]

Isaura is trouwens waarschijnlijk een variant van Esau of van zijn zoon Yeush,[560] net als de naam van de plaats die Strabo Issus[561] noemt en het eiland Issa dat volgens hem gesticht zou zijn door de Isseanen.[562] (Voor Isseanen moeten we misschien Esau-ianen lezen).

Strabo beschrijft verder enkele bewoners van Cilicië, hoe zij illegale handel dreven, waaronder slavenhandel en piraterij. "De eerste plaats is Coracesium, een fort van de Ciliciërs, gelegen op een steile rots". [563] Deze stad zal ongetwijfeld vernoemd zijn naar hertog Korach (d.w.z. Korakh-esium). Het was een uitvalsbasis voor piraten. De Trachones in Syrië waren dat ook:

> "...moeilijk toegankelijke bergen, waarin zich grotten bevonden die tot grote diepte reikten. Een van deze grotten kon vierduizend rovers bevatten, toen het grondgebied van Damascus onderhevig was aan invallen uit verschillende hoeken".[564]

We vinden opnieuw bewijs dat sommige afstammelingen van Edom barbaren waren die zonder principes handelden.

> "Gedenk, wat Amalek u gedaan heeft op den weg, toen gij uit Egypte waart; hoe hij u ontmoette op den weg, en de achtersten uwer sloeg, allen die in uw achterste verzwakt waren, toen gij verzwakt en vermoeid waart; en hij vreesde God niet".[565]

---

555 Strabo, *Geografie* xvi.ii.45.
556 Plinius, *Natuurlijke historie* v.15 (71).
557 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 2, p.11, §.25, p.27, §.55, p.41, §.80 etc.
558 http://en.wikipedia.org/wiki/Cilicia#Geography.
559 Strabo, *Aardrijkskunde* xiv.v.1.
560 Gen. 36:5 & 14 & 1 Chron. 1:35. De naam wordt getranslitereerd als Jeush in de Authorised Version.
561 Strabo, *Aardrijkskunde* xiv.v.1.
562 Strabo, *Aardrijkskunde* vii.v.5.
563 Strabo, *Aardrijkskunde* xiv.v.2.
564 Strabo, *Geografie* xvi.ii.20.
565 Deut. 25:17-18.

Naast Coracesium in Anatolië plaatst Strabo een stad die hij Sydra noemt, wat duidelijk een variant is van Sitrae of Satyr, omdat de verwisseling van de *t* en de *d* in oude geschriften goed is aangetoond. (Ik zal zo meteen aantonen dat de Satyrs de Bijbelse Seirieten waren, of zonen van Seir). Verderop langs de kust werd de stad Zephyrium ook door Strabo als Cilicisch beschouwd.[566] Zephyr is waarschijnlijk de Griekse transliteratie van Zepho. Het is interessant om op te merken dat Strabo zowel de Syriërs als de Ciliciërs als Trachiotae beschouwde,[567] wat een andere variant is van Turk. We hebben al vermeld dat de controle over het land van Uz in Syrië werd overgenomen door Edom die regeerde vanuit de stad Damascus, dus de classificatie van deze mensen als Trachiotae is volkomen logisch.

Strabo informeert ons ook:

> "Sommigen zeggen dat de Eretriërs een kolonie waren uit Macistus in Triphylia, onder leiding van Eretrieus; anderen dat ze uit Eretria kwamen, in Attica, waar nu een markt wordt gehouden. Er is ook een Eretria in de buurt van Pharsalus. In het Eretrische district was er een stad, Tamynæ [d.w.z. genoemd naar hertog Timnah], die aan Apollo gewijd was. De tempel (die vlakbij de zeestraat lag) zou gebouwd zijn door Admetus [Edom?], die de god, naar verluidt, een jaar te huur diende...
>
> "Œchalia (Oichalia), een dorp, de overblijfselen van een stad verwoest door Hercules, behoort tot het district Eretria. Het heeft dezelfde naam als dat in Trachinië, als dat bij Tricca, als dat in Arcadië (dat latere schrijvers Andania noemen) en als dat in Ætolië bij de Eurytanes."[568]

Dit verbindt de naam Eritrea met Trachea, wat op zijn beurt de verbinding tussen Edom en Turkije versterkt. Zoals al is aangetoond, is Eritrea een variant van Griekse woord Erythras dat 'rood' betekent, wat 'Edom' betekent.

Plinius vertelt ons dat:

> "Het deel van de Hellenen [d.w.z. Grieken] dat grenst aan Doris wordt Phthiotae genoemd; hun steden zijn Akhino [Echinus - d.w.z. hertog Yaakan] en Heraclea, dat de naam Trechin draagt..."[569]

Heraclia en Echinus worden ook "steden van Acarnania genoemd, die voorheen Curetis heette".[570] Zoals we binnenkort zullen zien, waren de Curetes (ook geschreven als Couretes, Kuretes of Kouretes) de Bijbelse Horieten. De Heracliden waren ook Edomieten, dus elke stad met de naam Heraclea in zijn verschillende vormen duidt vaak op een Edomitische aanwezigheid.

Er was ooit een stad "Tarracina, vroeger Trachina genaamd", [571] in Italië en ook gelijknamige steden genaamd Heracleia Trachinia en Trachis in Griekenland:[572]

Herodotus informeert ons:

> "De stad Trachis [in Griekenland] is vijf furlongs verwijderd van deze Zwarte [Μέλανος *Melanos*] rivier. Hier is de grootste afstand in deze hele regio tussen de zee en de heuvels waarop Trachis staat, want de vlakte is tweeëntwintigduizend plethra groot. In de bergen die het Trachinische land omzomen is er een ravijn ten zuiden van Trachis, waardoor de rivier Asopus langs de lagere hellingen van de bergen stroomt."[573]

De naam [van de rivier] Melanos lijkt een variant te zijn van Menashe. De rivier Asopus

566 Strabo, *Aardrijkskunde* xiv.v.4.
567 Strabo, *Geografie* ii.v.32.
568 Strabo, *Aardrijkskunde* x.i.10.
569 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.7 (28). (iv.14 in de vertaling van John Bostock.)
570 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.1 (5). (iv.2 in de vertaling van John Bostock.)
571 Strabo, *Geografie* v.iii.6.
572 Strabo, *Aardrijkskunde* viii.vi.24.
573 Herodotus, *Historiën* vii.199.

ontleent zijn naam aan de stam van Jozef die daar ooit woonde. (Zie *De vergeten stam Nafthali & de Feniciërs*).

Te oordelen naar de overweldigende aanwezigheid van Edom in de gebieden rond de Egeïsche en Zwarte Zee, was het koninkrijk Thracië, dat door de klassieke schrijvers werd uitgesproken als Traké of Trakiya (afwisselend geschreven als Θρᾴκιόν, Θρηίκης of Θρᾴκῃ), duidelijk Edomitisch grondgebied. (We zullen dadelijk dieper ingaan op de bewoners van de Egeïsche Zee). Trakiya (d.w.z. Thracië) is slechts een variant van Turkije! De stad Durazzo in Thracië, die in het Latijn Dyrrhachio[574] wordt geschreven, is ook een variant van Turk. Strabo vertelt ons dat in zijn tijd de Thraciërs (d.w.z. Edomieten-Turken) Macedonië en delen van Thessalië bezetten.[575] De suggestie van Josephus dat Thracië was vernoemd naar Tiras zoon van Yaphet (Jafeth)[576] is daarom onjuist. (Als we ons kunnen herinneren, heeft Josephus ons ook de verkeerde locatie gegeven voor de wildernis van Paran, voor de berg Hor en voor het land van Laban).

Op basis van de beschikbare informatie is het mogelijk dat de naam Turk is afgeleid van de naam Terach. Terach was de vader van de aartsvader Abraham.[577] Het is echter veel waarschijnlijker dat de naam Turk is afgeleid van de naam Zerach, dit is de Zerach die een van de zonen van hertog Reuel was.[578] Het Griekse woord Teucer zou een metathese van dezelfde naam kunnen zijn. Volgens Herodotus vielen voor de Trojaanse oorlog de Teucrianen, die vermoedelijk afstammelingen waren van Teucer, zoon van Telamon, Thracië binnen.[579] Ik zou zelfs zo ver willen gaan om te suggereren dat deze Teucrianen de mensen waren die hun naam aan Thracië hebben gegeven.

Een andere suggestie is dat de naam Turk zou kunnen zijn afgeleid van de naam Seir, waar de Hebreeuwse letter *shin* [ש] is getranslitereerd als een *t* en de *ayyin* als een *k*, en vervolgens een metathese heeft ondergaan van de laatste twee letters. Dat zijn de problemen die inherent zijn aan elke studie van fonetiek!

Met de identificatie van de Zagros bergen als Idamaraz, gaat er een hele wereld van begrip open. De Hebreeuwse naam ***Seir*** wordt geschreven als Šinש]]-Ayinע]]-Yod[י]-Reish[ר] (dusשְׂעִיר). De ayin wordt vaak (maar niet altijd) getranslitereerd in het Assyrisch als een *g*, zoals hierboven is aangetoond, of als een *k*. Seir wordt daarom Zakir of Zagir, wat, getranslitereerd in het Grieks, Zagros wordt! Het Zagros-gebergte is de Bijbelse berg Seir.

Zeus

Volgens de Griekse schrijvers werd Zeus in de buik van zijn moeder meegenomen naar Kreta, waar hij voor zijn 'vader' Kronos werd verborgen op de berg Ida. Later ging hij regeren vanaf de berg Olympus in Griekenland. De naam Zeus is de Griekse transliteratie van de Hebreeuwse naam Esau of Esav. Zeus, die werd beschouwd als de 'vader van goden en mensen',[580] is daarom de Bijbelse Esau. Ida is Adah, de vrouw van Esav, en Olympus is een variant van Eliphaz, waarbij Duke Eliphaz de zoon is van Esav en Adah.[581] We hebben hier te maken met allegorie. Al deze 'mensen' die hier worden genoemd

574 Plinius, *Natuurlijke historie,* iv.11 (42 & 46). (iv.18 in de vertaling van John Bostock.)
575 Strabo, *Aardrijkskunde* vii.vii.1.
576 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.122 of i.vi.1 in de vertaling van Whiston.
577 Gen. 11:26.
578 Gen. 36:13 en 1 Chron. 1:37.
579 Herodotus, *Historiën* vii.20.
580 Hesiod, *Theogonie* 45-50.
581 Gen. 36:4.

waren stammen in plaats van echte mensen.

Eusebius schrijft:

> "Al deze verhalen heeft Thabion, die vanaf het begin de allereerste hiërofant van alle Feniciërs was, ***allegoriseerd*** en vermengd met de fysische en kosmische verschijnselen en overgeleverd aan de profeten die de orgieën vierden en de mysteriën inluidden: en zij, die van plan waren hun ijdele pretenties uit elke bron te vergroten, gaven ze door aan hun opvolgers en aan hun buitenlandse bezoekers: een van hen was Eisirius, de uitvinder van de drie letters, broer van Chna de eerste die zijn naam in Phoenix liet veranderen."[582]

De Griekse schrijver Pausanias informeert ons verhelderend:

> "Toen ik mijn geschiedenis begon te schrijven was ik geneigd om deze legenden als dwaasheid te beschouwen, maar toen ik in Arcadië aankwam kreeg ik er een meer doordachte kijk op en dat is het volgende. Vroeger spraken de Grieken die als wijs werden beschouwd hun woorden niet rechtuit, maar in raadsels, en dus veronderstelde ik dat de legenden over Cronus een soort Griekse wijsheid waren. In zaken van goddelijkheid zal ik daarom de ontvangen traditie overnemen."[583]

Hij erkende daarom dat de verhalen allegorisch waren. Overweeg ook de volgende verklaring van Appianus:

> "De Feniciërs vestigden zich vijftig jaar voor de inname van Troje in Carthago, in Afrika. De stichters waren of Zorus en Carchedon, of, zoals de Romeinen en de Carthagers zelf denken, Dido, een Tyrische vrouw, wier man clandestien was gedood door Pygmalion, de heerser van Tyrus."[584]

Zorus is slechts een variant van Tyre en staat dichter bij het Hebreeuwse צוֹר*zor, sor etc.* dan de Anglicaanse vorm van Tyre. Carchedon is een variant van Kar-Haddon, de Griekse transliteratie van de Fenicisch-Israëlitische naam Kar-Hadash die 'Nieuwe Stad' betekent. Appianus heeft van de namen van twee steden twee mythische personages gemaakt. Dorus, de 'persoon' die naar verluidt de Doriërs heeft voortgebracht, is eveneens de stad Dor in het noorden van Israël.

Thucydides informeert ons:

> "Zo vestigde zich in het zestigste jaar na de val van Troje het Boeotische volk, nadat het door de Thessaliërs uit Arnè was verdreven, in het land dat vroeger Cadmeis heette, maar nu Boeotië: een deel van de stam woonde daar al, en sommigen van hen hadden zich bij de Trojaanse expeditie aangesloten. In het tachtigste jaar na de oorlog veroverden de Doriërs onder leiding van de Heraclidae de Peloponnesus."[585]

Merk op dat Diodorus van Boeotus, de mythische stamvader van de Boeotiërs, de zoon van Arnê en Poseidon maakt.[586] Als Thucydides ons vertelt dat de Boeotiërs uit Arnê werden verdreven, zien we dat de stad Arnê de 'moeder' van de Boeotiërs wordt en de Sidonische vloot, die de Boeotiërs naar Griekenland vervoerde, de 'vader' Poseidon wordt, waarbij de naam Poseidon een variant is van Sidon.[587] Zo werkt de allegorie.

Diodorus schrijft:

> "Zeus dan, zo wordt ons verteld, roeide niet alleen de goddelozen en boosdoeners volledig uit onder de mensen, maar hij verdeelde ook eerbewijzen zoals die verdiend waren onder de edelste van de goden

---

582 *Sanchonatio's Phoenician History* Part 3, Remark 1, p.93, Rev. Richard Cumberland, Londen 1720. (nadruk van mij).

583 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* viii.viii.3.

584 Appian, *Romeinse geschiedenis* Boek 8, *Punische oorlogen* i.1.

585 Thucydides, *Geschiedenis van de Peloponnesische oorlog* i.12.

586 Diodorus, *Bibliotheek* iv.67. Merk op dat Arnê de naam was van de plaats waarvandaan deze Boeotiërs volgens Thucydides werden verdreven. (Zie het openingscitaat van deze paragraaf.) Dit is weer een goed voorbeeld van hoe allegorie werkt.

587 Zie de Paragraaf Poseidon/Neptunus in *De Vergeten Stam van Nafthali & de Feniciërs* voor een uitleg van deze verklaring.

> en helden en mensen. En vanwege de omvang van zijn weldaden en zijn superieure macht verleenden alle mensen hem als met één stem zowel het eeuwige koningschap dat hij bezit als zijn woning op de berg Olympus."[588]

Het verhaal over Zeus' geboorte op Kreta varieert aanzienlijk tussen auteurs. Pausanias, Callimachus en Diodorus beweren dat hij op de berg Ida is geboren[589] en Apollonius Rhodius en Apollodorus beweren dat hij op de berg Dikte is geboren.[590] Het feit dat Apollonius ook verwijst naar Zeus die werd opgevoed door "de Kouretes van Ida" laat zien dat de berg Ida en de berg Dikte een en dezelfde plaats waren.

Dikte lijkt een transliteratie te zijn van het Hebreeuwse woord דַּעַת *dakat*, wat 'kennis' betekent, in welk geval dit duidelijk een teken is dat de oude wereld ons heeft nagelaten dat dit verhaal van Zeus een verborgen betekenis bevat. Het moet opgemerkt worden dat Hesiod deze zelfde berg 'Mount Aigion' (Αἰγαίῳ *Aigiou* - soms getranslitereerd als Aegeum) noemde,[591] een naam die vertaald kan worden als 'berg van de geit', of, correcter, de berg Seir. (Dit moet niet verward worden met de Bijbelse berg Seir.) Herodotus vertelt ons dat de Grieken hun alfabet van de Feniciërs kregen, maar "na verloop van tijd werden de klank en de vorm van de letters veranderd".[592] Toen dit gebeurde, werd het woord Seir, dat een Hebreeuws woord is dat zowel 'geit' betekent als de naam van een stam, vertaald als 'geit'.

De Griekse schrijver Apollodorus vertelt ons:

> "Rhea reisde naar Kreta, toen ze groot was met Zeus, en bracht hem voort in een grot van Dicte. Zij gaf hem aan de Curetes en aan de nimfen Adrastia en Ida, dochters van Melisseus, om hem te voeden. Deze nimfen voedden het kind met de melk van Amalthea; en de gewapende Curetes bewaakten de baby in de grot en sloegen met hun speren op hun schilden opdat Kronos de stem van het kind niet zou horen."[593]

Dit is erg gekunsteld. Het oorspronkelijke verhaal was duidelijk allegorisch van aard. Merk op dat Minos, koning van Kreta, hier Melisseus wordt genoemd.

Hyginus geeft een alternatieve versie van dit verhaal:

> "Juno [d.w.z. Rhea] echter nam Jove [d.w.z. Zeus] mee naar het eiland Kreta, en Amalthea, de voedster van het kind, hing hem in een wieg aan een boom, zodat hij noch in de hemel, noch op aarde, noch in de zee gevonden kon worden. En opdat het geschreeuw van de baby niet gehoord zou worden, riep ze jongeren bijeen en gaf ze kleine koperen schilden en speren, en gebood ze rond de boom te gaan en lawaai te maken. In het Grieks worden ze 'Curetes' genoemd; anderen noemen ze 'Corybantes'; deze [in Italië?] worden echter 'Lares' genoemd."[594]

Hij wist niet zeker of het Amalthea's troetelgeit was die de baby Zeus van melk voorzag of of Amalthea de naam van de geit was:

> "Maar Parmeniscus zeggen dat een zekere Melisseus koning was op Kreta, en bij zijn dochters werd Jove [d.w.z. Zeus] gebracht om te zogen. Omdat ze geen melk hadden, gaven ze hem een geit, Amalthea genaamd, die hem zou hebben grootgebracht. Ze baarde vaak tweeling kinderen, en op het moment dat Jove bij haar werd gebracht om te zogen, had ze een paar gebaard. Vanwege de vriendelijkheid van de moeder werden ook de kinderen bij de sterrenbeelden geplaatst. Van Cleostratus van Tenedos wordt gezegd

---

588 Diodorus, *Bibliotheek* v.71.6.

589 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* 5.7.6, Callimachus, *Hymne 1 aan Zeus*, Apollodorus, *Bibliotheek* i.i.6, Apollonius Rhodius, *Argonautica* Boek 2, regels 1231 e.v. en Diodorus , *Bibliotheek* v.60.2 & v.70.2.

590 Apollonius Rhodius, *Argonautica* Boek 1, regels 498 e.v.

591 Hesiod, *Theogonie* 480-485.

592 Herodotus, *Historiën* v.58. (Nadruk van mij.)

593 Apollodorus, *Bibliotheek* i.i.6.

594 Hyginus, *Fabulae* 139.

> om als eerste deze kinderen onder de sterren te hebben aangewezen...
>
> "Maar Musaeus zegt dat Jove werd verpleegd door Themis en de nimf Amalthea, aan wie hij werd gegeven door Ops, zijn moeder. Nu had Amalthea als huisdier een zekere geit waarvan gezegd wordt dat die Jove verpleegd heeft."[595]

Amalthea en Melisseus zijn varianten van dezelfde naam. Beide zijn fonetische cognaten van de naam Menashe. Melisseus is de 'koning' die door andere Griekse schrijvers Minos wordt genoemd. Merk op dat Themis de 'persoon' is die volgens Diodorus trouwde met een andere god met de naam Zeus. Deze 'eerdere' Zeus zou de Kureten hebben gebaard:

> "Maar er was ook een andere Zeus geweest, de ***broer*** van Uranus en een koning van Kreta, die echter veel minder beroemd was dan de Zeus die op een later tijdstip werd geboren. Deze laatste was koning over de hele wereld, terwijl de vroegere Zeus, die heer van het bovengenoemde eiland was, tien zonen verwekte die de naam Curetes kregen."[596]

Diodorus zag het probleem, maar begreep niet wat hij had ontdekt. Hij realiseerde zich niet dat deze 'andere' Zeus slechts een ander deel was van de stammen die wij kennen als de stammen van Esau. Ook begreep hij niet dat de Kureten (hij noemde ze Cureten) en de Cariërs één en hetzelfde volk waren. Hij vertelt ons echter wel dat de Curetes 'zonen' waren van Zeus en Hera, waarbij Hera weer een andere variant is op de spelling van de naam Hori/Car:

> "En toen Zeus het koningschap overnam, trouwde hij met Hera en Demeter en Themis, en bij hen kreeg hij kinderen, de Curetes bij de eerstgenoemde..."[597]

Volgens Apollodorus echter "trouwde Zeus met Hera en verwekte Hebe, Ilithyia en Ares" en voegde eraan toe dat zijn tweede vrouw Themis was, 'dochter' van Uranus (d.w.z. Sky).[598] Uranus was de 'vader' van Cronus, die op zijn beurt de 'vader' was van de zogenaamde latere Zeus, wat deze beweringen meteen verdacht maakt.

Zeus, Hera en Demeter zouden allemaal 'zonen' en 'dochters' van Kronos en Rhea zijn geweest.[599] Geen van de schrijvers is het eens over de lijst van 'kinderen' van Kronos, waarbij Hesiod naast de voornoemde ook Hestia en Hades noemt, terwijl Apollodorus Hestia, Pluto en Poseidon noemt, de laatste wordt ook door Pausanias geciteerd als een zoon van Rhea.[600] We moeten in gedachten houden dat Rhea ook de 'moeder' van Zeus was.

De reden waarom niemand iets van deze uitspraken kan maken, is dat ze letterlijk geïnterpreteerd worden. Al deze personages zijn fictief. Het zijn allemaal allegorische voorstellingen van stammen. De meeste mensen doen de verhalen af als fantasievolle onzin en verwijzen ze naar de prullenbak met de naam 'mythologie', of ze proberen ze te letterlijk te interpreteren en vallen plat op hun gezicht als ze ontdekken dat deze Griekse helden meerdere moeders en vaders hebben.

Pausanias informeert ons:

> "Het volgende verhaal wordt verteld door de Arcadiërs. Toen Rhea bevallen was van Poseidon, legde ze hem in een kudde zodat hij daar kon leven met de lammetjes, en ook de bron kreeg zijn naam omdat de lammetjes eromheen graasden. Er wordt gezegd dat Rhea aan Cronus verklaarde dat ze van een paard was bevallen en ze gaf hem een veulen om in te slikken in plaats van het kind, net zoals ze hem later een veulen gaf om in te slikken.

---

595 Hyginus, *Astronomica* 2.13.
596 Diodorus, *Bibliotheek* iii.61.1-2 (cursivering van mij).
597 Diodorus, *Fragmenten* vi.i.9.
598 Apollodorus, *Bibliotheek* i.iii.1.
599 Hesiod, *Theogonie* 453-480. Zie ook Apollodorus, *Bibliotheek* i.i.5.
600 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* viii.viii.2.

in plaats van Zeus een steen in gewikkeld."[601]

Het is interessant om op te merken dat Rhea רֵעָה (uitgesproken als Ro'eh) in het Hebreeuws 'herder' [602]betekent
(hoewel het ook 'vriend', 'metgezel' of 'maat' kan betekenen). De vrouwelijke vorm is רָעָה (uitgesproken als ro'ah), wat waarschijnlijker het woord is dat hier wordt gebruikt, aangezien Rhea eerder als herderin dan als herder zal zijn beschouwd. De suggestie dat Rhea Poseidon "in een kudde" legde om "met de lammeren" te leven is duidelijk allegorisch.

Rhea berijdt een leeuw (Arieh), Atheense vaas met rode figuren. Museum voor Schone Kunsten, Boston.

Rhea wordt in oude kunstwerken vaak afgebeeld op een leeuw. Het Hebreeuwse woord voor leeuw is אַרְיֵה Arieh,[603] wat fonetisch een woordspeling is op het woord Rhea. Dit is hoe allegorie werkt, maar de meeste mensen waarderen dit niet. Apollodorus schrijft dat Aria (Ἀρείας - een variant van Arieh) de 'moeder' van Miletus was.[604] In *De vergeten stam van Naphtali & de*
Feniciërs, toon ik aan dat Miletus de stam van Menashe was. Aria was ook de naam van het land in het noorden van Afghanistan[605] waar een deel van deze stam van Menashe ooit woonde nadat ze door de Assyriërs gevangen waren genomen, evenals de naam van een plaats in Samaria in het noorden van Israël.[606]

De 'god' Zeus is in werkelijkheid de stam van Esau. Terwijl de Latijnse schrijver Hyginus hem Jove noemde, kenden de Romeinen hem als Jupiter.[607]

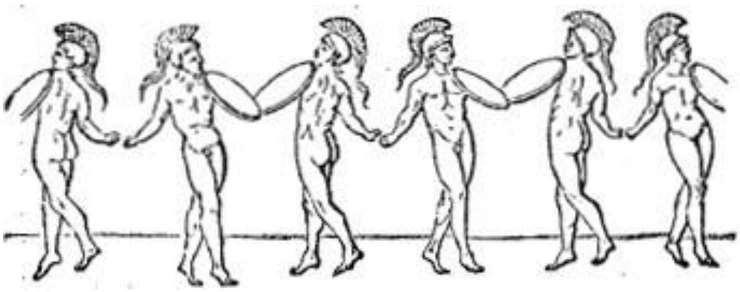
Cariërs & Kureten

De Curetes (soms Kuretes geschreven) waren de Kretenzische dansers die zogenaamd rond het kind Zeus dansten, schreeuwend en in hun handen klappend om de kreten van de baby te maskeren voor zijn vader Cronus die, volgens de Griekse schrijvers, het kind wilde 'verslinden' zodra het geboren was. De afbeelding hieronder op de volgende pagina, uit William Smith's *Dictionary of Greek and Roman Antiquities*,[608] toont een groep dansende Kuretes (ook bekend als Corybantes). Let op de gekuifde helmen en nauwsluitende schilden. Dit zijn de mensen die Herodotus Carianen noemde:

> "En zij brachten drie uitvindingen voort waarvan de Hellenen het gebruik overnamen; dat wil zeggen, de Cariërs waren degenen die als eersten de mode instelden van het bevestigen van kammen op helmen en van het maken van de versierselen die op schilden worden gezet, en zij waren ook de eersten die handvaten voor hun schilden maakten, terwijl tot die tijd allen die schilden gebruikten, ze droegen zonder handvaten en met lederen riemen om ze te geleiden, ze hingen om hun nek en

---

601 *Ibid.*
602 Gen. 46:34 & Num. 27:17.
603 Bijvoorbeeld Judg. 14:8.
604 Apollodorus, *Bibliotheek* iii.i.2.
605 Strabo, *Geografie* xi.x.1 en xv.ii. De stad Achaia (gebouwd door de Achaeërs) werd bewoond door Israëlieten. Voor de identificatie van de Achaeërs als Israëlieten, zie verderop in dit werk.
606 2 Koningen 15:25. In de Septuagint wordt de naam geschreven als Ἀρία, d.w.z. *Aria*.
607 Zie onder Zeus in *Dictionary of Greek and Roman Biography and Mythology* Vol. 3, p.1323, William Smith, Boston 1870.
608 *Dictionary of Greek and Roman Antiquities*, item onder *Saltatio* op p.851, William Smith, derde Amerikaanse editie, New York 1870 of p.1005 in de tweede editie, Boston 1859.

Linksboven: Een groep mannelijke Kouretes (uit William Smith's *Dictionary of Greek and Roman Antiquities*).

Rechtsboven: Een Spartaanse krijger.

Linksonder: Een Romeinse centurio.

Rechtsonder: Een Griekse hopliet.

> hun linkerhand en schouders."[609]

Hetzelfde ontwerp van helmen wordt gebruikt door de Spartanen, de Romeinse Centurions en de Griekse Hoplites, die allemaal van Edomitische afkomst waren.

Volgens Diodorus waren de Curetes, en niet de Cariërs, verantwoordelijk voor het uitvinden van deze uitrusting:

> "De Curetes vonden ook zwaarden en helmen en de oorlogsdans uit, waarmee ze groot alarm sloegen en Cronus misleidden."[610]

Hieruit blijkt dat de Cariërs en de Cureten/Kureten één en hetzelfde volk waren.

> "Toen na het verstrijken van een lange tijd de Doriërs en Ioniërs de Cariërs van de eilanden verdreven, zo kwamen zij op het vasteland. Met betrekking tot de Cariërs vertellen de Kretenzers dat het zo is gegaan; de Cariërs zelf zijn het echter niet eens met dit verhaal, maar veronderstellen dat zij vanaf het begin op het vasteland hebben gewoond, en dat zij altijd dezelfde naam hebben gebruikt die zij nu hebben: en als bewijs hiervoor wijzen zij op een oude tempel van de Carische Zeus in Mylasa, waarin de Mysiërs en Lydiërs delen als zijnde broederrassen van de Cariërs, want zij zeggen dat Lydos en Mysos broers waren van Car.[611]

---

609 Herodotus, *Historiën* i.171.

610 Diodorus, *Bibliotheek* v.65.4.

611 Herodotus, *Historiën* i.171-172.

Car is de Bijbelse Hori zoon van Lotan zoon van Seir.[612] De Cariërs, die door archeologen Hurriërs worden genoemd, zijn de Bijbelse Horieten. De Hurriërs kwamen van de berg Seir.

Het is verleidelijk om de Lydiërs te identificeren als afstammelingen van Lud zoon van Sem[613] en de Mysiërs als afstammelingen van Mash zoon van Aram zoon van Sem.[614] De Lydiërs, die "delen als zijnde broederrassen van de Cariërs", waren, zo lijkt het, Edomieten. Het koningshuis stamde in ieder geval af van Lydus, zoon van Atys die op zijn beurt weer afstamde van Heracles.[615]

Volgens Herodotus werden de Lydiërs vroeger Maones genoemd.[616] Strabo schrijft:

> "Ook de Lydiërs en de Maeonen, die Homerus Meonen noemt, worden op de een of andere manier met deze mensen en met elkaar verward; sommige schrijvers zeggen dat ze hetzelfde zijn, andere dat het verschillende volken zijn. Voeg hieraan toe dat sommige schrijvers de Mysiërs beschouwen als Thraciërs, anderen als Lydiërs, volgens een oude traditie, die bewaard is gebleven door Xanthus de Lydiër, en door Menecrates van Elaea, die als oorsprong van de naam Mysiërs aanwijzen, dat de Lydiërs de beukenboom (Oxya) Mysos noemen, die in overvloed groeit in de buurt van Olympus, waar naar verluidt gedecimeerde personen werden blootgesteld, wiens nakomelingen de latere Mysiërs zijn, en hun benaming kregen van de Mysos, of beukenboom die in dat land groeit. De taal is hier ook een bewijs van. Het is een mengeling van Lydische en Phrygische woorden, want ze leefden enige tijd in de buurt van Olympus. Maar toen de Phrygiërs uit Thracië overkwamen en het opperhoofd van Troje en land in de buurt doodden, vestigden zij zich hier, maar de Mysiërs vestigden zich boven de bronnen van de Caïcus bij Lydië."[617]

De realiteit is dat zelfs de klassieke schrijvers niet konden ontrafelen wie wie was in de oude wereld. Niet alleen omdat de heersers vaak tot andere stammen behoorden dan de mensen over wie ze regeerden, maar ook omdat een aantal verschillende stammen allemaal onder één naam werden geschaard. Bovendien was het heel gewoon dat een stam de naam aannam van de vorige bewoners van het land waar ze zich vestigden. Soms gebruikte een schrijver de moderne benaming voor een land om te verwijzen naar een vorige koning. Een goed voorbeeld is Midas, koning van Phrygië, genoemd door Herodotus.[618] De regio Phrygië in Anatolië bestond nog niet in de tijd van Midas. Sargon II koning van Assyrië noemde hem correct Mitâ (Midas) koning van Mushki,[619] wat betekent dat het land in die tijd Meshekh heette, vernoemd naar Meshekh zoon van Yapheth. Herodotus vertelt ons dat in zijn tijd de Moschiërs (afstammelingen van Meshekh zoon van Yaphet) zich veel verder naar het oosten bevonden.[620] We zullen dit soort moeilijkheden een aantal keren tegenkomen in dit werk.

De Maones die Strabo in de bovenstaande passage noemt lijken dezelfde te zijn als de Maonieten die in het boek Rechters genoemd worden als een probleem voor Israël:

> "Ook de Zidoniërs en de Amalekieten en de Maonieten (מָעוֹן) verdrukten u; en gij riep tot Mij, en Ik redde u uit hun hand."[621]

Ondanks de bovenstaande verklaring dat de Maonieten betrokken waren bij het onderdrukken van Israël, wordt er geen melding gemaakt van dergelijke aanvallen op Israël door dit volk. We horen echter wel van

[612] Gen. 36:22 & 1 Chron. 1:39.
[613] Gen. 10:22 & 1 Chron. 1:17.
[614] Gen. 10:23. In 1 Kron. 1:17 komt Mash voor als Meshech.
[615] Herodotus, *Historiën* vii.74 & Strabo, *Aardrijkskunde* v.ii.2.
[616] Herodotus, *Historiën* i.7 (*Meii* in de online versie, maar Maeans in de vertaling die ik gebruik en die van Robin Waterfield is, Oxford University Press 1998.) en *Historiën* vii.74.
[617] Strabo, *Geografie* xii.viii.3.
[618] Herodotus, *Historiën* i.14.
[619] *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 2, p.21, §.42.
[620] Herodotus, *Historiën* iii.94.
[621] Judg. 10:12.

constante agressie van de Zidoniërs, Amalekieten en ***Ammonieten***.[622] De Maonieten die hier in het boek Rechters genoemd worden waren daarom duidelijk Ammonieten. Maon (מָעוֹן) is daarom een metathese van de naam Ammon (עַמּוֹן), dit is Ammon de zoon van Lot.[623] De Amalekieten woonden in die tijd in het land dat tegenwoordig bekend staat als de Jordaan, zowel ten oosten van de rivier de Jordaan als ten zuiden van het land Judea.

De Heraclidae die later het land Lydië, dat door deze Ammonieten bezet werd, in handen kregen, waren Edomieten. Gyges, koning van Lydië, was een Amalekiet. De naam Gyges is een variant van Agag, een naam die ons bekend is uit de Bijbel als de naam van tenminste twee van zulke koningen.[624] Haman, die de Joden probeerde te vernietigen in de tijd van koningin Esther, was ook een Agagiet,[625] hoewel hij interessant genoeg een Macedoniër wordt genoemd in de Septuagint.[626] Zoals we verder zullen aantonen, waren de Macedoniërs ook Edomieten.

Zoals reeds vermeld stamden deze Heraclidae, die over Lydië heersten, af van ene Lydus, zoon van Atys.[627] Hun buren, de Mysiërs, lijken daarentegen af te stammen van Masa, zoon van Ismaël[628], aangezien Strabo ons vertelt dat de Mysiërs oorspronkelijk Moesi heetten.[629] Het lijkt erop dat de Mysiërs (Moesi), net als de Maonieten, werden geregeerd door Edomieten. Herodotus merkt op dat de Mysiërs "oorspronkelijk emigranten uit Lydië waren, en ook bekend staan als Olympieni, naar de berg Olympus".[630] Het is daarom mogelijk dat op zijn minst enkele van de Mysiërs afstamden van hertog Eliphaz, waarbij de naam Olympus, zoals eerder gezegd, een variatie is op de naam Eliphaz.

Diodorus vertelt ons dat de Cariërs, die later de heerschappij over de zeeën overnamen, later naar het vasteland zouden terugkeren, een verklaring die door Herodotus wordt bevestigd.[631] Belangrijker is dat ze hun thuis hadden in een plaats die Uranium heette:

> "Maar na de periode van de Trojaanse oorlog namen de Cariërs het eiland [Symê] in beslag, in de tijd dat zij heersers over de zee waren. Maar later, toen er droogte kwam, ontvluchtten de Cariërs het eiland en vestigden zich in Uranium, zoals het genoemd wordt."[632]

Plinius plaatst Uranium aan de zuidwestkust van Anatolië[633] in het land dat ook bekend stond als Caria. Uranium lijkt ook een variant te zijn van Iran, een land dat vernoemd lijkt te zijn naar Aran, zoon van hertog Dishan. Volgens een overlevering was Urania een dochter van Zeus door Mnemosyné.[634] De Iraniërs werden door de Grieken Ariërs genoemd en het land Armenië is mogelijk vernoemd naar hertog Iram.[635] (De Ierse schrijvers beweren echter dat Armenië is vernoemd naar een Scythiër met de naam Heremon, die door Roger Ard-fear

---

622 Zie Rechters 3:13 & 10:6-17.

623 "En de jongste, ook zij baarde een zoon, en noemde zijn naam Ben-ammi--dezelfde is de vader van de kinderen van Ammon tot op deze dag." Gen. 19:38.

624 Num. 24:7 & 1 Sam. 15:8-33.

625 Esther 3:1, 3:20, 8:3, 8:5 & 9:24.

626 Esther 9:24.

627 Strabo, *Geografie* v.ii.2.

628 Gen. 25:14 & 1 Chron. 1:30.

629 Strabo, *Aardrijkskunde* vii.iii.2 & vii.iii.3.

630 Herodotus, *Historiën* vii.74.

631 Herodotus, *Historiën* i.171.

632 Diodorus, *Bibliotheek* v.53.2.

633 Plinius, *Natuurlijke historie* v.29 (107). Merk op dat Uranium in de vertaling van John Bostock is getranslitereerd als Euralium. Plinius vermeldt ook een Uranopolis in Macedonië *Natural History* iv.10 (37). (iv.17 in de vertaling van John Bostock.)

634 Ingang onder *Urania* (Οὐρανία) in *Harpers Dictionary of Classical Antiquities (1898),* Harry Thurston. Merk op dat Herodotus het 8e boek van zijn werk *De Historiën* naar haar vernoemde, waarbij elk van zijn boeken de naam van een godin kreeg. (http://www.greektexts.com/library/Herodotus/index.html)

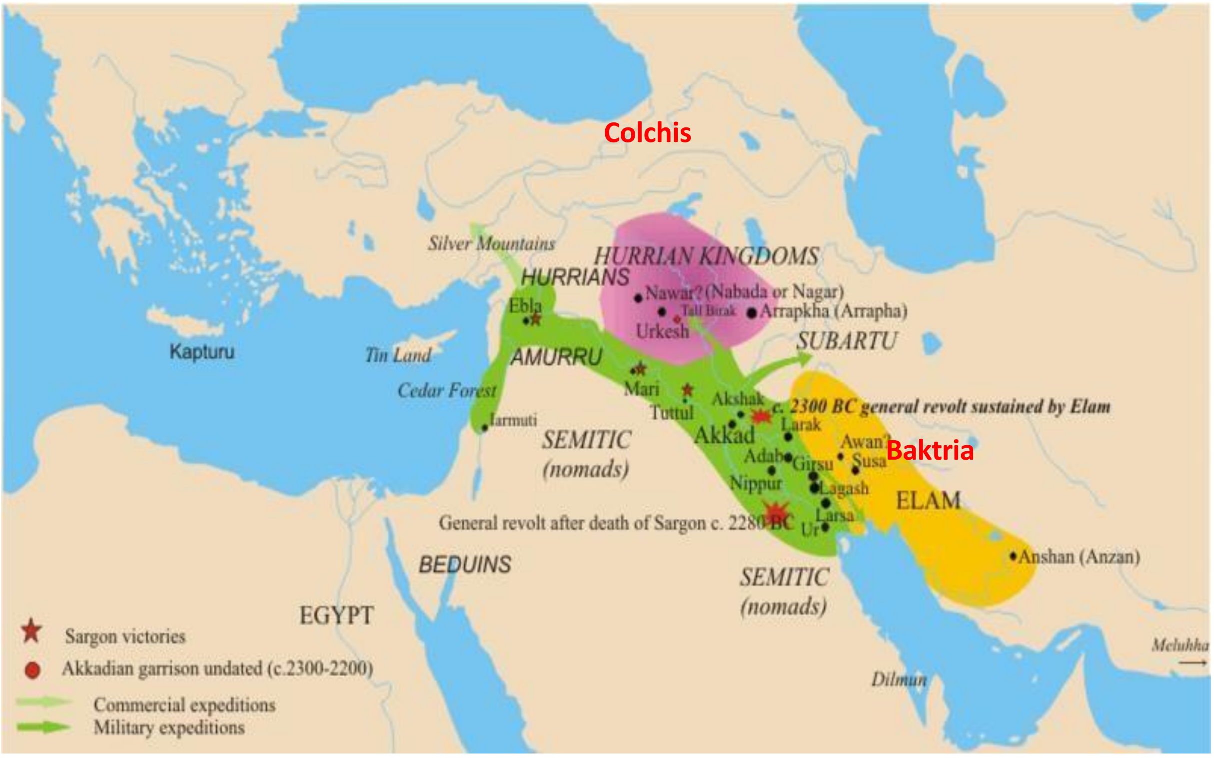
635 Gen. 36:43 & 1 Chron. 1:54.

O'Connor werd genoemd.[636] Deze suggestie is echter duidelijk verzonnen). Mnemosyné lijkt echter een Israëlitische factie te zijn - mogelijk vernoemd naar een van de stammen die afstammen van Zerach, de zoon van Juda.

Strabo bevestigt deze associatie van Uranium met Armenië zo goed als zeker wanneer hij schrijft:

> "Anderen zeggen dat de Korybantes, die uit Baktriana kwamen, sommigen zeggen uit het midden van de Kolkhianen, door de Titanen als gewapende dienaren aan Rhea werden gegeven."[637]

Korybantes was de Latijnse naam voor de Curetes/Kuretes.[638] De Hurriërs worden door de archeologen ook in het noordelijke deel van Armenië geplaatst, halverwege waar de Kolchiërs (door Strabo Kolchiërs genoemd) en de Bactriërs woonden. Deze identificatie maakt de vergelijking compleet. De naam Hurrian is dus duidelijk een variant van de namen Curetes en Carian. Dit zijn op hun beurt de mensen die in de Bijbel voorkomen als Horieten. Zij zijn hoogstwaarschijnlijk vernoemd naar Hori zoon van Lotan zoon van Seir.[639] Het eiland Kreta (Egyptische *Kereti*) ontleent zelfs zijn naam aan deze Kuretes die het eiland in bezit namen en bleven bewonen lang nadat Israël het had verlaten.

Het Hurrische koninkrijk omvatte het gebied dat op de kaart hierboven paars gearceerd is. Dit land vormt nu het meest westelijke deel van Iran. Dit waren de Kuretes van de Griekse schrijvers.

Deze Kuretes (כְּרֵתִי *Kereti*) worden zelfs een aantal keren in de Bijbel genoemd, waarbij de naam in de AV vertaald wordt als Cherethites.[640] Op drie plaatsen worden deze mensen Cari (כָּרִי) genoemd,
d.w.z. Cariërs, maar in twee van die gevallen is de naam in de AV vertaald als 'kapiteins'.[641]

636 Zie *Oude Ierse geschiedenis heroverwogen.*
637 Strabo, *Geografie* x.iii.19.
638 http://en.wikipedia.org/wiki/Korybantes.
639 Gen. 36:20-29 & 1 Chron. 1:38-9.
640 1 Sam. 30:14, 2 Sam. 8:18, 1 Chron. 18:17 enz.
641 2 Koningen 11:4 & 19.

Op één plaats wordt het woord Cari (כָּרִי) gebruikt, maar de Hebreeuwse kopieën hebben een kanttekening om te zeggen dat Kereti (כְּרֵתִי) in plaats daarvan gelezen moet worden.[642] De Grieken vertellen ons dat Minos (d.w.z. de stam van Menashe), de mythische 'koning' van Kreta, de Cariërs als ordehandhavers gebruikte om de vrede te bewaren. De Bijbel vertelt ons ook dat Juda deze mensen op een gegeven moment ook gebruikte
om orde en gezag te handhaven. Het woord Cari zou misschien beter vertaald zijn als 'officieren' (zoals in 'politieagenten') in plaats van 'kapiteins'.

Volgens Calmet's Dictionary of the Holy Bible:

> "David en sommige van zijn opvolgers hadden wachters die Cherethieten en Pelethieten werden genoemd (2 Sam. viii. 18.) wier ambt van dezelfde aard was als dat van de Capigis bij de Turken en andere Oosterlingen, die dragers zijn van de bevelen van de sultan om iemand te straffen, door onthoofding of anderszins; een ambt dat zeer eervol is in het Oosten, hoewel het bij ons als vernederend wordt beschouwd. Het lijkt erop dat Herodes gebruik maakte van een officier van deze beschrijving bij het onthoofden van Johannes de Doper."[643]

Ik wil benadrukken dat dit niets meer is dan een ***interpretatie***. Er is geen bewijs dat David deze Cariërs als lijfwachten gebruikte. Sterker nog, in het tweede boek van Samuël wordt ons verteld dat de Pelethieten en Cherethieten (d.w.z. Curetes) met Abishai meegingen om de opstand van Sheba, zoon van Bichri, neer te slaan en dat ze onder bevel stonden van Benaja, zoon van Yehoiada (AV Jehoiada).[644]

> "En al zijn knechten gingen naast hem voort; en al de Cherethieten, en al de Pelethieten, en alle Gittieten, zeshonderd man, die van Gath achter hem aankwamen, trokken voor de koning uit."[645]

Zeshonderd lijfwachten zou overdreven zijn! Er is geen aanwijzing dat ze werden gebruikt als koninklijke lijfwachten.

Deze Cariërs werden ook gebruikt door Minos, de mythische koning van Kreta die door Apollodorus en Hyginus Milesseus werd genoemd (beide vormen van de naam zijn een variant van Hebreeuwse naam Menashe), om orde en gezag te handhaven. Dit is de reden waarom aan Zeus wordt gerefereerd als het uitroeien van "de goddelozen en boosdoeners onder de mensen".[646] Israël gebruikte deze Curetes ook om de vrede in het land Israël te bewaren.

Merk ook op dat Cari (כָּרִי), ondanks het gebruik van verschillende Hebreeuwse karakters, een variant spelling is van Hori (חֹרִי). (Houd in gedachten dat we op dezelfde manier argumenten naar voren hebben gebracht om aan te tonen dat Etham [אֵתָם] een variant spelling is van Edom [אֱדוֹם] en Suph [סוּף] een variant spelling van Esav [עֵשָׂו]). Een soortgelijke uitwisseling van de ח *chet* en de כ *kaph* is aangetoond in de Hebreeuwse woorden כָּרָה *kara*, wat 'graven' betekent en חֹר *chor*, wat 'een gat' betekent. Beide woorden komen duidelijk van dezelfde wortel.

In de Septuagint worden de Horieten Χορραῖος[647] en de Cariërs Χορρι.[648] Dat is feitelijk hetzelfde woord. In feite wordt Hori, zoon van Lotan (waarvan ik denk dat de Horieten hun naam hebben), in de Septuagint geschreven als Χοῤῥὶ,[649] precies hetzelfde woord dat in de Septuagint wordt gebruikt voor de Cariërs. Merk op dat het woord כְּרֵתִי *Kereti* (AV Cherethites), waar het verschijnt

---

642 2 Sam. 20:23.

643 *Calmet's Dictionary of the Holy Bible* ingang onder Cherethim op p. 293, Charles Taylor, Boston, 1832. Zie ook de vermelding op p. 412 onder כּר in Gesenius' Hebrew and Chaldee Lexicon to the Old Testament Scriptures, Samuel Prideaux Tregelles, Londen, 1857.

644 2 Sam. Hoofdstuk 20.

645 2 Sam. 15:18.

646 Diodorus, *Bibliotheek* v.71.6.

647 Gen. 14:6.

648 4 Koningen 11:4 en 19.

649 Gen. 36:22 & 29.

in de Hebreeuwse Bijbel (de Tenach), in de Septuagint drie keer getranslitereerd wordt als Χελεθὶ *Chelethi*, waarbij de verwisseling van de letters *l* en *r* in oude talen ook goed is aangetoond. In het tweede boek Koningen (2 Samuël in de AV),[650] het derde boek Koningen (1 Koningen in de AV),[651] en het eerste boek Kronieken,[652] komen ze voor als Χερεθὶ *Cherethi*. In het boek Ezechiël komen ze echter voor als Κρῆτας *Kretas*, een naam die vertaald wordt als Kretenzers,[653] en in het boek Zefanja als Κρητῶν *Kreton* en Κρήτη *Kreté*, respectievelijk vertaald als Kretenzer en Kreta.[654] Er daarom geen twijfel over dat deze Cherethieten, die Filistijnen worden genoemd, het volk was dat ***bekend werd*** als Kretenzers. (Dit zal dadelijk worden uitgelegd.)

Volgens het eerste boek van Samuël woonden deze Curetes/Cariërs in de zuidelijke streken van het land Juda.[655] De profeten Ezechiël en Zefanja profeteerden beiden tegen dit volk:

> "Daarom zegt de HEERE God: Zie, Ik zal Mijn hand uitstrekken over de Filistijnen, en Ik zal de Cherethims [d.w.z. Cureten/Kreten] uitroeien, en het overblijfsel van de zeekust vernietigen."[656]

> "Wee de bewoners van de zeekust, het volk van de Cherethieten [Kureten/Kretensen]! het woord van de HEERE is tegen u; o Kanaän, het land van de Filistijnen, Ik zal u zelfs vernietigen, zodat er geen inwoner zal zijn."[657]

De "zeekust" (חוף הַיָּם *chof ha-yam* in het eerste citaat en חֶבֶל הַיָּם *chevel ha-yam* in het tweede) waar hier naar verwezen wordt is het land Filistië, het land dat vandaag de dag de Gazastrook wordt genoemd. Deze Kuretes/Cariërs waren dus ooit goed gevestigd in het land Filistië, hoewel zij en de Filistijnen al lang uit het land verdwenen zijn.

Ons wordt verteld dat de Filistijnen afstammelingen waren van Casluhim, de broer van Caphtor.[658] In het Deuteronomium wordt ons verteld dat de Caphtorim van Caphtor kwamen en zich vestigden in het land Filistië.[659] In het boek Amos lezen we echter:

> "Zijt gij voor Mij niet als kinderen der Ethiopiërs, o kinderen Israëls? spreekt de HEERE. Heb Ik Israël niet uit Egypteland opgevoerd, en de Filistijnen uit Caphtor, en de Syriërs uit Kir?"[660]

De Bijbel noemt de Caphtorim, die zich in het land Filistië vestigden, nu Filistijnen, ook al behandelt het boek Genesis hen als twee afzonderlijke stammen, hoewel ze allebei afstammen van de zonen van Mitsraïm, zoon van Ham.[661] (NB: De zonen van Mitsraïm waren de oorspronkelijke zwarte inwoners van Egypte).

Mensen kijken naar deze uitspraken en nemen aan dat, omdat de Kureten in het land Filistië woonden, ze wel ***van*** Kreta afkomstig moeten zijn. Wat ik hier aantoon is dat de eerste bewoners van Kreta Israëlieten waren die de Kureten met zich meenamen naar Kreta, dat is de

---

650 2 Koningen 20:7 en 2 Koningen 20:23.
651 3 Koningen 1:38 & 44.
652 1 Chron. 18:17.
653 Ezech. 25:16.
654 Zef. 2:5-6.
655 1 Sam. 30:14.
656 Ezech. 25:16.
657 Zef. 2:5.
658 Gen. 10:14.
659 Vgl. Deut. 2:23 en Jer. 47:4.
660 Amos 9:7.
661 Gen. 10:13-14.

in tegenstelling tot wat wordt aangenomen. Met andere woorden, de Kretenzers arriveerden op Kreta ***vanuit*** het land Israël. Er is aangetoond dat Israël deze Kureten al gebruikte om de wet en orde te handhaven lang voordat ze op Kreta aankwamen.

Dit doet ons twijfelen aan de locatie van het land Kaptor. Er is veel discussie over de vraag of het eiland Kaptor wel of niet Kreta was. Nu we de Curetes hebben geïdentificeerd als de Bijbelse Horites, kunnen we de zaak objectiever bekijken.

De Encyclopaedia Judaica zegt er het volgende over:

> "In een Assyrisch document, gebaseerd op een oude Babylonische traditie, waarin het rijk van Sargon [I] de Grote, koning van Akka, wordt beschreven (24e eeuw v. Chr.), wordt Kaptara voorbij de 'bovenzee' gesitueerd, d.w.z. ten westen van de kustlijn van Syrië en Palestina. In de Mari-teksten komen de termen *Kaptarû*, *Kaptaritum* voor als namen van kostbare goederen die blijkbaar geïmporteerd zijn uit de regio van de Egeïsche Zee. Volgens Ugaritische teksten woonde Kōthar (= Kōsar), de god van de ambachten, in Caphtor (*Kptr*). Er wordt aangenomen dat het Keftiu (*Kftyw*) dat genoemd wordt in inscripties van Egyptische koningen en edelen in de tweede helft van het tweede millennium identiek is aan Caphtor. *Kftyw* staat in Egyptische bronnen bekend als een ver land dat per schip bereikbaar is.
>
> "De locatie van Caphtor of *kftyw* is omstreden. De meeste schriftgeleerden beschouwen Caphtor als de oude naam voor Kreta en de omliggende eilanden (vgl. 'eilanden' in LXXX, Jer. 47:4). In Jeremia 47:4 wordt Caphtor gedefinieerd als een eiland. Bovendien plaatsen verschillende verzen de oorsprong van de Filistijnen bij de Kretenzers (Ezech. 25:16; Zef. 2:5), terwijl ze elders worden geïdentificeerd als afkomstig van Kaptor... ...De naam Kaptor kan bewaard zijn gebleven in de naam van het eiland Karpathos, vlakbij Kreta. Degenen die de identificatie van Kaptor met Kreta verwerpen, zoeken het op de zuidkust van Klein-Azië, in de buurt van Cilicië, op basis van de Septuagint en Targum Onkelos die de naam Kappadocië (Gr. Καππαδοκία) gebruiken in plaats van Kaptor."[662]

Na het 'herschrijven' van de Egyptische en Assyrische chronologieën, rekening houdend met het feit dat Israëlieten de eerste kolonisten op Kreta lijken te zijn (zie *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs*), zou het bewijsmateriaal de identificatie van het land van Caphtor/Keftiu begunstigen als een land of eiland ergens dichter bij Syrië in plaats van ergens in de Egeïsche Zee. In *Ancient History Reconsidered* heb ik aangetoond dat Sargon I een tijdgenoot was van Hammurabi, die op zijn beurt weer een tijdgenoot was van Achab en Josafat, koningen van respectievelijk Israël en Juda. Dit is lang nadat de Caphtorim zouden zijn aangekomen in Filistië in het zuiden van Israël. Caphtor zou net zo goed kunnen verwijzen naar het eiland Cyprus, een naam die een transliteratie is van het Griekse Κύπρῳ
Kypru. Fonetisch zou dit gelijk kunnen zijn aan de Hebreeuwse vorm van Caphtor. We weten echter dat de Hebreeuwse naam voor Cyprus Chittim (כִּתִּים) was, waardoor Cyprus niet geïdentificeerd kan worden als het land van Caphtor.

Opgemerkt moet worden dat de 18e dynastieke koning Thutmose III tribuut ontving van "het opperhoofd van Keftyew, het opperhoofd van Kheta, het opperhoofd van Tunip (Tnpw), het opperhoofd van Kadesh"[663] die allemaal worden beschreven als Aziaten, wat betekent dat ze in Noord Syrië woonden. Het wordt algemeen erkend dat Keftiu (Keftyew genoemd in het bovenstaande citaat) Caphtor is. Er zijn geen aanwijzingen dat Thoetmosis III plaatsen voor de kust veroverde, hoewel één inscriptie de woorden "en van de eilanden in het midden van de zee" toevoegt aan het woord Keftiu.[664] Deze verklaring is echter voor interpretatie vatbaar. Het betekent niet noodzakelijkerwijs dat Keftiu één van die eilanden was. We moeten in gedachten houden dat de stad Tyrus gebouwd was op een eiland in de zee, dus dit zou een van de eilanden in de zee zijn.

---

662 *Encyclopaedia Judaica (Tweede editie) op. cit.* Vol. 4, item onder Caphtor op p.445.
663 *Ancient Records of Egypt* Vol. 2, p.301, §.773, James Henry Breasted, The University of Chicago Press, 1906.
664 *Ibid.* fn. b op p.295.

De eilanden' waarover wordt gesproken. Eén ding is zeker: Thoetmosis III veroverde ***niet*** tot aan de Egeïsche Zee, waardoor elke suggestie dat Caphtor het eiland Kreta is wordt uitgesloten!

De Egyptische koning Ramses III uit de 20e dynastie nam Keftiu ook op in de lijst van plaatsen die hij veroverde tijdens zijn veldtocht naar Noord-Syrië.[665] Opnieuw kan Keftiu onmogelijk ergens in de Egeïsche Zee gelegen hebben. Omdat ik Ramses III Nectaneb-Khepesh-Seti heb geïdentificeerd als Nectanebo I, die leefde tijdens de Perzische Achaemenidische Periode,[666] lijkt het waarschijnlijker dat Keftiu hier verwijst naar het land Filistië. Dit is ook hoe ik de volgende Bijbelse verklaring interpreteer:

> "Het woord des HEEREN, dat tot Jeremia, den profeet, kwam tegen de Filistijnen, eer Farao Gaza sloeg. Zo zegt de HEERE: Zie, wateren stijgen op uit het noorden, en zullen worden een overvloeiende stroom, en zij zullen het land overvloeien en al wat daarin is, de stad en degenen, die daarin wonen; en de mensen zullen roepen, en al de inwoners des lands zullen jammeren. Bij het gedruis van het stampen der hoeven zijner sterken, bij het snellen zijner wagens, bij het rommelen zijner wielen, de vaders zien niet om naar hun kinderen, om zwakheid der handen; vanwege den dag, die komen zal, om al de Filistijnen te verwoesten, en om van Tyrus en Zidon alle helper af te snijden, die overblijft; want de HEERE zal de Filistijnen verwoesten, het overblijfsel van ***het land*** van Caphtor. Kaalheid is gekomen over Gaza; Askelon is afgesneden met het overblijfsel hunner vallei; hoelang zult gij uzelven nog afsnijden?"[667]

Het Hebreeuws, dat vertaald wordt als "overblijfsel van het land van Caphtor", is ַכְּפְתּוֹר ִאִי ְשְׁאֵרִית wat ook vertaald kan worden als "overblijfsel [of restant] van het eiland Kafthor", waarbij het woord ִאִי *ee* vaak vertaald wordt als 'eiland'. De RSV vertaalt deze passage als "kustland van Caphtor", de NIV evenzo als "kusten van Caphtor". De Septuagint heeft echter "want de HEER zal de overgebleven inwoners van de eilanden vernietigen"[668] maar noemt Caphtor niet. We moeten in gedachten houden dat dit de ***enige*** passage in de Bijbel is die Caphtor beschrijft als 'een eiland'.

Merk op dat Jeremia spreekt over "wateren" (d.w.z. naties) die uit het noorden opstijgen en "een overvloeiende stroom zullen worden" (d.w.z. hun legers zullen het land vullen). Dit werd vervuld toen de Babyloniërs het land Israël binnenvielen onder leiding van Nebukadnessar II. Merk op dat deze profetie verwijst naar precies dezelfde gebeurtenis als die in het eerder geciteerde Ezechiël 25:16 waar חוֹף ַהָיּם *chof ha-yam*, wat 'zeekust' betekent, is gebruikt.

Ondanks de lezing van ִאִי *ee* als 'eiland', zijn er gevallen waarin dit woord duidelijk geen eiland betekent. Jesaja schrijft bijvoorbeeld:

> "En zij zullen vrezen en beschaamd worden over Ethiopië, hun verwachting, en over Egypte, hun heerlijkheid. En de inwoner van dit eiland אִי]] zal te dien dage zeggen: Zie, dat is onze verwachting, waarheen wij vluchten om van de koning van Assyrië verlost te worden; en hoe zullen wij ontkomen?"[669]

Wat wordt er bedoeld met "dit eiland"? De profetie gaat over de stad Ashdod in Filistië. Werd Filistië toen beschouwd als een eiland? Egypte een eiland? Ethiopië een eiland? Nogmaals, de RSV en NIV hebben ִאִי *ee* vertaald als kust of kustland, welke vertaling in overeenstemming lijkt te zijn met de bedoeling.[670] Het is onmogelijk dat dit woord hier vertaald kan worden als 'eiland'.

---

665 *Ibid.* Vol. 3, p.162, §.366.

666 *Oude geschiedenis heroverwogen* Hoofdstuk 12 Het grote Hettitische Rijk - subhoofdstuk De Pereset vallen Egypte binnen.

667 Jer. 47:1 & 4.

668 Jer. 29.4.

669 Jesaja 20:5-6.

670 De organisatie Mechon-Mamre is ook vertaald als "kustland": https://www.mechon-mamre.org/p/pt/pt1020.htm.

De volgende passage in het boek Genesis kan ook niet "eilanden" betekenen:

> "Door deze waren de eilanden der heidenen ִאיֵּיהַגּוֹיִם]] verdeeld in hun land; ieder naar zijn tong, naar hun families, in hun naties."[671]

In dit geval betekent het woord אִ ִיniets meer dan 'land' of 'land'. Daarom moeten heel voorzichtig zijn met de interpretatie van deze passages. Vaak worden daar waar eilanden bedoeld worden, de woorden ִאיֵּיהַיָּם*ee-yeh ha-yam* gebruikt en correct vertaald als "eilanden van de zee".[672]

Dat de Caphtorim zich vestigden in het land Filistië wordt bevestigd door het boek Deuteronomium, dat ons vertelt dat deze migratie plaatsvond vóór de tijd van Mozes:

> "En de Avims die in Hazerim woonden, zelfs tot Azzah (d.w.z. עַזָּה ַGaza in Filistië - nu de Gazastrook), de Caphtorims, die uit Caphtor kwamen, vernietigden hen en woonden in hun plaats."[673]

De suggestie dat deze Caphtorim helemaal van Kreta kwamen om zich in Gaza in het land Israël te vestigen is gewoon niet logisch. Deze Caphtorim moeten daarom de mensen zijn waarnaar elders wordt verwezen als Filistijnen of meer specifiek Horieten, van wie wordt gezegd dat ze afstammen van "Seir de Horiet".[674] De Bijbel vermeldt niet van welke familie Seir afstamde. De Bijbel zwijgt volledig over zijn afstamming. Deze identificatie lijkt steun te vinden in de Septuagint die de woorden Caphtor vertaalt als Kreta en Caphtorim als Kretenzers. Met andere woorden, de Kretenzers die hun naam gaven aan het eiland Kreta zijn dezelfde stam die zich vestigde in het land Filistië.

Ik ben geneigd de identificatie van Cappadocië als Caphtor te accepteren, aangezien dit de vertaling van Caphtor is in de Septuagint[675]
en in Targum Onkelos. Dit is niet ver van waar de Assyrische verslagen en de Griekse schrijver Herodotus de Seirieten (Zikirtu genoemd in de Assyrische verslagen en Sagartiërs door Herodotus) plaatsen. Het is ook waar het Taurusgebergte ligt, de naam Taurus is een variant van Etser, de zoon van Seir - vandaar de naam van de Horieten die ooit in het Taurusgebergte woonden.
woonde daar.

Kaart met de ligging van Cappadocië en het Taurusgebergte dat genoemd is naar Etser zoon van Seir. Kaart met dank aan Caliniuc uit Putzger & Westermann atlassen (Atlas zur Weltgeschichte, Stier, H.E., dir. 1985) - Eigen werk, CC BY-SA 4.0, https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=58363914.

Net als de Filistijnen waren de Horieten (Cariërs/Kureten) zwarte

---

671 Gen. 10:5.
672 Zoals in Esth. 10:1, Jes. 11:1 & Jes. 24:15.
673 Deut. 2:23.
674 Gen. 36:20.
675 Deut. 2:23.

Hamitische mensen die werden onderworpen door Edom, die hen verving:

> "Maar de kinderen van Esau volgden hen op, toen zij hen van voor hun aangezicht verdelgd hadden en in hun plaats woonden",[676]

> "en zij volgden hen op en woonden in hun plaats tot op deze dag".[677]

Deze Seirieten stonden ook bekend als Horieten, mogelijk omdat ze afstamden van Hori zoon van Lotan zoon van Seir.[678] Door in het land Filistië te wonen, werden deze Horieten daarom als Filistijnen beschouwd. Daarentegen ***waren*** de Pelethieten פְּלֵתִי)), die altijd geassocieerd werden met deze Cherethieten, Filistijnen. Rekening houdend met het feit dat de ת *tav* vaak als *sh* wordt uitgesproken door Asjkenazische Joden, kan de naam Pelethi daarom worden uitgesproken als Peleshi of Faleshi, wat fonetisch equivalent is aan het Arabische فلسطينيون *Filastinium* voor Palestijnen of فلسطين *Filastin* voor Palestina. De naam Pelethi פְּלֵתִי)AV Pelethite) is daarom duidelijk een variant van פְּלִשְׁתִּי Philistine. Net zoals de Cherethieten (die Horieten waren) Filistijnen ***werden***, zo zijn ook de hedendaagse Palestijnen niet de Bijbelse Filistijnen, maar Ammon, Moab en Edom. Dit wordt treffend aangetoond in mijn artikel getiteld *Trots van Moab*.[679]

Zoals eerder vermeld, stonden deze Cariërs/Cureten ook bekend als Corybantes. Maar waar komt deze naam Corybantes vandaan? Het is misschien een verrassing om te horen dat deze naam een metathese is van Caphtor.

De verwisseling van de *p* en *de b* in oude teksten is goed bewezen: Hammurabi [koning van Babylon] wordt ook Hammurapi genoemd,[680] en de stad Burukuzzi[681] in de Assyrische teksten wordt ook Purukuzzi genoemd.[682] De verwisseling van de *p* en *de b* komt ook veel voor in de zogenaamde 'Hettitische' teksten waar, als een goed voorbeeld, de naam van een van de koningen van Hatti zonder onderscheid verschijnt als Suppiluliuma, Subbiluliuma of Shuppiliuma.[683] Hoewel getranslitereerd uit het Hebreeuws als Caphtor, is de gebruikte Hebreeuwse letter een פ *pay* die een *p* of een *ph* kan worden, afhankelijk van hoe de vertaler besluit de letter te translitereren. Het Hebreeuwse woord כַּפְתֹּר
Caphtor kan daarom worden getranslitereerd als Captor of Cabtor. Als we de *or* naar de tweede positie verplaatsen in een procedure die bekend staat als een metathese, komen we uit op Corypat of Corybat. Met de toevoeging van de letter *n*, een bekende Keltische en Griekse praktijk, en het gebruikelijke Griekse *-es* achtervoegsel, komen we uit op Corybantes!

We kunnen daarom concluderen dat de Caphtorim het volk is dat Curetes, Cariërs, Corybantes, Lares, Horites en Seirites wordt genoemd en dat dit volk oorspronkelijk in het Taurusgebergte woonde in de regio die bekend werd als Cappadocië. Israël en Juda gebruikten deze mensen om recht en orde te handhaven.

Plinius vermeldt ook een stam Cariërs die ooit aan de monding van de rivier de Don (Tanais)[684] woonde, waar deze uitmondt in de Zee van Azov.

Er was ook een grote nederzetting van Curetes in Aetolia in Zuid-Griekenland:

---

676 Deut. 2:12.

677 Deut. 2:22.

678 Gen. 36:22.

679 De Falasha's van Ethiopië stammen af van de Bijbelse Filistijnen.

680 *Archéologie Mésopotamienne* p.374, André Parrot, Parijs 1945.

681 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.50, §.143, p.52, §.149, p.57, §.164 & p.60, §.171.

682 *Ibid.* Vol. 1, p.74, §.221 & p.77, §.226.

683 Zie *The Hittites People of a Thousand Gods*, p.73, Johannes Lehmann, William Collins & Son 1977.

684 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.7 (20). (vi.7 ook in de vertaling van John Bostock.)

> "De oorspronkelijke bewoners van Aetolia zouden Curetes zijn geweest, die volgens sommige verslagen uit Euboea kwamen. Ze bewoonden de vlakten tussen de [rivier] Achelous en de Evenus, en het land kreeg daarom de naam Curetis."[685]

Deze Curetes werden daarheen gebracht door Israëlieten. Zoals aangetoond in *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* (zie hoofdstuk Boeotië), is de naam Achelous, inclusief de verschillende alternatieve vormen (Oeoclus, Achilles etc), een transliteratie van de naam Yigal, wat de naam is van een stam van Issachar.

William Smith informeert ons ook:

> "10. CURIUM (Κούριον), berg tussen Pleuron en het meer van Trichonis, vanwaar de Curetes hun naam zouden hebben ."[686]

Merk op dat Trichonis een andere variant is van Turk/Tracheia.

In de tijd van Amaziah, koning van Juda, wordt van sommige van deze Seirieten opgetekend dat zij zich in de Vallei van Zout (d.w.z. de regio van de Dode Zee) vestigden,[687] deze zelfde Seirieten worden Edomieten genoemd in het Boek Koningen.[688] Dit betekent dat de Seiritische expansie uitgebreid was. Wat we steeds weer ontdekken is dat we een verward beeld van de geschiedenis hebben gekregen van de Grieken, een beeld dat nog verder vertroebeld is door archeologen.

Arabië de Gezegende

We zullen, wat een kleine omweg lijkt van het huidige onderwerp, het land bespreken dat bekend staat als Arabia de Gezegende, omdat er veel tegenstrijdige details zijn over de locatie van dit land.

De meeste Griekse schrijvers noemden Saoedi-Arabië, Eudaimonia (εὐδαιμονία) waarvan de betekenis duidelijk verzonnen is. Etymologisch gezien bestaat het uit het woord '*eu*' ('goed' of 'welzijn') en '*daimōn*' ('geest' of 'kleine godheid', bij uitbreiding gebruikt om iemands lot of fortuin te bedoelen). Hoewel de term geluk in de volksmond verwijst naar een gemoedstoestand, gerelateerd aan vreugde of plezier, heeft *eudaimonia* zelden een dergelijke connotatie en wordt het minder subjectieve 'menselijke bloei' vaak geprefereerd als vertaling.

> "Er is ook het probleem van de vertaling van de Griekse term naar het Engels, naast het probleem van de interpretatie van hoe Aristoteles het gebruikte. Er is misschien geen perfecte vertaling van het woord in het Engels, maar bij gebrek aan een geschiktere term is eudemonia hier toegepast om geluk te betekenen, hoewel sommige vertalers de voorkeur geven aan de woorden 'human flourishing', 'well-being', 'welfare', 'prosperity', 'doing well' of 'success'."[689]

Arabia Eudaimonia wordt in de werken van Diodorus en Strabo in het Engels meestal vertaald als Arabia Felix, dit is een Latijnse uitdrukking die 'Arabia de Gezegende' betekent, hoewel Felix ook Gelukkig of Fortuinlijk kan betekenen.[690] In feite duidt het op vervulling of tevredenheid. Josephus

---

685 *A Dictionary of Greek and Roman Geography* Vol. 1, item onder Aetolia op p.64, William Smith, Londen 1873.

686 *Ibid.*

687 2 Kron. 25:11.

688 2 Koningen 14:7.

689 *The Meaning of Eudemonia in Aristotle's Ethics*, p.66, Dr. Patrick Ouma Nyabul1 en Dr. Joseph Wanyama Situma in International Journal of Philosophy and Theology, September 2014, Vol. 2, No. 3, pp. 65-74.

690 Arabia Felix in *Pantologia: A new cabinet cyclopaedia, comprehending a complete series of essays, treatises, and systems, alphabetically arranged; with a general dictionary of arts, sciences, and words*, Vol. 1, John Mason Good, Olinthus Gregory and Newton Bosworth, London 1819. Zie ook http://www.livius.org/ap-ark/arabia/arabia.html en http://www.jstor.org/discover/Where_and_What_Was_Arabia_Felix?.

beschrijft het ***Beloofde Land*** (d.w.z. het Land Israël) op dezelfde manier als *eudaimonia*, in het Engels vertaald als "a Happy Country" door Whiston[691] en "favoured land" door Thackeray.[692] Deze benaming is identiek aan die in de Bijbel, die het Beloofde Land beschrijft als een "land dat vloeit van melk en honing".[693] De betekenis van elke benaming is fundamenteel hetzelfde. Maar als dit land van overvloed in Saoedi-Arabië lag, als Saoedi-Arabië het land van tevredenheid was, waarom leidde Jozua de Israëlieten dan naar het land Israël? Waarom zou het dan 'Arabië de Gezegende' genoemd zijn? Het klopt gewoon niet! Het grootste deel van Arabië, vooral in het noorden en oosten, is tegenwoordig voornamelijk woestijn en het lijkt erop dat dit vroeger ook zo was.[694] De enige echt vruchtbare delen van het land waren de zuidelijke berggebieden van wat tegenwoordig bekend staat als Saoedi-Arabië.

Hierbij moet worden opgemerkt dat de Romeinen de Grieken volgden in hun beschrijving van Saoedi-Arabië als 'Arabië de Gezegende'. Ook moet worden opgemerkt dat Eudaimonia een opvallende gelijkenis vertoont met de naam Idumea - vandaar Edom! Ik zou willen suggereren dat de Grieken ofwel een woordspeling maakten, of dat ze, ergens onderweg, verkeerd geïnterpreteerd hebben wat een eerdere schrijver gezegd of opgetekend kan hebben. Bij mijn weten heeft Herodotus, die wordt beschouwd als de 'vader van de geschiedenis', het woord Eudaimonia nooit gebruikt. Het lijkt mij een later gebruik dat dateert uit de tweede tempelperiode toen het zuiden bekend stond onder de naam Idumea.

Josephus schrijft dat "Idumea aan ons land grenst en dicht bij Gaza ligt",[695] wat het ten zuiden van Judea plaatst, maar de Bijbel spreekt historisch over het Land van Edom (d.w.z. Idumea) dat de regio's rond de Golf van Akaba omvat. Vergeet niet dat in de tijd van Josephus het land Judea zich niet zo ver zuidwaarts uitstrekte als voor de ballingschap. (Bedenk ook dat we hebben aangetoond dat het Zagrosgebergte de Bijbelse berg Seir is).

Zoals Strabo schrijft:

> "De westelijke uiteinden van Judæa in de richting van Casius worden bezet door Idumæers, en door het meer [Sirbonis]. De Idumeeërs zijn Nabateeërs. Toen zij door opruiing uit hun land verdreven werden, gingen zij over naar de Joden en namen hun gebruiken over."[696]

Deze oversteek van Edomieten en Nabateeërs vanuit het land dat nu bekend staat als de Jordaan naar het zuiden van Judea, waarover Strabo spreekt, lijkt van relatief late datum te zijn. De Bijbel vertelt ons echter dat er sinds de tijd van Mozes Edomieten en Ismaëlieten aan de zuidelijke grens van Judea woonden en dit is al besproken in het gedeelte *De woestijn van Shur, ook bekend als Etham*, van dit werk. Deze opmerking van Strabo moet daarom puur worden gezien in de context van die ene gebeurtenis die hij beschrijft. Hij was zich er duidelijk niet van bewust dat er voor die tijd al andere Edomieten en Nabateeërs in deze gebieden woonden.

Net als de meeste klassieke schrijvers volgt Strabo in zijn beschrijving van Arabië het werk van de eerdere schrijvers Eratosthenes (ca. 276-195/4 v. Chr.) en Nearchus (ca. 360-300 v. Chr.). Helaas is de *Geografie* van Eratosthenes niet bewaard gebleven, maar de *Periplus* van Nearchus

---

691 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* iii.xiv.1. In het Grieks staat εὐδαίμονος (eudaimonos - einde van 4e regel naar beneden).

692 Josephus, *Antiquities of the Jews* Vol. 4 iii.300, H. St J. Thackeray, Loeb Classical Library, Harvard University Press 1961.

693 Exodus 3:8.

694 "Arabië is over het algemeen een moeilijk land voor een buitenlands leger om campagne te voeren, omdat het deels woestijn is en deels zonder water en met tussenpozen bevoorraad met verborgen bronnen die alleen de inboorlingen kennen." (Diodorus, Bibliotheek ii.i.6). (Diodorus, *Bibliotheek* ii.i.6.). Plinius vertelt ons ook dat het gebied tussen Petra en Charax (aan de Perzische Golf) een woestijn is. (Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (145)).

695 Josephus, *Tegen Apion* 2.10.

696 Strabo, *Aardrijkskunde* xvi.ii.34.

heeft nooit verwezen naar een land met de naam Eudaimonia Arabia, maar in zijn beschrijving van Arabië verwijst hij wel naar een ***dorp*** (Grieks κώμη) met de naam *Eudaimon Arabia* (εὐδαίμων ᾿Αραβία)[697] dat hij plaatst aan de Golf van Aden waar nu de moderne stadshaven van Aden ligt. Het wierook producerende land plaatst hij ongeveer tweehonderd mijl ten noorden hiervan, de wierook zelf wordt verkregen uit de bossen in de bergen verder landinwaarts.

Kleine delen van het bos in Saoedi-Arabië bestaan vandaag de dag nog steeds. Ze bevinden zich voornamelijk op de toppen van het zuidwestelijke Asir-gebergte in Saoedi-Arabië. Er is op dit moment heel weinig bekend over deze bossen, maar naar verluidt leven er nog steeds een aantal wilde dieren, waaronder de nu zeldzame Arabische luipaard. De wierookbomen, als ze nog bestaan, zijn niet gerapporteerd. Het is goed mogelijk dat ze al eeuwen geleden zijn drooggemalen.

Diodorus informeert ons:

> "Dat deel van Arabië dat grenst aan het waterloze en woestijnachtige land [d.w.z. het woestijngebied tussen het Land van Idumea en de Indische Oceaan, dat toebehoorde aan Ammon en Moab] is zo verschillend [van dat woestijngebied] ... dat het, zowel vanwege de veelheid aan vruchten die er groeien als vanwege zijn andere goede dingen, Arabia Felix wordt genoemd. Want het [zoete] riet en de biezen [of gembergras] en al wat kruidig geurt, worden in grote overvloed voortgebracht, evenals, in het algemeen gesproken, elke soort geurige substantie die van bladeren afkomstig is, en het land onderscheidt zich in zijn verschillende delen door de gevarieerde geuren van de gommen die eruit druipen; want mirre en die wierook die de goden het dierbaarst is en die over de hele bewoonde wereld wordt geëxporteerd, worden in de verste delen van dit land voortgebracht. En kostos en kassia en kaneel en alle andere planten van deze aard groeien daar in velden en struwelen van zo'n diepte dat wat alle andere volkeren spaarzaam op de altaren van de goden plaatsen door hen [de bewoners van het land] feitelijk gebruikt wordt als brandstof onder hun potten."[698]

Het Griekse woord dat Diodorus hier gebruikt, en dat vertaald is als Arabia Felix, is opnieuw "Eudaimonia Arabian" (Εὐδαίμονία).

Over dit land van Eudaimonia vertelt Diodorus ons dat "in hele binnenland dichte bossen zijn, waarin grote bomen staan die wierook en mirre geven, evenals palmen en riet, kaneelbomen en elke andere soort die een zoete geur zoals deze".[699] Herodotus zegt alleen dat dit woud zich in het zuiden van Arabië bevond, dat "het meest zuidelijk bewoonde land" is, en vertelt ons dat de Arabieren handel dreven met de Feniciërs die hen van storax voorzagen en die ze ook naar Hellas in Griekenland vervoerden.[700] Zoals reeds vermeld, werd dit gedaan met de hulp van de Agraei en Laeaeërs.

In de tijd van Strabo werd een van de Fenicische stammen die betrokken was bij het vervoer van deze specerijen Gerrhæi genoemd.[701] De stad Gerrha aan de Perzische Golf werd genoemd naar deze stam die duidelijk hun naam ontleenden aan de familie van Gera [גֵּרָא] zoon van Bela, zoon van Benjamin.[702] Strabo vertelt ons dat de stad toebehoorde aan "Chaldæan exiles [i.e. Jews] from Babylon" en dat "de kooplieden van Gerrha over het algemeen de Arabische koopwaar en aromaten over land vervoeren; maar

---

697 *The Voyage of Nearchus and the Periplus of the Erythrean Sea*, p.87, William Vincent, Oxford 1809.

698 Diodorus, *Bibliotheek* ii.49.1-3.

699 Diodorus, *Bibliotheek* iii.46.2-3.

700 Herodotus, *Historiën* iii.107.

701 Strabo, *Geografie* xvi.iv.4. Bovendien: "Door de handel [in deze aromaten] zijn zowel de Sabæanen als de Gerrhæi de rijkste geworden van alle stammen." Strabo, *Geografie* xvi.iv.19.

702 Gen. 46:21 & 1 Chron. 8:3.

Aristobulus zegt daarentegen dat zij vaak op vlotten Babylonië binnenreizen en dan met hun ladingen de Eufraat opvaren naar Thapsacus, maar ze daarna over land naar alle delen van het land vervoeren".[703] De Gerrhæi, de Joden en de Feniciërs waren allemaal kooplieden. Ze waren allemaal aan elkaar verwant.

Ons wordt verteld dat "Cattabania wierook produceert"[704] en dat "hun koninklijke zetel Tamna heet".[705] Tamna is een variant van de spelling van ofwel [hertogin] Timnah of [hertog] Teman. De grootste van de Arabische stammen die betrokken waren bij de productie van wierook was een volk dat Sabæi heette.[706] De Sabaeërs worden gewoonlijk geïdentificeerd als zonen van Sheba, zoon van Yokshan (AV Jokshan).[707] In het Grieks is het gebruikte woord Σαβαῖοι *Sabaioi* of Σαβαίων *Sabaion*, waarbij het laatste suggereert dat het correcter geassocieerd moet worden met het Hebreeuwse woord Tsibeon (AV Zibeon). Dit lijkt te worden bevestigd door Plinius die, verwijzend naar de Cattabanes, ***Sabaeans*** en Chatramotitae, hen respectievelijk "Cattabanes, ***Esbonitae*** en Scenitae" noemde.[708] Opgemerkt moet worden dat Josephus hertog Tsibeon, Esebeon noemde,[709] wat betekent dat de Sabeans waarschijnlijk correcter Edomieten waren die naar hertog Tsibeon werden genoemd. Ik zal zo meteen aantonen dat de naam Scenitae ook betrekking heeft op Edomieten, wat betekent dat de Chatramotitae ook een Edomitische stam waren. Als we ons kunnen herinneren, gaf de mythische koning Erythras zijn naam aan de Erythraanse Zee, een naam die wordt vertaald als Rode Zee. Edom had dus een belangrijke aanwezigheid in deze regio. Dit is een sterke aanwijzing dat de naam Eudaimonia is afgeleid van de Hebreeuwse naam Edom, die in het Grieks Idumaea wordt geschreven.

Volgens Strabo, Herodotus en Diodorus werd dit bos in het zuiden van Saoedi-Arabië bevolkt door zeer giftige vliegende hagedissen van ongeveer een spanwijdte (7½ inch of 19 cm). Ze hadden een donkerrode huid, waren zeer giftig, of, zoals Dodorus het uitdrukte, "hun beten in het geheel ongeneeslijk", een bewering die door Strabo wordt onderschreven.[710] Ze leken op waterslangen (Grieks ὕδρων *udron*),[711] en in plaats van veren op hun vleugels, hadden ze vleugelachtige membranen waarvan de textuur leek op die van een vleermuis.[712] Dit identificeert hen duidelijk als vliegende hagedissen.

In tegenstelling tot Strabo en Diodorus, die beiden verklaren dat ze donkerrood van kleur waren, vertelt Herodotus ons dat deze wezens, die klein en van verschillende kleuren waren. Ze bewoonden de wierookbomen van dit woud in Saoedi-Arabië in grote aantallen.[713] Het Griekse woord ποικίλοι *poikiloi* dat Herodotus gebruikt, en dat op verschillende manieren wordt vertaald als 'gevlekt', 'veelkleurig' of 'van verschillende kleur', verwijst duidelijk naar het feit dat ze varieerden in kleur - niet dat ze veelkleurig of gevlekt waren. Slangen en reptielen variëren vaak in de kleur van hun huid en het is niet ongebruikelijk om sommige soorten te vinden tussen verschillende tinten rood, oranje, geel en zwart.

---

[703] Strabo, *Geografie* xvi.iii.3. "Heeren (Comment. Gotting. 1793. Vol. xi. pp. 66, 67) veronderstelt dat deze stad door de Chaldæanen uitsluitend werd gesticht om als depôt te dienen voor de doorvoer van goederen naar Babylon, aangezien de handel lange tijd in handen van de Phœniciërs was geweest." *De geografie van Strabo*, Vol. 3, fn. 6 op p.186, Hans Claude Hamilton en William Falconer, Henry G. Bohn, Londen 1857.

[704] Strabo, *Aardrijkskunde* xvi.iv.4.

[705] Strabo, *Aardrijkskunde* xvi.iv.2.

[706] Strabo, *Geografie* xvi.iv.19.

[707] Gen. 25:3 & 1 Chron. 1:32.

[708] Plinius, *Natuurlijke historie* v.12 (65). (Nadruk van mij.)

[709] Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.xviii.4.

[710] Diodorus, *Bibliotheek* iii.xlvii.2 en Strabo, *Aardrijkskunde* xvi.iv.19.

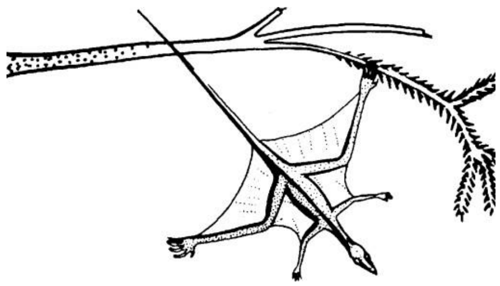
[711] Herodotus, *Historiën* ii.76.

[712] *Ibid.*

[713] Herodotus, *Historiën* iii.107.

Elk voorjaar migreerden deze wezens in grote aantallen van Arabië naar Egypte, waar ze vaak werden aangetroffen en verslonden door de zwarte ibis.[714] Deze vogel zou volgens Josephus door Mozes, toen hij generaal van het Egyptische leger was, zijn gebruikt als bescherming tegen de vele slangen "waarvan sommige ongezien uit de grond opstijgen en ook in de lucht vliegen".[715] Deze slangen waren de "vurige vliegende slangen" שָׂרָף מְעוֹפֵף(*saraf me-ofef*) die in het boek Jesaja genoemd worden.[716] Ik heb ook aangetoond dat zij de vurige slangen (שְׂרָפִים נְחָשִׁים*nachasjiem serafim*) zijn die in het boek
Numeri,[717] Israël kampeerde in die tijd in Punon.[718]

Strabo vertelt ons dat deze wezens "van een donkerrode kleur waren, een spanwijdte in lengte, die zo hoog opveren als het middel van een man, en waarvan de beet ongeneeslijk is",[719] wat suggereert dat ze konden zweven maar niet echt vliegen. Hij gebruikt het woord ὄφεις *ofeis*, een woord dat gewoonlijk wordt vertaald met 'slang', maar als we beschrijvingen van verschillende schrijvers met elkaar vergelijken
is het duidelijk dat ze geen slangen beschreven. Ze beschrijven een schepsel dat lijkt op "een Sharovipteryx, een vliegende hagedis die vermoedelijk zo'n 225 miljoen jaar geleden leefde." Tot nu toe is er slechts één exemplaar van dit wezen gevonden, en wel in Kirgizië in Centraal-Azië. Het exemplaar was zwaar beschadigd,
Er zijn dus verschillende interpretaties over hoe ze er echt uitgezien kunnen hebben.

De Sharovipteryx - een "vliegende slang". Hij leek op een waterslang en had vleugelmembranen die leken op die van een vleermuis.

Deze vliegende hagedissen zijn duidelijk de wezens die Plinius de Jaculus noemde:

> "De jaculus schiet uit de takken van bomen; en het is niet alleen aan onze voeten dat de slang formidabel is, want deze vliegen zelfs door de lucht, net alsof ze uit een motor worden geslingerd."[720]

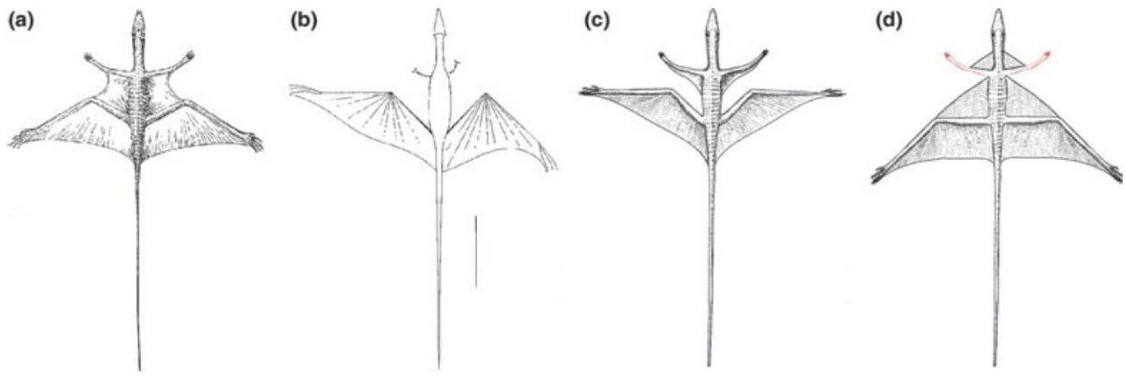

Fig. 2 Alternative reconstructions of the flight surface in *Sharovipteryx mirabilis* (a), Sharov (1971) (b), Gans *et al.* (1987) (c), Wellnhofer (1991) (d), our reconstruction of *S. mirabilis* flight surface (PIN 2584/8). Scale bar is 20 mm.

---

714 Herodotus, *Historiën* ii.75.

715 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* ii.x.2.

716 Jes. 30:6.

717 Num. 21:6.

718 Vergelijk Num. 21:10 met Num. 33:43-4.

719 Strabo, *Geografie* xvi.iv.19.

720 Plinius, *Natuurlijke historie* viii.35 - geciteerd uit de vertaling van John Bostock. Harry Rackham noemde het in zijn vertaling een speerslang en zei dat ze "vliegen als een raket uit een katapult".

Met 'motor' bedoelt Plinius een katapult zoals een trebuchet. Harry Rackham noemt deze wezens in zijn vertaling speerslangen en gebruikt eigenlijk het woord katapult. Merk op dat Plinius ook stelt dat ze van de grond opsprongen en door de lucht vlogen.

Ze waren in theorie klein genoeg om dwars door iemands hoofd te gaan. Zoals Lucan (M. Annaeus Lucanus) schrijft:

"Zie! Een woeste slang, door Afrika *iaculus* genoemd, richtte en wierp zich op Paulus vanuit een dorre boom ver weg; hij doorboorde het hoofd en ging door de slapen, maar ontsnapte. Gif speelde hier geen rol: de dood, gelijktijdig met de wond, rukte hem weg. De mensen ontdekten toen hoe langzaam de kogel uit de mitella vloog en hoe traag de pijl van de Scythen door de lucht suisde."[721] (*De Burgeroorlog (Pharsalia)* ix.822 - vertaling van J. D. Duff, Loeb Classical Library.)

Stymphalian vogel - een van de drie afgebeeld op de metopen van de tempel van Zeus in Olympia.

Dit is duidelijk schromelijk overdreven, maar laat zien dat we het hebben over een klein reptiel dat met grote snelheid door de lucht kon reizen.

Aelianus vertelt ons dat deze slangen, die hij speerslangen noemt (Grieks ἀκοντίαν *Acontianus*) "amfibisch waren en veel tijd op het droge doorbrachten".[722] Plinius, die het schepsel echter een jaculus noemt, zegt dat ze "door rivieren werden versperd".[723] Door wat Herodotus ons vertelt te vergelijken met wat de Bijbel zegt, lijkt het erop dat deze slangen naar Egypte migreerden via het zuiden van Judea rond de noordelijke punt van de Golf van Akaba. Er is geen reden om aan te nemen dat ze over de Golf zwommen.

Pausanias beschreef ook de ibissen waarvan Herodotus zegt dat ze zich voedden met de vliegende hagedissen, hoewel hij ze Stymphalidai (Στυμφαλίδας) noemde.
bekend als Stymphalian vogels. In tegenstelling tot Josephus die zegt dat ze relatief tam waren, beschreef Pausanias ze als agressief:

Mozaïek ontdekt in Liria, Valencia, Spanje met Herakles die Stymphalische vogels afschiet. (Archeologisch Museum Madrid.)

"Er is een verhaal in omloop over het water van de Stymphalus, dat er ooit mensetende vogels broedden, die Herakles zou hebben neergeschoten. Peisander van Camira zegt echter dat Herakles de vogels niet doodde, maar ze verdreef met het geluid van ratels. In de Arabische woestijn leven onder andere wilde dieren vogels die Stymphalian worden genoemd en die net zo woest zijn tegen mensen als leeuwen of luipaarden. Deze vliegen tegen degenen die op hen komen jagen en verwonden en doden hen met hun snavels. Alle harnassen van brons of ijzer die mannen dragen worden doorboord door de

vogels; maar als zij een kleed van dik kurk weven, blijven de snavels van de Stymphalian vogels in het kurkkleed hangen, net zoals de vleugels van kleine vogels in vogelkalk blijven hangen. Deze vogels zijn zo groot als een kraanvogel en lijken op de ibis, maar

[721] Lucan, *De burgeroorlog (Pharsalia)* ix.822-7 - vertaling van James D. Duff, Loeb Classical Library, Londen en Cambridge, Massachusetts, 1962.
[722] Aelianus, *Charcateristics of Animals* viii.13.
[723] Plinius, *Natuurlijke historie* viii.35 (86).

hun snavels zijn krachtiger en niet krom zoals die van de ibis.

"Of de moderne Arabische vogels met dezelfde naam als de oude Arcadische vogels ook van hetzelfde ras zijn, weet ik niet. Maar als er van oudsher Stymphalische vogels zijn geweest, net zoals er haviken en arenden zijn geweest, dan zou ik deze vogels van Arabische oorsprong moeten noemen, en een deel van hen zou bij een bepaalde gelegenheid naar Arcadië kunnen zijn gevlogen en Stymphalus kunnen hebben bereikt. Oorspronkelijk zouden ze door de Arabieren niet Stymphalus worden genoemd, maar een andere naam. Maar de roem van Herakles en de superioriteit van de Griek boven de buitenlander heeft ertoe geleid dat de vogels van de Arabische woestijn zelfs in de moderne tijd Stymphalian worden genoemd." [724]

Deze vogels en vliegende hagedissen, die vandaag de dag allemaal uitgestorven zijn, kwamen duidelijk nog voor de eerste eeuw na Christus, maar paleontologen lijken hun ondergang te willen verwijzen naar een duister en obscuur verleden. De meeste paleontologen willen ons doen geloven dat vliegende hagedissen zo'n 125 tot 225 miljoen jaar geleden uitstierven.

Spartanen & Lacedaemoniërs

De Grieken gebruikten de namen Spartaans en Lacedaemonisch door elkaar. Het waren echter twee verschillende volkeren. De Spartanen waren Edomieten terwijl de Lacedaemoniërs Israëlieten waren.

Volgens de Griekse legenden doodde Cadmus de draak die een bron bewaakte die heilig was voor Ares,[725] hoewel Ovidius[726] zegt dat de draak, en niet de bron, heilig was voor Ares. Op advies van Athena zou Cadmus de tanden van de draak in de "grond" hebben gezaaid en:

"Toen ze gezaaid waren, rezen er uit de grond gewapende mannen op die ze Sparti noemden. Zij doodden elkaar, sommigen in een toevallige vechtpartij en anderen in onwetendheid. Maar Pherecydes zegt dat toen Cadmus gewapende mannen uit de grond zag oprijzen, hij stenen naar hen gooide, en zij, in de veronderstelling dat ze door elkaar bekogeld werden, slaags raakten. Vijf van hen overleefden het echter, Echion, Udaeus, Chthonius, Hyperenor en Pelorus. Maar Cadmus diende Ares, als boetedoening voor de slachting, voor een eeuwig jaar; en het jaar was toen gelijk aan acht jaar volgens onze telling. Na zijn dienstbaarheid verkreeg Athena voor hem het koninkrijk en Zeus gaf hem tot vrouw Harmonia, dochter van Aphrodite en Ares."[727]

We moeten in gedachten houden toen Cadmus de drakentanden in de grond 'plantte', hij ze in de Adamah (אֲדָמָה) plantte. Zoals reeds vermeld, vermeldt Herodotus dat de oorspronkelijke Griekse taal Fenicisch (d.w.z. Hebreeuws) was, maar "naarmate de tijd , ***werden de klank en de vorm van de letters veranderd***".[728] Met andere woorden, in plaats van de drakentanden in de grond te planten, zal Cadmus ze in EDOM (אֱדוֹם) geplant hebben. De Spartoi, of Spartanen, waren een eliteleger dat Cadmus vormde en trainde. Ze werden door de Feniciërs gebruikt om orde en gezag te handhaven. Herodotus vertelt ons over een zekere Theras, een regent van Sparta op een later tijdstip, die een Cadmees van geboorte was,[729] wat aantoont dat de Spartanen gedurende een aantal generaties door de Feniciërs werden getraind en gecontroleerd. Het helpt ons ook om de cryptische opmerking te begrijpen dat Cadmus de drakentanden in de grond 'plantte', waaruit de Spartanen werden 'gevormd'. Zowel in het Oud-Engels als in het Grieks betekende het woord 'gevormd' (Grieks

724 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* viii.xxii.4-6.
725 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ix.x.5.
726 Ovidius, *Metamorfosen* 563 Cadmus en Harmonia.
727 Apollodorus, *Bibliotheek* iii.iv.1-2.
728 Herodotus, *Historiën* v.58.
729 Herodotus, *Historiën* iv.147.

μορφώνω *morfono*) ook 'getraind' of 'opgeleid'.[730] Als de apostel Paulus het in zijn brief aan de Galaten heeft over Christus die 'in u gevormd wordt' (μορφωθῇ),[731] heeft hij het over mensen die 'opgeleid' worden in Christus.

De 'draak' waarover wordt gesproken was ongetwijfeld de stam van Lotan die afstamde van hertog Lotan, zoon van Seir,[732] die onder naam Latini vanuit Rome ging regeren. Lotan is het zevenkoppige beest uit de Ugaritische mythen,[733] welk beest geassocieerd wordt met de Bijbelse Leviathan, die op zijn beurt verbonden is met Rome.[734] Op dezelfde manier moet Athena, "dochter van Zeus", voor het schenken van het koninkrijk aan Cadmus,[735] zelf verbonden zijn geweest met de draak. Athena moet geïdentificeerd worden met de Atheners die zich in Griekenland vestigden en met de Thyniërs van Thracië en de Bithyniërs van Anatolië. De Grieken verwijzen naar zowel een Pallas Athena als een Trojaanse Athena.[736] De Pallas Athena is de Athena van Griekenland terwijl de Trojaanse Athena duidelijk verwijst naar de Anatolische tak van de familie die bekend staat als Thyniërs en/of Bithyniërs.

Apollodorus informeert ons:

> "Prometheus of, zoals anderen zeggen, Hephaestus, sloeg het hoofd van Zeus met een bijl, en Athena, volledig gewapend, sprong op van de top van zijn hoofd naar de rivier Triton".[737]

De rivier Triton was de naam van de rivier die vroeger uitmondde in het meer van Copais in Boeotië in Griekenland. Dit verhaal over Athena die uit het hoofd van Zeus sprong wordt ook verteld door Hesiodus.[738] (De naam Prometheus wordt later in meer detail besproken).

Pausanias beschrijft ook een beeld dat hij op de Atheense Akropolis zag, waarop Athena staat afgebeeld die uit het hoofd van Zeus komt.[739] Dit zou geïnterpreteerd kunnen worden als dat de Atheners, die naar Athena genoemd zijn, afstamden van de hoofdstam van Zeus, dus afstammelingen van hertog Eliphaz, de eerstgeborene van Esau.[740] Dit zou dan kunnen verklaren waarom de Atheners de Tempel van Olympus Zeus in Athene bouwden.[741] Als alternatief zou het kunnen betekenen dat de Atheners uit ***het land*** van Zeus kwamen. Toen Israël gevangen werd genomen door de Assyrische koningen, vestigden zij zich in Armenië, welk land we hebben geïdentificeerd als het land van Edom. In feite suggereert het bewijs sterk dat de naam Athena correcter een variant is van Ethan, de eerstgeboren zoon van Zerach uit de stam van Juda. (Dit wordt tot op zekere hoogte uitgelegd in *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians*, maar wordt vollediger uitgelegd in *Ancient Irish History Reconsidered*). De schrijvers hebben deze Ethanieten duidelijk verward met de Edomieten over wie zij regeerden.

Wat de ware verklaring ook mag zijn, het moet opgemerkt worden dat zowel de Atheners als de Trojanen

---

[730] μορφώνω betekent "vormen, vormen, trainen, opvoeden, onderwijzen" - vermelding in *Collins Contemporary Greek Dictionary*, p.99, Harry T. Hionides, Londen en Glasgow, 1977. De auteur vergelijkt deze betekenis met een vergelijkbaar woord ἐκπαιδεύω, het woord dat door de klassieke Griekse schrijvers wordt gebruikt voor 'opvoeden' (d.w.z. παιδεύομεν *paideomen* in zijn verschillende vormen), welk woord ook meer 'opvoeden/opvoeden' betekent. Vorm betekent "trainen, ontwikkelen of vormen door instructie, discipline of voorbeeld" - item in *Collins Dictionary of the English Language* p.570, betekenis nr. 26, Patrick Harris, Londen & Glasgow, 1980.

[731] Gal. 4:19.

[732] Gen. 36:20 & 1 Chron. 1:38.

[733] http://en.wikipedia.org/wiki/Lotan.

[734] Zie de paragraaf Lotan en Leviathan.

[735] "Na zijn [Cadmus'] dienstbaarheid verkreeg Athena voor hem het koninkrijk." Apollodorus, *Bibliotheek* iii.iv.2.

[736] "je dan waar het heiligdom van de Trojaanse Athena is?" Euripides, *Hecuba* 1005-1010.

[737] Apollodorus, *Bibliotheek* i.iii.6.

[738] Hesiod, *Theogonie* regels 929j-929o.

[739] Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* i.xxiv.2.

[740] Gen. 36:4 & 10 & 1 Chron. 1:35-36.

[741] http://en.wikipedia.org/wiki/Temple_of_Olympian_Zeus,_Athens.

Beide zouden afstammen van dezelfde voorvader:

> "Anderen zeggen dat een zekere Teucer uit Attica kwam, die behoorde tot de Demus van Troes, die nu Xypeteon heet, maar dat er geen Teucri uit Kreta kwam. Zij voeren als bewijs voor de vermenging van Trojanen met Atheners aan dat een Ericthonius een stichter van beide volken was."[742]

De Trojanen zijn afstammelingen van Dardanus die identificeerbaar is als een familie genoemd naar Darda zoon van Zerach, terwijl de naam Erichthonius, de persoon die zoon van Dardanus werd genoemd,[743] een variant en metathesis is van de naam Zerach. Merk op dat Darda door Josephus Dardanus (Δάρδανος) werd genoemd.[744] Athene zou dan vernoemd zijn naar Ethan zoon van Zerach die door Josephus Athanos (Ἄθανος) werd genoemd.[745]

Ares, de 'heerser' van dat deel van Edom dat erop stond dat Cadmus bleef totdat het Spartaanse leger voldoende getraind was, was waarschijnlijk de persoon die Herodotus Car noemde en die in de Bijbel voorkomt als Hori, zoon van Lotan.[746] Hesiod was Ares een 'zoon' van Zeus (d.w.z. Esau) en Hera (d.w.z. Hori),[747] maar, nogmaals, 'Ares' was slechts een stamnaam. Als we ons kunnen herinneren, beweerde Diodorus dat de Kuretes ook afstamden van Zeus en Hera! Ares is een variant van de naam Hori, de stam waaruit de Horieten/Carianen/Kureten voortkwamen. Hyginus vertelt ons dat de Kuretes ook bekend stonden onder de alternatieve namen Corybantes en Lares.[748] De naam Lares is een fonetische variant van de naam Ares. Dit is op dezelfde manier dat Cadmus en Lacedaemon twee spellingsvarianten van dezelfde naam zijn. Daarom willen sommige schrijvers ons doen geloven dat Cadmus verantwoordelijk was voor het stichten van de stad Sparta en anderen Lacedaemon. Verder wordt de naam Ares soms vertaald als Mars.[749] Mars is weer een variant van Ares-Lares-Hera-Car. Ik stel voor dat we voor Lares l'Ares moeten lezen, wat "de Ares" betekent, terwijl we voor Mars m'Ares moeten lezen, wat Hebreeuws is voor "van Ares". Volgens Stephanus van Byzantium was Ares de vermeende vader van Mygdon, die op zijn beurt de vader was van Edonus, Odomantus en Biston.[750] Uit al deze stammen zijn Edomitische stammen ontstaan.[751] Zoals reeds vermeld is Mygdon een variant van Magdiel, een van de Edomitische hertogen.[752]

Ik heb aangetoond dat Ares, de Cariërs/Kureten en de Spartanen allemaal Horieten waren. Volgens Apollodorus waren er mensen die zeiden dat de draak een "nakomeling van Ares" was.[753] In werkelijkheid was het precies : Ares [Hori] was een nakomeling van de draak [d.w.z. Lotan].

De Spartanen ondergingen een rigoureuze training:

> "Toen mannelijke Spartanen op zevenjarige leeftijd aan hun militaire training begonnen, gingen ze *het Agoge* systeem in [vernoemd naar Agag/Ogyges?]. De *Agoge* was ontworpen om discipline en fysieke training.

---

742 Strabo, *Geografie* xiii.i.48.
743 Apollodorus, *Bibliotheek* iii.xii.1-2.
744 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* viii.43.
745 *Ibid.*
746 Gen. 36:22 & 1 Chron. 1:39.
747 Hesiod, *Theogonie* 920-925.
748 Hyginus, *Fabulae* 139.
749 Appianus, Koningsfragment 1. Het woord vertaald als Mars is Ἄρεως *Ares*. Zie ook Appian, *Punische oorlogen* Hoofdstuk 20 (geschreven Ἄρει) en Strabo, *Geografie* v.iv.2 (geschreven Ἄρεως - sla de bladzijde om voor de vertaling).
750 Aelius Herodianus *De Prosodia Catholica* p.37, 185 & Stephanus van Byzantium vermelding onder Βιστονια (Bistonia). In tegenspraak hiermee vertelt Apollodorus ons dat Diodemes, zoon van Ares, koning was van de Bistonen die "een zeer oorlogszuchtig Thracisch volk" waren. Apollodorus, *Bibliotheek* ii.v.8.
751 Zie de sectie *Edom in Macedonië en Thracië*.
752 Gen. 36:43.
753 Apollodorus, *Bibliotheek* iii.iv.1.

> en hardheid aan te moedigen om het belang van de Spartaanse staat te benadrukken."[754]

De *Agoge* was ook de naam van een Romeinse trainingsmethode, hoewel er merkbare verschillen waren tussen het Romeinse en het Spartaanse systeem.[755] Volgens de Grieken werd dit systeem in Edom (d.w.z. Sparta, Rome en Griekenland) geïntroduceerd door Cadmus. In *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs* toon ik aan dat Cadmus tot de stam van Nafthali behoorde. Meer specifiek behoorde hij tot de familie van Guni, de tweede zoon van Nafthali.

De Spartanen waren Edomieten. De Lacedaemoniërs waren echter Israëlieten. Josephus beschrijft de briefwisseling die plaatsvond tussen de koning van de Lacedaemoniërs en de hogepriester Onias in de tijd dat de Grieken over het Midden-Oosten heersten, met name in de tijd van Seleucus Soter:

> "Naar hem [d.w.z. Onias] stuurde Areus, koning van de Lacedemoniërs, een boodschap, met een epistel, waarvan de kopie hier volgt:-
>
> "Areus, koning van de Lacedemoniërs, groet Onias. Wij zijn een zeker geschrift tegengekomen, waarin we hebben ontdekt dat zowel de Joden als de Lacedemoniërs van één stam zijn, en afstammen van het geslacht van Abraham. Het is daarom niet meer dan rechtvaardig dat jullie, die onze broeders zijn, ons berichten sturen over wat jullie bezighoudt. Wij zullen hetzelfde doen en uw zorgen als de onze beschouwen en onze zorgen als gemeenschappelijk met de uwe. Demoteles, die u deze brief brengt, zal ons uw antwoord terugsturen. Deze brief is vierkant en het zegel is een ***adelaar*** met een ***draak*** in zijn klauwen."[756]

De adelaar staat voor de stam van Menashe. De draak stelt de Spartanen voor. Zoals gezegd waren de Spartanen Edomieten die door de Feniciërs waren getraind in oorlogvoering. Deze brief van Areus, koning van de Lacedaemoniërs, is geschreven in de tweede helft van de derde eeuw voor Christus, wat (volgens mijn berekening) ongeveer tweehonderd jaar na de tijd van Cadmus was.

We moeten niet vergeten dat de inwoners van Kreta nog eeuwen Kretenzers werden genoemd nadat de Cariërs/Kureten, die hun naam aan het eiland hadden gegeven, het eiland hadden verlaten. De moderne Egyptenaren zijn eveneens Cariërs - geen afstammelingen van de Bijbelse Egyptenaren, die zwart waren. De afstammelingen van Mitsraïm zijn vandaag de dag te vinden verspreid over Ethiopië, Afrika en nu over verschillende delen van de wereld waar ze als slaven naartoe werden vervoerd. Op dezelfde manier stammen de moderne Palestijnen af van Ammon, Moab en Edom - niet van de Bijbelse Filistijnen. De Grieken noemden de Filistijnen Ethiopiërs (d.w.z. zwartgezichten) en deze zijn tegenwoordig ook te herleiden tot de Falasha's van Ethiopië en andere zwarte mensen die samen met de Egyptenaren over de hele wereld zijn verspreid.

De Lacedaemoniërs die aan de Joodse hogepriester schreven waren Doriërs:

> "Vervolgens ging Croesus uitzoeken welke Griekse staat het machtigst was, zodat hij hen als bondgenoten kon krijgen. Als resultaat van zijn onderzoek ontdekte hij dat Lacedemon bevolkt werd door Doriërs terwijl Athene bevolkt werd door Ioniërs."[757]

Zoals gezegd kwamen de Doriërs uit Dor in het noorden van Israël. Ze waren beroemd om hun

---

[754] http://en.wikipedia.org/wiki/Sparta#Education.

[755] http://en.wikipedia.org/wiki/Agoge#Roman_Agoge.

[756] Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* xii.223 (cursivering van mij). xii.iv.10 in Whiston's vertaling (NB: Verkeerd genummerd op Perseus site.)

[757] Herodotus, *Historiën* i.56. Diodorus vertelt ons dat "de Phociërs ten strijde trokken tegen de Doriërs, die de oorspronkelijke stam zijn van de Lacedaemoniërs..." (*Bibliotheek* xi.79.4). Thucydides verwees ook naar "steden die behoorden tot de Doriërs van wie de Lacedaemoniërs afstammen". (*Geschiedenis van de Peloponnesische oorlog* i.107.)

Dorische zuilen en de uitvinder van de Dorische toonladder in de muziek.[758] De Ioniërs waren meer correct kolonisten uit Ionië in Anatolië. Ze waren een mengeling van Israëlieten en Edomieten.

De stad Dor behoorde toe aan het huis van Jozef:

> "en aan de grenzen van de kinderen van Manasse, Beth-Shean en zijn steden, Taanach en zijn steden, Megiddo en zijn steden, Dor en zijn steden. Daarin woonden de kinderen van Jozef, de zoon van Israël."[759]

In de tijd van koningen David en Salomo woonde het Huis van Jozef in Jeruzalem:

> "En te Jeruzalem woonden de kinderen van Juda, en de kinderen van Benjamin, en de kinderen van Efraïm en Manasse".[760]

De Doriërs lijken ook te hebben bijgedragen aan de bouw van Salomo's tempel en paleis. Josephus zal de oorspronkelijke tempel die door koning Salomo werd gebouwd niet hebben gezien. Deze tempel werd verwoest door Nebukadnessar, maar hij zegt wel dat het koninklijk paleis van Salomo, dat duidelijk nog overeind stond in zijn tijd, was gebouwd in de Korinthische (dorische) stijl:

> "Dit huis was een groot en merkwaardig gebouw, ondersteund door vele pilaren, dat Salomo bouwde om een menigte te bevatten om zaken te horen en kennis te nemen van rechtszaken. Het was groot genoeg om een grote massa mensen te bevatten, die samenkwamen om hun zaken te laten beslissen. Het was honderd el lang, vijftig breed, en dertig hoog, ondersteund door vierhoekige pilaren, die allemaal van cederhout waren; maar het dak was volgens de ***Korinthische*** orde, met openslaande deuren, en de aangrenzende pilaren van gelijke grootte, elk gecanneleerd met drie holtes; dit gebouw was tegelijkertijd stevig en zeer sierlijk."[761]

Het is dan ook geen verrassing dat Herodotus de Korinthiërs als Doriërs beschouwde.

> "De Lacedemoniërs leverden zestien schepen, de Korinthiërs hetzelfde aantal als ze in Artemisium hadden, de Sicyoniërs vijftien, de Epidauriërs tien, de Troezeniërs vijf en de Hermioneërs drie. De inwoners van al deze staten behalve Hermione zijn van Dorische en Macedonische afkomst..."[762]

De Lacedemoniërs, wiens brief aan Onias de hogepriester een zegel bevatte met een afbeelding van een adelaar met een draak in zijn klauwen, waren daarom van de stam van Jozef.

Josephus vergeleek ook de voeten van de tafel, waarop het toonbrood in de tempel werd gelegd, met "de voeten die de Doriërs op hun bedsteden zetten".[763] Wat Korinthische stijl wordt genoemd is in feite Dorisch-Israëlitisch. Plinius vertelt ons zelfs dat Korinthe oorspronkelijk Ephyra heette,[764] een verklaring die door andere schrijvers wordt bevestigd.[765] Deze naam Ephyra is een variant de Hebreeuwse naam Ephraim, waarbij de laatste letter *m* is weggelaten in de transliteratie. In het *Nieuwe Testament* komt Nafthali bijvoorbeeld op drie plaatsen voor als Nephthalim (Νεφθαλίμ), tweemaal als de naam van het land[766] en eenmaal als de naam van een van de twaalf stammen.[767] (Die

---

[758] http://en.wikipedia.org/wiki/Dorian_mode#Greek_Dorian_mode.

[759] 1 Chron. 7:29.

[760] 1 Chron. 9:3.

[761] Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* viii.v.2 (nadruk van mij).

[762] Herodotus, *Historiën* viii.43.

[763] Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* iii.vi.6.

[764] Plinius, *Natuurlijke historie* iv.4 (11). (iv.5 en geschreven als Ephyre in de vertaling van John Bostock.) Pausanias noemde Ephyra "dochter van Okeanus" *Beschrijving van Griekenland* ii.i.1. Strabo vermeldt ook een andere stad in Thesprotia in Griekenland die oorspronkelijk Ephyra heette: "Cichyrus, vroeger Ephyra, een stad van de Thesproti, en boven de golf bij Buthrotum, Phœnice" (d.w.z. Fenicië). *Geografie* vii.vii.5.

[765] Bijvoorbeeld Apollodorus, *Bibliotheek* i.ix.3 & ii.vii.6 en Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ii.i.1.

[766] Matt. 4:13 & 4:15.

[767] Openb. 7:6.

bekend is met Whiston's vertaling van Josephus zal weten dat Whiston ook de naam Naphtali als Nephthalim heeft getranslitereerd.([768])) Rehoboam's zoon en opvolger wordt ook Abiyam (AV Abijam) genoemd in het eerste boek van Koningen[769] maar Abiyah (AV Abijah) in het tweede boek van Kronieken.[770]

Terwijl Pausanias geloofde dat Ephyra een 'dochter' was van Okeanus,[771] wil Apollodorus ons doen geloven dat de stad Ephyra (Ἐφύραν *Ephyran*), nu bekend als Korinthe, werd gesticht door Sisyphus zoon van Aeolus,[772] waarbij Sisyphus een variant lijkt te zijn op de Hebreeuwse naam Josephus, die weer afkomstig is van het Hebreeuwse Yoseph (יוֹסֵף AV Joseph). Deze verwijzing naar Aeolus kan misschien beter begrepen worden als we ons realiseren dat de Aeolische bouwstijl uit Israël kwam. Zoals eerder vermeld, zijn er nu Aeolische zuilen gevonden in Megiddo, Samaria en in de Stad van David in Jeruzalem.[773]

Pausanias vertelt ons dat Nemesis ook een zoon was van Okeanus[774] waarbij Nemesis duidelijk een metathese is van Menashe en Okeanus is Yaakan zoon van Etser zoon van Seir.[775] In *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs* tonen we aan dat Okeanus de rivier de Eufraat is. Wanneer Hesiod ons vertelt dat Okeanus 3.000 'dochters' en evenveel 'zonen' had, [776] spreekt hij eigenlijk in allegorie. Deze 'zonen' en 'dochters' van Okeanus waren stammen die uit het gebied van de rivier de Eufraat kwamen. De naam Okeanus is afgeleid van de stam Bît-Iakin (wat "Huis van Iakan" betekent) die ooit aan die rivier woonde. Deze zonen van Iakin waren afstammelingen van Yakan (var Akan) zoon van Etser zoon van Seir.[777]

Nemesis was ook bekend onder de naam Rhamnusia:

> "Nemesis is een personificatie van de morele eerbied voor de wet, van de natuurlijke angst om een verwijtbare daad te begaan, en dus van het geweten, en om deze reden wordt ze genoemd samen met Αἰδώς [*Aidos*], d. w. z. Schaamte...
>
> "...Ze wordt vaak genoemd onder de achternamen Adrasteia en Rhamnusia of Rhamnusis, de laatste afgeleid van de stad Rhamnus in Attica, waar ze een beroemd heiligdom had."[778]

Rhamnusia is correcter een variatie van Rho-Menashe. De toevoeging van de letter *rho* aan het begin van de naam kan worden toegeschreven aan de Dorische gewoonte om deze letter "onnodig" aan woorden toe te voegen.[779] Adrasteia (var. Adrastia) was naar verluidt een van de 'nimfen' die verantwoordelijk waren voor de veiligheid van de baby Zeus terwijl hij op Kreta verborgen was. De naam *nimf* is eigenlijk een slangwoord voor Naphtali. Dit is op dezelfde manier dat de afstammelingen van Juda Joden worden genoemd en Australiërs Aussies.

---

768 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.xix.7 (of i.305 in de Loeb Classical Library serie). Het Grieks is eigenlijk Νεφθάλεις *Nephthaleis*, terwijl Josephus in *Oudheden der Joden* v.i.24 (of v.91) het Griekse woord Νεφθαλίδος *Nephthalidos* heeft gebruikt.

769 1 Koningen 14:31.

770 2 Chron. 12:16.

771 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ii.i.1.

772 Apollodorus, *Bibliotheek* i.ix.3.

773 *Proto-Aeolic Column Points to King David's palace* door Eleanor Clarke gedateerd 21 juni 2020 op https://watchjerusalem.co.il/970-proto- aeolic-capital-points-to-king-davids-palace.

774 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* i.xxxiii.3.

775 Gen. 36:27 waar hij Akan wordt genoemd en 1 Kron. 1:42 waar hij Yaakan (Jaakan in de AV) wordt genoemd.

776 Hesiod, *Theogonie* 360-370.

777 Vergelijk Gen. 36:27 (Akan) met 1 Kron. 1:42 (Yakan - getranslitereerd als Jakan in de AV).

778 *A Dictionary of Greek and Roman Biography and Mythology*, item onder Nemesis, William Smith, Londen 1873.

779 Zie Strabo, *Geography* x.i.10 door H.C. Hamilton, Esq., W. Falconer, M.A., Ed. - met name fn. 41 (fn. 4 in de online versie) waarin staat dat het "een gewoonte van de Doriërs" was.

Herodotus, die de Ephyraeërs Gephyraeërs noemde, beschouwde hen als een Fenicische stam:

> "Deze Feniciërs die met Cadmus kwamen en van wie de Gephyraeërs een deel waren, brachten, naast vele andere soorten kennis, het alfabet mee naar Hellas, dat daarvoor, denk ik, onbekend was bij de Grieken."[780]

Opgemerkt moet worden dat Ptolemaeus een stad Gephyra (Γέφυρα) in het noorden van Israël plaatst.[781] gebrek aan een andere kandidaat zal deze stad ongetwijfeld de "stad genaamd Efraïm" zijn die genoemd wordt in het nieuwtestamentische boek Johannes,[782] en die ongetwijfeld genoemd zal zijn naar de Efraïmieten die daar ooit woonden. De Gephyraeërs waren Efraïmieten. Dit alles toont aan dat, terwijl de Spartanen op een gegeven moment werden geregeerd door het Huis van Menashe, de Korinthiërs op een gegeven moment werden geregeerd door het Huis van Efraïm en geeft een verdere verbinding tussen de Dorische heersers en de regio Dor in het noorden van Israël, waar zij vandaan kwamen.

Volgens een overlevering bewaard door Apollodorus, achtervolgde Asopus [d.w.z. de stam van Jozef] zijn 'dochter' Aegina [d.w.z. 'Kleine Seiriet'] die "door Zeus werd weggevoerd" naar Korinthe.[783] De Griekse schrijvers konden niet beslissen of Asopus een zoon was van Okeanus, Poseidon of Zeus.[784] Asopus' 'dochter' Ismene,[785] die blijkbaar alleen door Apollodorus wordt genoemd, zou mogelijk de stam van Shimon (AV Simeon) kunnen zijn, die de stam van Jozef zal zijn gevolgd naar Rome waar ze zich zouden ontpoppen als Samnieten. (Deze worden later kort besproken in het gedeelte over *Edom in Italië*, maar wordt uitgebreider behandeld in *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs*).

De regio Lacedaemonia in Griekenland was nauw verwant aan Messenia, de Messeniërs zouden rond 222 v. Chr. de controle over Lacedaemonia hebben overgenomen.[786] Messenia (var. Messene) werd oorspronkelijk geregeerd door Neleus en zijn 'zoon' Nestor en in latere tijden door de Lacedaemoniërs.[787] Neleus was de stamvader van de machtige stam der Neleaden die vanuit Miletus regeerden. De naam Miletus is een variant van de naam Menashe. Volgens de Griekse schrijvers ontlenen de Milesiërs van Miletus hun naam aan Miletus 'zoon' van Apollo die van Kreta kwam.[788] Ook dit is allegorie. Miletus is ook bekend als Minos koning van Kreta, Melisseus koning van Kreta en Amalthea, de 'verpleegster' die voor de 'baby' Zeus zorgde. Al deze namen zijn variant-spellingen (cognaten) van de naam Menashe.

Wetende dat de Lacedaemoniërs Israëlieten waren uit de stam van Menashe, kunnen we veilig aannemen dat de naam Messenia, de naam van de regio ten westen van (en mogelijk deel uitmakend van) Lacedamonia, een metathese is van de naam Menashe, een naam die in de geautoriseerde versie van de Bijbel als Manasseh wordt geschreven. De Molossiërs die in Epirus in Griekenland woonden waren ook afstammelingen van Menashe, de verwisseling van de *n* en *l* in oude talen is goed bewezen - vandaar dat Manasse Melassi Molossi wordt. De vroege historici waren duidelijk niet gewend aan deze verschillende schrijfwijzen van dezelfde naam en, in hun

---

780 Herodotus, *Historiën* v.58.
781 Ptolemaeus, *Aardrijkskunde* Boek 5, Hoofdstuk 15, §.15.
782 Johannes 11:54.
783 Apollodorus, *Bibliotheek* iii.xii.6.
784 *Ibid.*
785 Apollodorus, *Bibliotheek* ii.i.3.
786 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* iv.xxix.9.
787 Diodorus, *Bibliotheek* xv.lxvi.3.
788 Zie bijvoorbeeld Apollodorus, *Bibliotheek* iii.i.2.

onwetendheid, valse afstammingen hebben verzonnen voor elk van de verschillende .

De profetie die aan Esau werd gegeven door de aartsvader Isaak is bijzonder relevant voor deze studie over de Spartanen en Lacedaemoniërs:

> "En Izaäk, zijn vader, antwoordde en zeide tot hem: Zie, uw woning zal zijn het vet der aarde, en de dauw des hemels van boven; en ***door uw zwaard zult gij leven***, en uw broeder zult gij ***dienen***; en het zal geschieden***, wanneer gij de heerschappij zult hebben***, dat gij ***zijn juk*** van uw hals zult ***afbreken***."[789]

De Lacedaemoniërs en andere Israëlitische stammen gebruikten Edomieten als slavenarbeiders. Met andere woorden, Esau ***diende*** Jakob. Het Hebreeuwse woord dat vertaald is als 'dienen' is תַּעֲבֹד *ta'avod*, wat ook vertaald kan worden als 'slaaf zijn'. De Cariërs/Kureten en Spartanen waren hoog opgeleide, hoog getrainde strijdkrachten die speciaal door Israël getraind waren. Zoals de patriarch Isaak profeteerde: "door het zwaard zult gij leven". Deze Edomitische slaven gebruikten later hun vechtkunsten tegen Israël om hun onafhankelijkheid te verkrijgen.

Pausanias vertelt ons dat Ithome en Neda Zeus verzorgden toen hij "gestolen werd door de Kuretes vanwege het gevaar dat dreigde van zijn vader" Kronos.[790] Toen Zeus op Kreta was, werd hij naar verluidt 'verpleegd' door Amalthea (een andere variant van de spelling van de naam Menashe) en werd hij 'bewaakt' door de Kuretes:

> "Rhea reisde naar Kreta, toen ze groot was met Zeus, en bracht hem voort in een grot van Dicte. Zij gaf hem aan de Curetes en aan de nimfen Adrastia en Ida, dochters van Melisseus, om hem te voeden. Deze nimfen voedden het kind met de melk van Amalthea; en de gewapende Curetes bewaakten de baby in de grot en sloegen met hun speren op hun schilden opdat Kronos de stem van het kind niet zou horen."[791]

Merk op dat Ida en Melisseus hier allebei als 'nimfen' worden behandeld. Hyginus wil ons doen geloven dat Melisseus koning van Kreta was.[792] Hij had ook tegenstrijdige verslagen die zeiden dat Amalthea ofwel de naam van de voedster van Zeus was, ofwel de naam van een geit.[793] Filologisch gezien zijn de namen Amalthea en Melisseus beide variant-spellingen van Menashe. Hieruit volgt dat Ithome een variant is van Edom (wat het argument versterkt dat de wildernis van Etham, die eerder werd genoemd bij het bespreken van Israëls reizen, het land van Edom is) en dat Neda een verkorte vorm is van [Me]nashe waarbij de Hebreeuwse letter *shin* is getranslitereerd als een *d* en de eerste lettergreep is weggelaten. De berg Ithome in Messenië in Griekenland en de daarmee verbonden stad werden daarom naar Edom genoemd. Rhadamanthus is ook een variant van Edom (rho-Edom-anthus).

De stad Mantinea in Arcadië,[794] die volgens Pausanias aan de Lacedaemoniërs toebehoorde,[795] zal ook naar Menashe genoemd zijn, omdat de *t* van Mantinea gelijk is aan de Hebreeuwse letter ש *shin*. Dit is op dezelfde manier dat Bashan in het noorden van Israël zowel Batanaian als Batanidi werd genoemd door Josephus, zoals eerder vermeld. De berg Asterion die dicht bij Mantinea lag[796] zal op dezelfde manier genoemd zijn naar Yetser, zoon van Mantinea,

---

789 Gen. 27:39-40.
790 Pausanius, *Beschrijving van Griekenland* iv.xxxiii.1.
791 Apollodorus, *Bibliotheek* i.i.6.
792 Hyginus, *Astronomica* 2.13.
793 Vergelijk Hyginus, *Fabulae* 139 met Hyginus, *Astronomica* 2.13.
794 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.5 (17) & iv.6 (20). (iv.9 in de vertaling van John Bostock.)
795 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ii.viii.6.
796 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.5 (17). (iv.9 in de vertaling van John Bostock.) Zie ook mijn aparte werk getiteld *The Forgotten Tribe of Naphtali and the Phoenicians.*

Nafthali. Hieruit begin je waarschijnlijk te begrijpen hoe nauw deze Israëlitische stammen met elkaar verbonden waren.

Zoals gezegd waren de Messeniërs die in Griekenland woonden Israëlieten. Pausanias probeerde de naam te rationaliseren door te beweren dat de Messeniërs afstamden van Messene, de kleindochter van iemand die Phorbas heette en getrouwd was met iemand die Polycaon heette.[797] Peter Levi, die een vertaling in het Engels heeft gemaakt van het werk van Pausanias, gaf als commentaar:

> "Al deze personen zijn natuurlijk legendarisch; dit soort prehistorie is een uitgebreide reeks rationalisaties van stammythologie, poëzie, de chronologie van legendarische generaties, plaatsnamen en religieuze overtuigingen. De Pausanische prehistorie van Messenië komt pas in een heel laat stadium uit dit soort onwerkelijkheid tevoorschijn."[798]

Mijn eigen onderzoek ondersteunt deze verhelderende verklaring, maar ik ben tot de openbaringsconclusie gekomen dat we meer te maken hebben met een allegorie.

Na het maken van de bovenstaande willekeurige verbinding met betrekking tot de Messeniërs, zegt Pausanias verder dat geen van de verslagen die hij heeft geraadpleegd zijn veronderstelling bevestigen:

> "Omdat ik heel graag wilde weten welke kinderen Polycaon van Messene had gekregen, las ik het gedicht Eoeae en het epos Naupactia, en daarnaast alle genealogieën van Cinaethon en Asius. Maar zij verwezen niet naar deze zaak, hoewel ik weet dat het grote Eoeae zegt dat Polycaon, de zoon van Butes, trouwde met Euaichme, de dochter van Hyllus, zoon van Heracles, maar het laat elke verwijzing weg naar de echtgenoot van Messene en naar Messene zelf."[799]

Pausanias vermeldt ook een familie van priesters genaamd Iamidai die in het land Elis woonden. Theoklos zoon van Eumantis van de familie van Iamidai werd naar Messenië gebracht door koning Cresphontes om te voorspellen of hij wel of niet ten strijde zou trekken.[800] Pausanias zegt niet welke god de Iamidai aanbaden, maar Pindar, die ons vertelt dat de Iamidai afstamden van Iamus "kleinzoon van Poseidon", schreef dat zij Zeus aanbaden.[801] Zelfs Pindar kan op dit punt niet worden vertrouwd omdat deze priesters lijken af te stammen van de profeet Amos die een herder was uit het land Tekoa in het noorden van Israël, uitverkoren om te profeteren tegen het huis van Israël.[802] Hij was verbonden aan de noordelijke stammen van Israël. Zijn nakomelingen lijken zich daarom te hebben gevestigd in Elis in Griekenland.

Deze afstammelingen van de profeet Amos werden zeer gerespecteerd door de heersers van Lacedaemonia, die Messeniërs waren:

> "Het was Tisamenus die voor de Grieken offerde, want hij was bij hun leger als waarzegger; hij was een Eleaan van geboorte, een Clytiad van de Iamidische clan, en de Lacedaemoniërs gaven hem de vrijheid van hun stad. Dit deden ze, want toen Tisamenus het orakel van Delphi om nakomelingen vroeg, voorspelde de priesteres hem dat hij vijf grote overwinningen zou behalen."[803]

Er is beweerd dat de Messeniërs, die ook bekend stonden als Lacedaemoniërs, Israëlieten waren van de stam Menashe. De profeet Amos was door de Almachtige speciaal uitgekozen om te profeteren tegen het Huis Israël. Zijn familie moet daarom

---

797 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* iv.i.1.

798 Fn.2, p.103, *Pausanias Guide to Greece Vol. 2, Southern Greece*, Penguin Classics, 1984 ISBN 0 14 044.226 X.

799 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* iv.ii.1.

800 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* iv.xvi.1.

801 Pindar, *Olympiër 6*.

802 Amos 1:1.

803 Herodotus, *Historiën* ix.33.

in hoog aanzien bij de heersers van het huis van Menashe die de profetieën van Amos hebben gezien uitkomen.

De naam Korinthe lijkt afkomstig te zijn van de afstammelingen van hertog Cheran die de stad in handen kregen nadat het Huis van Efraïm was vertrokken. Pausanias vertelt ons dat de Korinthiërs geloofden dat Korinthus, de persoon die zijn naam aan hun stad zou hebben gegeven, "een zoon van Zeus" was.[804] De Doriërs zelf waren echter geen Korinthiërs:

> "Thoas gewon Damophon, Damophon gewon Propodas, en Propodas gewon Doridas en Hyanthidas. Terwijl deze koningen waren, trokken de Doriërs ten strijde tegen Korinthe. Hun leider was Aletes, de zoon van Hippotas, de zoon van Phylas, de zoon van Antiochus, de zoon van Heracles. Dus gaven Doridas en Hyanthidas het koningschap over aan Aletes en bleven in Korinthe, maar het Korinthische volk werd in de strijd veroverd en verdreven door de Doriërs."[805]

Ik zie Aletes als een transliteratie van de Hebreeuwse naam Elisa, Hippotas ofwel als Yiphtach/Jephthah (als in zoon van Gilead, zoon van Machir[806]), als Yabesh/Jabesh[807] of zelfs als Naphtali, en Heracles als een variant van Reuel (רְעוּאֵל), welke naam door Josephus als Raguel werd geschreven.[808] Deze Reuel moet niet verward worden met de Edomitische heersers die afstamming claimden van een andere Herakles.[809]

In de 1ste eeuw voor Christus waren de Doriërs schijnbaar verdwenen. Strabo noch Plinius, die een eeuw later schreef, konden hun verblijfplaats achterhalen. Strabo vertelt ons echter dat de Messenen de stad Messana op Sicilië bouwden[810] en Thucydides schrijft dat de "Griekse natie op Sicilië" kort voor zijn tijd "allemaal Doriërs en vrije staten" waren.[811] De Edomitische stam van de Megariërs volgde hen ook uit Griekenland.[812]

Een van de steden in de buurt van de Siciliaanse stad Messana heette Tauromenia, een naam die gebaseerd lijkt te zijn op de naam Yetser, de derde zoon van Nafthali. Volgens Strabo werd de stad Tauromenium bewoond door een volk dat Zancleans heette. Messina (een variant van Messenia) in Sicilië heette oorspronkelijk ook Zancle.[813]

Thucydides schrijft:

> "Het [d.w.z. Messina op Sicilië] kreeg eerst de naam Zancle [Ζάγκλη] van de Sicelen, omdat de plaats heeft de vorm van een sikkel, die de Sicilianen Zanclon noemen."[814]

De Sicelen waren de Siculi die hun naam gaven aan Sicilië, een volk dat ook bekend stond als Sicaniërs. Vergelijk de bovenstaande passage uit Thucydides met wat Strabo schreef:

> "Messene [op Sicilië] werd gesticht door de Messeniërs van [Messenia in] de Peloponnesus, die het naar zichzelf noemden en de naam veranderden; want vroeger heette het Zancle, vanwege de kromming van de kust (alles wat krom was werd 'zanclion' genoemd), omdat het gesticht was

---

804 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ii.i.1.
805 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ii.iv.3.
806 Rechters 11:1.
807 2 Koningen 15:10.
808 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* iii.iii.1. Vergelijk Exod. 2:18.
809 Mogelijk Reuel, zoon van Esau en Basjemath Gen. 36:10.
810 Strabo, *Aardrijkskunde* vi.ii.3.
811 Thucydides, *Geschiedenis van de Peloponnesische oorlog* vii.58.
812 Vergelijk Strabo, *Aardrijkskunde* vi.ii.2 met viii.i.2.
813 http://en.wikipedia/wiki/Messina#History. Zie Strabo, *Geografie* vi.ii.3. (Vertaald als Zanole, hoewel het Grieks Ζάγκλη *pr* is. Zankle - 7e regel naar beneden.) Dit feit is ook vastgelegd door Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* v.25.11.
814 Thucydides, *Peloponnesische oorlog* vi.iv.5.

> vroeger door de Naxiërs die in de buurt van Catana woonden."[815]

De 'kromming van de kust' waar Strabo naar verwijst is de kromming van de kustlijn van het eiland. Nogmaals, het idee dat zanclion 'krom' betekent is een gekunstelde interpretatie.

De naam Scythisch werd ook toegepast op de verschillende Israëlitische facties in Armenië. Bedenk dat een sikkel en een zeis, hoewel verschillend van grootte, gelijksoortige snijbladen hebben die gebogen zijn. Zanclean en Scythian zijn fundamenteel twee verschillende namen voor dezelfde groepen mensen.

Naast de stad Tauromenium op Sicilië bestond er nog een stad met dezelfde naam, Tauroentium, in het zuidoosten van Frankrijk (toen bekend als Gallië) aan de rivier de Rhône.[816] Dit toont aan dat de Doriërs de algemene beweging van Israëlitische volkeren door Europa volgden.

> "Ik zal het huis Israëls ziften onder alle volken, zoals koren gezeefd wordt in een zeef, maar ***niet de minste korrel*** zal op de aarde vallen."[817]

De stammen van Israël vermengden zich niet met andere stammen toen ze door Europa trokken. Deze bewering lijkt te worden ondersteund door Tacitus die ons vertelt dat "de volken van Germanië nooit zijn bezoedeld door vermenging met andere volken, en zich onderscheiden als een ras, puur en uniek in zijn soort".[818] Als de Bijbel zegt 'niet de minste korrel', dan bedoelt hij 'niet de minste korrel'!

Hier moet aan toegevoegd worden dat de naam Doriër aan andere stammen verbonden was dan het Huis van Jozef. Herodotus vermeldt bijvoorbeeld een zekere Lacedaemoniër die volhield dat hij geen Doriër was, maar een Achaeër[819], terwijl Plato ons vertelt dat de Doriërs oorspronkelijk Achaeërs werden genoemd:

> "Dus trokken zij, opnieuw , over zee; en omdat Dorieus de man was die toen
> de ballingen samenbracht, kregen ze de nieuwe naam 'Doriërs' in plaats van 'Achaeërs'."[820]

De suggestie dat de Doriërs hun naam ontleenden aan een persoon met de naam Dorieus is verzonnen. De Achaeërs waren echter zeer zeker verwant aan de Doriërs. Zoals al eerder is gezegd, vernoemden de Achaeërs zichzelf naar Achab, de zoon van Omri.

De inwoners van het land Epirus in Noord-Griekenland bouwden ook de stad Ambracia en de Epeiroten die zich in Noord-Italië vestigden noemden zichzelf ook Ombriërs, beide namen zijn een variant van de naam Omri, de vader van Achab. (Zie het gedeelte *De Doriërs* in *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs*. Merk op dat de Septuagint Omri Ἀμβρὶ *Ambri* noemt. Ombri is een fonetische variatie op dezelfde naam) Deze Epeirotische stammen waren Doriërs, wat verklaart waarom de Achaeërs zelf ook als Doriërs werden beschouwd.

Volgens Herodotus gingen de Lacedaemoniërs terug op Perseus, zoon van Danaus:

> "De Lacedaemoniërs zijn de enige Grieken die dit verhaal vertellen. Maar in wat ik schrijf volg ik het Griekse verslag, en ben ik van mening dat de Grieken deze koningen van de Doriërs correct vertellen tot Perseus zoon van Danae - ze maken geen melding van de god - en bewijzen dat deze koningen

815 Strabo, *Aardrijkskunde* vi.ii.3.
816 Strabo, *Geografie* iv.i.5. De Rhône stond bij de Grieken bekend als Rhodanus en was waarschijnlijk genoemd naar Arod, zoon van Gad.
817 Amos 9:9.
818 Tacitus, *Germania* 4.
819 Herodotus, *Historiën* v.72.
820 Plato, *Wetten* 3.682e.

> Grieks zijn; want tegen die tijd waren ze geclassificeerd als Grieken. Ik zei zo ver terug als Perseus, en ik nam de zaak niet verder dan dat, omdat niemand wordt genoemd als de sterfelijke vader van Perseus, zoals Amphitryon vader van Herakles wordt genoemd. Dus gebruikte ik een correcte redenering toen ik zei dat de Griekse gegevens correct zijn tot Perseus terug; verder terug dan dat, als de voorouders van de koning in elke generatie, vanaf Danae dochter van Acrisius naar boven, worden gerekend, dan zal blijken dat de leiders van de Doriërs echte geboren Egyptenaren zijn."[821]

De Lacedaemoniërs waren van de stam Menashe, wat betekent dat Perseus zoon van Danaus moet worden geïdentificeerd als Peresh zoon van Machir,[822] waarbij Danaus de algemene naam is die de Grieken gaven aan de inwoners van Noord-Israël. De naam Danaus is afgeleid van de stam Dan, terwijl Acrisius, de 'vader' van Danaus slechts een variant is van Machir zoon van Menashe, hoewel Ovidius vermeldt dat Acrisius de zoon was van Abas, "van het Cadmeese ras".[823] Deze verwarring lijkt te zijn veroorzaakt door het feit dat de Spartanen eerder werden door de Cadmeërs. De Cadmeërs behoorden tot de stam van Nafthali. Ondertussen zou Abas de stamvader zijn van het volk dat bekend staat als Abantes, een volk dat zijn naam gaf aan het Griekse eiland Euboea, een eiland dat vroeger ook bekend stond als Macris.[824]

De naam Aba of Abas is een transliteratie van de Hebreeuwse naam Yoab (AV Joabיָאב). Het eiland Euboea (Grieks Εὐβοέων *Yoab-oiun* of Εὐβοίᾳ *Yoab-oia*) ontleent zijn naam aan deze Israëlitische stam. De oude naam Macris voor Euboea ontleent zijn naam aan Machir zoon van Menashe, en ***niet*** aan een woord dat zijn "engheid en lengte" aanduidt zoals Strabo beweert.[825] Ik zou willen suggereren dat de '*oiun*' of '*oiah*' aan het eind van Yoab-oia afkomstig is van het Hebreeuwse woord אִי*ee* dat 'eiland' betekent. Met andere woorden, Euboea betekent 'eiland van Yoab'.

De Achaemeniden die over Perzië heersten stamden ook af van Machir zoon van Menashe. De Hebreeuwse naam פָּרַסParas (Perzië) is slechts een variant-spelling van de naam פֶּרֶשׁPeresh. In het Hebreeuws is het verwisselen van de ש *shin* en de ס *samekh* geattesteerd, zoals in het woord voor 'branden' dat kan worden geschreven met een samekh zoals in Amos 6:10 of met een shin zoals in Genesis 11:3. Wat betreft de opmerking van Herodotus dat de Doriërs "zullen worden getoond als rasechte Egyptenaren", dat was de algemene misvatting onder de klassieke schrijvers. De realiteit is dat deze Israëlieten ooit in Egypte ***woonden***. Ze waren geen Egyptenaren.

Kunnen we dan afleiden waar de naam Lacedaemon vandaan komt? Apollodorus vertelt ons dat Lacedaemon een zoon was van Taygete en Zeus.[826] Pausanias geeft ons echter een ander verhaal:

> "Omdat hij geen mannelijke nakomelingen had, liet hij het koninkrijk na aan Lacedaemon, wiens moeder Taygete was, naar wie de berg genoemd was, terwijl volgens de berichten zijn vader niemand minder dan Zeus was. Lacedaemon was getrouwd met Sparta, een dochter van Eurotas. Toen hij op de troon kwam, veranderde hij eerst de namen van het land en zijn inwoners door ze naar zichzelf te noemen, en vervolgens stichtte en noemde hij een stad naar zijn vrouw, die zelfs tot op onze dag Sparta wordt genoemd."[827]

Er wordt ons verteld dat Lacedaemon 'getrouwd' was met Sparta en de stad Sparta 'stichtte'. De vorming van het Spartaanse leger is al besproken. Sparta werd gesticht door Cadmus.

---

821 Herodotus, *Historiën* vi.53.
822 1 Chron. 7:16.
823 Publius Ovidius Naso, *Metamorfosen* iv regel 604-620.
824 Strabo, *Aardrijkskunde* x.i.3.
825 Strabo, *Aardrijkskunde* x.i.2.
826 Apollodorus, *Bibliotheek* iii.x.3.
827 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* iii.i.2.

Dit betekent dat de naam Lacedaemon is afgeleid van de naam Cadmus. In de Assyrische geschriften wordt hij Nikdima genoemd.[828] Lacedaemon is dus ofwel een variant Nikdima, waarbij de *n* en de *l* zijn omgezet, of van 'Le Cadmean'. Er was ook een grote Fenicische stad in Bithynië in Anatolië die Nicomedia heette.[829] Nicomedia is een metathese van zowel Nikdima als Lacaedemon. Eurotas in de bovenstaande passage lijkt een verwijzing te zijn naar een andere Israëlitische stam; de stam van Arodi die genoemd was naar Arod zoon van Gad, die ook Arodi zoon van Gad werd genoemd.[830] Taygete is blijkbaar ook een transliteratie van de Hebreeuwse naam Tacheti, Tachat (AV Tahat) was een van de zonen van Efraïm.[831]

De Grieken verwarden de Doriërs regelmatig met de Edomitische Spartanen over wie ze regeerden, waarbij de namen Sparta en Lacedaemonia zonder onderscheid voor beide volken werden gebruikt. Homerus, die ons vertelt dat de Doriërs van Kreta kwamen, verwijst naar hun "wuivende pluimen",[832] natuurlijk verwijzend naar de pluimen die de Cariërs/Kureten droegen.

Pausanias vertelt ons ook dat "de Megariërs hun gewoonten en dialect veranderden en Doriërs werden, en zij zeggen dat de stad [Megara in Griekenland] zijn naam kreeg toen Car de zoon van Phoroneus koning was in dit land."[833] De naam Megara is afgeleid van het Hebreeuwse מְעָרָה *ma'arah* wat '*grot*' betekent - niet '*kamers*' zoals sommigen hebben aangenomen. De Megarianen (d.w.z. 'holbewoners') waren Edomitische afstammelingen van koning Pandion, Pan en Pandion zijn variant-spellingen van [Hertog] Pinon. Deze fictieve koning Pandion kreeg de stad Megara van Pylus, koning van Athene, de stad behoorde ooit toe aan Athene.[834] De Atheense heersers waren, in de meerderheid, afstammelingen van Ethan zoon van Zerach, terwijl Car "zoon van Phoroneus" een stam van Horites is genoemd naar de Seirite hertog bekend als Hori. Van deze naam krijgen we de namen Horite, Kurete en Carian. Phoroneus daarentegen is een metathese van Reuben.[835]

Pausanias vertelt ons ook dat de Sicyoniërs "Doriërs werden".[836] De Sicyoniërs waren ook Edomieten, omdat ze afstamden van Ascanius, zoon van Aeneas.[837] Deze gewoonte om de naam van een ander volk of van het land waar ze woonden aan te nemen was gebruikelijk en komt vandaag de dag nog steeds voor. Hoeveel 'Engelsen' zijn bijvoorbeeld van buitenlandse afkomst?

Wat wij als 'Grieks' beschouwen, blijkt Israëlitisch te zijn. Archeologen die de oude stad Dor in het noorden van Israël opgraven, hebben opgemerkt dat er Griekse invloeden in Dor te zien waren, lang voordat de Grieken arriveerden!

> "De eerste Griekse import in Dor dateert al uit de tiende eeuw voor Christus. Na de Assyrische bezetting wordt deze stroom sterk uitgebreid en in de vierde eeuw voor Christus wordt het grootste deel van de tafelwaar in Dor geïmporteerd uit Griekenland. Tegen het midden van de vierde eeuw wordt het Helleense aardewerk waarschijnlijk lokaal geproduceerd en gedistribueerd. Beeldjes uit de Perzische periode tonen godheden met Griekse attributen naast traditionele Fenicische 'vruchtbaarheidsgodinnen' en types die geassocieerd worden met de heersende Perzische kosmologie. Ostraca en graffiti tonen aan dat de lokaal gesproken taal al decennia voor de politieke bezetting door Alexander veranderde van Fenicisch naar Grieks. Aan de andere kant bleven sommige aspecten van de traditionele Fenicische cultuur bestaan tot ver in de Perzische tijd,

---

[828] *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 1, p.202, §.561 (fn.1).
[829] Plinius, *Natuurlijke historie* v.42 (149). (v.43 in de vertaling van John Bostock). Ammianus Marcellinus, *Rerum Gestarum* xxii.9.
[830] Vergelijk Gen. 46:16 met Num. 26:17.
[831] 1 Chron. 7:20. In Num. 26:35 wordt hij Tachan (AV Tachan) genoemd.
[832] Homerus, *Odyssee* 19.175.
[833] Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* 1.39.5.
[834] Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* 1.39.4.
[835] Zie het hoofdstuk *Argolis* in *De vergeten stam van Nafthali en de Feniciërs*.
[836] Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* 2.7.1.
[837] Zie het gedeelte over *Edom in Italië*.

> de Hellenistische periode en zelfs nog later, de ware aard van deze 'gehelleniseerde' samenleving verraden."[838]

In werkelijkheid ging deze 'Griekse' invloed op deze archeologische vindplaats waarschijnlijk niet zo ver terug in de tijd van koning Salomo als werd gesuggereerd, omdat de Fenicische lagen in Dor veel te vroeg zijn gedateerd, hoewel de Griekse stijl zelf ironisch genoeg wel de tijd van Salomo stamt. Deze corruptie van de archeologische gegevens is behandeld in een afzonderlijk werk dat ik *Ancient History Reconsidered* heb genoemd.

Zoals al eerder gezegd, stelt Josephus dat het paleis van koning Salomo een Korinthische [dorische] stijl had. De Doriërs namen deze 'Griekse stijl' mee naar Griekenland. Een deel van de Doriërs migreerde naar Noord-Italië en later nog verder naar Zuid-Italië van waaruit ze als Noormannen opkwamen en de kunst van het maken van gebouwen uit steen met zich meebrachten. Vóór hun aankomst in Engeland bouwden de Kelten en de Saksen huizen voornamelijk van hout en riet.[839]

De naam Normandiërs zou een meervoud zijn van de naam Normant, terwijl de Latijnse naam Nortmannus was.[840] Het idee dat de naam Noorman betekent, dus 'man van het noorden' of Viking, is verzonnen. Deze 'mannen van het noorden' kwamen eigenlijk uit Italië. Met andere woorden, ze kwamen ***uit het zuiden***.

Plinius vermeldt een paar stammen in Italië, een genaamd Numinienses (die in zijn tijd uit Rome waren verdwenen)[841] en de andere in Zuid-Italië genaamd Nomentani.[842] Een Keltische stam met dezelfde naam genaamd Numantini woonden ooit in Noord-Spanje,[843] maar hun versterkte stad Numantia werd vernietigd en de inwoners werden volledig verslagen door de Romeinse generaal Scipio in 132 v. Chr. die, na het doden van het grootste deel van de bevolking, slaven maakte van degenen die overbleven.

Een andere groep, bekend als Namnetae, bevond zich ten noorden van de rivier de Loire in wat later bekend zou worden als Bretagne.[844] (Dit wordt in meer detail uitgelegd in *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs*). Tegen de 12e eeuw na Christus bevonden deze Numantini, die inmiddels Normandiërs werden genoemd, zich in Normandië in Noord-Frankrijk waar ze gezelschap kregen van verschillende noordelijke facties zoals de Denen, Noren, Hiberno-Norse en Vikingen.[845] De Noormannen waren Vikingen die uit Scandinavië kwamen, terwijl de Normandiërs uit het zuiden kwamen en de 'Romaanse' bouwstijl meebrachten waar ze beroemd om waren. Deze verwarring heeft ertoe geleid dat de naam Normandiër wordt geïnterpreteerd als 'noormannen' of 'mannen van het noorden'. Voor zover ik weet is er geen Normandische architectuur gevonden in de Scandinavische landen voor het midden van de twaalfde eeuw na Christus! Het eerste bewijs van Romaanse architectuur in Scandinavië is te vinden in de vorm van Romaanse stenen kerken uit het midden van de twaalfde tot het midden van de dertiende eeuw na Christus.[846] Romaans

---

[838] Dor - Hellenisering van het Oosten http://dor.huji.ac.il/HL_east.html.

[839] http://en.wikipedia.org/wiki/Anglo-Saxon_architecture.

[840] http://en.wikipedia.org/wiki/Normans#Etymology.

[841] Plinius, *Natuurlijke historie* iii.5 (69). (iii.9 in de vertaling van John Bostock.) De Manates die net voor dit item werden genoemd, waren eveneens Menassieten - d.w.z. genoemd naar de stam van Menashe.

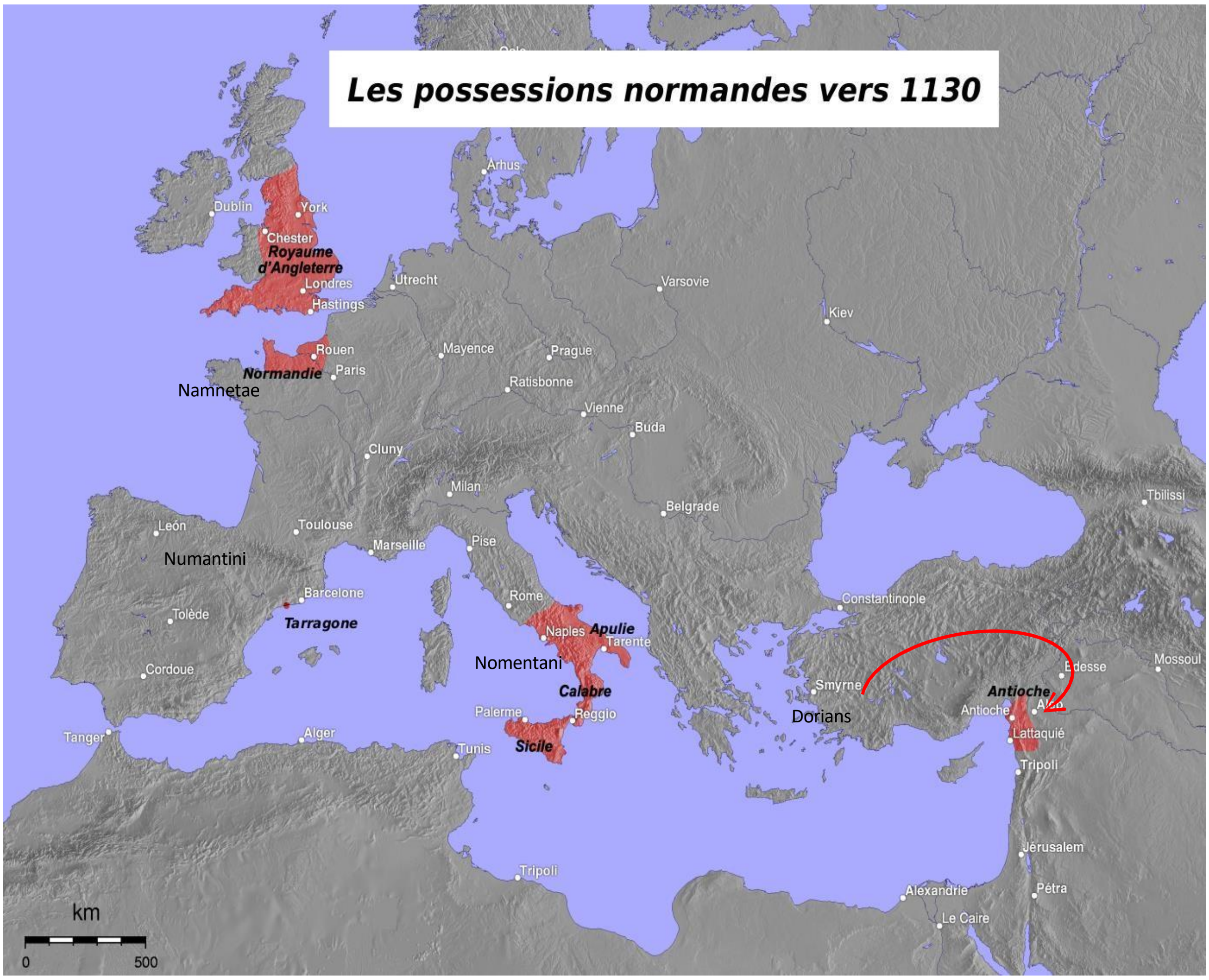
[842] Plinius, *Natuurlijke historie* iii.5 (64). (iii.9 in de vertaling van John Bostock.)

[843] Plinius, *Natuurlijke historie* iii.3 (26). (iii.4 in de vertaling van John Bostock.)

[844] Caesar, *De Gallische oorlog*, Boek 3, Hoofdstuk 9.

[845] http://en.wikipedia.org/wiki/Normans#Normandy.

[846] *The Cambridge History of Scandinavia* Vol. 1, p.524, Knut Helle, Cambridge University Press, 2003. (ISBN: 0 521 47299 7.)

Regio's van Normandische bezetting rond 1130 CE in rood gemarkeerd. Het rood gemarkeerde gebied in het noorden van Israël zal de plek zijn waar de Doriërs terecht zijn die zich in Anatolië vestigden (Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* iv.v.3).

betekent gewoon Romeinse stijl, wat betekent dat de Normandische bouwstijl oorspronkelijk uit Rome komt!

Strabo vertelt ons dat "na de stichting van Rome, Demaratus hier [in Italië] aankwam en mensen uit Korinthe meebracht."[847] Deze Korinthiërs moeten ongetwijfeld Doriërs zijn geweest. De Normandische bouwstijl wordt Romaans genoemd. Wat archeologen zich niet schijnen te realiseren is dat deze Romaanse architectuur eigenlijk van Dorisch-Israëlitische oorsprong is.

Het zuidelijke deel van Italië werd Magna Graecia genoemd:

> "is de naam van de kustgebieden van Zuid-Italië aan de Tarentijnse Golf die op grote schaal werden gekoloniseerd door Griekse kolonisten; met name de Achaeïsche kolonies van Tarentum, Crotone en Sybaris, maar ook, meer losjes, de steden Cumae en Neapolis in het noorden. De kolonisten, die begonnen te arriveren in de 8e eeuw v.Chr., brachten hun Helleense beschaving met zich mee, die een blijvende stempel zou drukken in Italië, vooral op de cultuur van het oude Rome".[848]

Veel van deze kolonisten waren duidelijk Doriërs.

---

847 Strabo, *Geografie* v.ii.2.

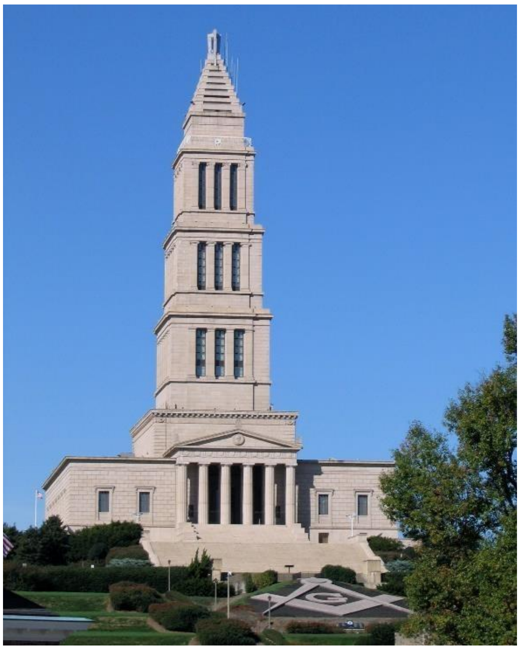
848 http://en.wikipedia.org/wiki/Magna_Graecia. Zie ook http://www.britannica.com/EBchecked/topic/356847/Magna-Graecia.

De namen Numinienses, Nomentani, Namnetae en Numantini lijken allemaal de betekenis te hebben van Nieuwe (Grieks *Neo*, Latijn *Nova*) Menashieten. De progressie van deze namen naar Normant of Normandisch is een natuurlijke, vooral omdat het invoegen van de letter *r* (*rho*) aan het eind of in het midden van woorden een bekende Dorische gewoonte was, zoals al eerder in dit hoofdstuk is besproken.[849]

Het is misschien de moeite waard om te benadrukken dat de Romeinse legers ook dienstplichtigen uit andere volken omvatten. De apostel Paulus, bijvoorbeeld, was zowel een Romein[850] als een Israëliet uit de stam van Benjamin.[851] Wat Romeinse architectuur wordt genoemd en veel te danken heeft aan de Griekse invloed, blijkt Israëlitisch te zijn. Het *Lincoln Memorial*[852] in Washington DC en het *George Washington Masonic National Memorial*[853] in Alexandria, Virginia, net buiten Washington DC, zijn uitstekende voorbeelden van Israëlitisch-Dorische architectuur.

Deze uitweiding uit onze bespreking van Edom was nodig om de onderlinge relatie te benadrukken tussen wat Edomitisch en wat Israëlitisch was, omdat het soms moeilijk is om onderscheid te maken tussen de twee volkeren. We moeten nu echter terugkeren naar het hoofdonderwerp van dit werk, namelijk het volgen van de migraties van Edom.

Top: Lincoln Memorial

Rechts: George Washington Vrijmetselaar Nationaal Monument

Edom in de Egeïsche Zee

De stad Eretria lag ooit aan de westkust van het eiland Euboea voor het Griekse vasteland. Er wordt beweerd dat de naam Eretria (Ερέτρια) is afgeleid van het Griekse woord *eretes* (ἐρέτης) dat 'roeier' betekent, vandaar dat Eretrea (zo wordt ons verteld) "stad van roeiers" betekent.[854] Afgezien van het feit dat er een extra letter (ρ, *ro*) in dit woord Eretria zit die een dergelijke vertaling verhindert, is er in feite een veel eenvoudigere verklaring. Eretria is een variant

[849] *De Geografie van Strabo* Vol. 2, x.i.10, fn. 1 op p.156, door H.C. Hamilton, Esq., W. Falconer, Bohn's Classical Library, Londen en New York 1856, waarin staat dat het "een gebruikelijke praktijk van de Doriërs" was.

[850] Handelingen 22:25-27.

[851] Romeinen 11:1 & Filippenzen 3:5.

[852] http://en.wikipedia.org/wiki/Lincoln_Memorial.

[853] http://en.wikipedia.org/wiki/George Washington Masonic National Memorial.

[854] http://en.wikipedia.org/wiki/Eretria.

spelling van Erythra wat 'rood' betekent, wat 'Edom' betekent.

Er is een deel van Afrika met dezelfde naam aan de Rode Zeekust dat tot op de dag van vandaag Eritrea heet. Als de Griekse stad Eretria 'stad van roeiers' betekent, zou ik graag willen weten wat de Afrikaanse versie van Eritrea zou moeten betekenen. Deze regio van Afrika heeft geen bekende Griekse connecties.

Laten we, nu we zulke stellige uitspraken hebben gedaan, deze argumenten eens op de proef stellen. Bij de bespreking van de Perzische invasie van Eretria op het eiland Euboea vertelt Herodotus ons dat "de Perzische vloot aan land ging in Eretriaans gebied, bij Tamynae, Choereae en Aegilia".[855] Nu was het in die tijd gebruikelijk dat mensen plaatsen en steden naar hun voorvaderen noemden. De stam van Dan, bijvoorbeeld, hernoemde de stad Leshem, Dan naar hun vader.[856] Ze herbouwden ook Laish, een stad die ergens in het noorden van Syrië lag, een stad die ze eerder hadden verbrand en met de grond gelijk gemaakt, en noemden het eveneens Dan.[857] Als we kijken naar de drie steden die hier door Herodotus worden genoemd, zien we dat deze namen van Eritrese steden overeenkomen met drie van de namen van de hertogen van Edom die in de Bijbel worden genoemd:

Boven: Eretria op het eiland Euboea voor het Griekse vasteland.

Bodem: Eritrea in Afrika.

Tamynae= ofwel Teman (תֵּימָן)[858] of Timnah (תִּמְנַע)[859]
Choereae = Korah (קֹרַח)[860]
Aegilia= Jaalam[861] (יַעְלָם) of Ya[g]alam. Uitgesproken als Ya'alam in modern Hebreeuws.

Het tweede teken van Yaalam is de Hebreeuwse ayin (ע) die vaak wordt getranslitereerd als een *g*. Bijvoorbeeld, de steden Gomorra en Gaza beginnen beide met deze letter ayin. Voor Yaalam zouden we dus Yagalam kunnen lezen - vandaar Aegila als het in het Grieks wordt getranslitereerd. Hertog Yaalam was de broer van hertog Korach, dus het is interessant om te zien hoe deze twee namen samen voorkomen.

Teman was een van de hertogen van Edom[862], terwijl Timnah, die de vrouw was van hertog Eliphaz en de zus van hertog Lotan, ook een Edomitische leider werd of 'hertog' (misschien correcter, een 'hertogin') zoals de geauthentiseerde versie haar noemt.[863] De Jemenieten van Saoedi-Arabië lijken door Plinius te worden als Timanei, een stam waarvan hij beweert dat ze ooit naast de Timanei hebben gewoond, de

855 Herodotus, *Historiën* vi.101.
856 Josh. 19:47.
857 Judg. 18:27-29.
858 Gen. 36:42.
859 Gen. 36:40. NB: De hertogen Aholibamah en Timnah waren de vrouwen van respectievelijk Esau en hertog Eliphaz.
860 Gen. 36:5.
861 Gen. 36:5.
862 Gen. 36:42 & 1 Chron. 1:36.
863 Gen. 36:12, 22 & 40 & 1 Chron. 1:51.

Nabateeërs,[864] maar in zijn tijd waren ze weg getrokken. Zonder dat hij het wist, waren zij het volk geworden dat bekend stond als Minaei,[865] welke naam slechts een variant is van de naam Teman/Jemen.[866]

Herodotus vertelt ons verder dat de Eretriërs van Euboea tot slaven werden gemaakt en "in de Perzische kudde werden gebracht"[867] waar ze later met hun landgenoten als Turken tevoorschijn zouden komen. Strabo vertelt ons dat ze zich uiteindelijk in Gordyene (Corduene) in Armenië vestigden en daar vermoedelijk in zijn tijd nog steeds waren.[868]

De Erythriërs, die zich ten tijde van het Perzische Rijk aan de westkust van Klein-Azië net ten noorden van de Milesiërs bevonden, waren ook Edomieten.

> "De Erythraeërs zeggen dat zij oorspronkelijk van Kreta kwamen met Erythrus, de zoon van Rhadamanthus, en dat deze Erythrus de stichter van hun stad was. Samen met de Kretenzers woonden er in de stad Lyciërs, Cariërs en Pamphyliërs; Lyciërs vanwege hun verwantschap met de Kretenzers, omdat zij van oudsher van Kreta kwamen, gevlucht met Sarpedon; Cariërs vanwege hun oude vriendschap met Minos; Pamphyliërs omdat ook zij tot het Griekse ras behoren, omdat zij behoorden tot degenen die na de inname van Troje rondzwierven met Calchas."[869]

Diodorus vertelt ons dat de meeste 'goden' van Kreta kwamen:

> "Inderdaad, de meeste goden, zeggen de Kretenzers, begonnen op Kreta en trokken vandaar uit naar vele streken van de bewoonde wereld, schonken weldaden aan de mensenrassen en verdeelden onder elk van hen het voordeel dat voortvloeide uit de ontdekkingen die zij hadden gedaan."[870]

Sommige van deze 'goden' waren afstammelingen van Zeus 'zoon' van Kronos die naar Kreta werd gebracht waar hij werd verborgen door een groep mensen genaamd Kuretes. Ik heb de Kuretes al geïdentificeerd als de Bijbelse Horieten en Zeus als Esau.

De Erythriërs, die zich in Anatolië (Klein-Azië) vestigden, woonden vlakbij de rivier de Aleon,[871] welke rivier mogelijk vernoemd is naar hertog Elah of naar hertog Elon (net zoals de Golf van Akaba de Laeanieten, Aeleanieten of Aelanieten Golf werd genoemd naar hertog Elon, zoals hierboven is aangetoond). Net als de Israëlitische stammen die we eerder hebben besproken, droegen deze Edomieten duidelijk hun familienamen met zich mee.

Erythras' 'vader' Rhadamanthus zou zich gevestigd hebben in Ocalea, een stad ten oosten van Coroneia in het deel van Griekenland dat bekend staat als Boeotië:

> "Rhadamanthus maakte wetten voor de eilandbewoners, maar daarna vluchtte hij naar Boeotië en trouwde met Alcmena".[872]

De naam Rhadamanthus lijkt te zijn gevormd uit Rhea (dit lijkt een woordspeling te zijn op de naam Hori, die een zoon was van Lotan, zoon van Seir) en Adamanthus (d.w.z. Odomantes - een variant van Edomieten).[873]

Plinius schrijft dat in zijn tijd een stam die Saoedi-Arabië bezette bekend stond als Rhadamaei,

---

864 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (157).
865 *Ibid.*
866 Zie de verhandeling onder de vermelding van *Minaei* in Dictionary of Greek and Roman Geography (1854) door William Smith LLD, Ed.
867 Herodotus, *Historiën* vi.99 & 101.
868 Strabo, *Aardrijkskunde* xvi.i.25.
869 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* vii.iii.7.
870 Diodorus, *Bibliotheek* v.77.4.
871 Plinius, Natuurlijke historie v.31 (117).
872 Apollodorus, *Bibliotheek* iii.i.2.
873 Zie sectie *Rhadamanthys* in *Vergeten stam van Nafthali & De Feniciërs* voor meer informatie.

"Men gelooft dat ze afstammen van Rhadamanthus, de broer van Minos.[874] De Edomieten waren dus duidelijk goed verspreid in hun migraties. Ocalea, de plaats in Griekenland waar Rhadamanthus zich zou hebben gevestigd, ontleent zijn naam aan Yigal, de naam van een van de leiders van de stam Issachar ten tijde van Mozes.[875] Achilles en Achelous zijn andere varianten van deze naam.

Rhadamanthus' 'vrouw' Alcmena is een metathese van de naam Amalek. In *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* toon ik aan dat Boeotië is vernoemd naar Baasha, koning van Israël, die van de stam van Issachar was.[876] De stad Ascra in Boeotië, die volgens Pausanias werd gesticht door iemand die Oeoclus heette, is vernoemd naar deze stam, waarbij Ascra een variant is van Issachar:

> "En weer bij Ascra lag Poseidon Earth-shaker, die toen het jaar omkeerde hem een zoon Oeoclus baarde, die eerst met de kinderen van Aloeus Ascra stichtte, dat aan de voet van Helicon ligt, rijk aan bronnen."[877]

Toen Mozes de verspieders uitzond om het Beloofde Land te bespioneren, was een van die verspieders een zekere Yigal יִגְאָל]AV Igal] zoon van Jozef uit de stam van Issaschar.[878] Hoewel Yigal zelf in de woestijn stierf, leefde zijn naam duidelijk voort, zijn nakomelingen droegen zijn naam met hen mee. Oeoclus is de Griekse transliteratie van de Hebreeuwse naam Yigal. De stad Ocalea in Boeotië zal ook gesticht zijn door deze zelfde familie van Yigalieten (d.w.z. Oeoclus). De fictieve 'held' van de Trojaanse oorlog die bekend staat als Achilles is eveneens een allegorische representatie van deze zelfde volksstam.

Herodotus vermeldt ook een stad met de naam Erythrae in Boeotië in Griekenland[879] (zie kaart rechts). Strabo schrijft de stichting van deze stad toe aan Cnopus, "een valse zoon van Codrus".[880] Codrus was een Athener. Ik heb al het argument naar voren gebracht dat de Atheners afstamden van Ethan, de zoon van Zerach, hoewel de Atheense bevolking duidelijk ook uit Edomieten bestond. (Merk op dat de Olympiërs ook in Athene woonden, de
Olympiërs die zijn vernoemd naar hertog Eliphaz).

Kaart met de belangrijkste plaatsen uit de tekst.

De Egeïsche Zee zelf zou vernoemd zijn naar Aegeus, koning van Athene.[881] Aegeus betekent Geitenman' of beter gezegd 'man van Seir'. De Egeïsche Zee betekent daarom 'Zee van Seir'.

Ik herhaal nogmaals dat de Grieken oorspronkelijk Fenicisch spraken, maar later hun taal veranderden:

---

874 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (157).
875 Num. 13:7.
876 1 Koningen 15:27.
877 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ix.xxix.1.
878 Num. 13:7.
879 Herodotus, *Historiën* ix.19.
880 Strabo, *Aardrijkskunde* xiv.i.3.
881 Zie noot 1 over Apollodorus, *Epitome* E.1.10 door Sir James George Frazer, F.B.A., F.R.S. in 2 Volumes. Cambridge, MA, Harvard University Press; Londen, William Heinemann Ltd., 1921. 1921.

> "Deze Feniciërs die met Cadmus kwamen en waarvan de Gephyraeërs een deel waren, brachten, naast vele andere soorten kennis, het alfabet mee naar Hellas, dat daarvoor, denk ik, onbekend was bij de Grieken. Na verloop van tijd werden de klank en de vorm van de letters veranderd."[882]

In de eerste eeuw na Christus was men uit het oog verloren wie het schrijven eigenlijk introduceerde. Plinius schrijft:

> "Ik ben van mening dat de Assyriërs altijd al een schrift hadden, maar anderen, bijv. Gellius, beweren dat het in Egypte door Mercurius werd uitgevonden, terwijl anderen denken dat het in Syrië werd ontdekt; beide stromingen geloven dat Cadmus een alfabet van 16 letters uit Fenicië in Griekenland invoerde en dat Palamedes ten tijde van de Trojaanse oorlog de vier letters ΖΨΦΧ toevoegde, en na hem Simonides, de lyrische dichter, nog eens vier ΥΞΩΘ, die allemaal klanken voorstellen die ook in het Romeinse alfabet worden herkend."[883]

Kortom, Fenicisch was een late variant van Hebreeuws. (NB: Archeologen hebben de Fenicische teksten verkeerd gedateerd. Zie de paragraaf Osorkon I in *Manetho on Trial*). Toen de Grieken "hun taal veranderden" kregen ze te maken met vertaalproblemen. Iedereen die ervaring heeft met het vertalen van de ene taal naar de andere begrijpt de moeilijkheden die daarbij komen kijken. Een sater was dus een wezen dat half mens en half geit was. Het Hebreeuwse woord Seir werd niet alleen gebruikt voor 'geit', maar was ook de naam van de stamvader van een volk dat Seir heette, vandaar het onzinnige argument dat een sater (wat een variant is van Seir - de ayyin wordt in dit geval getranslitereerd als een *t*), half mens en half geit was. Dit zijn de Bijbelse kinderen van Seir die ook bekend stonden als Horieten.[884]

De profeet Jesaja schrijft:

> "En Babylon, de heerlijkheid der koninkrijken, de schoonheid der uitnemendheid der Chaldeeën, zal zijn als toen God Sodom en Gomorra omverwierp. Het zal nooit bewoond worden, noch zal het van geslacht tot geslacht bewoond worden; noch zal de Arabier er zijn tent opslaan, noch zullen de herders er hun kudde maken. Maar de wilde beesten der woestijn zullen er liggen, en hun huizen zullen vol zijn van ellendige schepselen; en uilen zullen er wonen, en ***saters*** zullen er dansen."[885]

Het woord dat hier in Jesaja vertaald wordt als 'saters' is שְׂעִירִים *seirim*, het meervoud van *Seir*. De enkelvoudsvorm is ook vertaald als 'sater' in Jes. 34:14.

De naam van de stad Chaeronea in Boeotië in Griekenland is waarschijnlijk een variatie op de naam Cheran, die een zoon was van hertog Anah.[886] De stad Korinthe in Zuid-Griekenland lijkt ook naar hem genoemd te zijn. Theoretisch zou Creon, de mythische koning van Korinthe,[887] een allegorische verwijzing naar deze hertog Cheran kunnen zijn, hoewel de naam ook afgeleid zou kunnen zijn van Keran (עֵרָן) zoon van Efraïm die zijn naam gaf aan de familie van Kerani (var. Ceraunes - Hebreeuws עֵרָנִי).[888] Pausanias vertelt ons dat, door de Korinthiërs zelf toegegeven, de stad Korinthe was vernoemd naar Korinthe, "een zoon van Zeus"[889] (d.w.z. Esau), wat steun geeft aan de identificatie van Creon als hertog Cheran in plaats van de stam van Efraïm. Nogmaals, Korinthus is een variant van de spelling

---

882 Herodotus, *Historiën* v.58.

883 Plinius, *Natuurlijke historie* vii.56 (191-2). (vii.57 in de vertaling van John Bostock.)

884 Gen. 36:21 & 36:30. Zie ook 1 Kron. 25:11-14.

885 Jesaja 13:19-21.

886 Gen. 36:26 & 1 Chron. 1:41.

887 Apollodorus, *Bibliotheek* i.ix.28.

888 Num. 26:36. De naam Keran (עֵרָן) wordt in de AV getranslitereerd als Eran, maar de Hebreeuwse letter *ayyin* kan ook getranslitereerd worden als een *g* of als
een *k* om Geran of Keran te produceren. In *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* laat ik dit goed zien en laat ik zien dat deze familie van Ceraunes hun naam gaven aan het Ceraunian gebergte in Armenië, de regio Acarnania in Noord-Griekenland en Cornwall in Zuidwest-Engeland om maar een paar plaatsen te noemen die naar deze stam zijn vernoemd.

889 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ii.i.1.

van Cheran.

Ter ondersteuning van Keran, zoon van Efraïm, hebben we het feit dat de oorspronkelijke inwoners van Korinthe (d.w.z. Efiraeërs) Efraïmieten waren die zich later afscheidden, waarbij een groep zich onder de naam Umbriërs in Noord-Italië vestigde en een andere groep zich in Epirus in Noord-Griekenland vestigde. Sommigen van hen die zich in Epirus vestigden, scheidden zich af en vestigden zich in Acarnanië in Noord-Griekenland. De naam Acarnania is een fonetische variatie op de naam Kerania.

Kaart met de verschillende plaatsen die in de hoofdtekst worden besproken. Het eiland Chios en het land van de Erythriërs is rechts omcirkeld. De Chiërs en de Erythriërs woonden naast elkaar, dus het is geen verrassing dat ze dezelfde taal spraken. Dit betekent echter niet dat ze hetzelfde volk waren.

Volgens Pausanias:

> "De cultus van Apollo Carneus is gevestigd onder alle Doriërs sinds Carnus, een Acarnanees van geboorte, die een ziener van Apollo was... ...Maar deze Carnus is niet de Lacedaemonische Carneus van het Huis, die werd aanbeden in het huis van Crius de ziener toen de Achaeërs nog in het bezit van Sparta waren."[890]

De Doriërs behoorden voornamelijk tot de stammen van Efraïm en Menasjé. In de bovenstaande verklaring waren "Carnus de Acarnaniër" en de Lacedaemonische Carneus waarschijnlijk allegorische creaties.

De oude stad Arenê in Elis in Noord-Griekenland zou eveneens haar naam hebben ontleend aan deze afstammelingen van Erani of Kerani van de stam van Efraïm. Volgens Pausanias, die citeerde uit een allegorisch verhaal over de Elianen, zou een bron die bekend stond als Arene vernoemd zijn naar een 'vrouw' [sic] van Afareus,[891] waar Afareus weer een andere variant is van de spelling van Ephyra-Efraïm.

Achaea in Arcadië heette vroeger Aegialea,[892] genoemd naar hertog Ya[g]alam. Strabo vermeldt een rivier in Arcadië met de naam Teutheas en een stad daaraan met de naam Teuthea, die hij situeerde in de regio van Dyme (Edom?) en Tritæ (een variant van Eritrea?).[893] Zowel deze rivier Teutheas als de stad Teuthea lijken genoemd te zijn naar hertog Yetheth/Jetheth יְתֵת)).[894] Arcadië was vanaf een vroege periode Edomitisch gebied.

De "Golf van Gytheum genoemd naar de stad van die naam", die door Plinius wordt genoemd,[895] is

---

890 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* iii.xiii.4.

891 Pausanias, Beschrijving van Griekenland v.v.6.

892 Homerus, *Ilias* 2, 574-575. Zie ook Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* 7.1.1 & http://en.wikipedia.org/wiki/Achaea_(oud_gebied).

893 Strabo, *Aardrijkskunde* viii.iii.11.

894 Gen 36:40.

895 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.5 (16). (iv.8 in de vertaling van John Bostock.)

De oude regio Arcadië die oorspronkelijk Aegialea heette en later Achaia met duidelijk herkenbare Edomitische plaatsnamen omcirkeld.

duidelijk vernoemd naar hertog Gatam.[896] Gytheum is een variant van Gutium, wat verklaart waarom dit volk uit het Zagrosgebergte (d.w.z. de Seirberg) verdween en waarheen ze waren verdwenen. Patrae[897] (nu Patras), de naam van een stad in Achaea, is een variant van Petra, een Edomitisch-Grieks woord dat rots betekent. Er was een gelijknamige plaats in Jordanië in het Midden-Oosten die een Edomitisch bolwerk was.[898] De Arcadische stad Patrae (Patras genoemd door Plinius[899]) is gebouwd aan de voet van de berg Panachaikon (ook geschreven als Panachaicus), een naam die Achaean Pan betekent, hoewel Pan meestal ten onrechte wordt geïnterpreteerd als 'alles'.[900]

Deze associatie met Pan wordt bevestigd door Theocritus die ons informeert:

> "De aanbidding van Pan begon in Arcadië, dat altijd de belangrijkste plaats van zijn aanbidding was. Arcadië was een district van bergvolkeren die door andere Grieken werden geminacht".[901]

Edomieten waren over het algemeen bergbewoners. Ze hielden van hun bergforten, wat waarschijnlijk de reden is waarom Zeus en de Kureten op de berg Ida zouden hebben gewoond.

De inwoners van het eiland Chios (zie kaart hierboven op de vorige pagina), die Herodotus Chiërs noemde, spraken dezelfde taal als de Erythreërs,[902] dus ze werden duidelijk geassocieerd met Edomitische facties. Plinius, die citeerde uit een eerdere schrijver met de naam Ephorus, vertelt ons dat het eiland Chios ooit bekend stond als Aethalia,[903] dit is een variant van zowel Italië Ethan (zoon van Zerach). Aetolia in Griekenland schijnt ook door hen genoemd te zijn. Het woord Chian lijkt een variant te zijn van Achaean, en zoals we al hebben gezegd, bestonden de Achaeërs voornamelijk uit mensen van Israëlitische stammen. Aethalia, Aetolia en Italië blijken allemaal hun naam te hebben van Ethan, de zoon van Zerach, zoals we binnenkort zullen aantonen.

[896] Gen. 36:11 & 1 Chron. 1:36.
[897] http://en.wikipedia.org/wiki/Patras.
[898] http://en.wikipedia.org/wiki/Petra.
[899] Plinius, *Natuurlijke historie* iv.4 (11-13). (iv.5-6 in de vertaling van John Bostock.)
[900] http://en.wikipedia.org/wiki/Panachaiko. Zie ook de opmerkingen verderop over de identificatie van dit land als de oorsprong van Pan.
[901] http://en.wikipedia.org/wiki/Pan_(god)#verering. Zie ook Theocritus, *Idyllen* vii. 107.
[902] Herodotus, *Historiën* i.142.
[903] Plinius, *Natuurlijke historie* v.38 (136).

De Hellenen

De Grieken noemen zichzelf tot op de dag van vandaag Hellenen en hun taal Elleniki. Het is niet duidelijk of de naam Hellene is afgeleid van hertog Elah (אֵלָה),[904] hertog Elon (אֵילוֹן) of Elon (אֵלוֹן) zoon van Zebulon.[905] Josephus noemde Elon de Hettiet Helon (Grieks Ἥλωνος *Helonos*).[906] Het is zelfs mogelijk dat ze vernoemd zijn naar Cronus (i.e. Hiram koning van Tyrus), die Elus werd genoemd door Sanchuniathon.[907] De naam Elus, die wordt geïnterpreteerd als 'God', zou ook een variant kunnen zijn op het Griekse woord Elius, dat 'zon' betekent.

Pausanias schrijft:

> "Aan zee lag een stad Helos, die ook Homerus vermeldt in zijn lijst van de Lacedaemoniërs: 'Deze hadden hun thuis in Amyclae, en in Helos de stad aan zee.' Het werd gesticht door Helius, de jongste van de zonen van Perseus, en de Doriërs namen het daarna door belegering in. De inwoners werden de eerste slaven van de Lacedaemonische staat en werden voor het eerst Heloten genoemd, wat ze in feite ook waren. De slaven die daarna werden verworven, hoewel ze Doriërs van Messenië waren, werden ook Heloten genoemd, net zoals het hele Griekse ras Hellenen werd genoemd van het gebied in Thessalië dat ooit Hellas heette."[908]

Zoals reeds vermeld, moet Perseus geïdentificeerd worden als Peresh, zoon van Machir, zoon van Menashe,[909] terwijl de Doriërs afstamden van Efraïm en Menashe. Pausanias lijkt te suggereren dat de namen Helos (Ἕλος), Helios (Ἕλιος) en Hellas (Ἑλλάδος) allemaal van dezelfde wortel zijn afgeleid.

Thucydides (of, beter gezegd, de schrijver die de dagboeken van Thucydides[910] gebruikte) noteert:

> "De zwakheid van de oudheid wordt voor mij verder bewezen door de omstandigheid dat er geen gemeenschappelijke actie lijkt te zijn geweest in Hellas vóór de Trojaanse oorlog. En ik ben geneigd te denken dat de naam zelf nog niet aan het hele land gegeven was, en in feite helemaal niet bestond voor de tijd van Hellen, de zoon van Deucalion; de verschillende stammen, waarvan de Pelasgische het meest verspreid was, gaven hun eigen namen aan verschillende districten. Maar toen Hellen en zijn zonen machtig werden in Phthiotis, werd hun hulp ingeroepen door andere steden, en degenen die met hen omgingen begonnen geleidelijk Hellenen genoemd te worden, hoewel het lang duurde voordat deze naam in het hele land de overhand kreeg. Hiervan levert Homerus het beste bewijs; want hoewel hij lang na de Trojaanse oorlog leefde, gebruikt hij deze naam nergens collectief, maar beperkt hij het tot de volgelingen van Achilles uit Phthiotis, die de oorspronkelijke Hellenen waren; als hij over de hele schare spreekt, noemt hij hen Dananen, of Argiven, of Achaeërs. Barbaren worden ook niet genoemd in zijn gedichten, duidelijk omdat er nog geen Hellenen tegenover hen stonden met een gemeenschappelijke onderscheidende naam. Dus de verschillende Helleense stammen (en met de term hellenen bedoel ik diegenen die, terwijl ze afzonderlijke gemeenschappen vormden, een gemeenschappelijke taal hadden en later met een gemeenschappelijke naam werden aangeduid) waren, vanwege hun zwakte en isolatie, nooit verenigd in een grote onderneming vóór de Trojaanse oorlog. En ze ondernamen de expeditie tegen Troje pas nadat ze veel ervaring op zee hadden opgedaan."[911]

---

904 Gen. 36:41.

905 "En de zonen van Zebulon: Sered, en Elon, en Jahleel." Gen. 46:14. "van Elon, de familie van de Elonieten." Num. 26:26.

906 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.265.

907 *Sanchonatio's Phoenician History* Chap. III, p.31, Rev. Richard Cumberland, Londen 1720.

908 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* iii.xx.6.

909 1 Chron. 7:16.

910 In *A Radical Review of the Chaldean and Achaemenid Periods (Een radicaal overzicht van de Chaldeeuwse en Achaemenidische Perioden*) toon ik aan dat het werk dat aan Thucydides wordt toegeschreven feitelijk het werk is van een latere Griekse schrijver die werkte op basis van de dagboeken van Thucydides. Die schrijver vertelt ons zelfs dat: "Thucydides, een Athener, schreef de geschiedenis van de oorlog tussen de Peloponnesiërs en de Atheners" (Thucydides, *Peloponnesische Oorlog* i.1.) Degenen die de informatie uit zijn dagboeken hebben overgeschreven, probeerden de feiten aan te passen aan hun verzonnen begrip van de Perzische geschiedenis. Terwijl Thucydides schrijft dat "het eiland Delos voor de eerste keer in de herinnering van de Hellenen door een aardbeving was getroffen" (*Ibid.* ii.8) en deze gebeurtenis toeschrijft aan de tijd van Artaxerxes I, vertelt Herodotus ons dat het meer dan 70 jaar eerder was verwoest ten tijde van Darius I (Herodotus, *Histories* vi.98).

911 Thucydides, *Geschiedenis van de Peloponnesische oorlog* 1.3.

Merk op hoe de naam Hellene verbonden is aan een aantal verschillende stammen. Hoewel ze hun naam ontleenden aan één stam, waren niet alle Hellenen Hellenen. Dit maakt identificatie van de bron van de naam vrijwel onmogelijk.

Een vreemde opmerking van Herodotus kan gemakkelijk over het hoofd worden gezien:

> "[De Feniciërs] kwamen van de Rode Zee naar onze zeeën en nadat ze zich hadden gevestigd in het land dat ze nog steeds bezetten, begonnen ze meteen lange reizen te maken. Naast andere plaatsen waarheen ze Egyptische en Assyrische koopwaar vervoerden, kwamen ze naar Argos, dat in die tijd in alle opzichten een vooraanstaande plaats innam onder de mensen van wat nu Hellas wordt genoemd. De Feniciërs kwamen naar Argos en vertrokken met hun vracht."[912]

Deze Feniciërs waren Israëlieten die voor het eerst uitzeilden in de tijd van koning Salomo. Als de Hellenen al zo de Argolid in Zuid-Griekenland bezetten, dan is dit een voorbode van hun komst naar Thessalië in Noord-Griekenland. De zondvloed van Deucalion, die plaatsvond ten tijde van Sennacherib, vaagde de Griekse bevolking weg. De Israëlitische stammen, die door de Griekse schrijvers 'zonen' en 'dochters' van de rivier Okeanus [d.w.z. de rivier de Eufraat] werden genoemd, kwamen pas in Griekenland aan vanaf de tijd van Esarhaddon, ***nadat*** ze door de Assyriërs gevangen waren genomen. De Doriërs en Myceners arriveerden eveneens ergens tijdens het bewind van Nebukadnezar II koning van Babylon,[913] hoewel benadrukt moet worden dat deze Doriërs arriveerden na de Ephyraeërs die de stad Korinthe stichtten en die ook Doriërs waren!

De Griekse schrijvers zijn het er niet over eens of de Hellenen vernoemd zijn naar de fictieve Ellen zoon van Pyrrha (Πύρραν) en Deucalion (Δευκαλίων Duke Elon/Aelean),[914] van Zeus en Dorippe[915] of van Prometheus en Clymene, waardoor Hellen een broer [in tegenstelling tot zoon] van Deucalion is.[916]

Volgens Hesiod:

> "Iapetus nu nam tot vrouw de keurig gelokte dienstmaagd Clymene, dochter van Oceaan, en ging met haar op in één bed. En zij baarde hem een zoon met een stevig hart, Atlas; ook baarde zij de zeer glorieuze Menoetius en de slimme Prometheus, vol van verschillende listen, en de verstrooide Epimetheus, die van het begin af aan onheil bracht aan de mensen die brood aten; want hij was het die het eerst van Zeus de vrouw nam, de maagd die hij gevormd had."[917]

Merk op hoe Clymene, de 'vrouw' van Prometheus nu de vrouw wordt van Iapetus [d.w.z. een stam genoemd naar Yaphet zoon van Noach] en 'moeder' van Prometheus. Atlas, de 'zoon' van Iapetus en Clymene, is een fonetische variant (d.w.z. cognaat) van de naam Athenas, die op zijn beurt een fonetische variant is van de naam van Ethan, de eerstgeboren zoon van Zerach uit de stam Juda.

Apollodorus records:

> "Prometheus kneedde mensen uit water en aarde en gaf hen ook vuur, dat hij, onbekend aan Zeus, had verborgen in een venkelstengel... En Prometheus had een zoon Deucalion. Hij regeerde in de streken rond Phthia, trouwde met Pyrrha, de dochter van Epimetheus en Pandora, de eerste

---

912 Herodotus, *Historiën* i.1-2.

913 Zie de paragraaf *Zonen en dochters van Okeanus* in mijn artikel *An Analytical Review of the Campaigns of Sennacherib from a Biblical Perspective*.

914 Apollodorus, *Bibliotheek* i.vii.2-3 met Apollodorus die toevoegt dat sommige schrijvers van Hellen een zoon van Zeus maken.

915 Argonautica Scholia vetera in Apollonium Tome II, i.118, Rich. Fr. Phil. Brunckii, Lisiae 1813. Zie ook de vermelding in *Dictionary of Greek and Roman Biography and Mythology* Vol. 2, vermelding onder Hellen op p.378, William Smith, Boston 1870.

916 *Dictionary of Greek and Roman Biography and Mythology* Vol. 2, item onder Hellen op p.378, William Smith, Boston 1870.

917 Hesiod, *Theogonie* 507-510.

> vrouw gevormd door de goden."[918]

Voor Pandora lees [Hertog] Pinon en Dorian [d.w.z. Pan + Dora]. Pyrrha is een variant van Pyrrhus, dit is een andere naam voor Neoptolemus zoon van Achilles die zijn naam gaf aan de Pyrrhidae.[919] In het citaat uit Thucydides hierboven wordt ons verteld dat de Hellenen volgelingen waren van Achilles. In *The Forgotten Tribe of Naphtali & The Phoenicians* toon ik aan dat Neoptolemus een variant is de naam Naphtali, terwijl Achilles een variant is van de naam Yigal, waarbij Yigal (zoals gezegd) een invloedrijke stamvader was van de stam Issachar. Natuurlijk zijn al deze verhalen in allegorie geschreven.

Voor Deucalion, lees Hertog Elon. Merk op dat Deucalion volgens Apollodorus ook een zoon was van Minos, de koning van Kreta:

> "Minos [d.w.z. Menashe], die op Kreta woonde, vaardigde wetten uit en trouwde Pasiphae [d.w.z. Jozef], dochter van de Zon (Ἡλίου Eliou) en Perseis [d.w.z. Peresh zoon van Machir zoon van Menashe]; maar Asclepiades zegt dat zijn vrouw Kreta was, dochter van Asterius [d.w.z. Yetser zoon van Naphtali]. Hij verwekte zonen, namelijk Catreus [een metathese van Curetes], ***Deucalion***, Glaucus en Androgeus; en dochters, namelijk Acalle, Xenodice, Ariadne, Phaedra; en bij een nimf Paria had hij Eurymedon, Nephalion [i.Naphtali], Chryses [d.w.z. Yachtziel, de eerstgeboren zoon van Naphtali], en Philolaus; en bij Dexithea had hij Euxanthius."[920]

Ons wordt verteld dat Idomeneus [d.w.z. Edom] zoon van deze Deucalion 40 schepen leverde in de Trojaanse oorlog.[921] Merk op dat de naam Eliou hier vertaald is als 'Zon'. Het zou ook vertaald kunnen worden als 'God'. Het was ook een alternatieve naam voor Cronus. Als we begrijpen dat we te maken hebben met een allegorie en dat deze 'helden' van de Trojaanse oorlog eigenlijk stamelementen waren in plaats van echte individuen, beginnen we te zien hoe verwarrend de dingen zijn geworden.

De naam Prometheus zou 'voordenker' betekenen, terwijl Epimetheus 'nadenker' zou betekenen. Terwijl Prometheus wordt gekarakteriseerd als vindingrijk en slim, wordt Epimetheus afgeschilderd als dwaas. Deze interpretatie, die duidelijk gekunsteld is, gaat ervan uit dat het woord metheus uit het oorspronkelijke Grieks komt. Volgens Liddell's Greek Dictionary is μηθείς "een latere vorm voor μηδείς.[922] Met andere woorden, het is te modern om de betekenis te hebben die eraan gehecht is. Bedenk ook dat de Doriërs zogenaamd afstammen van Hellen, zoon van Deucalion, zoon van Prometheus. De Doriërs waren Israëlieten uit de stad Dor in het noorden van Israël.

Prometheus lijkt een woordspeling te zijn op Pyrrha-emetheus, waarbij emetheus (ἐμέθεν) het Dorische woord is voor 'ik', 'ik ben' of 'zelf'.[923] Deze interpretatie blijkt uit het feit dat Prometheus de mens 'vuur' gaf, omdat erkend wordt dat het woord (Πύρᾱ) Pyrha (var. Πύρρᾱ) 'rood' of 'vuur' of 'vlam' betekent. Epi-metheus, de 'broer' van Prometheus zou dan afgeleid zijn van het woord Epi, waarvan we Epidaurian krijgen (d.w.z. Epi-Dorian). Dit zijn de mensen die Strabo Epeii[924] en Homerus Epeiërs (Ἐπειοί).[925] Euripides vertelt ons dat de Epeiërs de mensen waren die heersten over het land dat Elis heette.[926] Als je mijn artikel hebt gelezen met de titel *Ancient*

---

[918] Apollodorus, *Bibliotheek* i.vii.1-2.
[919] Plutarch, *Pyrrhus* i.2.
[920] Apollodorus, *Bibliotheek* iii.i.2.
[921] Apollodorus, *Epitome* iii.13.
[922] *Greek-English Lexicon* entry under μηθείς on p.959, Henry George Liddell and Robert Scott, New York 1883.
[923] *Ibid.* Vermelding onder ἐμέθεν op p.460.
[924] Strabo, *Geografie* x.iii.4.
[925] Homerus, *Ilias* Boek 2, regel 619.
[926] Euripides, *Iphigenia in Aulis* regel 280. Koning Gouneus die in de vorige regel wordt genoemd is een stam die vernoemd is naar Guni zoon van Naftali. Dit is dezelfde Gouneus waarvan Apollodorus zegt dat hij een stad in Libië heeft gesticht na de val van Troje. (Apollodorus, *Epitome* vi.15.)

Irish History Reconsidered, weet je dat dit typische voorbeelden zijn van de woordspelingen van barden. Er moet ook worden opgemerkt dat Dorippe, een van de alternatieve namen voor de moeder van Prometheus, een metathese is van Epi-Dori[an].

Een andere fonetische variant van deze naam is Dryope. Herodotus vertelt ons dat:

> "Deze rassen, Ionisch en Dorisch, waren de belangrijkste in de oudheid, het eerste een Pelasgiaans en het tweede een Helleens volk. Het Pelasgische ras heeft nog nooit zijn thuis verlaten; het Helleense heeft vaak en ver rondgezworven. Want in de dagen van koning Deucalion bewoonde het het land Phthia, toen het land genaamd Histiaean [naar Etser zoon van Seir], onder Ossa [d.i. Esau] en Olympus [d.i. hertog Eliphaz], in de dagen koning Deucalion. Hertog Eliphaz], in de tijd van Dorus zoon van Hellen; verdreven uit dit Histiaeïsche land door de Cadmeeërs, vestigde het zich rond Pindus in het gebied dat Macedonisch genoemd wordt; van daaruit migreerde het weer naar Dryopia, en kwam uiteindelijk van Dryopia in de Peloponnesos, waar het de naam Dorisch aannam."[927]

Als we de gekunstelde aard van dit verhaal negeren, levert dit alles ons een handig verband op tussen de namen Dryopia en Dorippe. De Doriërs en Dryopiërs waren duidelijk één en hetzelfde volk, beide nauw verbonden met de Hellenen.

Het is ook mogelijk dat de '*ci*' eindigend op namen, waar, bijvoorbeeld, de Kelten soms Celtici werden genoemd (Celticos door Plinius[928] en Κελτικῶν Kelticun door Ptolemaeus[929]) en de Umbriërs van Noord-Italië Ombrici werden genoemd (Ὀμβρικούς of Ὀμβρικῶν),[930] een samentrekking zou kunnen zijn van het Hebreeuwse woord נכּ ֹא ָ *anochi*, dat precies dezelfde betekenis heeft als *emetheus*. Celtici zou dus betekenen "Ik ben een Kelt" terwijl Prometheus zou betekenen "Ik ben van Pyrrhu". (De '-kun' of '-ken' vormen van deze uitgangen zouden ook metatheses van dit woord *anochi* kunnen zijn).

Over Prometheus wordt ons verteld dat Zeus, "Hephaestus opdroeg zijn lichaam vast te spijkeren aan de berg Kaukasus, een Scythische berg. Daarop [d.w.z. de berg] werd Prometheus genageld en vele jaren vastgebonden gehouden. Elke dag dook er een adelaar op hem en verslond de lobben van zijn lever, die 's nachts groeide. Dat was de straf die Prometheus betaalde voor de diefstal van het vuur, totdat Hercules hem daarna vrijliet…".(931) Zelfs vandaag de dag gebruiken we de uitdrukkingen 'geel-levend', 'kippen-levend' of 'lelie-levend' om naar een lafaard te verwijzen. Deze allegorische verklaring zegt dat de dapperheid van de stam voortdurend op de proef werd gesteld door invallen van Zeus-Esau. Merk in het bijzonder op dat deze stam uit het Kaukasische gebergte kwam, waar ze vele jaren verbleven. Dit is waar Edom woonde en waar de Tien Stammen werden geplant door de Assyriërs.

Latere schrijvers, zoals Ovidius, begrepen de allegorische aard van de werken die ze behandelden niet. Volgens de Griekse schrijvers waren er twee grote overstromingen - de Zondvloed van Ogyges en de Zondvloed van Deucalion. Dit komt bovenop de zondvloed van de Noachide. Als je bedenkt dat Ogyges een Griekse transliteratie is van de naam Agag, is het niet moeilijk om te zien dat de Zondvloed van Ogyges plaatsvond in de tijd van Jozua. Dit was toen "de zon stilstond en de maan bleef" de hele dag en enorme stenen uit de hemel vielen.[932] De zondvloed van Deucalion vond plaats in de tijd van Hizkia en dit is besproken in *de Oude Geschiedenis*

---

[927] Herodotus, *De Historiën* i.56.

[928] Plinius, *Natuurlijke historie* iii.3 (28). (iii.4 in de vertaling van John Bostock.)

[929] Ptolemaeus, *Aardrijkskunde* ii.4, §.15.

[930] Herodotus, *Historiën* i.94 en iv.49 en Strabo, *Geografie* v.i.10.

[931] Apollodorus, *Bibliotheek* i.vii.1.

[932] Josh. 10:11-13.

Heroverwogen. De val van Troje vond enige tijd na de zondvloed van Deucalion plaats.[933] Ovidius heeft in zijn relaas over de zondvloed van Deucalion deze zondvloed duidelijk verward met de Noachidische zondvloed:

> "De wereld was inderdaad hersteld. Maar toen Deucalion zag dat het een lege wereld was en dat diepe stilte de verlaten landen vulde, barstte hij in tranen uit en richtte zich aldus tot zijn vrouw: 'O zuster, o mijn vrouw, o enige vrouw die op aarde is overgebleven, jij met wie de banden van gemeenschappelijk ras en familie, die de huwelijksband met mij heeft verbonden, en die nu onze eigenlijke gevaren verbindt: Van alle landen die de rijzende en de ondergaande zon aanschouwen, zijn wij twee de menigte ... O, zou ik door de kunsten van mijn vader de naties kunnen herstellen en, net als hij, de adem van leven in de gekneedde klei kunnen blazen. Maar zoals het nu is, hangt het menselijk ras alleen van ons tweeën af.""[934]

Hugh Tredennick heeft Deucalion zelfs "de Griekse Noach" genoemd.[935] Het is echter belangrijk om te begrijpen wanneer deze zondvloed plaatsvond om de geschiedenis van die periode te kunnen begrijpen. We moeten ook beseffen dat latere schrijvers niet wisten waar ze mee te maken hadden toen ze deze allegorische verhalen vertelden. Ovidius wil ons doen geloven dat de overstroming van Deucalion al het leven wegvaagde, wat niet het geval was. Apollodorus vertelt ons dat de vloed slechts het grootste deel van de Griekse bevolking wegvaagde:

> "En toen Zeus de mensen van het Bronzen Tijdperk wilde vernietigen, bouwde Deucalion op aanraden van Prometheus een kist [d.w.z. een ark], en nadat hij er proviand in had opgeslagen, scheepte hij zich erin in met Pyrrha. Maar Zeus stortte zware regen uit de hemel en zette het grootste deel van Griekenland onder water, zodat alle mensen werden vernietigd, behalve een paar die naar de hoge bergen in de buurt vluchtten. Het was toen dat de bergen in Thessalië scheidden en dat de hele wereld buiten de Isthmus en Peloponnesos werd overweldigd."[936]

Merk op dat "de bergen in Thessalië zich scheidden". Dit zou een beweging van de tektonische platen hebben betekend, een gebeurtenis waarvan evolutionistische geologen ons willen doen geloven dat deze vele miljoenen jaren geleden plaatsvond.

De zondvloed van Deucalion vond plaats ten tijde van Hizkia, de koning van Juda. Israël was nog maar net gevangen genomen door Assyrië. Cadmus arriveerde in Griekenland kort na de tijd van Shalmaneser V, koning van Assyrië. (Zoals eerder vermeld komt Cadmus onder de naam Nikdima voor in teksten die worden toegeschreven aan de Assyrische koning Shalmaneser III.[937] De verwarring die is ontstaan tussen de verslagen van Shalmaneser III en Shalmaneser V wordt behandeld in *Ancient History Reconsidered*.) De meerderheid van de Israëlitische stammen moet daarom op een bepaald moment na de gevangenneming door de Assyriërs *massaal* zijn aangekomen.

Zoals reeds uitgelegd, werd Ephyra, die 'haar' naam aan Korinthe gaf, 'dochter' van Okeanus (Oceaan) genoemd, want "Ephyra, de dochter van Okeanus, woonde het eerst in dit land", vertelt Pausanias ons.[938] Apollodorus wil ons doen geloven dat de stad Ephyra werd gesticht door Sisyphus 'zoon' van Aeolus.[939] (Voor Sisyphus, lees Yoseph of Jozef.) Glaucus, een van de 'zonen' van Sisyphus, was ook een van de 'zonen' van Minos [Menashe] koning van Kreta en 'broer' van Deucalion 'zoon' van Minos.[940] Aeolus 'koning' van het eiland Aeolia, van wie gezegd wordt dat hij een 'zoon' van Hippotas was,[941] zal ook van dezelfde volksstam geweest als diegenen die zich in Ephyra vestigden,

933 Diodorus, *Bibliotheek* xiv.113.
934 Ovidius, *Metamorfosen* i.345-366.
935 Aristoteles, *De Metafysica* Deel 1, p.284, Hugh Tredennick, Londen & New York 1933.
936 Apollodorus, *Bibliotheek* i.vii.2.
937 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.202, §.561 (fn.1) Daniel David Luckenbill, University of Chicago Press 1926.
938 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ii.i.1.
939 Apollodorus, *Bibliotheek* i.ix.3.
940 *Ibid.* iii.i.2.
941 Homerus, *Odyssee* Boek 10, regel 1.

in Thessalië en zijn duidelijk dezelfde mensen die afstammen van Aeolus zoon van Hellen en Orseis, welke Aeolus een broer was van Dorus, de stamvader van de Doriërs.[942] Ik wijs erop dat Orseis een metathese is van de naam Yetser, de derde zoon van Naftali. Zonder in te gaan op de fonetiek, Hippotas is ook een variant van Naphtali en Aeolus lijkt een stam te zijn die afstamt van Yoel, zoon van Reuben. (In *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* toon ik aan dat de Aroerni en de Ouellai die zich in Frankrijk vestigden afstammen van deze Yoelieten die ooit in de stad Aroer ten oosten van de rivier de Jordaan woonden).

Als we de lange lijst met namen van 'dochters' van Okeanus bekijken die Hesiod geeft, zien we dat het een lijst is van stammen of mensen die hun naam gaven aan rivieren en steden. Hugh Evelyn-White merkte op:

> "Goettling merkt op dat sommige van deze nimfen hun naam ontlenen aan landen waarover ze heersen, zoals Europa, Asia, Doris, Ianeira ('Vrouwe van de Ioniërs')..".[943]

Het kwam niet hem op dat hij met een allegorie te maken had.

In het volgende uittreksel uit Apollodorus vinden we dat Deucalion trouwde met Pyrrha, de 'dochter' van Epimetheus. Als we ons kunnen herinneren, was Pyrrha volgens één bron ook de naam van de 'moeder' van Deucalion.

> "En Deucalion had kinderen bij Pyrrha, eerst Hellen, wiens vader volgens sommigen Zeus [d.w.z. Esau] was, en ten tweede Amphictyon, die na Cranaus over Attica regeerde; en ten derde een dochter Protogenia, die bij Zeus de moeder van Aethlius werd. Hellen had Dorus, Xuthus, en Aeolus door een nimf Orseis. Degenen die Grieken werden genoemd noemde hij Hellenen naar zichzelf, en hij verdeelde het land onder zijn zonen. Xuthus kreeg Peloponnesos en verwekte Achaeus en Ion bij Creusa, dochter van Erechtheus, en van Achaeus en Ion ontlenen de Achaeërs en Ioniërs hun namen. Dorus ontving het land tegenover Peloponnesos en noemde de kolonisten Doriërs naar zichzelf. Aeolus regeerde over de gebieden rond Thessalië en noemde de inwoners Aeoliërs."[944]

Terwijl Apollodorus zegt dat Xuthus en Aeolus zonen waren van Deucalion of Zeus, vertelt Euripides ons dat Xuthus een zoon was van Aeolus en Zeus.[945] Terwijl Ion hier zoon van Xuthus en Creusa wordt genoemd, wil een tekstfragment dat aan Aristoteles wordt toegeschreven ons doen geloven dat Ion de zoon van Apollo en Creusa was, waarbij Xuthus de vader van Creusa was.[946] Je kunt voortdurend in cirkels blijven ronddraaien als je dit alles letterlijk probeert te lezen.

De Doriërs waren Israëlieten uit de stad Dor in het noorden van Israël, een stad die behoorde tot de stammen van Efraïm en Menasjé.[947] Zij waren daarom niet letterlijk zonen van Hellen, zoon van Deucalion. De Aeoliërs (zonen van Aeolus) werden genoemd naar Yoel zoon van Ruben. Zij waren een Israëlitische stam. Ook zij waren geen letterlijke zonen van Hellen, zoon van Deucalion. Ik heb al eerder het argument aangevoerd dat de Achaeërs Israëlieten waren die vernoemd waren naar Achab (AV Achab) koning van Israël. Erechtheus is een metathese van de naam Zerach (als in Zerach zoon van Juda evenals de Edomitische hertog genaamd Zerach) en de 'nimf' Orseis is Yetser (AV Jezer) zoon van Naphtali. (NB: Nimf is een slangwoord voor Naphtali.) Creusa lijkt Yachtsiel (AV Jahzeel) te zijn.

---

942 Apollodorus, *Bibliotheek* i.vii.3.
943 Hesiod, *The Homeric Hymns and Homerica* p.105, Evelyn-White, Londen & New York 1920.
944 Apollodorus, *Bibliotheek* i.vii.2-3.
945 Euripides, *Ion* 293.
946 Aristoteles, *Atheense Grondwet* Fragmenten, Schol. Aristoph. Vogels 1527.
947 1 Chron. 7:29

zoon van Naftali en Cranaus (Κραναοῦ *kranau*) lijkt Ceran (עֵרָן AV Eran) zoon van Efraïm te zijn die zijn naam gaf aan de familie van Kerani (AV Eranieten).[948] De Hebreeuwse letter *ayyin* kan ook worden getranslitereerd als de letter *a*, vandaar dat deze zonen van Cranaus hoogstwaarschijnlijk dezelfde mensen zijn die door Strabo worden genoemd onder de naam Arnaei (Ἀρναίων).[949]

Opgemerkt moet worden dat Thessalië vroeger bekend stond als Pyrhha (Πύρρᾱ), een naam die volgens Max Müller, zoals opgetekend door Henry George Liddell, betekent: "*Rode Aarde*, vandaar de legende van Pyrrha en Deucalion".[950] Voor 'Rode Aarde' kunnen we waarschijnlijk 'Edom' lezen. De naam Thessalië zelf is een late afleiding en zou zijn naam hebben gekregen van Thessalus, zoon van Haemon, zoals beschreven door Strabo:

> "Tot de verschillende delen van Thessalië. Maar als we het over het geheel hebben, kan ik zeggen het in vroegere tijden Pyrrhaea werd genoemd, naar Pyrrha, de vrouw van Deucalion, en Haemonia naar Haemon, en Thessalië naar Thessalus, de zoon van Haemon. Maar sommige schrijvers, die het in twee delen verdelen, zeggen dat Deucalion het zuidelijke deel kreeg en het Pandora noemde, naar zijn moeder, en dat het andere deel in handen kwam van Haemon, naar wie het Haemonia werd genoemd, maar dat de eerste naam werd veranderd in Hellas, naar Hellen, de zoon van Deucalion, en de tweede in Thessalië, naar de zoon van Haemon. Sommigen zeggen echter dat afstammelingen van Antiphus en Pheidippus, de zonen van Thessalus de zoon van Heracles, het land binnenvielen vanuit het Thesprotiaanse Ephyra en het naar Thessalus, hun eigen voorvader, noemden. En er wordt gezegd dat het land ook ooit Nessonis heette, net als het meer, naar Nesson de zoon van Thessalus."[951]

Apollodorus schreef echter dat het land Thessalië genoemd was naar Antiphus zoon van Thessalus.[952] Merk op dat deze Thessaliërs uit het 'Thesprotische Ephyra' kwamen, waarbij Ephyra een variant is op de spelling van Efraïm. Thessalus is eigenlijk een metathese van Shuthelah,[953] die één van de zonen van Efraïm was, terwijl zijn 'vader' volgens Strabo ofwel Heman ofwel Herakles was.[954] Heman was één van de vier zonen van Zerach, zoon van Juda.[955] Deze familie van Hemanieten gaf hun naam aan het Amanusgebergte in Anatolië en aan de oude regio Haemonia in Noord-Griekenland voordat het bekend werd als Thessalië.[956] De familie van Herakles, die Heracliden worden genoemd, waren daarentegen afstammelingen van hertog Reuel.

De Thessaliërs waren Israëlitische vluchtelingen van de Trojaanse oorlogen in Anatolië. Herodotus vertelt ons dat deze Thessaliërs (d.w.z. 'Thessalus') arriveerden met Dorieus,[957] wat betekent dat de Thessaliërs arriveerden met andere kolonisten die uit de stad Dor in het noorden van Israël kwamen. De Thessaliërs, evenals de Arnaei die volgens Strabo in zijn tijd in Thessalië woonden,[958] waren genoemd naar Shuthelah, zoon van Efraïm:

> "En dit zijn de zonen van Shuthelah [zoon van Efraïm]: van עֵרָן Eran/Keran, de familie van de עֵרָנִי Eranieten/Kerani."[959]

---

948 Num. 26:36.

949 Strabo, *Geografie* ix.ii.3.

950 *Greek-English Lexicon* entry under Πύρρᾱ on p.1350, Henry George Liddell and Robert Scott, New York 1883 - citaat uit *Lectures on the Science of Language* Vol. 1, p.22, Max Müller, New York 1868.

951 Strabo, *Geografie* ix.v.23.

952 Apollodorus, *Epitome* vi.15.

953 Num. 26:35. Houd er rekening mee dat er in het Grieks geen 'sh'-klank is. In dit geval wordt de Hebreeuwse letter ש *shin*, die is getranslitereerd als 'sh', 'ss' in het Grieks. Dit is op dezelfde manier waarop het Hebreeuwse woord Menashe (מְנַשֶּׁה) in de AV Menasse is geworden.

954 Strabo, *Geografie* ix.v.23. Hij werd zoon van Heracles genoemd door Homerus, *Ilias* Boek 6, regels 675-680.

955 1 Koningen 4:31.

956 Strabo, *Geografie* ix.v.23 en Plinius, *Natuurlijke historie* iv.7 (28). (iv.14 in de vertaling van John Bostock)

957 Herodotus, *Historiën* v.46.

958 Strabo, *Geografie* ix.ii.3.

959 Num. 26:36.

Onthoud dat, zoals eerder is aangetoond in het hoofdstuk over de berg Seir, de Hebreeuwse letter ע *ayyin* op verschillende manieren kan worden getranslitereerd. In dit geval is deze Hebreeuwse letter in het Grieks getranslitereerd als κ *kappa* om Kerani (d.w.z. Ceraniërs) te produceren.

Zoals eerder gezegd waren de inwoners van de regio Epirus ook Efraïmieten. Wat we hier onthullen is een massale migratie van Israëlitische stammen door Griekenland, een gebeurtenis die plaatsvond nadat ze door de Assyriërs gevangen waren genomen. Archeologen hebben de komst van deze stammen echter gedateerd in een periode die bijna duizend jaar te vroeg is.

Net als alle zogenaamde helden van de Trojaanse oorlog Helena van Troje een fictief persoon. Wat niet zo algemeen bekend is, is dat Helenus zoon van Priam (Πριαμίδης) koning van Troje[960] weer een andere allegorische voorstelling van Helena van Troje is. Na de val van Troje werden deze Hellenen (d.w.z. Helenus en Helen) verspreid naar verschillende plaatsen, waaronder Epirus in Griekenland,[961] het eiland Helene voor de kust van Attica,[962] Eilethya (genoemd terwijl Helen werd 'meegenomen' naar Lacedaemon)[963] en het eiland Rhodos[964] om er maar een paar te noemen.

Tijdens 'haar' ontvoering werd Helena 'uitgehuwelijkt' aan Theseus,[965] Menelaos,[966] Deiphobus[967] en mogelijk ook Achilles[968] en had zelfs 'gemeenschap' met Alexander[969] (ook bekend als Paris) zoon van Priam koning van Troje.[970] Ik zou dit zo willen lezen dat de Hellenen op de een of andere manier verbonden waren met al deze verschillende stammen.

De Grieken kunnen het zelfs niet eens worden over het verloop na Helens ontvoering. Herodotus vertelt
ons:

> "Nadat hij Helena van Sparta had weggevoerd, zeilde Alexandrus weg naar zijn eigen land; hevige winden vingen hem in de Egeïsche Zee en dreven hem de Egyptische zee in; en vandaar (omdat de wind niet ophield) kwam hij naar Egypte, naar de mond van de Nijl die de Canopische mond wordt genoemd, en naar de Salters."[971]

Herodotus vermeldt een andere bron die zegt dat Alexander en Helena rechtstreeks naar Ilion gingen:

> "Deze verzen en deze passage bewijzen zeer duidelijk dat de Cypriotische gedichten niet het werk zijn van Homerus maar van iemand anders. Want de Cypriotische gedichten vertellen dat Alexandrus Ilion bereikte met Helena in drie dagen vanuit Sparta, met een gunstige wind en een gladde zee; maar volgens de Ilias week hij van zijn koers af toen hij haar meenam."[972]

Na Egypte, zegt Herodotus dat Alexander en Helena Sidon en Fenicië bezochten:

> "Dit, zeiden de [Egyptische] priesters, was hoe Helena bij Proteus kwam. En, naar mijn mening, kende Homerus dit verhaal ook; maar omdat hij zag dat het niet zo geschikt was voor epische poëzie als het verhaal waarvan hij gebruik maakte, verwierp hij het, om te laten zien dat hij het kende. Dit blijkt uit de passage in de Ilias (en nergens anders komt hij op het verhaal terug) waar hij vertelt over de omzwervingen van

960 Homerus, *Ilias* vi.72.
961 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* i.xi.2.
962 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* i.xxxv.1.
963 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ii.xxii.6.
964 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* iii.xix.9.
965 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ii.xxxvii.7.
966 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ii.xxii.6.
967 Euripides, *De Trojaanse vrouwen* 959.
968 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* iii.xix.13.
969 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* iii.xxii.1.
970 http://en.wikipedia.org/wiki/Paris_(mythologie).
971 Herodotus, *Historiën* ii.113.
972 Herodotus, *Historiën* ii.117.

> Alexander, en laat zien hoe hij en Helena van koers raakten en naar onder andere Sidon in Fenicië zwierven."[973]

Apollodorus geeft een ander verslag:

> "Maar Hera zond hen een zware storm die hen dwong aan te leggen in Sidon. En uit angst dat hij achtervolgd zou worden, bracht Alexander veel tijd door in Fenicië en Cyprus. Maar toen hij dacht dat alle kans op achtervolging voorbij was, kwam hij met Helena naar Troje. Maar sommigen zeggen dat Hermes, in gehoorzaamheid aan de wil van Zeus, Helena stal en haar naar Egypte bracht en haar aan Proteus, de koning van de Egyptenaren, gaf om over haar te waken, en dat Alexander naar Troje terugkeerde met een schim van Helena gemaakt van wolken."[974]

In weer een ander verslag van Apollodorus was het Menelaos - niet Alexander - die naar Sidon en Fenicië ging. Deze suggestie dat er een tweede Helena was die een fantoom was dat door Menelaos uit wolken was gemaakt[975] is een bizarre poging om de inconsistenties in de verschillende onverenigbare verhalen te omzeilen.

Euripides zegt dat het Zeus was die van Helena een fantoom maakte:

> "Maar Hera, verontwaardigd omdat ze de godinnen niet had verslagen, maakte een luchtig verzinsel van mijn huwelijk met Paris; ze gaf de zoon van koning Priam niet mij, maar een beeld, levend en ademend, dat ze uit de hemel had gevormd en zo gemaakt dat het op mij leek; en hij denkt dat hij mij heeft - een ijdele fantasie, want hij heeft mij niet. En de plannen van Zeus voegden nog meer problemen aan toe, want hij bracht oorlog over het land van de Hellenen en de ongelukkige Phrygiërs, zodat hij moeder aarde kon verlichten van haar overvolle massa stervelingen, en roem kon brengen aan de dapperste man van Hellas."[976]

En nog een keer:

> "Want zij [Helena] komt uit het huis van Proteus, verlaat Egypte en is nooit naar Troje gegaan; Zeus heeft, om strijd en bloedvergieten onder de stervelingen te wakkeren, een schim van Helena naar Ilium gestuurd."[977]

De Grieken zijn het er zelfs niet over eens waar Helena is begraven, met beweringen dat ze ligt in een plaats genaamd Therapne in Lakonië, het eiland Rhodos of zelfs een eiland in de Zwarte (Euxine) Zee.[978]

Deze verhalen verraden dat Helena op meerdere plaatsen tegelijk was. Dit soort anomalieën kan alleen worden verklaard als we accepteren dat Helena een stamlid was - zelfs de stam van de Hellenen die we als Grieken zijn gaan kennen.

Terwijl Pausanias ons vertelt dat Helena werd in Sparta,[979] vertelt Herodotus ons dat 'zij' werd ontvoerd uit Hellas (in Thessalië in Noord-Griekenland[980]) onder de Hellenen van dat district.[981] (Sparta lag veel zuidelijker in Laconia.) De Hellenen zouden vernoemd zijn naar iemand die Hellen[982] heette, zoon van Pyrrha en Deucalion, hoewel sommigen beweren dat Hellen een zoon van Zeus was.[983] Hieruit zou het duidelijk moeten zijn dat, met de nauwe onderlinge relaties tussen de verschillende stammen van Edom en Israël, zelfs de Griekse schrijvers niet in staat waren om ze van elkaar te scheiden.

---

973 Herodotus, *Historiën* ii.116. Voor het citaat uit *de Ilias* van Homerus, zie Boek 6 regels 287-293.

974 Apollodorus, *Epitome* iii.4.

975 Apollodorus, *Epitome* vi.29.

976 Euripides, *Helena* regels 31-41.

977 Euripides, *Elektra* regels 1281-1284.

978 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* iii.xix.9 & iii.xix.13. (In de verzen 9-13 presenteert Pausanias de zaak dat Helena van Troje getrouwd was met Helene van Troje.
Achilles in plaats van Menelaos en leefde met hem op wat het "Witte Eiland" werd genoemd).

979 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* x.xii.2.

980 http://www.theoi.com/Nymphe/NympheOrseis.html.

981 Herodotus, *Histories* i.3. (Merk op dat het woord Ἕλλησι *Ellesi*, d.w.z. Hellenes, in de vertaling van A. D. Godley is vertaald als Grieken).

982 Apollodorus, *Bibliotheek* i.vii.3.

983 Apollodorus, *Bibliotheek* i.vii.2.

Als we deze verhalen gaan analyseren, zien we dat ze niet eens chronologisch op elkaar aansluiten. Theseus, zoon van Aegeus, was bijvoorbeeld naar verluidt een tijdgenoot van Helena van Troje. Zijn moeder Aithra[984] zou een slavin van Helena zijn geweest.[985] 'Hij' (d.w.z. Theseus) was ook een tijdgenoot van Minos, de koning van Kreta, die de Minotaurus had gedood en was weggelopen met Minos' dochter Ariadne. Deze zelfde Theseus was ook een tijdgenoot van Oedipus,[986] de opvolger van Cadmus en een deelnemer aan de oorlog die de stad Troje ten val bracht. Volgens Herodotus zouden er zevenhonderd jaar zijn verstreken tussen Cadmus en Herakles, zoon van Alcmene, die betrokken was bij de val van Troje.[987] Dit betekent dat Theseus meer dan zevenhonderd jaar geleefd moet hebben! (In werkelijkheid bereken ik dat het eerder twintig tot vijftig jaar was vanaf de tijd van Cadmus tot de val van Troje). Net als Herakles hebben Theseus en zijn 'moeder' Aithra 'tijdgereisd' tussen twee verschillende perioden in de geschiedenis.

Opgemerkt moet worden dat Aithra (de moeder van Theseus) een metathese is van de naam Erythra, een naam die '*rood*' betekent en *'Edom*' betekent. Aegeus, de 'vader' van Theseus, betekent ook 'geit' - vandaar Seir - vandaar Edom. Als Helena van Troje geïdentificeerd moet worden als de stam der Hellenen (d.w.z. Grieken),[988] dan is het zeer waarschijnlijk dat Aithra de naam is van de stam der Erythreeërs[989] die ten zuiden van Troje woonden. Van deze 'Helena van Troje' wordt gezegd dat ze de 'dochter' was van Zeus of van Tyndareus, haar moeder was Leda of Nemesis,[990] waarbij Nemesis een metathese is van Menashe. Leda zou ook een variant van Neda/Menashe kunnen zijn. (Zie de sectie *Ithome en Neda* in *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* voor bevestiging van deze verklaring).

Volgens een legende, zoals verteld door Apollodorus:

> "Van de zonen van Aeolus heerste Athamas over Boeotië en verwekte een zoon Phrixus en een dochter Helle bij Nephele ... Maar Nephele ving hem [d.w.z. Phrixus] en haar dochter [Helle] op en gaf hun een ram [κριὸν *Creon*] met een gouden vacht, die ze van Hermes had gekregen, en gedragen door de lucht door de ram staken ze land en zee over. Helle gleed in de diepte en werd verdronken, en de zee werd Hellespont naar haar genoemd. Maar Phrixus kwam bij de Kolchiërs, wiens koning Aeetes was, zoon van de Zon [Ἡλίου *Heliou*] en van Perseis, en broer van Circe en Pasiphae, met wie Minos trouwde."[991]

Lopend door deze verschillende namen:

- Aeolus= Yoel zoon van Ruben
- Aeetes= Hertog Aiah
- Athamas= Edom?
- Phrixus = Beri[g]ah zoon van Aser of Beri[g]ah zoon van Efraïm. Eén van deze twee stammen werd de Phrygiërs die zich in Anatolië vestigden.
- Circe = hertog Korach
- Pasiphae= Yoseph (AV Jozef)
- Minos (ook bekend als Milesseus)= Menashe
- Nephele= Naphtali

[984] Apollodorus, *Bibliotheek* iii.xvi.1.
[985] Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* x.xxv.7.
[986] Apollodorus, *Bibliotheek* iii.v.9.
[987] Herodotus, *Historiën* ii.145.
[988] http://en.wikipedia.org/wiki/Hellenes.
[989] http://en.wikipedia.org/wiki/Erythrae.
[990] Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* i.xi.1 en i.xxxiii.7 waar Pausanias de suggestie verwerpt dat Helena de dochter van Leda was en zegt dat Leda het kind slechts zoogde en verzorgde, en Apollodorus, *Bibliotheek* iii.x.7 waar wordt gezegd dat haar moeder ofwel Leda ofwel Nemesis was.
[991] Apollodorus, *Bibliotheek* i.ix.1.

Helle is hier een variant van Hellen/Hellene/Heliou. De Kolchiërs waren afstammelingen van Calchol zoon van Zerach, zoon van Juda, die door Josephus Calcheos werd genoemd. Apollodorus heeft hier de naam voor het land gebruikt die pas in latere tijden van toepassing was. Het land zou in die vroege periode niet bekend hebben gestaan als Colchis.

Al deze 'mensen' waren eigenlijk stamelementen en de suggestie dat Phrixus en Helle 'door de lucht vlogen' op de rug van een ram is belachelijk. Ik moet hier vermelden dat het Griekse woord dat vertaald wordt als 'ram' Kreon of Creon is, wat ook de naam is van een van de koningen van Korinthe. Eerder werd gesuggereerd dat Creon ofwel een woordspeling was op de naam Keran zoon van Efraïm, ofwel op Cheran, een van de zonen van hertog Dishon die een Horiet/Kuret was. Het idee dat Phrixus en Helle werden 'opgepikt' door een 'ram' zou dan een allegorisch verhaal zijn over hoe, onder auspiciën en leiding van de stam Nafthali, de Curetes hielpen om deze twee stammen (Phrixus-Briges-Phrygiërs en Hellenen) in een schip van Griekenland naar Anatolië te vervoeren, waarbij de Hellenen onderweg bij de Hellespont werden afgezet.

Wat we hopelijk hebben aangetoond is dat deze verhalen over 'helden' uit de oudheid allegorische verhalen zijn over Israëlitische en Edomitische stammenbewegingen, waarvan velen waren gevlucht voor de Assyrische onderdrukking. Deze verhalen werden geschreven door Israëlieten. Ook hebben we de mythe ontkracht dat deze stammen in een afgelegen en obscure periode in de tijd arriveerden. Door ons vertrouwen op de zeer verzonnen Assyrische, Babylonische en Egyptische chronologieën, hebben we een gat van 350 jaar (het is eigenlijk veel meer dan dat), bekend als een Donkere Tijd, in de Griekse geschiedenis geforceerd, gedurende welke periode er een complete afwezigheid is van archeologisch bewijs.[992] De Doriërs, bijvoorbeeld, zouden in 1200 v. Chr. in Griekenland zijn aangekomen, maar de herzieningen die hier worden gepresenteerd laten zien dat ze in werkelijkheid in de tijd van Nebukadnezar II aankwamen, die gewoonlijk in de 6e eeuw v. Chr. wordt gedateerd, maar in werkelijkheid laat in de 5e eeuw v. Chr. leefde. (Zie *A Radical Review of the Chaldean and Achaemenid Periods* waar ik heb laten zien hoe de Perzische Achaemenidische Periode met 150 jaar kan worden teruggebracht en *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* voor een uitgebreidere bespreking van de datum van de Dorische invasies).

De Pelasgen die in Griekenland woonden waren ook Edomieten. Volgens Herodotus woonden de Pelasgen oorspronkelijk tussen de Atheners,[993] hoewel Apollodorus ons meedeelt dat ze ofwel afstamden van Pelasgus, zoon van Zeus en 'broer' van Argus, ofwel (Hesiodus citerend) dat "Pelasgus een zoon van de grond was".[994] In gedachten houdend dat Zeus, nadat hij Kreta had verlaten, zou hebben geregeerd vanaf de berg Olympus, zou ik willen suggereren dat Pelasgus een metathese is van de Hebreeuwse naam Eliphaz אֱלִיפַז) met de gebruikelijke *-ci* (variant *-gi*) uitgang - vandaar dat Eliphaz-ci Pelaz-gi wordt. Op dezelfde manier moeten we voor 'zoon van de aarde' misschien 'zoon van Edom' lezen. Het Hebreeuwse woord voor bodem is Adamah, waarvan de naam Edom is afgeleid. Wanneer
de Grieken hun taal veranderden, lazen ze de naam Edom verkeerd als Adamah - vandaar de vertaling als aarde.

Strabo, die citeert uit een eerdere geograaf met de naam Hieronymous, vertelt ons dat dit gebied rond de berg Olympus in Thessalië werd bezet door Pelasgen totdat ze werden verdreven...

---

[992] In deze donkere periode zou Mycene rond 1050 v. Chr. voor het laatst zijn verwoest (Cambridge Ancient History Book 2 Vol. 2 p.669, Chapter 36 - The End of Mycenaean Civilization and the Dark Age, Cambridge University Press, 3rd Edition, 1975) en de orde zou pas in de 8e eeuw v. Chr. zijn hersteld (Cambridge Ancient History, Book 2, Vol. 2, p.699). Beide data zijn om te beginnen eeuwen te ver omdat het einde van de Myceense beschaving (naar mijn schatting) correcter is rond 600 v. Chr.

[993] Herodotus, *Historiën* ii.51.

[994] Apollodorus, *Bibliotheek* ii.i.1.

door de Lapithen (d.w.z. Neoptolemus-Naphtali).[995] Opnieuw zijn de naam Pelasgi en Olympus met elkaar verbonden! De stad Ossa in die regio is ook duidelijk vernoemd naar Esau [Ossa].

Het is al aangetoond dat de Laeaeërs en Agraei, die zich in Noord-Griekenland en Macedonië vestigden, respectievelijk Elonieten en Hagarieten waren. Ze kwamen uit de Golf van Akaba, die bij deze klassieke schrijvers bekend stond als de Aeleanieten of de Leanieten. Bij mijn weten was Thucydides de enige schrijver die naar deze Griekse inwoners verwees. Men moet zich afvragen waarom dit zo was. Misschien waren deze Laeaeërs, die in Griekenland aankwamen als gevolg van Joodse handelsondernemingen, de mensen die door andere schrijvers Hellenen werden genoemd. Dit zou dan de uitspraak van Herodotus verklaren dat "het Helleense [ras] vaak en ver heeft gezworven".[996]

We sluiten deze bespreking van de Hellenen af met een opmerking van Sir James George Frazer, die ons vertelt dat:

> "Volgens de Perzische Kroniek vond de verandering van de nationale naam Grieken (*Graikoi*) in Hellenen plaats in 1521 v. Chr."[997]

De Zondvloed van Deucalion vond plaats ten tijde van Sennacherib, koning van Assyrië. De Trojaanse oorlog vond ergens daarna plaats - mogelijk ten tijde van Assurbanipal. De naamsverandering van Grieken naar Hellenen kan daarom niet eerder dateren dan 500 v. Chr.

Hoewel het niet duidelijk is waar de naam Hellene vandaan komt, is het duidelijk dat Griekenland vandaag de dag voornamelijk een Edomitisch land is. De Joodse rabbijnse traditie zegt dat de Grieken een Jafetisch volk zijn en de Hebreeuwse naam voor Griekenland is zelfs vandaag nog Yavan (AV Javan), maar er is geen enkel bewijs om deze bewering te staven. Zelfs de Ioniërs die zich oorspronkelijk in Griekenland vestigden, waarbij de naam Ion de Griekse transliteratie is van de Hebreeuwse naam Yavan (AV Javan), waren in werkelijkheid Israëlieten en Edomieten die vanuit Ionië in Anatolië aankwamen.

Volgens de Griekse schrijvers was Ogyges de eerste inwoner van Griekenland. Ogyges is de Griekse transliteratie van de Bijbelse naam Agag, en zijn 'dochter' Alalcomenai[998] (NB: de *c* wordt uitgesproken als een *k*), moet worden geïdentificeerd als Amalek (d.w.z. A[l]malek[enai]), waarbij Alalcomenai een metathese van deze naam is. De stad Amyclae in Zuid-Griekenland en de gelijknamige stad in Rome[999] lijken ook naar deze stam te zijn genoemd.

De Hebreeuwse naam Yavan voor Griekenland is daarom duidelijk een verkeerde benaming. Ik ben geneigd om het gedeeltelijk eens te zijn met de samenstellers van de *Joodse Encyclopedie* die suggereren dat de naam Yavan "de Ioniërs aanduidt die, toen de lijst van Genesis werd geschreven, gevestigd waren op het vasteland van Griekenland en op de eilanden in de Ægeïsche Zee en langs de kust van Klein-Azië".[1000] De Ioniërs die naar Griekenland overstaken waren echter Israëlieten en Edomieten die rond 500 v. Chr. migreerden uit het land Ionië in Klein-Azië - ***niet*** in de tijd dat het boek Genesis werd geschreven.

---

995 Strabo, *Geografie* ix.v.22.

996 Herodotus, *De Historiën* i.56.

997 Apollodorus, *The Library* Vol. 1, fn.3 op p.57, Sir James George Frazer, Loeb Classical Library, Londen en New York 1921.

998 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ix.xxxiii.5.

999 "Amyclae een stad [gebouwd door immigranten uit Laconia] aan de kust van Campania, tussen Tarracina en Caieta, die had opgehouden te bestaan
in de tijd van Plinius, maar had de naam van Sinus Amyclanus overgelaten aan het deel van de kust waaraan het gelegen was." *Woordenboek van het Grieks
and Roman Geography* Vol. 1, item under Amyclae on p.128, William Smith, Boston 1870. Plinius vertelt ons dat de inwoners van dit stad in Italië werden verdreven door slangen. Plinius *Natuurlijke historie* viii.42 (104).

1000 *Joodse Encyclopedie* op. cit. Vol. 7, item onder Javan.

Het land Ionië in Anatolië was ook onbewoond voordat de Assyrische koning Tiglathpileser III Syrië binnenviel.

Opgemerkt moet worden dat de Milesiërs ook als Ioniërs werden beschouwd, hoewel ze genoemd waren naar de stam Menashe. Het is misschien ook relevant om erop te wijzen dat Alexander de Grote beweerde af te stammen zowel van Jupiter (Zeus-Esau)[1001] als van Caranus zoon van Temenus (i.e. Hertog Teman) van de beroemde familie van Heracliden,[1002] en voortdurend offers bracht aan Zeus en Herakles.[1003] Alexander de Grote wordt ook begrepen als de 'koning van Yavan' die in het boek Daniël wordt genoemd.[1004] Hij werd echter door de Talmoedisten als een Macedoniër beschouwd.[1005] Zoals al is aangetoond, waren de Macedoniërs ook Edomieten. De naam Macedonië is afgeleid van Magdiel, een van de Edomitische hertogen. Voor zover ik weet was Griekenland nooit een land van Yaphetieten, tenzij het bezet was door de stam Yavan ***voor*** de zondvloed van Deucalion, die plaatsvond tijdens het bewind van Sennacherib, koning van Assyrië.

Zonen van Yaphet

Wat we vinden, naarmate we verder gaan met dit onderzoek, is dat Zeus, in zijn verschillende incarnaties, de personificatie is van de verschillende stammen van Esau. Deze "vader van goden ***en mensen***"[1006] was de Bijbelse Esau, de stamvader van de Griekse en Romeinse naties die voortkwamen uit de Israëlitische koninkrijken die voorafgingen. De berg Ida, waar Zeus naar toe zou zijn gebracht door zijn 'moeder' zodat hij verborgen kon blijven voor zijn 'vader' Cronus, is vernoemd naar Adah, de vrouw van Esau. De berg Olympus, waarop Zeus uiteindelijk zijn troon zou hebben gezet, welke berg, zoals Strabo opmerkte, vaak werd verward met de berg Ida,[1007] is genoemd naar hertog Eliphaz (Olymphaz), de zoon van Esau (Zeus) en Adah (Ida).

Hoewel Griekenland in zijn vroege periode onderhevig was aan een aantal invasies, waaronder een periode van vestiging door een aantal Israëlitische stammen, het land tegenwoordig overwegend Edomitisch. De afstammelingen van Yavan zijn nu te vinden in Japan en de eilanden in het oosten van het Aziatische continent. De namen Japan [Nippon of Nihon in het Japans[1008]] en mogelijk Java [d.w.z. het eiland met deze naam] zijn variant-spellingen van Yavan/Javan, hoewel de inwoners van het eiland Java tegenwoordig niet noodzakelijk afstammelingen van Yavan zijn. Te oordelen naar hun algemene uiterlijk zijn sommige Indianen van Zuid-Amerika en de Eskimo's van Groenland ook van Yapetische afkomst.

Voor zover ik kan nagaan:

- Noord-China, dat ooit Cathay werd genoemd, is het thuisland van de afstammelingen van Kittim, zoon van Yavan, waarbij de laatste *m* is weggevallen om de naam Cathay te krijgen.
- De Boerjats (de Paretaceni van Herodotus[1009] en Paraetaceni van Plinius[1010]), die zich vestigden

---

1001 Strabo, *Geografie* xvii.i.43.
1002 http://en.wikipedia.org/wiki/Temenus.
1003 Zie bijvoorbeeld Arrianus, *Anabasis van Alexander*, Boek 1, Hoofdstuk 4 en Boek 2, Hoofdstuk 15.
1004 Dan. 8:21, 10:20 & 11:2. Zie ook *Joodse Encyclopedie* op. cit. Vol. 1, item onder Alexander de Grote.
1005 Ingave onder Alexander de Grote in *de Joodse Encyclopedie op. cit.* Zie ook Yoma 69a in de Babylonische Talmoed.
1006 Hesiod, *Theogonie* 45-50.
1007 Strabo, *Geografie* x.iii.14.
1008 Het Engelse woord Japan komt blijkbaar van de Chinese uitspraak van de naam.
1009 Herodotus, *Historiën* i.101.
1010 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.29 (116).

in Buryatia in de zuid-centrale regio van Siberië,[1011] lijken afstammelingen te zijn van Riphath zoon van Gomer - Buryat is een metathese van Riphath. De verwisseling van de *p* en *de b* in oude talen is goed bewezen. (Bijvoorbeeld Marduk-appla-iddina uit de Assyrische archieven wordt zowel Merodachbaladan als Berodachbaladan genoemd in de Bijbel, Suppuliliuma koning van Hattina werd ook Subbuliliuma genoemd enz.)

- De Tuoba Xianbei van Noord-China lijken af te stammen van Tubal, zoon van Jafeth.[1012] (Er is geen letter *l* in de oosterse talen, vandaar dat Tubal Tuba'u of iets dergelijks wordt). De Tuvanen die zich vestigden in de Republiek Tuva[1013] in het zuiden van Siberië lijken eveneens Tubalieten te zijn.
- De Koreanen en sommige Zuid-Chinezen stammen blijkbaar af van Magog. Ze stonden oorspronkelijk bekend als Goguryeo,[1014] maar aangezien Gog Edomiet was, betekent dit dat Goguryeo een fonetische variant moet zijn die overeenkomt met Magog.
- Laos is mogelijk een verbastering van de naam Elisa (אֱלִישָׁה), een van de zonen van Yavan.[1015]
- Riphath, die hierboven al is genoemd, en Ashkenaz, die hierna wordt besproken, waren zonen van Gomer. Volgens het boek Ezechiël moet Togarma, zoon van Gomer, ook ergens in het noorden gezocht worden;[1016] vermoedelijk in Noord-China of in Siberië. Het lijkt erop dat een deel van Gomer zich vestigde in Cambodja (Kampuchea genoemd door de inboorlingen). De naam Cambodja zelf lijkt te zijn afgeleid van een verkeerd verstaan van de naam Gomer. Dit volk maakte ooit deel uit van het Khmer-rijk (802 CE tot 1431 CE)[1017] waar Khmer slechts een variant is van Gomer.

Asjkenaz was de zoon van Gomer, zoon van Yaphet.[1018] Het land van Asjkenaz komt voor in de Assyrische verslagen van Tiglathpileser III als Ushkakkâna[1019] of Ushkakan[1020] en lag ergens in Mesopotamië in land dat in die tijd toebehoorde aan de Meden. De plaats is identiek aan Ushshukani genoemd door Adad-nirari I,[1021] een land dat ergens tussen de Habur rivier en Carchemish aan de Eufraat lag. De door Ptolemaeus[1022] genoemde stad Sakané (Σακάνη of de gemetatheseerde vorm van Σανάκη *Sanaké*) in deze regio lijkt van deze identificatie te getuigen.

Dit was ongeveer de regio waar de profeet Ezechiël zich bevond toen hij zei:

> "Het geschiedde in het dertigste jaar, in de vierde maand, op de vijfde dag van de maand, toen ik mij onder de gevangenen bevond bij de rivier de Chebar..."[1023]

> "...het woord van de HEERE kwam nadrukkelijk tot Ezechiël, de priester, de zoon van Buzi, in het land van

---

1011 http://www.hunmagyar.org/turan/buryat/.
1012 http://www.chinaknowledge.de/History/Altera/xianbei.html.
1013 http://en.wikipedia.org/wiki/Tuvans.
1014 http://koreanology.wordpress.com/2013/01/23/Was Goguryeo (Gaogouli) Koreaans of Chinees?. Zie ook http://en.wikipedia.org/wiki/Goguryeo.
1015 Gen. 10:4.
1016 Ezech. 38:6.
1017 http://en.wikipedia.org/wiki/Khmer_Empire.
1018 Gen. 10:3.
1019 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.285, §.795.
1020 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.291, §.811.
1021 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.27, §.73.
1022 Ptolemaeus, *Aardrijkskunde* Boek 5, Hoofdstuk 18, §.10.
1023 Ezech. 1:1.

> de Chaldeeën aan de rivier de Chebar; en de hand des HEEREN was daar op hem."[1024]

De rivier Chebar is de Habur uit de Assyrische verslagen. Merk op dat Ezechiël het "het land van de Chaldeeën" noemde, omdat het in die tijd onder Chaldeeuwse controle stond. Ezechiël, die uit een priesterfamilie stamde, woonde daarom in het land Asjkenaz, hoewel de oorspronkelijke bewoners ongeveer een eeuw eerder door Tiglathpileser III waren gedeporteerd.

> "De landen van Namri... het land van Rû(a), tot aan de alkaliwoestijn, de ***landen van Ushkakkâna***, Shikraki, (het land) van goud [d.w.z. Di Zahav], ***provincies van de machtige Meden***, overmeesterde (*lit*., bedekte) ik als met een net, tot aan hun verste grens. Ik doodde grote aantallen (van hun inwoners). 65.000 mensen, samen met hun bezittingen, hun paarden, hun muildieren, hun (Bactrische) kamelen, hun vee (en) hun schapen, in ontelbare aantallen, ***voerde ik weg***. Hun steden vernietigde ik, verwoestte ik, verbrandde ik met vuur. Ik veranderde ze in hopen en ruïnes. Het land van Namri, Bît-Sangibuti, Bît-Hamban, Sumurzu, Bît-Barrua, Bît-Zualzash, Bît-Matti, de stad Niku van Tupliash, Bît-Taranzai, Parsua, Bît-Zatti, Bît-Abdadani, Bît-Kapsi, Bît-Sangi, Bît-Tazzaki, Bît-Ishtar, [de stad Zakruti[1] , van de machtige Meden, bracht ik binnen de Assyrische grens. ***De steden in deze (districten) heb ik herbouwd***. Het wapen van Assur, mijn heer, heb ik daarin gevestigd. ***De mensen van de landen die mijn handen hadden veroverd, vestigde ik daarin***. Mijn ambtenaar stelde ik toen aan als gouverneur."[1025]

Merk allereerst op dat het land van Oesjkakkana in die tijd onder controle stond van de Meden. Bît-Abdadani is het land dat wij kennen als Adiabene, gelegen ten zuiden van de Kaspische Zee waar de Targum Yerushalmi het land Asjkenaz plaatst.[1026] Andere rabbijnse bronnen associëren Asjkenaz echter ten onrechte met Klein-Azië (de landen Lydië, Frygië en Carië) of met Duitsland. (De stad Ascanius in Klein-Azië, die de Talmudisten met Asjkenaz associëren, was een Edomitische stad, hoewel het mogelijk is dat deze ooit tot Asjkenaz heeft behoord).

Voor "stad Zakruti" in de hierboven geciteerde passage, denk ik dat we "land van Zakruti" moeten lezen, vooral omdat de koning verwijst naar "de steden van Zakruti" in een andere tekst.[1027] Dit volk waren de Sagartiërs die door Herodotus worden genoemd en die tussen de Kaspische Zee en de Zwarte Zee woonden.[1028] Zoals al is aangetoond, waren de Zakruti, die ook Zikirtu werden genoemd, Seirieten. Merk opnieuw op dat het land van Zakruti onder controle stond van de Meden. Wanneer ons wordt verteld dat Israël werd geplant "in de steden van de Meden",[1029] werden zij geplant in die steden die door de Assyriërs op de Meden waren veroverd. De veldtochten van de Assyriërs strekten zich ***niet*** uit tot het land dat we uit latere teksten kennen als het land van Medea, dat ten noorden van het Zagros-gebergte lag, dus ten noorden van Assyrië.

Ptolemaeus vermeldt een stad in Noord-Syrië met de naam Germanië (Γερμανίχεια),[1030] een stad die ergens niet al te ver ten oosten van de stad Antiochië lag, in land dat vroeger bekend stond als het land van Harran. Dit kan zelfs in het uiterste westen van het land Asjkenaz geweest. Het is goed mogelijk dat deze stad Germanië de Duitsers hun naam heeft gegeven, want dit is een van de regio's waar veel van de Germaanse volkeren vandaan komen, zoals blijkt uit de Asjkenazische Joden die ook uit deze algemene omgeving kwamen. De naam Duits is

---

1024 Ezech. 1:3.

1025 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, pp.285-6, §.795 (cursivering van mij).

1026 *Joodse Encyclopedie* Vol. 2, artikel over Asjkenaz, pp.191-2, Isidore Singer et al, New York 1900.

1027 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.291, §.811.

1028 Herodotus, *Historiën* vii.85.

1029 2 Koningen 17:6 & 18:11.

1030 Ptolemaeus, *Aardrijkskunde* Boek 5, Hoofdstuk 14, §.10. (Hoofdstuk 15, §.10 in sommige exemplaren.)

mogelijk een metathese van de naam Omri, de beroemde koning van Israël die een tijdgenoot was van Josafat, de koning van Juda.

Na de val van Nineve, de hoofdstad van Assyrië, verhuisde het Assyrische volk naar deze regio. Ashur-uballit II werd koning van Assyrië in Harran:

> "De actie van Nabopolassar om troepen naar het noordwesten van Nineve en naar Nisibin te sturen, had tot gevolg dat de inwoners van Ruṣ apu in Sinjar hem in Nineve schatting moesten brengen. Ondertussen, in de herfst, riep Aššur-uballiṭ Assyrische aanhangers bijeen in provinciehoofdstad Harran en eiste de soevereiniteit over Assyrië op . . . Een lange zomercampagne in het gebied van de Boven-Eufraat [door Nabopolassar] was gericht op plunderingen in 'Assyrië', een geografische term die door de kroniekschrijver correct wordt gebruikt om het district Harran aan te duiden."[1031]

Onder de Duitsers die uit deze regio kwamen, zijn ook afstammelingen van deze Assyrische mensen.

Na de Assyrische invasies werden de mensen van Ushkakkana verder naar het noorden gedreven, naar de gebieden tussen de Kaspische Zee en de Zwarte Zee. Herodotus, die de Ushkakkana Sigynnae noemde, schrijft dat ze zich in zijn tijd ten noorden van de rivier de Ister (Donau) bevonden:

> "Ik kan niets vernemen over mannen die voorbij de Ister wonen behalve sommigen die Sigynnae worden genoemd en Mediaanse kleding dragen. [d.w.z. van de oosterse stijl]. Van hun paarden wordt gezegd dat ze helemaal bedekt zijn met ruig haar van vijf vingers breed en dat ze klein zijn, een stompe neus hebben en niet in staat om mensen op hun rug te dragen, maar heel snel zijn als ze aan wagens gekoppeld zijn. Daarom is het rijden op strijdwagens de gewoonte van het land. Er wordt gezegd dat de grenzen van deze mannen bijna tot de Eneti aan de Adriatische Zee reiken. Ze noemen zichzelf kolonisten uit Media. Hoe dit zo gekomen is, kan ik zelf niet begrijpen, maar alles is mogelijk in het lange verstrijken van de tijd."[1032]

Natuurlijk bevestigen de Assyrische verslagen dat het inderdaad kolonisten uit Medea waren - maar ***niet*** het Medea ten noorden van Assyrië zoals mensen aannemen. Ze kwamen uit het land van de Meden dat bestond in de tijd van Tiglathpileser III en Sargon II, de koningen van Assyrië. Dit lag in het noorden van Syrië en omvatte een deel van Anatolië tot aan de rivier de Halys - "Want de grens van het Medische en Lydische rijk was de rivier de Halys", vertelt Herodotus ons.[1033] Het gebruik van kleine paarden en karren/wagens, zoals hierboven beschreven door Herodotus, was een Chinese gewoonte.

De Eneti waar Herodotus naar verwijst zijn de mensen die andere schrijvers Veneti noemen. Ze woonden in Noord-Italië en waren een Edomitische stam die vernoemd was naar hertog Anah. Om Homerus te citeren: "Uit het land van de Eneti komt het ras van de wilde muilezels".[1034] Vergelijk dit met de Bijbelse uitspraak: "Dit was die Anah die de muilezels in de wildernis vond, toen hij de ezels van zijn vader Tsibeon voedde".[1035]

Ervan uitgaande dat Herodotus zich niet heeft vergist in de omvang van het land dat door de Sigynnae werd beheerst, beheersten deze zonen van Yaphet dus ooit een gebied dat zich moet hebben uitgestrekt tot in Bulgarije, Polen en Zuid-Duitsland, hoewel deze landen in die tijd natuurlijk nog niet onder die namen bestonden.

[1031] *Kronieken van Chaldeeuwse koningen (626-556 v. Chr.) in het British Museum* pp.17-18, Donald John Wiseman, The Trustees of the British Museum,
Londen 1956.

[1032] Herodotus, *Historiën* v.9.

[1033] Herodotus, *Historiën* i.72.

[1034] Homerus, *Ilias* ii.853 in Vol. 1 van Augustus Taber Murray's vertaling (Loeb Classical Library), New York & Londen 1928. Variant heeft "Van the Eneti for forest mules renowned" *Ilias* ii.1040 in Vol. 1 van William Cowper's vertaling, Londen 1791.

[1035] Gen. 36:24.

Het alternatief is om aan te nemen dat ze heel Thracië en Macedonië beheersten, wat duidelijk onhoudbaar is omdat Macedonië in de tijd van Herodotus een zich snel ontwikkelende en machtige natie was. Herodotus zegt ook specifiek dat de Sigynnae (Σιγύννας) ten noorden van de Donau woonden. Strabo, die hen Siginni (Σίγιννοι) noemde, plaatste hen in zijn tijd verder naar het zuiden, in het Kaukasus gebergte rond de Hyrkanische [Kaspische] Zee,[1036] wat betekent dat ze waren teruggekeerd naar het land dat ze eerder hadden bezet toen ze werden verplaatst door de Assyriërs. Ze schijnen uiteindelijk in Noord-China terecht te zijn gekomen waar ze vervolgens bekend werden als Xiongnu.[1037] De naam Xiongnu is een fonetische variant van de naam Siginni/Sigynnae.

Daarom, terwijl de Asjkenazische Joden die zich in Duitsland vestigden uit het land Asjkenaz kwamen, was het eigenlijke Asjkenazische volk al meer dan honderd jaar voor de komst van de Joden in het land Asjkenaz geëvacueerd, omdat deze Joodse ballingen daar waren geplaatst door Nebukadnezar II na de verwoesting van Jeruzalem. De moderne Duitsers daarentegen stammen af van de Assyriërs, Israëlieten en Chaldeeën die in dat gebied woonden dat bij de Assyriërs bekend stond als *Ushkakkâna*. De Joodse traditie dat Duitsers afstammen van Asjkenaz is daarom onjuist. Het deel van Duitsland dat bekend staat als Oud-Saksen werd echter zo genoemd vanwege de 'zonen van Isaak' die daar woonden. Veel van die Duitsers zijn sindsdien naar Amerika gemigreerd. De eerste grote groepen Duitse immigranten arriveerden in de Verenigde Staten in de jaren 1670, met aanhoudende migraties in de 19e en het begin van de 20e eeuw. Er wordt aangenomen dat tussen 1820 en 1870 meer dan zeven en een half miljoen Duitse immigranten in de Verenigde Staten zijn aangekomen.[1038] De meerderheid van deze immigranten zullen Israëlieten zijn geweest.

De Meden lijken de Manchu's van centraal China te zijn geworden. Er is al aangetoond dat de Meden de Mitanniërs waren die heersten over het Mesopotamische rivierenland tot aan de rivier de Halys in Anatolië. Uit de Egyptische verslagen blijkt dat de Meden bij de Egyptenaren bekend stonden als Madjoi, een naam die fonetisch nauw verbonden is met de naam Manchu. (De meeste commentatoren zullen echter beweren dat de Madjoi een stam waren van Soedanese ordehandhavers,[1039] hoewel ze in tenminste één tekst worden beschreven als afkomstig uit het land Pont[1040], welk land is geïdentificeerd als het land Israël). Voor elke filologische overweging kan de *n* van ***Manchu*** worden genegeerd. Dit is op dezelfde manier dat de ***Xiongnu*** van Noord-China kunnen worden geïdentificeerd als de Siginni/Sigynnae van de Griekse schrijvers.

De naam van de Mantsjoe-taal is Mandarijn, wat nog meer lijkt op de naam Mede. Bedenk eens waarom een volk een naam als het Mandarijn zou kiezen, tenzij het een historische betekenis zou hebben. Als je de nasale *n* en de vloeibare syllabische *r* negeert, komen we uit op Mada'in. Bedenk dat de Meden in de Assyrische verslagen afwisselend Madai, Matai, Madan, Madani en Amadana werden genoemd. (Zie het gedeelte over de Meden eerder in dit werk.) Mada'in is een fonetische variant van deze namen.

Sommige verbanden in de bovenstaande lijst zijn voorlopig, omdat de studie van de stammen van Yaphet buiten het bereik van mijn onderzoek valt. Desalniettemin laten de oude verslagen duidelijk een gestaag

1036 Strabo, *Aardrijkskunde* xi.xi.8.
1037 http://en.wikipedia.org/wiki/Xiongnu.
1038 https://en.wikipedia.org/wiki/German Amerikanen.
1039 *Ancient Near Eastern Texts Relating to the Old Testament* p.378, fn.15, bewerkt door James B. Pritchard, Princeton University Press 1969.
1040 *Hymne aan Amon-Re* in *Oude Teksten uit het Nabije Oosten* op. cit., p.365.

oostwaartse beweging van de Meden, Tubalieten en Mosjchiërs (d.w.z. afstammelingen van Meshech, de zoon van Yaphet) uit een relatief vroege periode. Deze afstammelingen van Yapheth (Japhet in de geautoriseerde versie) waren allemaal van het oosterse type.

Het land Griekenland mag dan bij de Joden nog steeds bekend staan als Yavan, maar Griekenland is vandaag de dag voornamelijk een Edomitisch land. De afstammelingen van Yavan, aangenomen dat zij ooit in Griekenland hebben gewoond (want er is absoluut geen bewijs dat dit zo is), moeten het land eeuwen geleden hebben verlaten. (Als we de Griekse verslagen moeten geloven, zijn de oorspronkelijke bewoners van Griekenland vernietigd door de zondvloed van Deucalion). De correcties op de Griekse chronologie, met inbegrip van de geschiedenis van de Israëlitische stammen die ooit Griekenland bewoonden en hun relatie tot de Edomitische stammen waarover zij heersten, zullen uitvoeriger worden behandeld in mijn afzonderlijke werk getiteld *De vergeten stam Nafthali & de Feniciërs*.

Zonen van Ham

Het Hebreeuwse woord חָם *Cham* (AV Ham) betekent 'heet' of 'warm' en het bijbehorende Hebreeuwse woord חום *chum* betekent 'bruin' of 'donker'. Het Hebreeuws voor een zwarte man is ook כושי *Kushi*, van het Hebreeuwse כוש *Kush* (AV Cush), de naam van een van de vier zonen van Cham. Al deze namen betekenen een verbrande kleur en zijn afgeleid van het feit dat de afstammelingen van Cham een zwarte huidskleur hadden.

Kush: Sommige afstammelingen van Kush, zoon van Cham, vestigden zich in Ethiopië en stonden bekend als Kushieten. Een aparte stam van Kushieten vestigde zich in Babylon:

> "En Koesj gewon Nimrod; hij werd een machtige op aarde. Hij was een machtig jager voor het aangezicht des HEEREN; daarom wordt er gezegd: 'Gelijk Nimrod, de machtige jager voor het aangezicht des HEEREN'. En het begin van zijn koninkrijk was Babel [d.i. Babylon], en Erech, en Accad, en Calneh, in het land van Shinar."[1041]

Het Land van Shinar verwijst hier naar Assyrië en Babylonië. De Assyrische koningen Shalmaneser I en Tukulti-Ninurta I verwezen naar de Babyloniërs als "zwartkoppige mensen":

> "Toen de heer Ashur mij koos als zijn wettige aanbidder en mij, voor het regeren over het volk met het zwarte hoofd, scepter, zwaard en staf gaf, schonk hij mij de diadeem van wettig heerserschap."[1042]

Tukulti-Ninurta I beweerde eveneens dat hij "het uitgestrekte zwartharige volk herderde als dieren".[1043] Sargon II beweerde ook dat hij de "stichter van steden was onder al het zwartharige (mensenras)".[1044] Het gebruik van het woord zwartharig is vergelijkbaar met het Griekse woord Ethiop, dat 'zwartgezicht' betekent.

Zoals de Griekse schrijver Herodotus het zei:

> "De Ethiopiërs boven Egypte en de Arabieren hadden Arsames als bevelhebber, terwijl de Ethiopiërs uit het oosten (want er waren twee soorten van hen in het leger) dienden met de Indianen; verschilden niet in uiterlijk van de anderen, alleen in spraak en haar: de Ethiopiërs uit het oosten hebben recht haar, maar die uit Libië [d.w.z. Afrika] hebben het wolligste haar van allemaal.

1041 Gen. 10:8-10.

1042 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.39, §.113.

1043 *Assyrische koninklijke inscripties op. cit.,* Vol. 1, p.102, §.689, Albert Kirk Grayson, Otto Harrasowitz, 1972.

1044 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 2, p.70, §.133.

alle mensen."[1045]

Deze 'oostelijke Ethiopiërs' bevonden zich in zijn tijd ergens in of nabij Beloetsjistan in wat staat vandaag de dag bekend als Pakistan.[1046] Ze kwamen later tevoorschijn als Kushans om het Kushan Rijk te vormen.

Dat deze Oost-Ethiopiërs Babyloniërs waren, wordt zo goed als bevestigd door de Joodse priesterhistoricus Josephus:

> "Judadas vestigde zich bij de Judadeeërs, een volk van de westelijke Ethiopiërs, en liet hun zijn naam na; evenals Sabas bij de Sabeeërs; maar Nimrod, de zoon van Chus, verbleef en tiranniseerde in Babylon, zoals wij u reeds hebben medegedeeld."[1047]

Om de een of andere onbekende reden hebben archeologen besloten om deze Oost-Ethiopiërs die ooit in Babylonië woonden Kassieten te noemen, dit naar aanleiding van *Kasi* in de Assyrische verslagen. Sargon I noemde zichzelf ook koning van Kish.[1048] (Let op Kish in plaats van Kasi.) Dit ondanks het feit dat, in correspondentie geschreven op kleitabletten opgegraven door archeologen in Tell El Amarna in Egypte, zowel de Babyloniërs als de Ethiopiërs van Afrika *Kasi* (d.w.z. Kassieten) werden genoemd!

Verwijzend naar deze brieven schrijft Samuel A.B. Mercer:

> "In deze brieven komt Babylonië vaak voor onder de vorm *mâtKaši*". ....Dit moet worden vergeleken met met de Hebreeuwse כוש(Gen. 10.8 J) als de vader van Nimrod, in tegenstelling tot כוש(Gen. 10.6 P), de zoon van Ham... ...Maar het lijdt geen twijfel dat *mâtKaši* in deze zelfde brieven ***soms verwijst naar Nubië in Afrika***."[1049]

De suggestie van Mercer dat Nimrod zoon van Koesj afstamt van een andere Koesj is op de een of andere manier moeilijk te begrijpen. (Welke andere Koesj wordt in de Bijbel genoemd? Kush zoon van Ham is dezelfde Kush die de vader van Nimrod was.[(1050)]) Het feit dat zowel de Babyloniërs als de Nubiërs van Ethiopië Kasi werden genoemd, en Mercer geeft zelf toe dat de naam Kasi is afgeleid van het Hebreeuwse woord Kush, toont aan dat de Kassieten van Babylonië de oostelijke Ethiopiërs van de Bijbel zijn.
Griekse schrijvers.

Hindoestaanse Indianen (Kassieten) die een rituele processie uitvoeren.

Deze Kassieten kunnen vandaag de dag worden getraceerd tot de Hindoestanen in India, wiens heilige berg, de Hindoekoesj, hun identiteit verraadt. De Hindoestanen zijn zwart met steil zwart haar, precies zoals beschreven door Herodotus.

Mitsraim: De Hebreeuwse naam voor Egypte is מִצְרַיִם *Mitsraim* (AV Mizraim). De ware Egyptenaren stammen af van Mitsraim zoon van

---

1045 Herodotus, *Historiën* vii.70.

1046 Zie Herodotus, *Histories* Vol. 3, vii.70, fn. 1 op p.383, Alfred Denis Godley, Loeb Classical Library, William Heinemann Ltd, Londen. Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts 1938.

1047 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.vi.2.

1048 *Teksten uit het Oude Nabije Oosten met betrekking tot het Oude Testament op. cit.*, pp.267-8.

1049 *De Tell El-Amarna tabletten op. cit.*, Vol. 2, Excursus I op p.816. (Nadruk van mij.)

1050 Gen. 10:7-8.

Cham, een persoon die door Josephus Μέρσην *Mersen* wordt genoemd,[1051] hoewel in sommige manuscripten de naam Egyptenaren wordt geschreven als Μεστραείμ *Mestraim*.[1052] Whiston, in zijn vertaling van Josephus, vertaalt dit woord als Mestre.[1053] (Merk op hoe de Hebreeuwse letter *tsadi*, die vaak wordt getranslitereerd als een *s*, een *z* of een *t* nu door Josephus wordt getranslitereerd als een *st*. In *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* laat ik zien hoe de naam יֵצֶר Yetser, dit is de eerstgeboren zoon van Naphtali die Jezer wordt genoemd in de AV, Asterion of Asterius is geworden bij transliteratie in het Grieks. De Engelse woorden ster, aster, asteroïde, astronomie en astrologie zijn allemaal afgeleid van deze naam Yetser).

Volgens Herodotus waren de Egyptenaren zwart met wollig haar.[1054] Hij voegt er zelfs aan toe dat ze de kleur van een zwarte duif hadden:

> "Wanneer zij [de mensen van Dodona] zeggen dat de duif zwart was, geven ze daarmee aan dat de vrouw Egyptisch was."[1055]

Wat de Egyptische koningen van de 18e dynastie betreft, merkte het team uit Michigan dat de mummies met röntgenstralen onderzocht op dat de schedels "lijken op die van de Nubiërs van de oude begraafplaatsen van Gebel Adda".[1056] Tegenwoordig zijn de echte Egyptenaren verspreid over Ethiopië en Afrika. De hedendaagse Egyptenaren zijn ***niet*** de Egyptenaren van de Bijbel. Ze zijn een mengeling van Ismaëlieten, Ammonieten, Moabieten en Edomieten. In feite is de naam Egypte (oorspronkelijk uitgesproken met een harde 'g') afgeleid van de Arabische naam Kopt, die op zijn beurt is afgeleid van de naam Keftiu, de naam die we eerder bespraken en identificeerden als behorend tot de Kureten/Carianen. Deze Koptiërs arriveerden ten tijde van Psammetichus I, koning van Egypte, en er kan worden aangetoond dat veel van deze mensen die arriveerden een mengeling waren van Israëlieten en Edomieten. Sindsdien zijn de Israëlieten verder getrokken en hebben de Edomieten de macht overgenomen. Na verloop van tijd, met de uitbreiding van het Islamitische Rijk, trokken de afstammelingen van Ismaël, Ammon en Moab naar Egypte om zich met Edom te verenigen.

Hettieten: De Bijbelse Hethieten stamden af van Heth zoon van Kanaän.[1057] De Hethieten waren dus zwart. Sinds de ontdekking van de overblijfselen van de steden van de Hethieten in Anatolië (d.w.z. Klein-Azië - nu Turkije), willen archeologen ons doen geloven dat het oorspronkelijke thuisland van de Hethieten daar lag en niet in het land Israël. Deze Hettieten van Klein-Azië werden later het Germaanse volk dat Chatti werd genoemd,[1058] een volk dat zich vestigde in de regio Hessen in Zuid-Duitsland.[1059] Merk op dat Hessen een variant is op Chatti, waarbij de verwisseling van de *s* en de *t* opnieuw duidelijk is. (Als we ons kunnen herinneren, noemde Josephus de regio Bashan in het noorden van Israël zowel Batanaian als Batanidi).

Het is overduidelijk dat noch de inwoners van Hessen, noch de Duitsers in het algemeen een zwarte huidskleur hebben. De waarheid is dat de Hattiërs ***niet*** de Bijbelse Hettieten waren!

[1051] Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.132.
[1052] Zie fn. d op p.64 van *Josephus* Vol. 4, Henry St. John Thackeray, Loeb Classical library, Londen en Cambridge, Massachuestts, 1961.
[1053] *Antiquiteiten van de Joden* i.vi.2.
[1054] Herodotus, *Historiën* ii.104.
[1055] *Ibid.* ii.57.
[1056] Een röntgenatlas van de koninklijke mummies p.351. Bewerkt door James E. Harris en Edward F. Wente, University of Chicago Press, Chicago en Londen 1980.
[1057] Gen. 10:15 & 1 Chron. 1:13.
[1058] Zie bijvoorbeeld Tacitus, *De geschiedenis* iv.12 en Strabo, *Geografie* vii.i.3.
[1059] *De Hettieten - Mensen van duizend goden* p.80, Johannes Lehmann, William Collins Sons & Co. Ltd, 1977.

De woorden van de beroemde Zwitserse Assyrioloog en Hittitoloog Emil Forrer: "de Hettieten waren helemaal geen Hettieten".[1060]

> "De naam 'Hettitisch' werd door moderne geleerden aan deze taal gegeven als zijnde de officiële taal van het Land van Hatti, en is universeel geaccepteerd; maar strikt genomen is het onjuist... ...Men is het er nu algemeen over eens dat de ware naam van de taal 'Nesietisch' of 'Nesian' is, de taal van Nesa of Kanesh, maar desondanks is de naam 'Hettitisch' nu zo ingeburgerd dat deze waarschijnlijk nooit meer verlaten zal worden."[1061]

Meer dan een halve eeuw later noemen archeologen hen nog steeds Hettieten!

De naam Chatti werd door de Duitsers duidelijk als *Hessen* uitgesproken. Toen Nebukadnessar daarom beweerde "het hele gebied van Khatti-land te hebben veroverd",[1062] zei hij in feite dat hij nu heel Hesse-ia in zijn macht had. De naam Hatti/Hesse wordt in het Grieks getranslitereerd tot Azië! Nebukadnessar geloofde dus dat hij de grenzen van Azië uitbreidde, een benaming die ooit alleen gold voor Klein-Azië, de plaats die wij ook wel Anatolië noemen. Merk op dat het land Israël pas vanaf de tijd van Nebukadnessar bekend stond als Azië. Archeologen hebben de kwestie alleen maar vertroebeld door de Hattiërs ten onrechte Hettieten te noemen, een verkeerde benaming die ze blijkbaar niet graag willen opgeven.

Filistijnen: Volgens de Bijbel stammen de Filistijnen (Hebreeuws פְּלִשְׁתִּים *Pilishtim* of *Philishtim*) af van Casluchim (AV Casluhim) zoon van Mitsraim.[1063] Als we het over de moderne Palestijnen hebben, bestaat het gevaar dat we hen verwarren met de oorspronkelijke bewoners van het land. De Grieken noemden de Filistijnen Ethiopiërs. Zoals gezegd betekent het Griekse woord Ethiop (var. Aethiop) 'verbrand gezicht' of 'zwart gezicht'. Het land Filistië waar de Filistijnen woonden is het gebied dat tegenwoordig bekend staat als de Gazastrook.

In de eerste eeuw van de jaartelling waren deze Bijbelse Filistijnen uit het land verdwenen. De Latijnse schrijver Plinius (midden van de 1st eeuw CE), die er niet achter kon komen wat er met hen gebeurd was, schreef:

> "Ethiopië was versleten door afwisselende perioden van overheersing en onderwerping in een reeks oorlogen met Egypte. Het was een beroemd en machtig land, zelfs tot aan de Trojaanse oorlogen, toen Memnon [Amenemhat III] koning was, en de verhalen over Andromeda laten zien dat het Syrië en de kusten van de Middellandse Zee overheerste in de tijd van koning Cepheus.

Sommige van deze Filistijnen werden de Falasha's van Ethiopië in Afrika. De naam Falasha is slechts een variant van het Hebreeuwse Pelishti, een naam die in het Arabisch wordt getranslitereerd als Falastin. Er is bewijs dat de Hebreeuwse letter ת *tav* soms kan worden getranslitereerd als een *s* of *sh*, wat betekent dat Pelisti kan worden uitgesproken als Pheleshes.[1065] Deze verwarring tussen de *s* en de *t* in oude talen wordt geïllustreerd in de naam Hatti hierboven, die werd uitgesproken als Hesse. Vergelijk ook het Duitse woord voor weg *Straße* (uitgesproken als *Shtra- ssa*) met het Latijnse *Strada*. Denk ook aan hoe we het woord *information* uitspreken, waar de

---

1060 *Ibid.* p.89.
1061 *De Hettieten* p.101, Oliver R. Gurney, Penguin Books 1990.
1062 *Egypte van de farao's* p.358, Sir Alan H. Gardiner, Oxford University Press, 1964.
1063 Gen. 10:14.
1064 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.35 (182).
1065 http://en.wikipedia.org/wiki/Ashkenazi_Hebrew.

t wordt uitgesproken als een *s*. Omgekeerd stond, zoals al eerder gezegd, de regio Bashan in het noorden van Israël bij de Grieken bekend als Batanaans.[1066]

De naam Falasha zou 'vreemdeling' of 'immigrant' betekenen in de klassieke taal van Ethiopië,[1067] wat ons vertelt dat de Falasha's op een bepaald moment in het verleden naar Ethiopië emigreerden vanuit een andere locatie. De reden waarom deze mensen als vreemdelingen of immigranten werden beschouwd, is omdat ze vanuit het land Filistië in Ethiopië aankwamen. Ze beweren af te stammen van Menelik I, die volgens hen een zoon was van koning Salomo en de koningin van Sheba, waarbij de koningin van Sheba Makeda heette.[1068] Menelik I leefde echter eeuwen na koning Salomo en zou rond 200 v. Chr. koning van Ethiopië zijn geweest.[1069] DNA-bewijs toont ook aan dat ze van dezelfde genenpool afstammen als de Ethiopiërs en geen Joodse genen in zich hebben:

> "DNA-monsters van Falasha Joden en Ethiopiërs werden onderzocht met de Y-chromosoom-specifieke DNA-sonde p49a om te screenen op TaqI restrictiepolymorfismen en haplotypes. Twee haplotypes (V en XI) komen het meest voor bij Falasha's en Ethiopiërs en vertegenwoordigen ongeveer 70% van het totale aantal haplotypes in Ethiopië. Omdat de Joodse haplotypes VII en VIII niet vertegenwoordigd zijn in de Falasha bevolking, concluderen we dat de Falasha mensen afstammen van oude inwoners van Ethiopië die zich bekeerden tot het Jodendom."[1070]

De mitochondriën laten echter zien dat sommige van deze Falasha's via ***de moederlijn*** van Juda afstammen.[1071] Dit betekent dat ergens onderweg een Filistijn met een Joodse vrouw is getrouwd en het Joodse geloof levend heeft gehouden.

De Falashas houden er niet van om Falashas genoemd te worden omdat het hun ware identiteit verraadt. Ze geloven liever dat ze 'zonen' van Salomo waren dan dat ze toegeven dat ze ooit zijn onderdanen waren. Desondanks doen ze er goed aan om zich aan de Wet van Mozes te houden en ernaar te leven en ze moeten aangemoedigd worden om dit te blijven doen. We moeten daarom niet te kritisch zijn.

Josephus: Josephus[1072] geeft meer informatie over de Chamitische/Hamitische stammen:

> "Evilas [Havila], die de Evileanen stichtten, worden Getuli genoemd".

De Getuli waren de zwarte Berbers die het woestijngebied ten zuiden van het Atlasgebergte in Noord-Afrika bewoonden.[1073]

> "en Ragmus [d.w.z. Raamah] de Ragmeërs; en hij had twee zonen, van wie de ene, Judadas, de Judadeërs vestigde, een volk van de westelijke Ethiopiërs, en hun zijn naam naliet."

Merk op dat Josephus Raamah Ragmus noemde. De naam Raamah wordt geschreven als רַעְמָה *ra'ama*, maar de letter ע *ayyin* is een gutteral en wordt in andere talen vaak getranslitereerd als een *g* (als

---

1066 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* ix.vii.1 of ix.159. Zie ook Ptolemaeus, *Geografie* Boek 5, Hoofdstuk 14, §.26 waar het uit het Grieks Βαταναίας (*Batanaias*) wordt getranslitereerd als Bathanaea, hoewel het in sommige kopieën Boek 5, Hoofdstuk 15, §.26 is.

1067 Volgens de Ethiopische Ge'ez taal. Zie http://debate.uvm.edu/dreadlibrary/ebardfield.html.

1068 http://en.wikipedia.org/wiki/Menelik_I.

1069 http://my.raex.com/~obsidian/ethiopia.html#Ethiopia.

1070 *Origins of Falasha Jews Studied by Haplotypes of the Y Chromosome* door Gérard Lucotte en Pierre Smets, pp.989-93 in Human Biology Vol. 71, No. 6, December 1999. Zie ook het Abstract van het bovenstaande werk zoals gepresenteerd op het National Center for Biotechnology Informatiewebsite http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/10592688.

1071 Deze informatie is ontleend aan de gegevens die Dr. Nathaniel Jeanson heeft verstrekt - met name zijn mitochondriaboom op https://assets.answersingenesis.org/doc/articles/arj/v9/out-of-africa/figure-1.pdf. De Falashas zijn vertegenwoordigd op twee afzonderlijke takken - één van de Hamitische tak (aan de onderkant van zijn horoscoop) en één van de Semitische tak (aan de bovenkant van zijn horoscoop).

1072 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.vi.2.

1073 http://en.wikipedia.org/wiki/Gaetuli.

in Josephus' vertaling) of een *k*, en soms als een *t*. De toevoeging van de *s* aan het eind van het woord is een typisch Griekse gewoonte. Strabo vermeldt ook een volk genaamd Rhammanitæ in het zuiden van Arabië.[1074] Deze stam bevond zich niet ver van de stad Negrani, een naam die 'zwart' betekent.

Josephus gaat verder:

> "Sabathes [d.w.z. Sabtah סַבְתָּה)) in Gen. 10:7, anders gespeld סַבְתָּא)) in 1 Chron. 1:9] gefundeerd de Sabathen, worden ze nu door de Grieken Astaboranen genoemd."

Let op de metathese: De ב en de ת zijn getransponeerd zodat **Sabathes Astaborans** wordt. De Astaboranen waren een zwart Soedanees volk.

De Hamathieten,[1075] die Josephus Amathus noemt, waren een volk dat:

> "Bewoond in Amathine, dat zelfs nu nog Amathe wordt genoemd door de inwoners, hoewel de Macedoniërs het Epiphania noemden, naar een van zijn nakomelingen."

Epiphania was blijkbaar de oude naam voor de stad Hama/Hamath in Syrië.[1076] Plinius noemde deze mensen Nubei (*Latijn* Nubeis, d.w.z. Nubiërs) die, zo vertelt hij ons:

> "zijn zelfs doorgedrongen tot de berg Libanus in het midden van Syrië."[1077]

Onnodig te zeggen dat het woord Nubisch zwart betekent.

De zuidelijke Sabeërs, zo wordt ons verteld, stamden af van Seba (die hij Sabas noemt) zoon van Kush.[1078] De meeste Sabeërs waren echter Arabieren, zoals Diodorus en Plinius bevestigen. Zij zouden afstammen van Sheba zoon van Yoktan/Joktan, een van Keturah's kinderen,[1079] hoewel ik heb aangetoond dat er enige verwarring kan zijn geweest tussen de zonen van Sheba en de zonen van hertog Tsibeon (AV Zibeon die Josephus Esebeon noemde). In zijn verwijzing naar de Sabeeërs verwijst Josephus echter specifiek naar de ***zuidelijke*** tak van de Sabeeërs. Het is niet duidelijk naar wie hij specifiek verwees, maar gezien het feit dat alle zonen van Cham zwart waren, moet hij verwijzen naar een stam in Egypte, Ethiopië of Soedan. In *Ancient History Reconsidered* heb ik aangetoond dat de koningin van Sheba eigenlijk koningin van Thebe was. De Hebreeuwse naam Sheba wordt daarom Theba als het in het Egyptisch wordt getranslitereerd en Thebe als het in het Grieks wordt getranslitereerd. De Sabeeërs waar Josephus naar lijkt te verwijzen zijn de Egyptenaren, die in zijn tijd naar Ethiopië waren verhuisd. (Zoals hierboven vermeld, zijn de moderne Egyptenaren ***niet*** de Egyptenaren van de Bijbel).

De Moren: Onder leiding van de Arabische Ummayyaden vielen de Moren Spanje binnen in april 711 CE. Deze Moren waren zwarte Kanaänitische Berbers. Arabische schrijvers beweren dat de Berbers afstammelingen waren van de Filistijnen en Kanaänieten die ooit het land Kanaän in Israël bewoonden.[1080] In tegenstelling tot de Arabische Ummayyaden, die voor de invasie al minstens een eeuw praktiserend moslim waren, waren de Berbers recente bekeerlingen tot het geloof.[1081] Dit moet benadrukt worden om de eenvoudige reden dat mensen verward zijn door de verschillende facties

[1074] Strabo, *Geografie* xvi.iv.24.

[1075] Gen. 10:18 & 1 Chron. 1:16.

[1076] http://en.wikipedia.org/wiki/Hama#Classic_Antiquity.

[1077] Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (142) (Vol. 2 van Loeb Classical Library) H. Rackham, Londen 1938.

[1078] Gen. 10:7.

[1079] Gen. 10:28.

[1080] http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/judaica/ejud_0002_0003_0_02599.html.

[1081] http://en.wikipedia.org/wiki/Umayyad_conquest_of_Hispania. Zie ook *Spaanse invloed op Engelse literatuur* p.9, Martin Hume, Eveleigh Nash, Londen 1905.

die het moslimleger vormden. Volgens een christelijke kroniek waren de Umayyad heersers die bekend staan als Almoraviden Moabieten,[1082] maar een aantal websites beweren dat de Moabieten zwarten waren, wat duidelijk onjuist is. De Umayyaden waren een blank Arabisch ras.

De naam Moor is een variant van de Hebreeuwse naam Amori (אֱמֹרִי AV Amorieten), een naam die in de Mari-letters voorkomt als Amurru. Zoals eerder gezegd, stonden de Amorieten ook bekend als Kanaänieten. Terwijl het boek Deuteronomium (1:44) ons informeert dat Israël werd verslagen door Amorieten, noemt het boek Numeri (14:45), verwijzend naar dezelfde gebeurtenis, hen Kanaänieten.

Procopius vertelt ons dat de zwarte Hamitische inwoners van het land Israël naar Egypte migreerden en zich van daaruit over Noord-Afrika verspreidden:

> "In dat land [d.w.z. Palestina] woonden zeer dichtbevolkte stammen, de Gergesieten en de Jebusieten en enkele anderen met andere namen waarmee ze in de geschiedenis van de Hebreeën worden aangeduid. Toen deze volken nu zagen dat de binnenvallende generaal een onweerstaanbaar wonderkind was, emigreerden zij uit hun voorouderlijke huizen en gingen op weg naar Egypte, dat aan hun land grensde. En omdat ze niet voldoende plaats vonden om te wonen, aangezien er van oudsher een grote bevolking in Aegypt was, trokken ze naar Libië. En zij stichtten talrijke steden en namen heel Libië in bezit tot aan de Zuilen van Herakles, en daar hebben zij tot in mijn tijd geleefd, terwijl zij de Fenicische taal gebruikten."[1083]

Ooit beheersten de Berbers het grootste deel van Noord-Afrika, van Egypte tot de Straat van Gibraltar en verder. Deze mensen waren zwart, maar na de mosliminvasies van het land vanaf de 7e eeuw CE is het onderscheid tussen de verschillende bevolkingsgroepen verward en vertroebeld.[1084] Denk bijvoorbeeld aan het aantal immigranten in Engeland (of een ander land, als het zover komt) die van buitenlandse afkomst zijn; immigranten die nu officieel permanente inwoners zijn, dus per definitie Engels. Velen hebben sindsdien gezinnen gesticht, hun kinderen worden op hun beurt ook beschouwd als van zuiver Engelse afkomst en hebben allemaal recht op dezelfde voordelen en diensten als de autochtone bevolking. Elke historicus of geograaf zou grote moeite hebben om een deel van de gemeenschap te onderscheiden van het geheel. Dit is wat er is gebeurd met veel van de oude stammen, waaronder de Berbers, wiens identiteit deels verloren is gegaan door de arabisering van de inheemse bevolking door de binnenvallende moslims.

Hoewel deze lijsten niet uitputtend zijn, is het voldoende om aan te tonen dat alle Japitische stammen van het oosters-oriëntaalse type zijn, terwijl de Hamitische stammen een zwarte huidskleur hebben. Het is verrassend hoeveel mensen, inclusief vooraanstaande academici, dit basisbegrip niet begrijpen. De geneticus Dr. Nathaniel T. Jeanson heeft monsters genomen van het mitochondriaal DNA van 639 mensen met verschillende etnische achtergronden en heeft hun genealogische oorsprong gereconstrueerd door ze allemaal terug te voeren tot drie vrouwen die ongeveer 4500 jaar geleden leefden, wat overeenkomt met de Bijbelse verklaring dat de huidige wereldbevolking afstamt van de drie zonen van Noach.[1085] Mijn eigen onderzoek toont aan dat de grootste van zijn drie groepen de nakomelingen van zowel Sem als Yaphet vertegenwoordigt, wat betekent dat deze twee broers waarschijnlijk met twee vrouwen trouwden die een verschillende etnische achtergrond hadden, maar

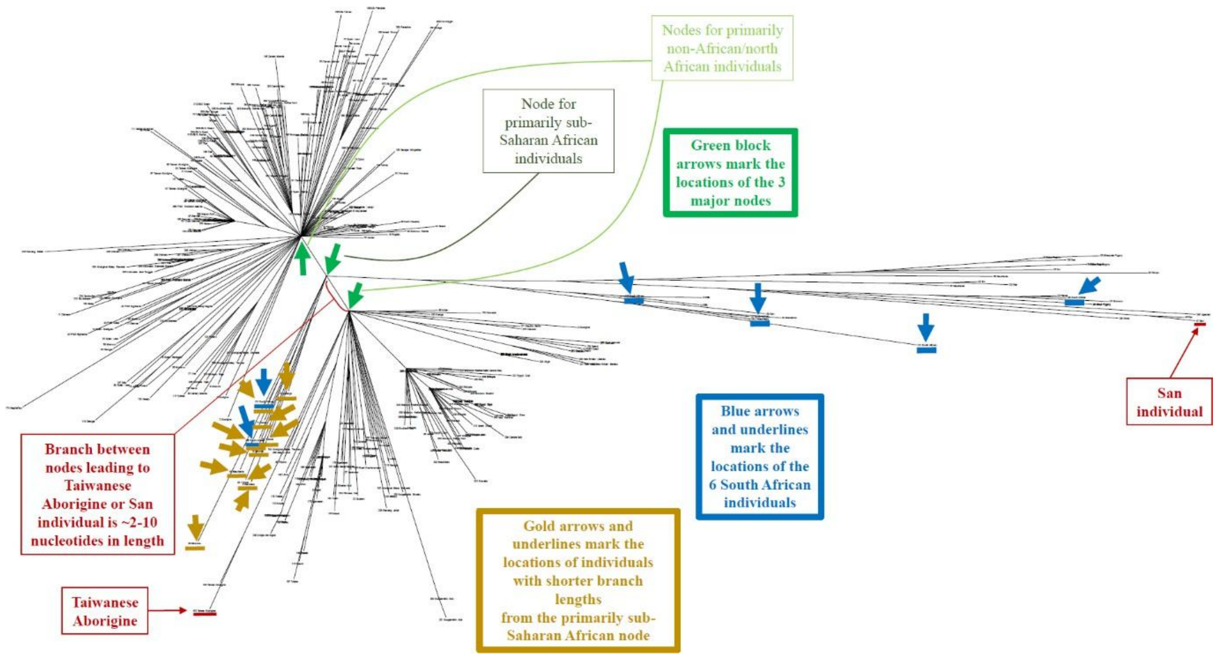

[1082] *Egyptische Roma: The Essence of Hispania* p.154, Moustafa Gadalla, Tehuti Research Foundation, U.S.A. 2017. Hij heeft vrij goed woordelijk geciteerd uit *Jews, Visigoths and Muslims in Medieval Spain: Cooperation and Conflict,* pp.49-50, Norman Roth, Brill, Leiden, New York en Keulen, 1994.

[1083] Procopius, *Geschiedenis van de oorlogen* iv.10.

[1084] http://en.wikipedia.org/wiki/Berbers.

[1085] Zie https://assets.answersingenesis.org/doc/articles/arj/v9/out-of-africa/figure-1.pdf .voor een high-definition afbeelding

De mitochondriale stamboom van Dr. Jeanson. De drie groene pijlen geven de drie grote knooppunten aan waaruit alle families op aarde zijn voortgekomen. De twee groene pijlen die naar beneden wijzen vertegenwoordigen de Hamitische stammen. De uitgebreide bovenste groep vertegenwoordigt de afstammelingen van Sem en Yaphet.

nauw aan verwant. Ze waren waarschijnlijk zussen. Het betekent ook dat de andere twee groepen in Jeansons stamboom zijn beide Hamitisch.

Wanneer de Bijbel ons vertelt dat Ham "de naaktheid van zijn vader zag", betekent dit dat hij een ongeoorloofde relatie had met de vrouw van Noach. Zijn zoon Kanaän werd geboren als gevolg van deze incestueuze daad. Dit is de enige manier om zowel de Bijbel als de genetische informatie te interpreteren. De argumenten voor deze interpretatie van het Bijbelse verhaal zijn al naar voren gebracht door John Sietze Bergsma en Scott Hahn, die ook hebben gekeken naar de verschillende alternatieve interpretaties die naar voren zijn gebracht door Talmudisten en Bijbelgeleerden, maar de geslachtsgemeenschap tussen Ham en Noachs vrouw is de enige verklaring die hout snijdt.[1086]

Josephus

De werken van Josephus worden door veel mensen geaccepteerd als accuraat en betrouwbaar, maar we hebben in dit werk laten zien dat hij talloze fouten heeft gemaakt. Het is de moeite waard om een aantal dingen op te sommen die hij fout heeft gedaan:

- Na te hebben aangetoond dat de verspieders die door Mozes waren uitgezonden om het land Kanaän te bespioneren, het land ***vanuit het noorden*** binnenkwamen (voorbij de stad Rehov, bij de ingang van Hamath in Syrië),[1087] zien we dat Josephus ons wil laten geloven dat de verspieders het Beloofde Land ***vanuit het zuiden*** binnenkwamen:

"Deze [verspieders], beginnend bij de Egyptische grens, doorkruisten Kanaän van eind tot eind,

[1086] *Noah's Nakedness and the Curse on Canaan*, John Sietze Bergsma en Scott Hahn in *Journal of Biblical Literature* Vol. 124, No. 1 (Spring 2005), pp.25-40.

[1087] Num. 13:21.

bereikten de stad Amathe [d.w.z. Hamath] en de berg Libanus, en keerden, na de aard van het land en zijn inwoners te hebben verkend, terug, na veertig dagen over het hele werk te hebben gedaan."[1088]

- Nu we hebben aangetoond dat de berg Hor in Assyrië ligt, is het moeilijk te begrijpen waarom Josephus ons wil laten geloven dat Petra in het land van de Jordaan de berg Hor is.[1089] Dit heeft geen enkele zin, want de noordgrens van Israël was een lijn getrokken van de "Grote Zee", de Middellandse Zee, "naar de berg Hor".[1090] Als Petra de berg Hor was, dan zou de lijn het Beloofde Land doormidden delen!
- Zijn bewering dat Laban in Mesopotamië leefde[1091] is ook onjuist. Het monument van de Assyrische koning Shamshi-Adad I plaatst het land van Laban aan de Middellandse Zee in Mesamië, Noord-Syrië.[1092]
- Wat betreft de Hamitische stammen lijkt Josephus relatief accuraat te zijn. Maar als het gaat om de Japitische stammen, kon Josephus niet verder afstaan van de feiten:

"Jafeth, zoon van Noach, had zeven zonen. Deze, die begonnen met het bewonen van de bergen van Taurus en Amanus, rukten op in Azië tot aan de rivier de Tanais en in Europa tot aan Gadeira, bezetten het gebied waarop zij zich vestigden en, omdat er geen inwoner aan hen vooraf was gegaan, gaven zij hun eigen namen aan de naties. Zo werden zij die de Grieken tegenwoordig Galaten noemen Gomarieten genoemd, omdat ze gesticht waren door Gomar. Magog stichtte de Magogiërs, naar hem genoemd, maar die door de Grieken Scythen worden genoemd. Twee andere zonen van Jafeth, Javan en Mados, brachten de Madaeërs voort - het ras dat door de Grieken Meden wordt genoemd - en de eerste Ionia en alle Grieken. Thoebel stichtte de Thoebelianen, tegenwoordig Iberiërs genoemd..."[1093]

En zo gaat de onzin door. In *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs* ik aangetoond dat de meerderheid van deze stammen die Josephus Japheticus noemt Israëlitisch waren. Hij wist niet eens dat de naam Iberisch hetzelfde woord is dat voor Hebreeuws wordt gebruikt! Eigenlijk had Josephus geen idee waar hij het over had.

Athamas

Strabo schrijft:

"Vlakbij Lebadeia [in Griekenland] ligt Trachin, met dezelfde naam als die in Œtæ (Oita); het is een kleine Phocische stad. De inwoners worden Trachinii genoemd".[1094]

In *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* toon ik aan dat de Phociërs afstammelingen waren van Huppim [חֻפִּים] zoon van Benjamin,[1095] de naam Phoci is een metathesis van Huppi, een naam die vanuit het Hebreeuws ook kan worden getranslitereerd als Chuppi of Chuphi. Trachinii is een variant van Trachin/Turk. De Œtæanen worden door Strabo genoemd in verband met de Athamanen die in Thessalië woonden:

1088 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* iii.303.
1089 *Ibid.* iii.82-3.
1090 Num. 34:7.
1091 *Antiquiteiten van de Joden* i.278.
1092 *Ancient Records of Assyria and Babylonia* Vol. 1, p.17, §.45, Daniel David Luckenbill, University of Chicago Press 1926.
1093 *Antiquiteiten van de Joden* i.122-4.
1094 Strabo, *Geografie* ix.iii.14.
1095 Gen. 46:21 & 1 Chron. 7:12.

"We hebben gezegd dat Ætoliërs, Acarnaniërs en Athamanen ten westen van de Thessaliërs en Œtæiërs liggen, als we de Athamanen inderdaad Grieken moeten noemen."[1096]

Ik zou willen suggereren dat de Ætoliërs afstamden van Ethan zoon van Zerach,[1097] terwijl de Acarnaniërs (meer specifiek, de mensen die hun naam gaven aan Acarnanië, want er waren verschillende stammen die dit land bewoonden) afstammelingen waren van Keran (עֵרָן AV Eran) zoon van Efraïm.[1098] De naam Œtae lijkt echter een variant van Ossa, wat weer een variant van Esau is, omdat de Hebreeuwse letter שׂ *sin* in transliteratie een *t* is geworden.

Strabo, die in het midden van de eerste eeuw voor Christus schreef, zegt verder dat de Athamanen in zijn tijd uitgestorven waren,[1099] waarmee hij vermoedelijk bedoelt dat ze niet langer in dat deel van de wereld woonden. Deze kolonie Athamanes in het noorden van Griekenland werd naar verluidt gesticht door iemand die Athamas heette,[1100] over wie enkele fantasierijke verhalen zijn verteld.[1101] Het is verleidelijk om Athamas te identificeren als Edom, hoewel het bewijs suggereert dat Athamas eerder een Israëlitische stam was. De Grieken geven ons echter vaak een verward verslag. Neem bijvoorbeeld het volgende:

"Na Tricolonus ontmoetten Aristomachus en Prias hun lot in de wedloop, en daarna Pelagon, ***Aeolius*** en ***Cronius***. Sommigen voegen aan de voornoemden toe ***Erythras***, de zoon van ***Leucon***, de zoon van ***Athamas***, naar wie Erythrae in Boeotië werd genoemd, en Eioneus, de zoon van Magnes, de zoon van Aeolus."[1102]

Erythras is een Grieks woord dat 'rood' betekent, wat precies dezelfde betekenis heeft als Edom. Zoals al is aangetoond, is Aeolius een variant van de spelling van de naam Yoel, dit is de Yoel (AV Joel) zoon van Reuben die in de stad Aroer ten oosten van de rivier de Jordaan woonde.[1103] Zijn nakomelingen bleven naar zichzelf verwijzen met de naam van hun voorvader. Cronius is een variant van Cronus, de Griekse transliteratie van de naam Hiram, die koning van Tyrus was in de tijd van David en Salomo. Leucon gaf aanleiding tot de Lyciërs van Anatolië, Laconiërs van Griekenland en Lucaniërs van Italië die allemaal afstammelingen waren van Yachin (AV Jachin) zoon van Shimon (AV Simeon). (Voor meer informatie over deze laatste identificatie, zie *De Vergeten Stam van Nafthali & de Feniciërs*). Dit zijn allemaal opnieuw allegorische associaties.

Apollodorus records:

"Aeolus heerste over de streken rond Thessalië en noemde de inwoners Aeoliërs. Hij trouwde met Enarete, dochter van Deimachus, en kreeg zeven zonen, ***Cretheus***, ***Sisyphus***, ***Athamas***, ***Salmoneus***, Deion, Magnes, Perieres, en vijf dochters, Canace, Alcyone, ***Pisidice***, ***Calyce***, Perimede."[1104]

Cretheus is een variant van Kuretes, die we hier identificeren als de Bijbelse Horieten, terwijl Salmoneus de stam is die genoemd is naar Shillum/Shallum, de vierde zoon van Naftali. Deze afstammelingen van Shillum/Shallum stonden ook bekend als Solymi, een volk dat volgens

[1096] Strabo, *Aardrijkskunde* x.i.16.
[1097] Zie *Ancient Irish History Reconsidered*.
[1098] Zie *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs.*
[1099] Strabo, *Geografie* ix.iv.17.
[1100] Strabo, *Geografie* xiv.i.3.
[1101] http://en.wikipedia.org/wiki/Athamas.
[1102] Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* vi.xxi.11 (nadruk op mij).
[1103] Vergelijk 1 Kron. 5:4 en 5:8.
[1104] Apollodorus, *Bibliotheek* i.vii.3 (nadruk op mij).

Herodotus en Strabo, eerder bekend stonden als Milyanen[1105] of Milyæ[1106] en die later op verschillende manieren werden geassocieerd met de Termilae, Lycians (Lycii genoemd door Strabo)[1107] en Plinius vertelt ons zelfs dat de Pisidians (hij noemde ze Pisidae) oorspronkelijk Solymi werden genoemd.[1108]

Merk op dat het hierboven genoemde Pisidice (Πεισιδίκην) (uitgesproken als Pisidiki of Pisidiken) is afgeleid van Pisidi met de gebruikelijke 'ci' uitgang. Dit is op dezelfde manier waarop de Kelten Celtici etc. werden genoemd, zoals eerder besproken. Calyce (Καλύκην uitgesproken als Kalliki of Kalliken) lijkt een variante spelling te zijn van Chalcol (zoon van Zerach), die door Josephus Chalkeos werd genoemd.[1109] Cilix, die 'zoon' van Agenor wordt genoemd, is een andere variatie op dezelfde naam.[1110] Agenor is een variante spelling van de naam Guni, die de tweede zoon van Naphtali was. (Zie *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs*.) Sisyphus moet worden geïdentificeerd als de stam van Yoseph (Jozef), een stam die, niet bekend bij de Griekse schrijvers, ook bekend stond als Asopus:

> "De rivier Asopus was een zoon van Ocean en Tethys, of, zoals Acusilaus zegt, van Pero en Poseidon, of, volgens sommigen, van Zeus en Eurynome. Hij, Metope, zelf een dochter van de rivier Ladon, trouwde en baarde twee zonen, Ismenus en Pelagon, en twintig dochters, waarvan er één, Aegina [d.w.z. kleine Seirite], door Zeus werd weggevoerd. Op zoek naar haar kwam Asopus naar Korinthe en vernam van Sisyphus [een variant van Asopus] dat Zeus de plunderaar was. Asopus achtervolgde hem, maar Zeus stuurde hem met bliksemschichten terug naar zijn eigen stromen; vandaar dat er tot op de dag van vandaag kolen worden gehaald uit de stromen van die rivier."[1111]

Zoals reeds vermeld, schrijft Apollodorus dat Sisyphus de stad Ephyra in Griekenland stichtte, een stad die later bekend werd als Korinthe,[1112] terwijl Pausanias ons wil doen geloven dat de stad oorspronkelijk bewoond werd door Ephyra, de dochter van Oceanus.[1113] Ephyra is de Griekse transliteratie van de Hebreeuwse naam Ephraim.

De reden voor deze inconsistenties ligt in het feit dat de Grieken stammen veranderden in fictieve mensen. Dit betekent dat deze stambomen zo goed als waardeloos zijn, behalve misschien om te laten zien hoe de stammen onderling verbonden waren.

> "Van de zonen van Aeolus heerste Athamas over Boeotië en verwekte een zoon Phrixus [Beri[g]ah, zoon van Aser] en een dochter Helle bij Nephele [Naphtali]. En hij huwde een tweede vrouw, Ino, bij wie hij Learchus en Melicertes had. Maar Ino spande samen tegen de kinderen van Nephele en haalde de vrouwen over om het koren te pekelen; en toen zij het koren hadden, deden zij dat zonder dat de mannen het wisten. Maar de aarde, die met verdroogde tarwe was ingezaaid, bracht haar jaarlijkse oogst niet op; daarom zond Athamas naar Delphi om te vragen hoe hij van de schaarste verlost kon worden. Nu haalde Ino de boodschappers over om te zeggen dat er voorspeld was dat de onvruchtbaarheid zou ophouden als Phrixus geofferd zou worden aan Zeus. Toen Athamas dat hoorde, werd hij door de inwoners van het land gedwongen om Phrixus naar het altaar te brengen. Maar Nephele ving hem en haar dochter op en gaf hun een ram met een gouden vacht, die ze van Hermes had gekregen, en gedragen door de lucht door de ram [Creon] staken ze land en zee over. Maar toen ze over de zee waren die tussen Sigeum en de Chersonese ligt, gleed Helle in de diepte en werd verdronken, en de zee werd Hellespont naar haar genoemd. Maar Phrixus kwam bij de Kolchiërs, waarvan de koning Aeetes [hertog Aiah] was, zoon van de Zon [Ἡλίου Helios] en van Perseis [Peresh zoon van Machir zoon van Menashe], en broer van Circe [hertog Korach] en Pasiphae [Yoseph/Joseph], die Minos [Menashe]

1105 Herodotus, *Historiën* i.173.
1106 Strabo, *Geografie* xii.viii.5.
1107 *Ibid.*
1108 Plinius, *Natuurlijke geschiedenis* v.24 (94).
1109 Josephus, *Oudheden van de Joden* viii.43
1110 Apollodorus, *Bibliotheek* iii.i.1.
1111 Apollodorus, *Bibliotheek* iii.xii.6.
1112 Apollodorus, *Bibliotheek* i.ix.3.
1113 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ii.i.1.

getrouwd."[1114]

De Latijnse schrijver Plinius daarentegen maakt Athamas een 'zoon' van Chalcus (d.w.z. Calchol zoon van Zerach). Dit zou Athamas identificeerbaar maken als de stam van Ethan zoon van Zerach die Aetham (Aἰθὰμ)[1115] wordt genoemd in de Septuagint. Als we weten dat ze het feitelijk over stamelementen hebben, helpt dat om het allemaal beter te begrijpen, maar het is nog steeds niet eenvoudig te begrijpen, omdat we eenvoudigweg niet weten hoeveel er door latere schrijvers aan is toegevoegd.

> "Tegenover de berg Laphystius ligt Orchomenus, de beroemdste stad van Griekenland. Eens verheven tot de grootste hoogten van welvaart, was het ook gedoemd om bijna net zo laag te vallen als Mycene en Delos. De oude geschiedenis is beperkt tot de volgende tradities. Men zegt dat Andreus, zoon van de rivier Peneius, de eerste was die zich hier vestigde en naar hem werd het land Andreis genoemd.
>
> "Toen Athamas zich bij hem voegde, wees hij hem van zijn eigen land het gebied rond de berg Laphystius toe met wat nu de gebieden van Coroneia en Haliartus zijn. Athamas, denkend dat geen van zijn mannelijke kinderen meer over was, adopteerde Haliartus en Coronus, de zonen van Thersander, de zoon van Sisyphus, zijn broer. Want hijzelf had Learchus en Melicertes ter dood gebracht; Leucon was ziek geworden en gestorven; en wat Phrixus betreft, Athamas wist niet of hij nog in leven was of nakomelingen had.
>
> "Toen later Phrixus zelf, volgens sommigen, of Presbon, volgens anderen, terugkeerde uit Colchis - Presbon was een zoon van Phrixus door de dochter van Aeetes - kwamen de zonen van Thersander overeen dat het huis van Athamas toebehoorde aan Athamas en zijn nakomelingen, terwijl zij zelf stichters werden van Haliartus en Coroneia, want Athamas gaf hun een deel van zijn land."[1116]

Het feit dat deze Athamas heerste over Coroneia (vernoemd naar Keran zoon van Efraïm?) en Erythrae stichtte (die naam betekent 'rood', betekent Edom) suggereert dat we het waarschijnlijk hebben over een Israëlitische stam die gebruik maakte van Edomitische slavenarbeid. Dit versterkt de bewering dat Athamas een variant is van de naam Ethan, de eerstgeboren zoon van Zerach die in de Septuagint Aetham wordt genoemd.

Edom in Macedonië en Thracië

Nu we een sterke Edomitische aanwezigheid in Griekenland en Klein-Azië hebben vastgesteld, kunnen we, als we kijken naar de omvang van hun migraties, gaan begrijpen hoe wijdverspreid de Edomitische bezetting is geworden en zullen we uiteindelijk de invloed gaan begrijpen die Edom heeft gehad op de wereldgeschiedenis. Wat we tot nu toe hebben ontdekt, is echter slechts het topje van de ijsberg. Edom had een enorme familie!

Ten noorden van Griekenland en Thessalië lag een gebied dat zich uitstrekte over het noorden van Macedonië en Thracië en dat door Herodotus Paeonia werd genoemd, maar door Plinius[1117] en Strabo Pannonia.[1118] Deze plaats was duidelijk genoemd naar hertog Pinon.[1119] Herodotus vermeldt nog een ander Paeonië in Griekenland en vertelt ons dat de Atheners "erin geslaagd waren om een plaats genaamd Leipsydrium,[1120] die boven Paeonië ligt, te versterken" en vervolgens een nederlaag leden.[1121] In de Griekse mythologie

---

1114 Apollodorus, *Bibliotheek* i.ix.1. Zie *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* voor een uitgebreidere uitleg over Minos, koning van Kreta, en zijn
vrouw' Pasiphae.

1115 1 Kron. 2:6 en Psalm 88:1.

1116 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* ix.xxxiv.6-8.

1117 Plinius, *Natuurlijke historie* iii.25 (147). (iii.28 in de vertaling van John Bostock.)

1118 Strabo, *Aardrijkskunde* vii.v.3.

1119 Gen 36:41.

1120 Genoemd naar Eliphaz, zoon van Edom? (Gen. 36:10.)

1121 Herodotus, *Historiën* v.62.

zouden de Paeoniërs hun naam hebben afgeleid van Paeon [d.w.z. Pinon] de zoon van Endymion [d.w.z. Edom],[1122] de toevoeging van de extra letter *n* was een bekende Keltische gewoonte. Er was zelfs een stad in Macedonië die door Strabo Idomene werd genoemd.[1123]

Onder de Pannoniërs in Macedonië woonde een volk dat bekend stond als Odomantes[1124], een naam die Edomieten betekent, hoewel Plinius hen Idomenenses[1125] noemde en eraan toevoegde dat een andere groep Edomieten, de Odomanti, in Thracië woonden.[1126] Let op al deze verschillende schrijfwijzen van de naam Edom. De naam Odomantes heeft dezelfde vorm als de naam Brigantes, dit zijn de mensen die zich in Engeland en Ierland vestigden en die lijken af te stammen van Beriah zoon van Asher.[1127] De mensen die Herodotus Briges noemde, een volk dat bekend werd als Phrygiërs,[1128] zullen waarschijnlijk ook afstammelingen zijn geweest van deze Beriah zoon van Asher. Merk op dat de letter ayin (ע) in Beriah (בריעה) zal hebben betekend dat de naam ook kan worden getranslitereerd als Berigah.

Er is aangetoond dat de Laeaeërs, die tussen de Paeoniërs woonden, afkomstig waren uit de stad Elon aan de Golf van Akaba, een stad die bij de Grieken bekend stond als Aelana. Deze Laeaeërs stamden af van hertog Elon.

De Agrianes (ook wel Agrii genoemd),[1129] een volk dat ook tussen de Pannoniërs woonde, stamden af van Hagar - vandaar dat zij Ismaëlieten waren. Zij zullen ongetwijfeld een onderafdeling zijn geweest van de Hagarieten tegen wie Reuben oorlog voerde in de dagen van koning Saul.[1130] Polybius vermeldt een oorlog tussen de Agrii en Istri die rond 177 v. Chr. in Istrië woonden.[1131] (De Istrianen waren afstammelingen van Etser zoon van Seir.([1132]))

Volgens Strabo en Plinius leefde er in hun tijd een andere stam van Agraei in Saoedi-Arabië in de eerste eeuw na Christus.[1133] Hij vertelt ons ook dat de koninklijke stad Agra (die duidelijk genoemd was naar Hagar, de moeder van de Ismaëlieten) toebehoorde aan de [Edomitische] stam van Laeanitae.[1134] Ervan uitgaande dat Plinius geen fout heeft gemaakt, was het niet ongebruikelijk dat Edomieten over andere volken heersten. Terwijl de Agraei Ismaëlieten waren, waren de Laeanitae afstammelingen van hertog Elon. Strabo en Diodorus vermelden ook een stam van Agrii die in Ethiopië woonden.[1135] Ik heb al het argument aangevoerd dat sommige van deze Laeanen zich in Ethiopië in het land Eritrea vestigden.

Terugkerend naar de Europese stammen, wordt ons verteld dat een groep mensen genaamd Temenidae ook in Macedonië verbleven tijdens de Perzische Periode.[1136] Deze mensen stamden af van Temenus[1137] (soms geschreven als Temenos) volgens de Grieken een Heracliden

---

[1122] Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* 5.1.5.
[1123] Strabo, *Aardrijkskunde* vii - Fragmenten 36.
[1124] Historiën v.16. Zie ook http://en.wikipedia.org/wiki/Paeonia_(koninkrijk)#stammen.
[1125] Plinius, *Natuurlijke historie* iv.10 (35). (iv.17 in de vertaling van John Bostock.)
[1126] *Ibid*. iv.11 (40). (iv.18 in de vertaling van John Bostock.)
[1127] Num. 26:44. De vlag van Waterford in het zuiden van Ierland, waar de Brigantes zich vestigden, heeft dezelfde kleur blauw als die van andere landen
waar de stam van Aser zich vestigde.
[1128] Herodotus, *Historiën* vii.73.
[1129] http://en.wikipedia.org/wiki/Paeonia_(koninkrijk)#Stammen.
[1130] 1 Kron 5:10.
[1131] Polybius, *Historiën* xxv.4.
[1132] Vertaald als Ezer in de geautoriseerde versie - zie Gen. 36:21 & 1 Chron. 1:38.
[1133] Strabo, *Geografie* xvi.iv.2 & Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (154).
[1134] Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (156).
[1135] Strabo, *Geografie* xvi.iv.10 & Diodorus, *Bibliotheek* iii.31.
[1136] Herodotus, *Historiën* viii.138.
[1137] *Ibid*. 137.

afstamming.[1138] Herodotus vertelt ons ook dat de koningen van Macedonië afstamden van deze Temenus.[1139] Alexander de Grote zelf beweerde dat hij afstamde van zowel Caranus zoon van Temenus,[1140] en van Jupiter (Zeus),[1141] en offerde voortdurend offers aan Zeus en Heracles,[1142] wat allemaal de suggestie ondersteunt dat hij een Edomiet was! Hertog Teman was de zoon van hertog Eliphaz,[1143] de laatste stond bij de Grieken bekend als Olympus. Ondertussen zou Caranus een variant van Cheran kunnen zijn, een andere Edomitische hertog, of van Keran/Eran (עֵרָן) zoon Shuthelach zoon van Efraïm.[1144]

Appianus vertelt ons dat de Illyriërs, die nauw verwant waren aan de Paeoniërs, afstamden van Illyrius, zoon van Polyphemus:

> "Ze zeggen dat het land zijn naam kreeg van Illyrius, de zoon van Polyphemus; want de cycloop Polyphemus en zijn vrouw Galatea hadden drie zonen, Keltus, Illyrius en Galas, die allemaal uit Sicilië migreerden; en de volken die Kelten, Illyriërs en Galaten worden genoemd, ontleenden hun oorsprong aan hen. Van de vele mythen die onder veel volkeren de ronde doen lijkt mij dit de meest plausibele. Illyrius had zes zonen, Encheleus, Autarieus, Dardanus, Mædus, Taulas en Perrhæbus, en dochters, Partho, Daortho, Dassaro en anderen, waaruit de Taulantii, de Perrhæbi, de Enchelees, de Autarienses, de Dardani, de Partheni, de Dassaretii en de Darsii voortkwamen. Autarieus had een zoon Pannonius, of Pæon, en de laatste had zonen, Scordiscus en Triballus, van wie volken ***met vergelijkbare namen*** werden afgeleid. Maar laat deze zaken over aan de archeologen."[1145]

Het wordt nu steeds breder geaccepteerd dat de Kelten en Galliërs Israëlitische stammen waren.[1146] De Kelten, bijvoorbeeld, verschijnen in de El Amarna Brieven afwisselend als Kelti, Kelte, Kielte enz. en waren ooit bondgenoot van Abdi-Hiba (Eved-Tob), koning van Jeruzalem, die hen met zilver huurde om hem in zijn oorlogen bij te staan, maar deze Kelten keerden zich later tegen de koning en vochten tegen Jeruzalem.[1147] In *Ancient History Reconsidered* heb ik aangetoond dat Abdi-Hiba, koning van Jeruzalem, koning Josafat was. De naam Kelt is ongetwijfeld een variant van de naam Gilead, die een zoon was van Machir, zoon van Menashe.[1148] In feite werden de namen Kelt en Galliër door elkaar gebruikt, waarbij de Galliërs ook Galatae of Galaten werden genoemd.[1149]

Wat betreft sommige van de hierboven genoemde 'zonen' van Illyrius, kunnen we ook andere stammen herkennen die eveneens duidelijk geen relatie hadden met de Illyriërs. Dardanus [d.w.z. Darda],[1150] bijvoorbeeld, stamde af van de stam van Juda. Maedus is duidelijk een variant van Medes, Pannonius, die zijn naam gaf aan de Paeones, was ook vernoemd naar hertog Pinon, Autarieus is Yetser zoon van Naphtali en Galatea is een variant van Gilead. Een nauwkeurig onderzoek van de bovenstaande passage onthult dat er talloze genealogische fouten in staan en als historisch verslag is het zo goed als waardeloos, behalve om de relaties tussen deze verschillende stammengroeperingen aan te tonen.

1138 http://en.wikipedia.org/wiki/Temenus. Zie ook Arrianus, *Anabasis van Alexander*, Boek 2, Hoofdstuk 5.

1139 Herodotus, *Historiën* viii.137.

1140 http://en.wikipedia.org/wiki/Alexander_the_Great#Early_life en http://en.wikipedia.org/wiki/Caranus_(koning). De afkomst van Alexander van Herakles wordt ook opgemerkt door Plutarch, *Alexander* ii.1.

1141 Strabo, *Geografie* xvii.i.43.

1142 Zie bijvoorbeeld Arrianus, *Anabasis van Alexander*, Boek 1, Hoofdstuk 4 en Boek 2, Hoofdstuk 15.

1143 Gen. 36:11 & 1 Chron. 1:36.

1144 Num. 26:36.

1145 Appianus, *Illyrische oorlogen* 3.1.2 (cursivering van mij).

1146 Zie bijvoorbeeld www.britam.org of www.hebrewnations.com.

1147 *De Tell El-Amarna Tabletten op. cit.*, Vol. 2, Brieven 279:12, 280:11 & 17, 287:11, 289:28 & 290:10 & 18.

1148 Num. 26:29.

1149 Strabo, *Geografie* i.iii.21 en Appian, *Oorlogen in Spanje* i.1. (Galaten is in het Grieks Γαλάται Galatae).

1150 1 Koningen 4:31. Hij werd Dara genoemd in 1 Kron. 2:6.

Polyphemus werd beschouwd als de "eenogige zoon van Poseidon", een van de Cyclopen.[1151] Dit is op zich betekenisloos, omdat de naam Cycloop werd gegeven aan de eenogige koning met de naam Votan die een oog verloor in de strijd tijdens de Trojaanse oorlogen. Votan (Cycloop) was verantwoordelijk voor het verplaatsen van families naar de uithoeken van de wereld.[1152] Hij wordt genoemd als een 'god van de oorlog' in het heilige boek van de Maya indianen, de *Popol Vuh*.[1153]

De naam Polyphemus (Grieks: Πολύφημος) betekent naar verluidt 'overvloedig in liederen of legendes' of 'overal beroemd'.[1154] Ik betwist echter beide interpretaties, die zowel een Griekse oorsprong veronderstellen als een aanname dat de persoon uiteindelijk 'overal beroemd' zou worden. Het is niet het soort naam dat iemand aan zijn zoon zou geven! Hoewel de Illyrische taal oorspronkelijk een tak was van de zogenaamde 'Indo-Europese' taalgroep, [1155] laat een vergelijking met het Grieks zien dat er significante verschillen waren in de waarden van veel van de karakters.[1156] Ik ben ervan overtuigd dat Polyphemus een afgeleide is van het Hebreeuwseאָהֳלִיבָמָה(ב) *b'Aholibamah* (= in Aholibamah[(1157)]) wat betekent dat de Illyriërs oorspronkelijk waren vernoemd naar een van Esau's vrouwen. (Dit is op dezelfde manier dat Pasiphae, de 'vrouw' van Minos koning van Kreta, een variant is van *b'Yoseph* wat betekent van de stam van Jozef). Wat Aholibamah betreft, we kennen ***haar*** uit de Bijbel als hertog (sic!) Aholibamah. In de Bijbel wordt hertog Aholibamah genoemd met de hertogen Elah en Pinon,[1158] waardoor ik denk dat de naam Illyria is afgeleid van hertog Elah. Appianus vertelt ons dat de Illyriërs afstamden van Illyrius, zoon van Polyphemus.[1159] De suggestie van Apollodorus dat Cadmus, die over de Illyriërs heerste, een zoon had met de naam Illyrus[1160] is wederom allegorie.

Wat deze familiebanden betreft, is het waarschijnlijk de moeite waard om de woorden van Sir James George Frazer aan te halen:

> "De ouden waren het niet eens over de genealogieën van deze mythische voorouders van de Feniciërs, Ciliciërs en Thebanen [van Griekenland]. Zie de Scholiast over Apollonius Rhodius, *Argon*. ii. 178, iii. 1186. Onder de autoriteiten wier afwijkende meningen worden gerapporteerd in de passages van de Scholiast zijn Hesiod, Pherecydes, Asclepiades, en Antimachus. Moschus (ii. 40 en 42) is het met Apollodorus eens dat de moeder van Europa Telephassa was, maar verschilt van hem wat betreft haar vader (zie hieronder). Volgens Hyginus (*Fab.* 6 en 178) was de moeder die Cadmus en Europa aan Agenor baarde niet Telephassa maar Argiope. Volgens Euripides had Agenor drie zonen, Cilix, Phoenix en Thasus. (Zie Scholiast over Euripides, *Phoenissae*, 6. Pausanias is het eens met betrekking tot Thasus, hij zegt dat de inwoners van Thasos Feniciërs van afkomst waren en hun oorsprong terugvoerden naar deze Thasus, zoon van Agenor (Pausanias, v. 25, 12). Door dit te zeggen volgde Pausanias Herodotus, die ons vertelt dat de Fenicische kolonie van Thasos daar prachtige goudmijnen had ontdekt, die de historicus had bezocht (Herodotus, vi.46 *sq*.), en dat ze een heiligdom van Hercules op het eiland hadden gesticht (ii. 44). Herodotus ook (vii. 91)

[1151] http://en.wikipedia.org/wiki/Polyphemus.

[1152] Zie *Oude geschiedenis heroverwogen*. Zie ook artikel over Woden/Wotan/Votan: http://en.wikipedia.org/wiki/Wōden

[1153] Dit is een heel gevoelig onderwerp en er zijn veel vreemde interpretaties, vooral door mensen die het New Age geloof aanhangen. voorzichtigheid is .

[1154] Zie het item voor Polyphemus (πολύφημος) in *A Greek-English Lexicon* p.1251, Henry George Liddell and Robert Scott, New York, Chicago. & Cincinnati 1882.

[1155] http://en.wikipedia.org/wiki/Illyrian_languages.

[1156] http://en.wikipedia.org/wiki/Illyrian_languages#Illyrian_vocabulary.

[1157] Burulimzu uit de El Amarna brieven is van dezelfde vorm en betekent "in Jeruzalem". "Maar laat hem de stad Buruzilim aan mij geven voor een woonplaats. Zie, ik ben voor Hamoeniri. Nadat de steden vijandig werden, werd (ook) de stad Buruzilim vijandig", schreef Rib-Addi, Brief 137,64-68 (p.455), Vol. 2, *The Tell El-Amarna Tablets op. cit.* In zijn "*Israël Stela*", farao Merneptah (Egyptische 19e Dynastie) noemde het land Kanaän eveneens Pekanan, *Ancient Records of Egypt op. cit.* Vol. 3, p.263, §.617. Pasiphaê, de "vrouw" van Minos, koning van Kreta betekent ook "in Jozef". (Zie de Paragraaf *Minos en Europa* in mijn aparte werk getiteld *Vergeten stam van Nafthali en de Feniciërs*.)

[1158] Gen. 36:41 & 1 Chron. 1:52.

[1159] Appianus, *Illyrische oorlogen* iii.i.2.

[1160] Apollodorus, *Bibliotheek* iii.i.4.

> stelt Cilix voor als een zoon van de Feniciër Agenor, en hij vertelt ons (iv. 147) dat Cadmus, zoon van Agenor, een Fenicische kolonie plantte op het eiland Thera. Diodorus Siculus rapporteert (v. 59. 2 *sq*.) dat Cadmus, zoon van Agenor, een Fenicische kolonie plantte op Rhodos, en dat de afstammelingen van de kolonisten het erfelijke priesterschap van Poseidon bleven houden, wiens verering was ingesteld door Cadmus."[1161]

Evenzo:

> "De Scholiast over Plato (*Timaeus*, p.24 E) spreekt over Europa als een dochter van Agenor, of van Phoenix, of van Tityus."[1162]

Niemand lijkt te begrijpen hoe allegorie werkt. We moeten nogmaals benadrukken dat veel van de Illyrische stammen niet echt Illyriërs waren. Ze waren alleen Illyriërs omdat ze in het land Illyrië woonden.

Apollodorus vermeldt een zekere "Damastes, die sommigen Polypemon noemen".[1163] Damastes lijkt een variant te zijn van Edom, terwijl Polypemon een variant is van Polyphemus, weer identificeerbaar als Aholibamah. Plutarch noemde hem echter "Damastes, achternaam Procrustes",[1164] dit is typerend voor de onenigheid tussen bronnen.

De verwisseling van de *p* en *de b* in oude teksten is goed bewezen: Hammurabi [koning van Babylon] wordt ook Hammurapi genoemd,[1165] en de stad Burukuzzi[1166] in de Assyrische teksten ook Purukuzzi genoemd.[1167] De verwisseling van deze twee letters komt ook veel voor in de zogenaamde 'Hettitische' teksten, waar, als eerste voorbeeld, de naam van een van de koningen van Hatti zonder onderscheid wordt weergegeven als Suppiluliuma, Subbiluliuma of Shuppiliuma.[1168]

Afgezien van deze identificatie die hier wordt voorgesteld, is de verblijfplaats van een stam die naar Aholibamah is vernoemd niet vastgesteld. Het vreemde is echter dat 'hertog' Aholibamah de ***vrouw*** van Esau was.[1169] Evenzo was 'hertog' Timnah de ***vrouw*** van hertog Eliphaz.[1170] Zij waren daarom correcter ***hertoginnen***.

Volgens Apollodorus was Illyrius een zoon van Cadmus en zijn Edomitische 'vrouw' Harmonia (d.w.z. Heman zoon van Zerach):

> "Maar Cadmus en Harmonia verlieten Thebe en gingen naar de Encheleërs. Toen de Encheleërs werden aangevallen door de Illyriërs, verklaarde de god door een orakel dat zij de Illyriërs zouden verslaan als zij Cadmus en Harmonia als hun leiders hadden. Ze geloofden hem en maakten van hen hun leiders tegen de Illyriërs, en ze wonnen van hen. En Cadmus regeerde over de Illyriërs en hem werd een zoon Illyrius geboren."[1171]

Deze verklaring, die wordt bevestigd door Appianus, suggereert dat Illyrius, zoon van Cadmus en Harmonia, werd vernoemd naar de Illyriërs.[1172] Als we dit zien als een allegorische verklaring, kunnen we het verhaal misschien correcter interpreteren als zou het betekenen dat het Illyrische volk onder het gezag kwam te staan van de Illyriërs,

---

[1161] *Apollodorus, The Library* Vol. 1, fn.2 op pp.296-7, Sir James George Frazer, Loeb Classical Library, Londen en New York, 1921.
[1162] *Ibid.* fn.1 op pp.298-9.
[1163] Apollodorus, *Epitome* E1.4.
[1164] Plutarch, *Theseus* 11.1.
[1165] *Archéologie Mésopotamienne* p.374, André Parrot, Parijs 1945.
[1166] *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.50, §.143, p.52, §.149, p.57, §.164 & p.60, §.171.
[1167] *Ibid.* Vol. 1, p.74, §.221 & p.77, §.226.
[1168] Zie *The Hettites People of a Thousand Gods*, p.73, Johannes Lehmann, William Collins & Son 1977.
[1169] Gen. 36:2.
[1170] Gen. 36:12.
[1171] Apollodorus, *Bibliotheek* iii.v.4.
[1172] http://en.wikipedia.org/wiki/Illyrians#Illyrians_in_Greek_Mythology Apollodorus, *Bibliotheek* iii.v.4 en Appianus, *Illyrische oorlogen* 1.2.

Cadmus' controle. Ze 'werden' zijn 'zoon'. In modern Engels zouden we op dezelfde manier verwijzen naar iets onder iemands controle als 'hun baby zijn'. Het is hetzelfde.

Herodotus vertelt ons dat Teman in Illyrië woonde[1173] en we leren dat de Illyriërs nauw verbonden waren met de Paeoniërs,[1174] die door Strabo en Plinius Pannoniërs werden genoemd, een volk waarvan ik beweer dat het naar hertog Pinon is genoemd. Het is daarom logisch om aan te nemen dat ze allemaal verwant waren.

De meeste bronnen bestempelen de Illyriërs als piraten:

> **Strabo:** "[Illyrië] werd vroeger verwaarloosd, misschien omdat men niet wist hoe vruchtbaar het was; maar het werd voornamelijk gemeden vanwege de woeste manieren van de inwoners en hun piraterij."[1175]
>
> **Appianus:** "De Liburni, een andere Illyrische stam, waren naast de Ardiæi een nautisch volk. Zij pleegden piraterij in de Adriatische Zee en op de eilanden met hun lichte, snelzeilende pinnaces, naar welke omstandigheid de Romeinen tot op de dag van vandaag hun eigen lichte, snelle biremes liburnicas noemen."
> [1176]

De naam Liburni was een Edomitische naam, bijzonder geliefd onder de zogenaamde 'Hettieten' van Klein-Azië,[1177] mensen die, zoals we binnenkort zullen zien, Chaldeeën waren. Zij waren meer specifiek afstammelingen van hertog Reuel. De naam Laburni lijkt echter afgeleid te zijn van Alvan עַלְוָן)of[1178]),ן de naam van een van de Edomitische hertogen. Met het weglaten van de eerste lettergreep wordt Alvani Lavani, een naam die ook Labani geschreven kan worden, en de toevoeging van de letter *rho* is toe te schrijven aan de Dorische gewoonte om deze letter aan woorden toe te voegen.

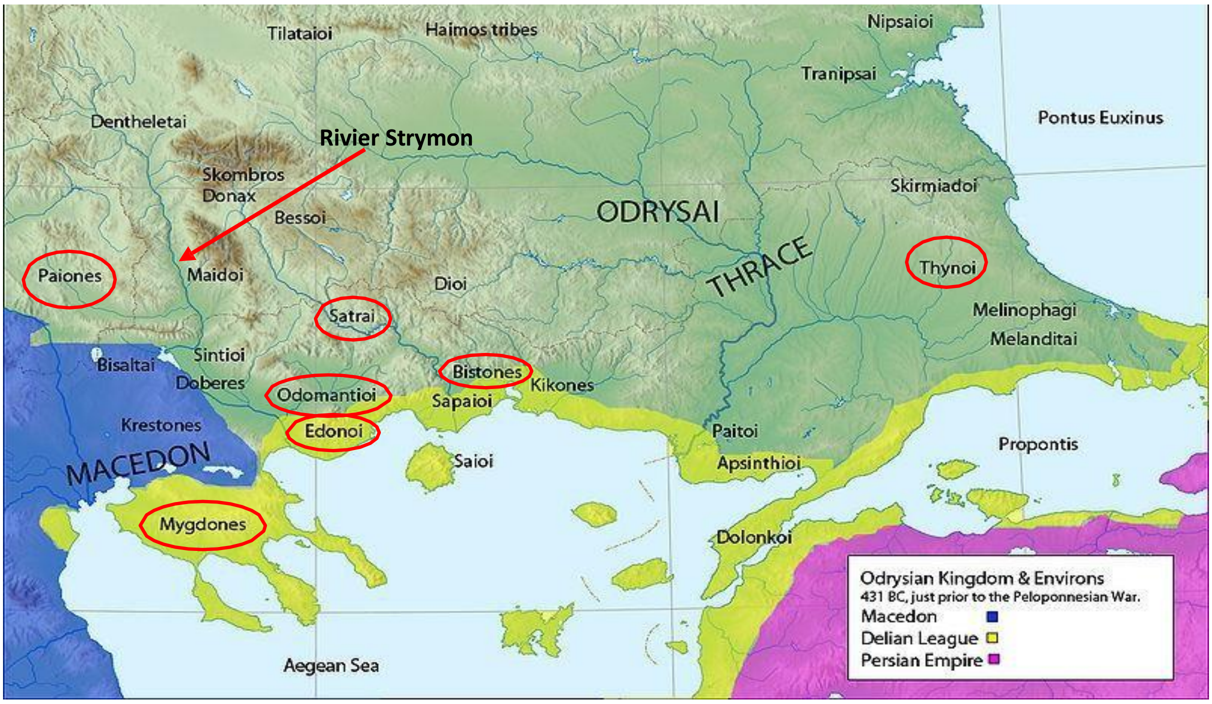
De oorspronkelijke bewoners van Illyrië lijken zich vermengd te hebben met de andere volkeren die om hen heen woonden. Ze werden onderworpen aan verschillende gradaties van Keltisering, hellenisering, romanisering en later slavenisering. Zoals hierboven vermeld, waren ze nauw verbonden met de Paeoniërs en volgden ze de Paeoniërs zelfs in hun noordwaartse migratie. Het is niet duidelijk wat er met hun Fenicische heersers is gebeurd, maar het is onwaarschijnlijk dat ze onaangetast zijn gebleven door hun wrede manier van leven. Sommigen werden zelfs net zo wreed als de Edomieten onder wie ze woonden.

In Thracië was er een volksstam die op verschillende manieren Satroi, Satrae of Satrians[1179] werd genoemd, een naam die duidelijk is afgeleid van de naam Satyr. Herodotus vertelt ons dat deze mensen geassocieerd werden met de Odomantes, die beiden naar goud en zilver zochten in de Pangaion [Pannonische] berg. De Satyrs zouden geitachtige mensen zijn, net als Pan,[1180] van wie gezegd werd dat hij half mens half geit was.

De Bijbel benadrukt het feit dat Esau behaard was.[1181] Het is daarom begrijpelijk dat iemand die behaard is en het grootste deel van zijn tijd in de mijn doorbrengt, gezien kan worden als half mens, half geit. In het Hebreeuws is het woord voor geit Seir שָׂעִיר)). Het is ook de naam van een van de Edomieten,

---

[1173] Herodotus, *Historiën* viii.137.
[1174] http://en.wikipedia.org/wiki/Illyria.
[1175] Strabo, *Aardrijkskunde* vii.v.10.
[1176] Appianus, *Illyrische oorlogen* iii.i.3.
[1177] Zie en.wikipedia.org/wiki/Labarna_1.
[1178] Gen. 36:23. Hij wordt Alian עַלְיָן)) genoemd in 1 Kron. 1:40.
[1179] Herodotus, *Historiën* vii.111-112.
[1180] http://en.wikipedia.org/wiki/Satyr.
[1181] Gen. 25:25 & Gen. 27:11. Het Hebreeuwse woord voor geit is se'ir שָׂעִיר)) en voor haar is het se'ar שֵׂעָר)).

Kaart van Thracië met de verdeling van Edomitische stammen. De Thynoi lijken hun naam echter te ontlenen aan Ethan zoon van Zerach van de stam Juda.

families. Zoals al is aangetoond, is 'satyr' een fonetische variant van de naam 'Seir'.[1182] "Zij zijn degenen die het orakel van Dionysus in het hoogste deel van de bergketen in hun land hebben", vertelt Herodotus ons.[1183] Dionysus is een Edomitisch-Griekse god van de wijnbereiding, wijn, rituele waanzin en extase.[1184] De Edomieten waren bergvolkeren. De berg Seir was hun erfdeel.[1185]

Hoewel iets verder naar het westen van de Satroi gelegen, lijkt de rivier Strymon, die zowel door Bulgarije als Thracië stroomt en uitmondt in de Strymonische Golf in de Thracische Zee[1186], ook naar deze Satroi genoemd te zijn, die de bergachtige gebieden van het land bewoonden. Strymon is een fonetische variatie op de naam Satyr (d.w.z. Satyrimon).

Plinius noemt ook een volk dat Sitrae heette en dat in zijn tijd in Noord-Syrië woonde:

> "grenzend aan de Azoni de bergstam van de Silices en de Orontes; ten westen daarvan ligt de stad Gaugamela [Gog-Amalek?], en ook Suae [Esau?] op een klif. Boven de Silices liggen de Sitrae [Seirites], waardoor de [rivier] Lycus [1187] stroomt vanuit zijn bron in Armenië".[1188]

De Silices lijken de Silenes van Strabo te zijn.[1189] Ze werden ook Seileni genoemd.[1190]

1182 Jes. 13:19-21 & 34.14.

1183 Herodotus, *Historiën* vii.111.

1184 http://en.wikipedia.org/wiki/Dionysus.

1185 "En beveel het volk, zeggende: Gij zult door de landpale gaan van uw broeders, de kinderen van Esau, die in Seir wonen; en Zij zullen voor u bevreesd zijn; weest daarom godvruchtig en twist niet met hen, want Ik zal u hun land niet geven, neen, niet tot een voetzool om op te staan, want Ik de berg Seir aan Esau gegeven tot een bezitting". Deut. 2:4-5.

1186 http://en.wikipedia.org/wiki/Struma_(rivier). Zie ook http://en.wikipedia.org/wiki/Strymonian_Gulf.

1187 Er zijn een aantal verschillende rivieren die Lycus of Lycos heten, waarvan de meeste (zo niet allemaal) in gebieden liggen waar wij ons hier bevinden
te identificeren als Edomieten (zie http://en.wikipedia.org/wiki/Lycus). Volgens Herodotus (vii.92) stamden de Lyciërs af van een Athener genaamd Lycus zoon van Pandion. (Let op *Pan-dion.*) Ze stonden eerder bekend als Termilae en kwamen oorspronkelijk van Kreta.

1188 (i.173)
Plinius, *Natuurlijke historie* vi.30 (118).

1189 Strabo, *Geografie* x.iii.7.

1190 Strabo, *Geografie* x.iii.10.

In de Assyrische teksten werden ze afwisselend Bît-Shilâni,[1191] Bît-Silâni[1192] en Bît-Sillana genoemd.[1193] Deze Silenes schijnen op hun beurt genoemd te zijn naar ene Silenus[1194] van wie Euripides[1195] zegt dat hij met 'zijn zonen' de Satyrs op Sicilië gestrand was, nadat ze door de Cycloop tot slaaf waren gemaakt. Pausanias vertelt ons dat "De oudste van de Satyrs noemen ze Sileni".[1196] Zoals eerder vermeld is de naam Satyr[1197] in zijn verschillende vormen een variant van Seir. De Silices/Silenes werden hoogstwaarschijnlijk geassocieerd met de mensen die door archeologen werden geïdentificeerd als de Hurriërs. Zoals al is aangetoond, waren de Hurriërs de Bijbelse Horieten.

Herodotus vertelt ons dat in de tijd van Darius I, koning van Perzië, verschillende van de Paeonische stammen "uit hun geboortegrond werden verdreven en naar Azië werden gebracht".[1198] Met Azië bedoelt hij Klein-Azië, of om preciezer te zijn, naar Phrygië vanwaar, met de hulp van de Chiërs, de meerderheid (hoewel niet allemaal) later terugkeerde.[1199] Eén groep van deze Paeonische stammen werden Siro-Paeoniërs genoemd (d.w.z. Paeoniërs van [de berg] Seir). In Macedonië noemden deze Paeoniërs zelfs een van hun steden Siris[1200] naar de berg Seir.

De Mygdones stamden volgens één bron af van Mygdon zoon van Ares (d.w.z. Horites) en Callirhoe (Aroer).[1201] Hij had drie broers genaamd Edonus, Odomantus en Biston.[1202] Mygdon wordt beschouwd als de gelijknamige held van de Thracische stam Mygdones en stichter van de regio Mygdonia in het oude Macedonië.[1203] Ik zou zover willen gaan te suggereren dat Macedonië zelf, waarvan de naam door de Grieken werd uitgesproken als Makedon (d.w.z.),[1204] zijn naam ontleent aan de Mygdones die zich daar vestigden, waarbij de *g* van Mygdon werd vervangen door een *k* om de naam Makedon te vormen. Claudius Aeilianus wil ons doen geloven dat Macedonië genoemd is naar Macedon, zoon van Lycaon,[1205] terwijl Hesiod hem zoon maakt van Zeus (Esau) en zijn vrouw Thyia, die de dochter was van Deucalion (Hertog Elon),[1206] en Diodorus noemde hem Makedon, zoon van Osiris.[1207] In *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* toon ik aan dat Osiris, die door Diodorus 'zoon van Cronus' werd genoemd,[1208] de stam was van Yetser, zoon van Naphtali, tot welke familie Hiram, koning van Tyrus, behoorde. Lycaon was eveneens een Israëlitische stam genoemd naar Yachin, zoon van Shimon.

Na een argument te hebben aangevoerd voor de identificatie van de Mygdones als afstammelingen van hertog Magdiel, zien we dat het Macedonische koningshuis daarentegen Temanitisch was. Alexander de Grote claimde afstamming van zowel Temenus als Zeus, de laatste was ook bekend onder de naam

---

1191 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.281, §.783 & p.285, §.792, Vol. 2, p.26, §.54 & p.52, §.99.
1192 *Ibid.* Deel 1, p.291, §.810.
1193 *Ibid.* Deel 2, p.126, §.252.
1194 http://en.wikipedia.org/wiki/Silenus.
1195 Euripides, *Cycloop*.
1196 Pausanias, *Beschrijving van Griekenland* i.xxiii.5.
1197 http://en.wikipedia.org/wiki/Satyr.
1198 Herodotus, *Historiën* v.15.
1199 Herodotus, *Historiën* v.98.
1200 Herodotus, *Historiën* viii.115.
1201 Stephanus van Byzantium (6e eeuw CE) - item onder Ηδωνοι (Edonoi). Callirhoe was de Griekse naam die Ptolemaeus gaf aan de stad Edonoi. Aroer ten oosten van de rivier de Jordaan. (*Aardrijkskunde* Boek 5, Hoofdstuk 15, §.9.)
1202 Aelius Herodianus, *De Prosodia Catholica* p.37, 185 & Stephanus van Byzantium vermelding onder Βιστονια (Bistonia).
1203 Nicholas Geoffrey Lemprière Hammond en Guy Thompson Griffith. *Een geschiedenis van Macedonië: 550-336 v. Chr.* (Deel 2). Clarendon Press, 1979, p. 36. (http://en.wikipedia.org/wiki/Mygdon_(zoon_van_Ares)).
1204 "Een deel van Macedonië behoudt nog steeds zijn oude naam Makidunia." *De geografie van Strabo* Vol. 1, fn.7 op p.42, Hans Claude Hamilton en William Falconer, Bohn's Classical Library, Londen en New York, 1892.
1205 Aelianus, *Kenmerken van dieren* x.48.
1206 Hesiod, *Vrouwencatalogus* Fragment 3.
1207 Diodorus, *Bibliotheek* i.18.
1208 Diodorus, *Bibliotheek* i.13.4.

Jupiter.[1209] Alexander behoorde tot het koningshuis van Macedonië, dat, zoals Herodotus aangeeft, afstamde van Perdiccas, een van de drie zonen van Temenus (d.w.z. Teman).[1210] Hertog Teman was zoon van hertog Eliphaz.[1211]

> "In het begin van de 5e eeuw werd het koningshuis van Macedonië, de Temenidae, als Grieks erkend door de voorzitters van de Olympische Spelen. Hun oordeel was en is beslissend. Het is zeker dat de koningen zichzelf als van Griekse afkomst beschouwden van Heracles, zoon van Zeus."[1212]

Dit zou kunnen verklaren waarom het Boek Daniël naar Alexander de Grote verwees als "koning der Grieken", zelfs als het niet verklaart waarom Griekenland יָוָן Yavan wordt genoemd, wat de naam is van een van de zonen van Yaphet.[1213] gezegd hebbende, sommige van de Israëlitische stammen namen ook de naam Ionisch aan, die zelf weer is afgeleid van de naam Yavan.

Herakles was echter een stam die vernoemd was naar hertog Reuel. Het is heel goed mogelijk dat Alexander uit beide families stamt (Temaniet en Herakles), omdat een van zijn voorgangers in die andere familie is getrouwd.

Plinius vertelt ons dat Macedonië oorspronkelijk bekend stond als Emathia,[1214] dit is een variant van Hamath, een stad in het noorden van Syrië die in de Septuagint Εμάθ *Emath* wordt genoemd.[1215] Strabo schrijft ook dat er in Macedonië een stad was die Emathia heette, ergens "bij de zee",[1216] en Polybius vertelt ons dat Paeonia in zijn tijd bekend stond als Emathia.[1217] Dit vertelt ons dat de Mygdones vanuit Noord-Syrië in Macedonië moeten zijn aangekomen. Het is al aangetoond dat de heersers van Damascus in Noord-Syrië Edomieten waren.

Zoals reeds vermeld, leefde er in de tijd van Strabo een aparte groep Mygdones in de zuidelijke regio's van het Zagrosgebergte rond de Eufraat en in Commagene.[1218] Het is interessant om op te merken dat de Assyrische verslagen melding maken van een zekere persoon met de naam Itti-Adad-aninu die gouverneur was van Magidunu ten tijde van de Assyrische koning Sennacherib.[1219] Men kan zich niet anders dan afvragen of dit een verwijzing is naar deze Mygdones in Noord-Syrië die door Strabo worden genoemd. Omdat dit de enige vermelding van dit district is en omdat er geen context wordt gegeven over waar dit land van Magidunu lag, moet elke gesuggereerde connectie met de Mygdones hypothetisch blijven. Bedenk echter wel dat de naam Macedonië (Makedon) ergens vandaan moet komen en de Mygdones lijken de meest waarschijnlijke bron van de naam.

Uit Edonus ontstonden de Edones en uit Biston de Bistones. Uit de andere broer van Mygdon, Odomantus, ontstonden de Odomantes (Edomieten). Zo gekunsteld zijn de Griekse geschriften!

Hyginus vertelt ons dat Edonus een andere naam was voor Paeon, de 'vader' van de Paeoniërs,[1220]

1209 Vergelijk Plutarch, *Alexander* xxviii.2 met Strabo, *Geografie* xvii.i.43.
1210 Herodotus, *Historiën* viii.137-8.
1211 Gen. 36:11 & 1 Chron. 1:36.
1212 *A History of Greece to 323 BC*, p.516, Nicholas Geoffrey Lemprière Hammond, Cambridge University, 1986.
1213 Dan. 8:21.
1214 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.10 (33).
1215 Bijvoorbeeld Num. 34:8 en Josh. 13:5.
1216 Strabo, vii.fragmenten.11.
1217 Polybius, *Historiën* xxiii.10. Zie ook Livy, *De geschiedenis van Rome* XL.3.
1218 Strabo, *Geografie* xvi.i.23.
1219 *Oude verslagen van Assyrië en Babylonië op. cit.* Vol. 2, p.438, §.1196, regel 680.
1220 Gaius Julius Hyginus, *Astronomica* Boek 2, ii.20.

terwijl Apollodorus ons vertelt dat Diodemes,[1221] zoon van Ares, koning was van de Bistonen die "een zeer oorlogszuchtig Thracisch volk" waren.[1222] Hoe een zoon van Ares kon heersen over een stam die was gevormd en genoemd naar een kleinzoon van Ares is moeilijk uit te leggen totdat je je realiseert dat de Grieken stammen veranderden in fictieve mensen, zoals ik treffend heb aangetoond in dit werk. Het lijkt erop dat Ares en Diodemes stamnamen waren, waarbij Ares een variant was van Hor/Hori/Curete en Diodemes een variant van Edom. Van Ares zelf wordt gezegd dat hij een zoon was van Zeus (Esau) en Hera (Hori).[1223] Edonus, die zijn naam gaf aan de Edones, zou zelfs een verdere cognaat kunnen zijn van de naam Edom, waarbij de verwisseling van de *n* en *m* wordt aangetoond door het feit dat Ethan zoon van Zerach Aetham (Αἰθὰμ) werd genoemd in de Septuagint.[1224]

Thucydides noemt in zijn opsomming van de Thracische stammen "de Thraciërs die het champagneland voorbij Strymon bewonen, namelijk de Panaeërs, Odomantiërs, Droans en Dersaeërs, allen vrije staten".[1225] Men zou verwachten dat de Edoniërs in deze lijst zouden worden genoemd. Stephanus van Byzantijn verklaart deze omissie door ons te vertellen dat de Panaeërs een samenstellende stam waren van de Edoniërs die in de buurt van Amphipolis woonden.[1226] Hij heeft dit eigenlijk verkeerd begrepen; de Edoniërs waren in feite een samenstellende stam van de Panaeërs. Plinius lijkt dit te bevestigen als hij ons vertelt: "na de rivier Axius komen de Paeonische rassen van de Paroraei, Eordenses, Almopi, Pelagones en Mygdones".[1227] De Eordenses zijn hier duidelijk te identificeren als de Edones. De Edoniërs waren dus een Paeonische stam, de Paeoniërs stamden af van hertog Pinon.

De Edones, Bistones, Mygdones en Odomantes waren allemaal Edomitische stammen. Merk op dat de Bistones Basalti werden genoemd door Strabo[1228] - let op de metathesis gecombineerd met de verwisseling van de letters *l* en *n*. Ik zou ook zo ver willen gaan om te suggereren dat de naam Edonus een variant is van de naam Dionysus.[1229] Sporen van een Dionysische-type cultus zijn gevonden in het Minoïsche Kreta[1230] waar Ariadne, de "dochter" van koning Minos van Kreta vandaan kwam. Volgens Apollodorus werd Ariadne door Dionysos van Kreta weggevoerd.[1231] Ariadne zou een variatie kunnen zijn op de naam Eordenses die Plinius gebruikte, in welk geval Ariadne een andere vorm van de naam Dionysus/Edonus zal zijn geweest. Dit zou dan de verklaring van Apollodorus kunnen verklaren dat Dionysus werd opgevoed "als een meisje".[1232]

De Thracische stam die bekend stond als Thyni stond ook bekend als Bithyniërs, een stam die zich later in Klein-Azië zou vestigen:

> "Het wordt algemeen erkend door schrijvers, dat de Bithyniërs, die vroeger Mysiërs waren, deze naam kregen van Bithyniërs en Thyni, Thracische mensen, die onder hen kwamen en zich vestigden. Zij voeren als bewijs voor hun bewering aan, ten eerste wat betreft de Bithyniërs, dat er nog steeds

---

1221 Strabo noemde hem Diomed - *Geografie* vii.Fragmenten.44.

1222 Apollodorus, *Bibliotheek* ii.v.8.

1223 Hesiod, *Theogonie* 920-925.

1224 1 Kron. 2:6 en Psalm 88:1.

1225 Thucydides, *Geschiedenis van de Peloponnesische oorlog* 2.101.3. Vergelijk met de "Paeti, Cicones, Bistones, Sapaei, Dersaei, Edonians en Satrae" van Herodotus vii.110.

1226 Stephanus van Byzantium Παναιοι (Panaoi).

1227 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.10 (35). (iv.17 in de vertaling van John Bostock.)

1228 Strabo, *Aardrijkskunde* vii.Fragmenten.11. Hoewel de Bistonen door hem elders in zijn werk specifiek worden genoemd (vii.Fragmenten.44), heeft hij spreekt over hen in de verleden tijd. De Bistones waren waarschijnlijk vernoemd naar Mibzar (Gen. 36:42) of Esau's vrouw Basemath (Gen. 36:3).

1229 Zie *De vergeten stam van Nafthali en de Feniciërs* - Sectie *Minos en Europa.*

1230 http://en.wikipedia.org/wiki/Dionysus.

1231 Apollodorus, *Epitome* i.9.

1232 Apollodorus, *Bibliotheek* iii.iv.3.

> in Thracië een volk bestaat dat Bithyniërs wordt genoemd, en dan, wat de Thyni betreft, dat de zeekust, in de buurt van Apollonia en Salmydessus, wordt Thynias genoemd".[1233]

Bithynië betekent letterlijk Huis van [d.w.z. Bit-]Thyni, waarbij Thyni een variant van Athene lijkt te zijn, het volk dat bekend werd als Grieken. De Atheners schijnen hun naam te ontlenen aan Ethan, zoon van Zerach, die door Josephus *Athanos* (Ἄθανος) werd genoemd, hoewel er ook Edomieten onder hen woonden. Strabo vermeldt dat sommige Atheners zich in Klein-Azië vestigden en dat Androclus, de "wettige zoon van Codrus, koning der Atheners" de stad Efeze stichtte,[1234] een stad die aan de westkust van Klein-Azië lag. De Atheners bezetten een aantal gebieden in Thracië en Klein-Azië. Strabo vermeldt bijvoorbeeld een Atheense kolonie aan de rivier de Strymon in Thracië.[1235] De Atheners worden door dezelfde auteur ook beschuldigd van de wederopbouw van de stad Cardia op het schiereiland Gallipoli in Thracië[1236] en van de stichting van de stad Astacus in het noorden van Anatolië, dicht bij de plaats waar de Bithyniërs zich vestigden.[1237] We zullen later zien dat de naam van de Bithynische zeestad Chalchedon (door de Grieken geschreven als *Khalkedon Χαλκηδών* en als *Kalkhedon* Καλχήδων)[1238] een variatie is op zowel Colchis (Kolkhis) als Cilicië (Kilikia). Plinius vermeldt zelfs een stad met de naam Athenae ergens aan de Rode Zee in de buurt van een Milesische kolonie.[1239] Dit toont aan dat het Atheense volk vrij wijdverspreid was in hun migraties.

Het Ascaniusmeer, waar de Mysiërs en Bithyniërs omheen woonden,[1240] zal ongetwijfeld genoemd zijn naar Ascanius de zoon van Aeneas.[1241] Aeneas zal binnenkort geïdentificeerd worden als hertog Anah en Ascanius als een stad met die naam.

> "Er zijn twee bergen boven de Propontis, de Mysische Olympus en Ida. Aan de voet van de Olympus ligt Bithynië, en aangrenzend aan de berg, tussen Ida en de zee, ligt Troje".[1242]

Zoals eerder vermeld, is de [berg] Olympus (d.w.z. Elimphaz) genoemd naar hertog Eliphaz, terwijl de [berg] Ida genoemd is naar zijn moeder die in de Bijbel voorkomt als Adah.[1243] Deze regio rond de bergen Ida en Olympus in Anatolië was een toevluchtsoord voor dieven en rovers;

> "Het land rond de Olympus is niet goed bewoond. Op de hoogten ervan zijn immense bossen en bolwerken, goed geschikt voor de bescherming van rovers, die, omdat ze zich daar voor langere kunnen handhaven, zich vaak als tirannen opwerpen, zoals Cleon, een aanvoerder van een roversbende, in mijn herinnering deed".[1244]

Na te hebben voorgesteld dat de Bithyniërs een mengeling waren van Ethanieten en Edomieten, moet hier een woord van voorzichtigheid worden uitgesproken. Onder deze mensen woonden in de eerste eeuw voor het Christelijke Tijdperk wat Diodorus kolonisten uit Assyrië noemde: "de ene was samengesteld uit Assyriërs en werd verplaatst naar het land tussen Paphlagonia en Pontus, en de andere werd getrokken uit Media en geplant langs de Tanaïs, zijn mensen kregen de naam

---

1233 Strabo, *Geografie* xii.iii.3.
1234 Strabo, *Geografie* xiv.i.3.
1235 Strabo, *Aardrijkskunde* vii.Fragmenten.35.
1236 Strabo, *Geografie* vii.Fragmenten.52.
1237 Strabo, *Geografie* xii.iv.2.
1238 http://en.wikipedia.org/wiki/Chalcedon.
1239 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (159).
1240 Strabo, *Geografie* xii.iv.8.
1241 http://en.wikipedia.org/wiki/Ascanius.
1242 Strabo, *Geografie* xii.viii.8.
1243 Gen. 36:2-4.
1244 Strabo, *Geografie* xii.viii.8.

Sauromatae".[1245] De apostel Petrus richtte zijn eerste brief ook "aan de ***vreemdelingen*** die verspreid waren over Pontus, Galatië, Kappadocië, Azië en Bithynië".[1246] Deze 'vreemdelingen' waren Israëlieten die door de Assyriërs gevangen waren genomen en die tussen deze Edomitische stammen woonden.

De stad Odessa[1247] aan de noordelijke oever van de Zwarte Zee lijkt genoemd te zijn naar hertog Dishon, [1248] hoewel Plinius het een Milesische stad noemde.[1249] Dit sluit echter niet uit dat het een Edomitische stad is. Plinius vertelt ons dat er in zijn tijd een gelijknamige stad Edessa bestond in Mesopotamië.[1250] Er was ook een stad Edessa in het Vermio-gebergte in Macedonië.[1251] Andere herkenbare Edomitische plaatsnamen in Thracië zijn:

- Heraclea, met inbegrip van een oudere stad genaamd Heraclea die verder naar het oosten in Thracië lag, die samen met de stad Bizone (een variant van Bistone), was verwoest door een aardbeving.[1252]
- Enos (d.w.z. vernoemd naar hertog Anah) die vroeger behoorde tot de Cicones (Cicones is een variant van Caucenses/Caucuses, een volk dat ik identificeer als Agagieten).
- De berg Serrium[1253] (d.w.z. Seir).
- de stad Ganos (een variant van Anah עֲנָה waarbij de Hebreeuwse letter ע *ayyin* in transliteratie een *g* is geworden).

Thracië was relatief vroeg Edomitisch grondgebied, hoewel er ook een tijd Israëlieten hebben gewoond.

Bulgarije, dat grenst aan Thracië, zou daarom vernoemd kunnen zijn naar de Edomitische koning Bela (בֶּלַע), wat vanwege de letter *ayin* zal zijn uitgesproken als Belga.[1254] De Thraciërs en de Bulgaren hadden nauwe verwantschappen met elkaar.[1255]

Interessant is dat het Bulgaarse wapenschild drie klimmende leeuwen bevat, waaruit blijkt dat het koninklijk huis van Juda ooit over het land heerste. Dit suggereert dat het land eigenlijk vernoemd zou kunnen zijn naar de gelijknamige Bela zoon van Benjamin die de familie van Bel[g]aites[1256] voortbracht in plaats van een Edomitische hertog. Deze familie van Belga zoon van Benjamin vestigde zich uiteindelijk in België en gaf hun naam aan dat land. De Firbolgs die zich in Ierland vestigden ook een afstammeling te zijn van deze familie, hoewel ze arriveerden in Ierland
via een heel andere route. Ze kwamen aan vanuit Naucratis

Wapen van Bulgarije

1245 Diodorus, *Bibliotheek* ii.43.6.
1246 1 Petr. 1:1 (nadruk van mij).
1247 http://en.wikipedia.org/wiki/Odessa#History.
1248 Gen. 36:26 & 1 Chron. 1:41.
1249 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.11 (45). (iv.18 in de vertaling van John Bostock.) Odessus Milesorium is vertaald als "Milesische kolonie van Varna" in
H. Rackhams vertaling.
1250 Plinius, *Natuurlijke geschiedenis* v.21 (86).
1251 Macedonië in de oudheid p.145, Antonije Škokljev-Končo, Slave Nikolovski-Katin, Risto Stefov, Makedonska, Iskra, Skopje 2010.
1252 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.11 (44). (iv.18 in de vertaling van John Bostock.)
1253 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.11 (43).
1254 Gen. 36:32.
1255 http://en.wikipedia.org/wiki/Thracian_Bulgarians.
1256 Num. 26:38.

in Egypte, reisde via Zuid-Spanje voordat hij rond 420 v. Chr. in Zuid-Ierland aankwam. (Zie *De oude Ierse geschiedenis heroverwogen*).

Dit alles gaat in tegen de identificatie door Josephus van Thracië met de Bijbelse Tiras zoon van Jafet/Yaphet,[1257] maar dit huidige werk toont aan dat Josephus veel dingen verkeerd heeft. (In de Paragraaf *Edom in de Egeïsche Zee* heb ik bijvoorbeeld aangetoond dat de Aeoliërs, waarvan Josephus beweerde dat ze afstamden van Elisa zoon van Javan/Yavan, in werkelijkheid Israëlieten waren van de stam Ruben). Thracië, dat door de Griekse schrijvers Θρᾴκης *Trachis* werd geschreven en door de Turken *Trakiya*,[1258] is slechts een alternatieve spelling van Turkije/Turk.

Het moet worden benadrukt dat Israëlieten ook de landen van Thracië bezetten. De Daciërs en Getae waren twee van zulke stammen.[1259] De klassieke schrijvers hadden de neiging om de twee volkeren door elkaar te halen door de twee namen door elkaar te gebruiken, hoewel het in feite afzonderlijke Israëlitische facties waren. De Daciërs, die door Ptolemaeus Daukiônes (Δαυκίωνες) werden genoemd,[1260] vestigden zich in Denemarken waar ze zich ontpopten als Denen. De Daciërs stamden dus af van de stam van Dan.

We hebben al gezien hoe de Hebreeuwse letter Mem (מofם) aan het eind van een woord vaak wegvalt (zoals in de naam Ya[g]alam die in het Grieks vertaald wordt als Aegila en◌ֵאִבָים Abiyam [Abijam in het AV(1261)]. in het Grieks als Aegila en אִבָים◌ֵAbiyam [Abijam in de AV[1261]] die◌ אֲבִיָּהAbiyah wordt genoemd in het tweede boek van Kronieken[1262]). De Hebreeuwse letter Shin (ש) kan ook worden getranslitereerd in het Grieks en Anatolische talen als een *t* of een *d*. Dit is de reden waarom Josephus Bashan in het noorden van Israël Βατανίδι[1263] (d.w.z. Batanidi) of Βαταναίαν[1264] (d.w.z. Batanaian) noemde. Soortgelijke voorbeelden van dit soort veranderingen in alfabetische waarden zijn we overal in dit werk tegengekomen.

Met dit alles in gedachten is er niet veel voor nodig om te bedenken dat de naam Dacian/Daukiones een transliteratie is van de naam Shucham שׁוּחָם (geschreven als Shuham in de Authorised Version), de enige zoon van Dan die in de Bijbel wordt genoemd.[1265]

Dit wetende, wil ik erop wijzen dat veel van de stammen die als Dacisch worden beschouwd, geen Daciërs waren! Veel van de stammen die door de klassieke schrijvers worden genoemd kunnen in Dacische gebieden hebben gewoond, maar ze waren voornamelijk van Edomitische afkomst - niet Dacisch.

Naar het land van de Daciërs lijkt te worden verwezen in de Assyrische verslagen van Tukulti-Ninurta II die tegen de landen van Anatolië optrok en bij zijn aanval op de Lakêanen (d.w.z. Lyciërs) de nacht doorbracht "in de stad Latihi van het land van Dikanu".[1266] Dikanu lijkt een variant van Dacian te zijn. (Over de voorgestelde herwaardering van Tukulti-Ninurta II, zie mijn aparte werk getiteld *Ancient History Reconsidered*).

Onder de naam Dahae waren sommige van deze Daciërs, tijdens de Perzische Periode, bondgenoten

---

1257 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.vi.1 (Whiston).

1258 Zie https://en.wikipedia.org/wiki/Thrace.

1259 http://en.wikipedia.org/wiki/Dacians.

1260 Ptolemaeus, *Aardrijkskunde* Boek 2, Hoofdstuk 11. Zie ook *het Sagenboek van de Viking Society for Northern Research*, Vol. VIII, p.73 - Sectie met als titel
"Een kaart van Denemarken, 1900 jaar oud" door Dr. Gudmund Schütte, Burlington House, Londen, 1912-1913 Zie http://www.vsnrweb-publications.org.uk/Saga-Boek%201-22%20zoekbaar/Saga-Boek%20VIII.pdf. Van Ptolemaeus, *Aardrijkskunde* Boek 2, Hoofdstuk 10)

1261 1 Koningen 15:1.

1262 2 Kron. 12:16.

1263 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* iv.vii.4 (Vergelijk met de Griekse versie van *Antiquiteiten* iv.173 - derde rij naar beneden).

1264 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* ix.viii.1. (Vergelijk met de Griekse versie van *Antiquiteiten* ix.159.)

1265 Num. 26:42-43. Hij wordt Chushim (geschreven Hushim in de geautoriseerde versie) genoemd in het boek Genesis (Gen. 46:23) waar Chushim is een metathese van Shucham.

1266 *Ancient Records of Assyria and Babylonia* Vol. 1, p.132, §.412.

met een aantal stammen die de Perzische Achaemeniden hielpen, en later, toen Alexander de Grote Perzië veroverde, voegden ze zich bij Alexander in zijn veldtochten in India.[1267] Plinius associeert hen met de Sacae (die later als Saksen naar voren kwamen) en Massagetae:

> "Het aantal van deze Scythische volken is ontelbaar: in hun leven en gewoonten lijken ze veel op het volk van Parthië. De bekendste stammen onder hen zijn de Sacæ, de Massagetæ, de Dahæ, de Essedones, de Ariacæ, de Rhymmici, de Pæsici, de Amardi, de Histi, de Edones..."[1268]

De Edones kwamen, net als de Daciërs, uit Thracië. De naam Massagetae betekent slechts "Grotere Goten". Strabo noemde de Daciërs Scythen:

> "De meeste Scythen, beginnend vanaf de Kaspische Zee, worden Dahæ Scythæ genoemd, en degenen die meer naar het oosten liggen Massagetæ en Sacæ; de rest de gemeenschappelijke benaming Scythen, maar elke afzonderlijke stam heeft zijn eigen specifieke naam."[1269]

Dit toont een gestage beweging van Daciërs vanuit het land Israël, door Anatolië, naar Thracië en dan terug naar Armenië voordat ze de Sacae en Juten (Eudosen genoemd door Tacitus[1270] en Eudosioi door Ptolemaeus[1271]) naar Scandinavië volgden. De Juten waren Joden (Juda's). De Sacae stamden af van het Huis van Izaäk dat zich van het Huis van Israël schijnt te hebben afgescheiden vlak voordat zij door Assyrië in gevangenschap werden genomen.[1272] De Sacae werden de Saksen. Toen ze in Brittannië aankwamen, vormden ze twee koninkrijken die ze East Seaxe en West Seaxe noemden. We moeten benadrukken dat de letter *x* in de Keltische en Gaelische talen werd uitgesproken als een harde *k*. Daarom spreken de Schotten de namen Alex tegenwoordig uit als Alek en Alexander als Alekander.

Ondertussen werden de Getae, die ook Massagetae (d.w.z. grotere Getae) werden genoemd en nauw verbonden waren met de Dahae, de Goten, of Götar die zich vestigden in Götland in Scandinavië.[1273] Ze stamden af van de stam van Gad, de verwisseling van de *t* en *d* in oude talen is goed bewezen. [1274]

De Scythische stam Tochari,[1275] door Plinius Attacorae genoemd,[1276] stamde eveneens af van Issachar, de naam Tochari/Attacorae is een transliteratie van die naam. De Tochari kunnen via Rusland worden getraceerd in hun noordwaartse migratie naar Finland, waar ze vandaag de dag nog steeds te vinden zijn. De Finnen, die door Tacitus Fenni werden genoemd,[1277] stammen af van de familie van Phuni/Funni פּוּנִי(AV: Punites), genoemd naar Pua (of Puva) פֻּוָּה zoon van Issachar,[1278] die ook Puah (of Phuah) פּוּאָהwordt genoemd in het eerste Boek van Kronieken.[1279] De naam Phoenix - vandaar Fenicisch - lijkt ook te zijn afgeleid van de naam van deze stam, waarbij de gebruikelijke '-ici' werd toegevoegd aan
de naam Phuni tot Phuni-ci, vandaar Phoenix. Als we ons realiseren wie deze

---

1267 http://en.wikipedia.org/wiki/Dahae.
1268 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.19.50.
1269 Strabo, *Geografie* xi.viii.2.
1270 Tacitus, *Germania* 40.
1271 Saga Boek van de Viking Society VIII hierboven, p.68. Fundusii (Φουνδούσιοι) genoemd door Ptolemaeus, *Geographia* Boek 2, Hoofdstuk 10, wat een verbastering is van Eudosioi.
1272 Amos 7:16.
1273 Saga Boek van de Viking Society op. cit., p.73.
1274 De Egyptische stad Tahpanhes werd door de Grieken bijvoorbeeld Daphnae of Defenneh genoemd. (http://en.wikipedia.org/wiki/Tahpanhes.) De
Juten werden ook Eudosen genoemd door de Romeinse geschiedschrijver Tacitus. (Germania 40. Zie ook http://en.wikipedia.org/wiki/Jutes.)
1275 Ptolemaeus vi.11.6 en Strabo, *Geografie* xi.viii.2. http://en.wikipedia.org/wiki/Tocharians.
1276 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.20.55 - In het Latijn geschreven als Attacorarum en Attacoris.
1277 Tacitus, *Germania* 46.
1278 Num. 26:23 Het Hebreeuwse Phuni wordt in het Engels vertaald als Punites.
1279 1 Kron. 7:1.

elementen waren, wordt het veel gemakkelijker om hun bewegingen te traceren.

Edom in Italië

De Joodse commentator Rashi identificeerde hertog Magdiel met Rome,[1280] terwijl het Boek Yasher (of Jasher) ons vertelt dat hertog Zepho vroeg een heerser van Italië werd over de zonen van Chittim כִּתִּים)Kittim) zoon van Yaphet:

> "En de kinderen van Chittim zagen de dapperheid van Zefo, en de kinderen van Chittim besloten, en zij maakten Zefo koning over hen, en hij werd koning over hen, en terwijl hij regeerde, gingen zij de kinderen van Tubal onderwerpen, en al de omliggende eilanden.
>
> "En hun koning Zefo ging aan hun hoofd en zij voerden oorlog met Tubal en de eilanden, en zij onderwierpen hen, en toen zij terugkeerden van de strijd vernieuwden zij zijn regering voor hem, en zij bouwden voor hem een zeer groot paleis als zijn koninklijke woonplaats en zetel, en zij maakten een grote troon voor hem, en Zefo regeerde over het hele land Chittim en het land Italia vijftig jaar."[1281]

Is er dan enig bewijs dat Edom Italië heeft bereikt? Het antwoord is verrassend genoeg ja, hoewel elke associatie met Rome door de hertogen Magdiel of Zepho zeer twijfelachtig is, net als elke aanwijzing dat de "kinderen van Tubal" of "kinderen van Chittim" zich zo ver naar het westen hadden gewaagd. Bovendien zien we dat de Edomieten pas veel later in Italië aankwamen dan het Boek Yasher suggereert en dat de hertogen Magdiel en Zepho geen enkele rol speelden bij de vestiging van Rome. In feite verwijst het "land van Chittim" (of Kittim) over het algemeen naar het eiland Cyprus, en omdat van Tubal is vastgesteld dat hij in het Taurusgebergte van Anatolië woonde, het logisch dat "Italia" ook in Anatolië moet worden gezocht. Is het mogelijk dat het Boek Yasher correcter verwijst naar de stad Attalea in Pamphylia in Zuid-Anatolië, die werd gesticht door Attalus II Philadelphus, koning van Pergamon, die de stad in 150 v. Chr. stichtte? Er zijn al argumenten naar voren gebracht om de afstammelingen van Kittim te identificeren als de Chinezen die zich vestigden in de regio Cathay in Noord-China, waarbij andere Yaphetic stammen zich ook op verschillende plaatsen in het Verre Oosten vestigden. Deze stammen kwamen uit verschillende plaatsen in Armenië en Anatolië. Dit zou dan betekenen dat degene die het Boek Yasher heeft geschreven de moderne naam heeft toegepast op het land waar deze mensen ooit woonden. Het moet ook worden opgemerkt dat het Boek Yasher Zepho zoon van Eliphaz dezelfde generatie maakt als Mozes,[1282] maar de Bijbel maakt heel duidelijk dat hij een paar eeuwen eerder leefde! Iedereen die het Boek Yasher heeft gelezen, weet dat het een zeer gekunsteld literair werk is.

Nu we dit stukje misleidende informatie hebben opgehelderd, kunnen we de echte oorsprong van het Romeinse volk bekijken, te beginnen met de Etrusken die zich in het noorden van het land vestigden.

> "De Etrusken vormen een van de meest fascinerende problemen van de geschiedenis. Afgezien van de gespecialiseerde werken van geleerden, is er rond dit buitengewone volk een gordijn van mysterie gecreëerd dat niet kan nalaten de nieuwsgierigheid te wekken van iedereen die hen beschouwt; en inderdaad, hun verhaal is tot ons gekomen gehuld in speculatie en legende.
>
> Hoe komt het dat er zoveel vragen worden gesteld over een volk dat leefde in een periode waarover we zo veel weten? Hun beschaving kwam op, bloeide en ging ten onder in het centrum van de Klassieke wereld: aan de poorten van Rome. Het wel en wee van die stad is ruimschoots gedocumenteerd, zoals

---

[1280] Zie http://www.vbm-torah.org/archive/salt-bereishit/08-7vayish.htm. Zie ook de paragrafen "Identificatie met Rome" in http://en.wikipedia.org/wiki/Edom#Identification_with_Rome en "Magdiel" in http://en.wikipedia.org/wiki/Yiram_of_Magdiel.

[1281] *Boek Yasher* Hoofdstuk 61:24-25.

[1282] *Ibid.* vers 12.

> die van Griekenland en Carthago - buren en tijdgenoten van Rome en Etrurië. Maar een uitgebreide kroniek van de geschiedenis van de Etrusken ontbreekt in de annalen van de antieke wereld. Als ze hun eigen tijd hebben gecatalogiseerd, dan is dat onherroepelijk verloren gegaan...
>
> ...Ondanks de grote invloed van de Griekse beschaving en cultuur op Etrurië, bleven er primitieve elementen bestaan in de levensvisie van de Etrusken en in hun religie, begrafenisgebruiken en zelfs in hun taal, waarvan de basisstructuur in oorsprong verbonden lijkt met de meest afgelegen, oude pre-Indo-Europese talen van West-Azië en het Middellandse Zeegebied. Dat archaïsche stempel overleefde onuitwisbaar tot Etrurië volledig was opgenomen in de eenheid van Romeins Italië. Geen wonder dat de Etrusken zoveel problemen opleveren voor de 20e eeuwse wetenschap."[1283]

De reden waarom niemand kan achterhalen wie deze mensen waren, is deels omdat ze geen verstand hebben van filologie en deels omdat ze niet begrijpen welke belangrijke rol Israël speelde bij het overbrengen van deze volken naar deze plaatsen.

De naam Etruskisch is afgeleid van dezelfde wortel als Turkestan - wat "het land van de Turken" betekent.[1284] Niet alleen dat, maar Etrurië is een metathese van de naam Eretria die, zoals al is aangetoond, wordt geassocieerd met Edom. Hier zijn de letters *t* en *r* getransponeerd, een praktijk die veel voorkomt in oude teksten, waaronder de Bijbel. Hushim, zoon van Dan[1285] werd bijvoorbeeld ook Shuham genoemd.[1286] De moeder van koning Salomo, Bath-Sheba (of Bath-Shua), werd zowel "dochter van Eliam (אֱלִיעָם)"[1287] als "dochter van Ammiel (עַמִּיאֵל)" genoemd.[1288] Merk op dat Eliam en Ammiel beide met dezelfde Hebreeuwse karakters worden geschreven, maar in een andere volgorde. De technische naam voor deze verwisseling van letters of klanken is *metathesis*. De Etrusken, van wie wordt aangenomen dat ze de voorouders van het Italiaanse volk zijn, waren zonder enige twijfel Edomieten, hoewel de suggestie dat zij de stichters van Rome waren of de voorouders van het Italiaanse volk onjuist is.

Het Etruskische koninkrijk Etrurië werd door de klassieke schrijvers ook Tyrrhenië genoemd.[1289] Diodorus vertelt ons dat de Tyrrheniërs piraten waren,[1290] een verklaring die wordt bevestigd door Strabo die eraan toevoegt:

> "De Tyrrheni hebben nu van de Romeinen de achternaam Etrusci en Tusci gekregen. De Grieken noemden hen zo van Tyrrhenus, de zoon van Atys, zoals zij zeggen, die een kolonie vanuit Lydië hierheen stuurde. Atys, die een van de afstammelingen was van Hercules en Omphale, en twee zonen had, bepaalde in een tijd van hongersnood en schaarste door het lot dat Lydus in het land moest blijven, maar dat Tyrrhenus, met het grootste deel van het volk, moest vertrekken. Hier aangekomen, noemde hij het land naar zichzelf, Tyrrhenia, en stichtte twaalf steden, en benoemde als hun gouverneur Tarcon, van de stad Tarquinia [haar naam] kreeg." [1291]

Toscane, dat vernoemd is naar de Tusci die in dat land woonden, is daarom ook Edomitisch. Piraterij was een typisch Edomitische eigenschap. Ik heb al aangetoond dat de naam Turk in zijn verschillende vormen (Terakya, Tricca, Tarchon, Trachonites etc) synoniem is met de naam Edom. Tot welke van de Edomitische stammen deze Etrusken behoren is echter onzeker. Ze werden beschouwd als een aparte natie ten opzichte van de Romeinen die zich in Rome vestigden.

1283 Inleiding door Massimo Pallottino bij The Etruscans (Emergence of Man series) door Dora Jane Hamblin, Time Life International, Nederland - Britse editie 1975.
1284 http://en.wikipedia.org/wiki/Turkestan.
1285 Gen. 46:23.
1286 Num. 26:42.
1287 2 Sam. 11:3.
1288 1 Kron. 3:5.
1289 http://en.wikipedia.org/wiki/Etruria.
1290 Diodorus, *Bibliotheek* v.ix.4.
1291 Strabo, *Geografie* v.ii.2.

De Latini en Sabini, die zich rond Rome bevonden,[1292] kunnen geïdentificeerd worden als afstammelingen van respectievelijk Lotan (לוֹטָן) en Zibeon (צִבְעוֹן)- uitgesproken als Tsibeon)[1293], de laatste werd Esebeon (Ἐυσεβεῶνος) genoemd door Josephus.[1294] Deze twee waren broers; zonen van "Seir de Horiet". De Romeinse taal (Latijn) is vernoemd naar deze Latini, of Latijnen zoals ze ook wel worden genoemd.[1295]

Verdeling van de Edomitische stammen in Noord-Italië. De Samnieten stamden af van de Israëlitische stam Sjimon.

Strabo vertelt ons dat:

> "Cures [in het land van de Sabini] is nu een klein dorp, hoewel het vroeger een beroemde stad was: hiervandaan kwamen Titus Tatius en Numa Pompilius, koningen van Rome. Van deze plaats is de naam Quirites [Κυρίτας i.e. *Kuretes*] afgeleid, die de redenaars aan de Romeinen geven wanneer ze het volk toespreken."[1296]

De Romeinen waren daarom Kuretes - afstammelingen van Lotan, zoon van Seir de Horiet. Livy citeert een gebed van Decius, een bevelhebber van het Romeinse leger:

> "Ik vraag uw genade en gunst dat u ***het Romeinse Volk, de Quirieten***, zegent met macht en overwinning, en de vijanden van het Romeinse Volk, de Quirieten, bezoekt met angst en vrees en de dood. Zoals ik dit gebed heb uitgesproken zo wijd ik nu namens het Gemenebest van de Quirieten, namens het leger, de legioenen, de hulptroepen van ***het Romeinse Volk, de Quirieten***, de legioenen en hulptroepen van de vijand, samen met mijzelf aan de Goddelijke Manen en aan de Aarde."[1297]

De Romeinen stamden dus af van de Curetes/Quirites die van Kreta kwamen.

[1292] Strabo, *Geografie* v.ii.1.
[1293] Gen. 36:20.
[1294] Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.265.
[1295] http://en.wikipedia.org/wiki/Latins_(Italic_tribe).
[1296] Strabo, *Geografie* v.iii.1.
[1297] Livy, *De geschiedenis van Rome* viii.9 (cursivering van mij).

Strabo informeert ons ook:

> "Dat Latinus, de koning van de inheemsen die toen woonden op de plaats waar Rome nu staat, zijn troepen inzette om Æneas te helpen tegen de naburige Rutuli die Ardea bewoonden, (nu is van Ardea naar Rome een afstand van 160 stadia,) en na een overwinning te hebben behaald, bouwde hij in de buurt van de plek een stad, waaraan hij de naam van zijn dochter Lavinia gaf. Echter, in een tweede veldslag, begonnen door de Rutuli, viel Latinus, en, als overwinnaar, volgde deze prins op de troon, en gaf zijn onderdanen de naam Latini".[1298]

De Rutuli waren afstammelingen van hertog Reuel.[1299] Zoals de ayin van Seir op twee plaatsen in het Boek Jesaja is getranslitereerd als een *t* om de naam Satyr te vormen,[1300] zo is ook de ayin van Reuel getranslitereerd als een *t* om de naam Rutuli te vormen. Aeneas is het Griekse equivalent van de Edomitische naam Anah.[1301]

Zelfs de naam van Latinus' dochter, Lavinia, is het equivalent van de Edomitische naam Alvan, die een van de zonen was van hertog Shobal.[1302] Volgens Diodorus trouwde Lavinia met Aeneas.[1303] Deze afstammelingen van hertog Alvan waren de Albanezen die zich in Rome vestigden,[1304] maar Plinius vertelt ons dat zij in zijn tijd uit Rome waren verdwenen.[1305] Het land Albanië is ongetwijfeld naar deze mensen genoemd.

Albanese vlag met het rode veld (achtergrond) dat misschien Edom(?) voorstelt.

(NB: De Siberische Turken die zich in Siberië vestigden stamden ook af van hertog Shobal. De verwisseling van de letters *l* en *r* in het oude talen is goed bewezen, dus Shobal wordt Shobar wordt Siber/Siberië).

Zelfs als Strabo's hierboven geciteerde verhaal waar is, zou het niet ongebruikelijk zijn geweest voor nakomelingen om de namen van hun voorouders te blijven gebruiken en zo hun familienaam te bestendigen. Op een vergelijkbare manier dragen veel Joden tegenwoordig bekende namen als Moshe (Mozes), Shlomo (Salomo) of Shmuel (Samuel). Het is daarom heel geloofwaardig om te beweren dat de Sabini en Latini afstammen van Tsibeon (Zibeon in de Geauthenticeerde Versie) en Lotan, twee zonen van Seir. [1306]

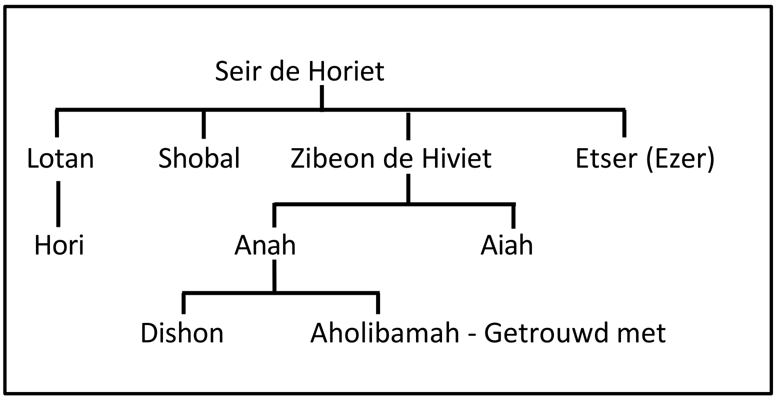
Als je bedenkt dat Strabo verhalen vertelde die in zijn tijd al enkele eeuwen oud waren, zou het zeer ongebruikelijk zijn als wat hij vertelde betrouwbaar was. Zijn verhaal lijkt gebaseerd te zijn op het verzonnen epische gedicht *De Aeneis* [1307] van Vergilius, dat in de eerste eeuw voor Christus werd geschreven. Ik zou willen suggereren dat we het hier hebben over mythologische figuren die gebaseerd zijn op stamnamen in plaats van werkelijke personen. Deze stijl van vertellen staat bekend als allegorie.

Misschien moet ik er hier op wijzen dat de Bijbel ons vertelt:

[1298] Strabo, *Geografie* v.iii.2.
[1299] Gen. 36:4, 10, 13 & 17 & 1 Chron. 1:35-37.
[1300] Jes. 13:21 & 34:14.
[1301] Gen. 36:20.
[1302] Gen. 36:23.
[1303] Diodorus, *Fragmenten* vii.5.8.
[1304] Strabo, *Geografie* v.iii.4.
[1305] Plinius, *Natuurlijke historie* iii.5 (69). (iii.9 in de vertaling van John Bostock.)
[1306] Gen. 36:20.
[1307] http://en.wikipedia.org/wiki/Aeneid.

> "Dit zijn de zonen van Seir, de Horiet, de inwoners van het land: Lotan en Shobal en Zibeon en Anah, en Dishon en Etser en Dishan. Dit zijn de opperhoofden van de Horieten, de kinderen van Seir in het land Edom".[1308]

Deze verklaring is een beetje misleidend omdat we elders lezen dat Dishon de zoon was van hertog Anah. Zijn zus, Aholibamah, werd de vrouw van Esau.[1309] Anah was op haar beurt de zoon van hertog Zibeon.[1310] De stamboom moet er dus hebben uitgezien zoals in het kader rechts.

Er wordt ons verteld dat Aholibamah
"de dochter van Anah, de dochter van Zibeon de Hiviet was".[1311] Dit wordt verder verduidelijkt door het volgende vers:

> "En dit zijn de kinderen van Zibeon: Aja en Anah - dit is Anah, die de hete bronnen in de woestijn vond, toen hij de ezels van Zibeon, zijn vader, voedde. En dit zijn de kinderen van Anah: Dishon en Aholibamah, de dochter van Anah."[1312]

Dit wetende, kan het vorige vers worden gecorrigeerd om te lezen dat Aholibamah "de dochter van Anah was, de [klein-]dochter van Zibeon de Hiviet". Het Hebreeuwse woord בת ַ*bad* kan 'dochter', 'kleindochter' of 'nakomeling' betekenen. Dit laat zien hoe gemakkelijk het is om geschreven passages verkeerd te begrijpen, zelfs als het om de Bijbel gaat. Merk ook op dat Zibeon de Hiviet de zoon was van Seir de Horiet, wat suggereert dat de Hivieten en de Horieten één en hetzelfde volk waren. Ik geloof echter dat de Horieten hun naam ontlenen aan Hori, zoon van Lotan, zoon van Seir.

Er blijkt nog een andere fout in de Bijbel te staan:

> "En Esau ***was veertig jaar oud***, toen hij Judith, de dochter van Beeri, de Hethiet, tot vrouw nam, en Basemath, de dochter van Elon de Hettiet."[1313]

Noch Judith, noch Basemath, de dochter van Elon de Hettiet, worden genoemd in de lange genealogieën die voor Esau in Genesis hoofdstuk 26 en 1 Kronieken hoofdstuk 1 zijn opgetekend. Beeri de Hettiet (die om een onbekende reden Βεὼχ Beoch wordt genoemd in de Septuagint) wordt verder ook niet genoemd. Kunnen we oprecht geloven dat Esau met twee mensen trouwde met de naam Basemath, waarvan de ene dochter was van Elon de Hettiet en de andere de dochter van Ismaël?

Terwijl onze bestaande kopieën van de Bijbel (en de Septuagint) duidelijk laten zien dat Esau met Judith en Basemath trouwde toen hij veertig jaar oud was, werkte Josephus duidelijk vanuit een ***andere*** kopie van de Bijbel:

> "Toen nu Ezau, een van de zonen van Izaäk, die de vader het meest liefhad, gekomen was tot

[1308] Gen. 36:20-21.
[1309] Vergelijk Gen. 36:14 met Gen. 36:25.
[1310] Gen. 36:24-25.
[1311] Gen. 36:2.
[1312] Gen. 36:24.
[1313] Gen. 26:34.

> ***op de leeftijd van veertig jaar*** trouwde hij met Adah, de dochter van Helon [d.w.z. Elon de Hethiet], en Aholibamah, de dochter van Esebeon [d.w.z. Tsibeon/Zibeon de Hiviet]; welke Helon en Esebeon grote heren waren onder de Kanaänieten, daarmee het gezag op zich nemend, en pretenderend heerschappij te hebben over zijn eigen huwelijken, zonder zelfs maar het advies van zijn vader te vragen; want als Izaäk de scheidsrechter was geweest, had hij hem geen toestemming gegeven om zo te trouwen, want hij was niet blij met het aangaan van een verbond met het volk van dat land".[1314]

Dit is veel logischer dan aan te nemen dat hij trouwde met een verder niet vermelde Judith en Basemath. Zoals al eerder is opgemerkt, is Helon hier Elon de Hettiet, terwijl Esebeon de persoon is die in de Geauthentiseerde Versie verschijnt als Zibeon de Hiviet.

Onze huidige kopieën van de Bijbel willen ons daarom laten geloven dat Esau met Judith en Basemath trouwde toen veertig jaar oud was, wat eenvoudigweg niet juist kan zijn. Merk op dat Aholibamah eigenlijk de ***kleindochter*** van Tsibeon/Zibeon was. Josephus heeft de naam Anah, de vader van Aholibamah, weggelaten. Belangrijker is dat we hieruit leren dat Esau niet alleen trouwde met de families uit het land Kanaän - bewoners van dat land dat de HEER aan Abraham als bezit had beloofd - maar ook dat zij vooraanstaande heersende families uit die tijd waren. Er wordt hier gezinspeeld op een opstand van Ezau of een verlangen om het Beloofde Land op zijn eigen manier bezit te nemen. Men kan dan Jakob's bezorgdheid begrijpen toen hij vluchtte voor de toorn van Esau naar Padan-Aram, dat Josephus ten onrechte in Mesopotamië plaatst,[1315] om een vrouw te nemen uit de dochters van Laban, Laban was de broer van Jakob's moeder. (Zoals eerder is aangetoond, was Padan-Aram correcter in het noorden van Syrië.) Toen Jakob later terugkeerde naar het land Kanaän en hoorde dat Esau hem tegemoet kwam:

> "Toen werd Jakob zeer bevreesd en werd benauwd. En hij verdeelde het volk dat bij hem was, en de kudden, en de kudden, en de kamelen, in twee kampen. En hij zei: 'Als Esau tot het ene kamp komt en het slaat, dan zal het kamp dat overblijft, ontkomen.'[1316]

Deze Horieten, Hivieten en Hettieten met wie Ezau omging, waren daarom een zeer belangrijk en machtig volk; zelfs stamleiders. Er wordt ons verteld dat Ezau naar buiten kwam om Jakob te begroeten met vierhonderd man.[1317] Jakob had daarom het recht om bang te zijn voor zijn broer.

De Latini en Sabini die zich in Noord-Italië vestigden waren Curetes, die Seirieten waren. Zij werden als slaven[1318] door Israëlieten naar Italië gebracht. Over de oorsprong van de naam Rome en de identiteit van het oorspronkelijke Romeinse volk vertelt Plutarch ons:

> "Weer anderen zeggen dat de Roma die haar naam aan de stad gaf een dochter was van Italus en Leucaria, of, in een andere versie, van Telephus de zoon van Heracles; en dat ze getrouwd was met Aeneas, of, in een andere versie, met Ascanius de zoon van Aeneas. Sommigen vertellen ons dat het Romanus was, een zoon van Odysseus en Circe, die de stad koloniseerde; anderen dat het Romus was, die uit Troje werd gezonden door Diomedes, de zoon van Emathion; en weer anderen dat het Romis was, tiran van de Latijnen, nadat hij de Toscanen had verdreven, die van Thessalië naar Lydië trok, en van Lydië naar Italië. Bovendien zijn zelfs de schrijvers die verklaren, in overeenstemming met de meest authentieke traditie, dat het Romulus was die zijn naam aan de stad gaf, het niet eens over zijn afstamming."[1319]

Dionysius van Halicarnassus,[1320] die de geschiedkundige Xenagoras aanhaalt, beweerde dat Odysseus en

---

1314 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.xviii.4. (Nadruk van mij.)

1315 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.xix.1 (Whiston).

1316 Gen. 32:8-9.

1317 Gen. 32:7 & 33:1.

1318 of dienaren, het Hebreeuwse woord עֶבֶד *eved* betekent hetzelfde.

1319 Plutarch, *Romulus* 2.1. (http://www.perseus.tufts.edu/Romulus.)

1320 Dionysius, *Antiquitates Romanae* 1.72.5.

Circe (die in het bovenstaande uittreksel van Plutarch wordt genoemd) drie zonen had: Romus,[1321] Anteias en Ardeias die respectievelijk drie steden stichtten met hun namen, namelijk Rome, Antium en Ardea. (Het kan worden aangetoond dat Ardeias eigenlijk een stam is van mensen die vernoemd zijn naar Ard zoon van Benjamin en Romus was de stam van Reuben. Antium is ook een fonetische variatie op de naam Ardea). Hesiodus daarentegen vertelt ons dat hun drie zonen Latinus, Agrius en Telegonus waren,[1322] waarbij Latinus meestal wordt gelijkgesteld aan Romus. Soortgelijke verwarring ontstaat over de identiteit van Aeneas (hertog Anah), van wie Vergilius beweerde dat hij de schoonzoon van Latinus was, terwijl Plutarchus, die uit verschillende bronnen citeerde, ons vertelt dat hij ofwel de vader ofwel de grootvader van Latinus/Romanus was.

Terwijl Hesiodus Latinus de zoon maakte van Odysseus (hertog Dishon) en Circe (hertog Korach),[1323] maakte Vergilius hem de zoon van Faunus (d.w.z. Seir) en Marica.[1324] Faunus is de Latijnse naam voor Pan, het wezen dat half mens half geit was. Het Griekse equivalent is de sater, een naam die, zoals eerder gezegd, overeenkomt met het Hebreeuwse woord Seir. Latinus zoon van Faunus was daarom Lotan zoon van Seir, terwijl Marica een metathese is van Machir, de naam van een van de zonen van Menashe, wat betekent dat de stam van mensen genoemd naar Machir zoon van Menashe en de stam van Reuben de ware stichters van Rome waren! Dit betekent dat Romulus en Remus, die gewoonlijk beschouwd worden als de ware stichters van Rome, geïdentificeerd moeten worden als twee Israëlitische stammen. Romulus is een fonetische variatie op de naam Menashe (lees *rho-Meliseus* of *rho-Menesius*), en Remus, wiens naam op verschillende manieren Romus, Roma of Romanus werd geschreven, is de stam van Reuben. Zoals al is aangetoond, waren in de Assyrische, Perzische, Keltische, Gaelische en Hebreeuwse talen de letters *m*, *b* en *v* verwisselbaar.[1325] De letters *l*, *n* en *r* waren ook verwisselbaar.

De naam Romulus lijkt te zijn afgeleid van *rho-Menashe* waar de Griekse letter *r* (*rho*) is toegevoegd aan het begin van de naam (dus *rho*+ Menashe) en de letter *n* een *l* is geworden in transliteratie. Denk aan de manier waarop Rhamnusia, zoals eerder aangetoond, een variatie is op Rho-Menashe, waarbij de toevoeging van de letter *rho* in namen kan worden toegeschreven aan een Dorische gewoonte.[1326] Als we ons kunnen herinneren, was Rhamnusia een alternatieve naam voor Nemesis, de 'godin van de vergelding'.[1327]

Opgemerkt moet worden dat Plutarch Latinus Romanus of Romus noemde,[1328] wat zou suggereren dat Remus/Roma/Romus/Romanus slechts een variant is op de fictieve koning Latinus. Latinus echter een stam van Lotanieten die afstamden van hertog Lotan, zoon van Seir. Zij waren een uitloper van het volk dat bekend stond als Spartanen. Als dat zo is, is het moeilijk om filologisch of anderszins te verklaren hoe de naam Romanus, of de varianten Romus en Roma, aan deze afstammelingen van hertog Lotan zijn verbonden.

[1321] Romanus genoemd door Plutarch, *Romulus* 2.1. Hier somt Plutarch alle verschillende mythen over Romulus op. Eén bron maakt hem zoon van Aeneas [d.w.z. hertog Anah]!

[1322] Hesiod, *Theogonie* 1011.

[1323] Theogonie regels 1010-1015.

[1324] Vergilius *Aeneis* Boek 7, regels 45-50.

[1325] Zie de sectie *Wildernis van Paran*.

[1326] Zie Strabo, *Geografie* x.i.10 door H.C. Hamilton, Esq., W. Falconer, M.A., Ed. - met name fn. 41 (fn. 4 in de online versie) waarin staat dat het "een gewoonte van de Doriërs" was.

[1327] Zie de sectie *Spartanen & Lacedaemoniërs.*

[1328] Plutarch, *Romulus* ii.1.

Johannes de Lydiër[1329] maakte Latinus en Graecus broers, de zonen van Pandora en Zeus.[1330] Hij citeerde een eerdere Griekse schrijver Hesiod:

> "Zij noemden degenen die de plaatselijke gewoonten volgden Latijnen, maar degenen die de Helleense gewoonten volgden Grieken, naar de broers Latinus en Graecus; zoals Hesiod zegt: 'En in het paleis Pandora, de dochter van de edele Deucalion, werd verliefd op vader Zeus, leider van alle goden, en de naakte Graecus, standvastig in de strijd.'"[1331]

Er is al betoogd dat Pandora een combinatie is van Pan (d.w.z. Seir) en Dora (d.w.z. Dorian). Hier wordt 'zij' 'dochter' van Deucalion (d.w.z. hertog Elon) genoemd. Johannes de Lydiër vertelt ons dat Graecus, de broer van Latinus, de 'vader' zou zijn van Grieken die zich in Italië vestigden. Deze Grieken zijn de mensen die zich voornamelijk in Zuid-Italië vestigden, in de regio die ooit bekend stond als Magna Graecia.[1332]

Ik heb aangetoond dat Griekenland ook Edomitisch grondgebied was, wat betekent dat de Romeinen (afstammelingen van Latinus) zeer zeker verwant waren aan (d.w.z. 'broers' van) de Grieken. Graecus, die zijn naam gaf aan de Grieken, was naar verluidt een zoon van Thessalus, de 'persoon' die zijn naam gaf aan Thessalië,[1333] en de Grieken zelf noemden hun volk Hellenen,[1334] een naam die ik heb gesuggereerd mogelijk is afgeleid van ofwel [hertog] Elon of van Hiram koning van Tyrus die ook bekend stond als Elus. Ik heb bewijs geleverd dat Thessalië zelf werd vernoemd naar Shuthelach, zoon van Efraïm.[1335] (Shuthelach => Theshelach => Thessalië. Let op de metathese.)

Odysseus, een van de vele 'vaders' van Latinus,[1336] lijkt eveneens een Griekse transliteratie te zijn van de naam Dishon die de zoon was van hertog Anah (d.w.z. Aeneas) hierboven genoemd, terwijl Circe, de 'moeder' van Latinus,[1337] moet worden geïdentificeerd als hertog Korach. Circe zou de 'zuster' geweest van koning Aeëtes van Colchis, [1338] Aeëtes wordt geïdentificeerd als hertog Aia.[1339] De Assyrische verslagen vermelden vaak het "land van Kirhi", [1340] welk land ten zuiden van de Colchiërs lag - vandaar dat Circe (Kirhi) de 'zuster' is geworden van de Aiërs van Colchis. 'Zij' was correcter een 'zusterstam'. De stad Edessa, die in Noord-Syrië ten zuiden van het land van Kirhi lag, is vermoedelijk de stad waar 'Odysseus' (hertog Dishon) vandaan kwam.

Door al deze rotzooi heen vinden we een draadje waarheid, zij het een heel dun draadje. Aan dit bewijs zou ik willen toevoegen dat de Welshe naam voor een Romein Rhufeinig is,[1341] een naam die wordt

---

1329 Ioannes Lydus (of Johannes de Lydiër) die leefde in de 6e eeuw na Christus.

1330 https://archive.org/details/JohnLydusOnTheMonthsTr.Hooker2ndEd.2017/page/n53/mode/2up. Voor de Griekse versie, zie Iannus Lydus, *Liber de Mensibus* Boek 1, Hoofdstuk 13.

1331 Hesiod, De catalogi van vrouwen en Eoiae, Fragment 2 zoals bewaard door Ioannes Lydus (2): "tam multi igitur postquam peregre venerunt in italiam, ut docuimus, Latinos indigenas, Graecos vero Hellenum lingua loquentes appellabant, a Latino, quem Paulo ante commemoravimus, et Graeco fratribus, ut dicit Hesiodus in Catalogis: 'Agrium atque Latinum. Puells autem in aedibus generosi Deucalionis, Pandora, Iovi patri, deorum omnium imperatori, mista concubitu Graecum peperit belli labores sustinentum'." *De Mensibus* i.13.

1332 *A Dictionary of Greek and Roman Geography* Vol. 2, item onder Magna Graecia op p.246ff, William Smith, Londen, 1872.

1333 *A Dictionary of Greek and Roman Biography and Mythology* Vol. 1, item onder Graecus op p.299, William Smith, Boston, 1870. In *De Vergeten stam van Nafthali en de Feniciërs*, toon ik aan dat Thessalië is vernoemd naar Shutelach, de zoon van Efraïm. een metathese van Shutelach.

1334 http://en.wikipedia.org/wiki/Graecus#Later_Traditions.

1335 Num. 26:35. Shuthelah in de AV.

1336 Hesiod, *Theogonie* regels 1010-1020.

1337 *Ibid.*

1338 Hesiodus, *Theogonie,* 955. Zie ook http://en.wikipedia.org/wiki/Circe.

1339 Gen. 36:24.

1340 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, in het bijzonder Vol. 1, p.98, §.301 & §.305.

1341 *Geiriadur Cymraeg a Saesneg: Spurrells' Engels-Welsh woordenboek*, vermelding onder Rhufeinig op pagina 330, J. Bodvan Anwyl, Carmarthen. 1934.

uitgesproken als *Ruvenig*, en die op zijn beurt een variant is van de naam Reuben-ici.[1342] Bedenk dat de naam Reuben in het Hebreeuws vaak wordt uitgesproken als Reuven. De Reubenieten die Rome stichtten werden de Keltische stam van Remi die zich later in Midden-Frankrijk vestigden, een stam die "evenveel invloed had als [Julius] Caesar".[1343] Deze Remi werden, samen met andere Keltische stammen, uit Italië verdreven in de Romeins-Keltische oorlogen waarin de profetie in vervulling ging:

> "En door uw zwaard zult gij [Esau] leven, en uw broeder dienen; en het zal geschieden, wanneer gij de heerschappij zult hebben, dat gij zijn juk uw hals zult afbreken".[1344]

De Osci die zich in Italië vestigden lijken een afstammeling te zijn van de afstammelingen van Ascanius 'zoon' van Aeneas (hertog Anah). Volgens Diodorus stichtte Ascanius de stad Alba in Noord-Italië en noemde hij het Alba "naar de kleur van de zeug", verwijzend naar een dubieus verhaal geschreven door een onbekende schrijver van de Romeinse geschiedenis met de naam Fabius, terwijl Ascanius' zoon Iulius (Ἰούλιος vaak getranslitereerd als Julius) zich in en rond Rome vestigde.[1345] De naam Ascanius lijkt te zijn afgeleid van de stad Ascania in Anatolië, waar deze volksstam met de naam Ascanius vandaan kwam.

Dat Ascanius een allegorische creatie is, wordt geïllustreerd door Strabo, die niet lijkt te begrijpen waar hij mee te maken had:

> "Maar toch, voor zover men in staat is te gissen, zou men Mysia kunnen plaatsen als gelegen tussen Bithynië en de uitmonding van de rivier Aesepus, als grenzend aan de zee, en als zich uitstrekkend tot aan Olympus, langs bijna de hele rivier; en Epictetus als liggend in het binnenland rond Mysia, maar nergens grenzend aan de zee, en als zich uitstrekkend tot de oostelijke delen van het Ascanische meer en grondgebied; want het grondgebied werd genoemd met dezelfde naam als het meer. En een deel van dit gebied was Frygisch en een deel Mysisch, maar het Frygische deel lag verder weg van Troje. En in feite moet men de woorden van de dichter zo interpreteren als hij zegt 'En Phorcys en de goddelijke Ascanius leidden de Phrygiërs van ver, uit Ascania,' dat wil zeggen, het Phrygische Ascania, aangezien zijn woorden impliceren dat een ander Ascania, het Mysische, in de buurt van het huidige Nicaea, dichter bij Troje ligt, dat wil zeggen het Ascania waar de dichter naar verwijst als hij zegt: 'en Palmys, en Ascanius, en Morys, zoon van Hippotion (Morys was de leider van de Mysiërs, handvechters), die van het diepgevuilde Ascania waren gekomen om hun broeders te ontzetten.' En het is niet opmerkelijk als hij spreekt over een Ascanius als leider van de Phrygiërs die uit Ascania komt en ook over een andere Ascanius als leider van de Mysiërs en die uit Ascania komt, want in Homerus ***komt identiteit van namen vaak voor, net als de vernoeming van mensen naar rivieren en meren en plaatsen***."[1346]

Het viel hem op dat mensen werden vernoemd "naar rivieren en meren en plaatsen", en dat is precies hoe allegorie werkt.

De naam Scenae lijkt een alternatieve vorm te zijn van deze naam Ascania, een stamgroep die later in meer detail besproken zal worden.[1347] Wat betreft de stichting van de stad Alba in Italië door deze 'zoon' van Aeneas, zou er enige verwarring kunnen zijn met Lavinia die zogenaamd met Aeneas trouwde. Lavinia, zo is beweerd, was hertog Alvan die zijn naam gaf aan de Albani die in Rome woonden.

Strabo schrijft:

[1342] In het Welsh zijn de letters *g* en *c* verwisselbaar, vandaar dat de naam Wales kan worden geschreven als Cymru of Gymru, zoals een Google-zoekopdracht laat zien.

[1343] Julius Caesar, *De Gallische oorlog*, Boek 6, Hoofdstuk 12.

[1344] Gen. 27:40.

[1345] Diodorus, *Fragmenten* vii.5.6-9. Zie ook Strabo, *Geografie* xiii.i.27 die geen melding maakt van de stichting van Alba door deze Julius.

[1346] Strabo, *Geografie* xii.iv.5.

[1347] Zie de paragraaf *De Scenitae en Sabeërs* verderop in dit werk.

"...Antenor en zijn kinderen ontsnapten veilig naar Thracië met de overlevenden van de Heneti, en staken van daaruit over naar de Adriatische Henetic'e, zoals die wordt genoemd, terwijl Aeneias een schare volgelingen verzamelde en uitzeilde met zijn vader Anchises en diens zoon Ascanius; en sommigen zeggen dat hij zich vestigde bij de Macedonische Olympus, anderen dat hij Capyae stichtte bij Mantineia in Arcadië [in Zuid-Griekenland], de naam die hij aan de nederzetting gaf ontleend aan Capys, en weer anderen zeggen dat hij landde bij Aegesta in Sicilië met Elymus de Trojaan en bezit nam van Eryx en Lilybaeum, en de namen Scamander en Simoeis gaf aan rivieren bij Aegesta, en dat hij vandaar naar het Latijnse land ging en er zijn verblijfplaats van maakte, in overeenstemming met een orakel dat hem gebood te blijven waar hij zijn tafel moest opeten, en dat dit plaatsvond in het Latijnse land in de buurt van Lavinium, waar een groot brood werd neergezet als tafel, bij gebrek aan een betere tafel, en samen met het vlees werd . Homerus lijkt het echter met geen van beide verhalen eens te zijn, nog niet met het bovenstaande verhaal over de stichters van Scepsis [in Anatolië]; want hij geeft duidelijk aan dat Aeneias in Troje bleef en het rijk opvolgde en de opvolging naliet aan de zonen van zijn , omdat de familie van de Priamidae was weggevaagd."[1348]

Dit alles vertelt ons dat zowel Aeneas als Ascanius allegorische creaties zijn. Het zijn voorstellingen van de zonen van hertog Anah en de Ascaniërs, een volk uit de stad Ascania in Noord-Anatolië, een stad die niet ver van de stad Troje ligt. Als we ons realiseren dat we te maken hebben met allegorie, kunnen deze schijnbaar tegenstrijdige verklaringen bevredigender worden verklaard als we accepteren dat we te maken hebben met de namen van stammen die hun naam ontleenden aan de plaatsen waar ze vandaan kwamen.

Om terug te komen op onze beschouwing over de aanwezigheid van Edomieten in Italië: net zoals er een stad Siris in Paeonia was, was er ook een stad met de naam Siris in Italië. Plinius schrijft dat Siris in zijn tijd bekend stond als Heraclea.[1349] Zoals eerder gezegd waren de Heracliden Edomieten. De Paeoniërs waren ook Edomieten.

De rivier de Po in Italië zou ook Edomitische invloed kunnen aantonen, omdat ons wordt verteld dat "Baal-hanan, de zoon van Achbor stierf, en Hadar in zijn plaats regeerde; en de naam van de stad was Pau".[1350] Po is een variant van Pau (פעו of פָּעִי), die, zelfs met de aanwezigheid van de letter ayin, nog steeds als Po zal zijn uitgesproken.

De naam Polen [d.w.z. Po-land] kan ook zijn vernoemd door deze afstammelingen van Edom. Het wapen van Polen is een witte adelaar op een rood veld, de adelaar is een symbool dat door de Assyriërs werd gebruikt. De Germanen en andere stammen die verwant zijn aan de Assyriërs, zoals de Chaldeeën, gebruikten ook de adelaar op hun , hoewel ze over het algemeen worden voorgesteld door een zwarte adelaar. In de Assyrische koningslijsten wordt vermeld dat Assyrië in de loop van de geschiedenis meer dan eens werd geregeerd door een aantal "koningen van de Sealand".

Wapen van Polen. Het rode veld is mogelijk de kleur van Edom.

Deze "koningen van Sealand" waren Chaldeeërs en die Chaldeeërs werden geregeerd door Edomieten. Met andere woorden, sommige van de Assyrische koningen waren van Edomitische afkomst.

Het lijkt erop dat Edom in Italië aankwam ***lang na*** de datum waarop de Talmoedschrijvers beweren dat Zepho en Magdiel aankwamen. De Mygdones die zich in Macedonië vestigden ontlenen hun naam aan hertog Magdiel, waarbij de verwisseling van de letters *l* en *n* goed is aangetoond[1351] - vandaar Magdiel

[1348] Strabo, *Geografie* xiii.i.53.

[1349] Plinius, *Natuurlijke historie* iii.11 (97). (iii.15 in de vertaling van John Bostock.)

[1350] Gen. 36:39 hoewel in 1 Kron. 1:50 wordt dit geschreven als Pai, d.w.z.◌ פָּעִי

[1351] Zie de opmerkingen in de paragraaf *Achaeërs en Milesiërs*.

wordt Magdien wordt Mydon. De naam Macedonië, die altijd werd uitgesproken als Makkedonia, is een andere fonetische variatie op de naam Mygdon/Magdiel. Er is echter geen bewijs dat hertog Magdiel zich in Italië heeft gevestigd.

Zepho (Tsepho in het Hebreeuws) gaf zijn naam aan het koninkrijk Sophene in Armenië. Er is een mogelijkheid dat Plinius' "Epizephyrian Locri (genoemd naar het voorgebergte van Zephyrium)",[1352] een plaats die hij in Zuid-Italië situeert, een verband kan hebben met Zepho, maar ik ben momenteel niet in staat om dit te verifiëren, hoewel het waarschijnlijk wordt gemaakt door het feit dat ten tijde van het Ottomaanse Rijk, Zephyrium in Turkije een belangrijk handelscentrum was voor de Turken met de rest van de wereld.[1353] Zephyrium moet al vroeg sterke Turkse/Edomitische banden hebben gehad. Er is echter geen verband bekend tussen deze plaats in Turkije en Rome zelf, behalve dat het dezelfde naam heeft. Het voorvoegsel Epi (zoals in Epi-Zephyrian Locri) toont een verband met de Epidauriërs, die we hebben geïdentificeerd als de stam van Efraïm (d.w.z. Epi-Doriërs). Dit suggereert opnieuw dat Israëlieten verantwoordelijk waren voor de vestiging van deze Edomitische nederzettingen.

In *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs* toon ik aan dat de Samnieten en de Lucaniërs die zich in Zuid-Italië vestigden, afstamden van Yachin, zoon van Shimon. In de Bijbel wordt ons zelfs verteld dat een deel van de stam van Sjimon (AV Simeon) zich vestigde in de berg Seir:

> "En sommigen van hen, van de zonen van Simon, vijfhonderd man, trokken naar het gebergte Seir, met als aanvoerders Pelatja, en Nearja, en Rephaja, en Uzziël, de zonen van Ishi. En zij sloegen het overblijfsel der ontkomen Amalekieten, en woonden aldaar tot op dezen dag".[1354]

Deze Sjimonieten die tussen de Seirieten woonden moeten daarom deze afstammelingen van Lotan, Tsibeon, Reuel en Anah gevolgd of geleid hebben in hun migratie naar Italië en lijken de hand te hebben gehad in hun vestiging daar.

Ptolemeus vermeldt dat de Samnieten in Frankrijk woonden, in het gebied ten noorden van de rivier de Loire, waar deze de zee instroomt bij de Golf van Biskaje. [1355] Ze woonden naast een andere Israëlitische stam die bekend stond als de Namnetae, een volk dat ik heb geïdentificeerd als behorend tot de stam Menashe. Dit zijn de Namnetae die eerder werden genoemd in onze discussie over de oorsprong van de Noormannen. De Namnetae, die ook bekend stonden als Nannetes, stichtten de stad Nantes in Frankrijk.[1356] De Nemetes van Noordoost-Frankrijk en de Numantiërs die zich vestigden aan de rivier de Duoro (een variant van Dor) in Noord-Spanje waren van dezelfde familiegroep. Sommige van deze Samnitae staken over naar Brittannië met een groep Namnetae waar ze bekend werden als Iceni. (Hier wordt dieper op ingegaan in *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs*).

Er zijn genoeg andere aanwijzingen dat Italië een Edomitisch land is. Het gebied van Zuid-Italië, dat bekend stond als Magna Graecia[1357] (Groot-Griekenland), ook ooit zowel Edomitische als Israëlitische facties. Plinius noemt bijvoorbeeld onder de steden van Magna Graecia in Zuid-Italië "de stad Crotona/Croto [een Edomitische naam afgeleid van de

---

1352 Plinius, *Natuurlijke historie* iii.5 (74). (iii.10 in de vertaling van John Bostock.) Wordt ook genoemd door Diodorus, *Library* xii.54 & xiv.44 en Herodotus,
Historiën vi.23.

1353 http://en.wikipedia.org/wiki/Mersin.

1354 1 Kron. 4:42-43.

1355 Ptolemaeus, *Aardrijkskunde* Boek 2, Hoofdstuk 8, §.6.

1356 Oorspronkelijk bekend als Condivincum, maar later als Namnetes of Nantes. Zie het item onder Namne tae in *Harper's Dictionary of Classical Literatuur en Oudheden*, Harry Thurston Peck, New York 1898.

1357 http://en.wikipedia.org/wiki/Magna_Graecia.

Curetes-Horites], de rivier Neto/Neaethus [een variant van Anath?], en de stad Turi/Thurii [genoemd naar hertog Etser, zoon van Seir] tussen de rivier Crati/Crathim [opnieuw genoemd naar de Horites] en de rivier Sibari/Sybarim [genoemd naar hertog Shobal], waaraan de stad met dezelfde naam stond".[1358]

Veel van de vroege kolonisten in Italië waren Israëlieten, hoewel ze later met de rest van het Huis Israël naar het noorden en westen migreerden, zodat Italië vandaag de dag voornamelijk een Edomitisch land is.

Lotan en Leviathan

In het Ugaritische verhaal van Baäl en Mot is Lotan de naam van een zevenkoppig beest dat bekend staat als Lotan, Litan, Litanu en Leviathan.[1359] Dit zevenkoppige beest wordt als volgt beschreven:

> "voor alles dat u Leviathan, de glibberige slang, hebt geslagen (en) een einde hebt gemaakt aan de kronkelende slang, de tiran met zeven koppen?".[1360]

In de Bijbel wordt Leviathan op dezelfde manier beschreven als een kromme slang.

> "Te dien dage (d.w.z. de dag waarop de HEERE Zijn troon in Jeruzalem zal zetten) zal de HEERE met Zijn pijnlijk en groot en sterk zwaard leviathan, de schuine slang, en leviathan, de kronkelende slang, straffen; en Hij zal de draak doden die in de zee is".[1361]

De 'zee' waarover hier wordt gesproken, verwijst naar de naties van de wereld. In het Bijbelse spraakgebruik kunnen rivieren soms verwijzen naar legers, terwijl zeeën soms kunnen verwijzen naar volken of naties:

> "En Hij zeide tot mij: De ***wateren***, die gij gezien hebt, waar de hoer zit, ***zijn volken, en menigten, en natiën***, en tongen." (Openb. 17:15). (Openb. 17:15.)

Koning David profeteerde eveneens dat de 'hoofden' van Leviathan (let op 'hoofden' meervoud) op een dag zouden worden vermorzeld en aan de mensen in de wildernis gevoerd.[1362]

Leviathan is de aaneenschakeling van twee Hebreeuwse woorden: '*leviah*', van de wortel '*lavah*' (לָוָה), wat een samenvoeging of eenwording[1363] betekent en '-*than*' (תן) wat de vrouwelijke meervoudsuitgang is die 'hen' aanduidt. Voor het moderne equivalent moeten we misschien 'Kerkelijke Eenheid' lezen. Leviathan vertegenwoordigt de vereniging van de verschillende religies, ook bekend als Babylon (wat betekent
verwarring') en is iets waarvan de Bijbel zegt dat we het moeten vermijden.[1364] Nu we hebben aangetoond dat de Latini die in Rome woonden de afstammelingen zijn van hertog Lotan, we de profetieën over de val van Babylon in de eindtijd beginnen te begrijpen.

Leviathan (var. Lotan) wordt daarom duidelijk geïdentificeerd met Rome en het is duidelijk dat het Bijbelse boek Obadja, wanneer het beschrijft wat Edom zal overkomen in de eindtijd, het volgende beschrijft;

1358 Plinius, *Natuurlijke historie* iii.11 (97). (iii.15 in de vertaling van John Bostock).

1359 Voor de identificatie van Lotan met Leviathan, zie *Ancient Near Eastern Texts Relating to the Old Testament,* fn. 10 op p.137, James B. Pritchard, Princeton University Press, New Jersey, 1969. Zie ook *Historia Religionum* Vol. 1, Religions of the Past p.250, Claas Jouco. Bleeker & Geo Widengren, E.J. Brill, Leiden, Nederland 1969 (ISBN: 90-04-08928-4). Wikipedia geeft ook een redelijk kort overzicht uitleg: https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Lotan&oldid=994229753.

1360 *De Identiteiten van het Beest uit de Zee en het Beest uit het Land in Openbaring 13*, p.27, Joseph Poon, Pickwick Publications, Oregon, 2017. Zie ook *Teksten uit het Oude Nabije Oosten met betrekking tot het Oude Testament op. cit.,* pp.137-8.

1361 Jes. 27:1.

1362 Psalmen 74:14.

1363 Daarom noemde Lea haar zoon Levi, want "deze keer zal mijn man met mij ***verbonden worden*** יִלָּוֶה [yilaveh]" Gen. 29:34.

1364 Jer. 10:2. Zie ook Psa. 106:35.

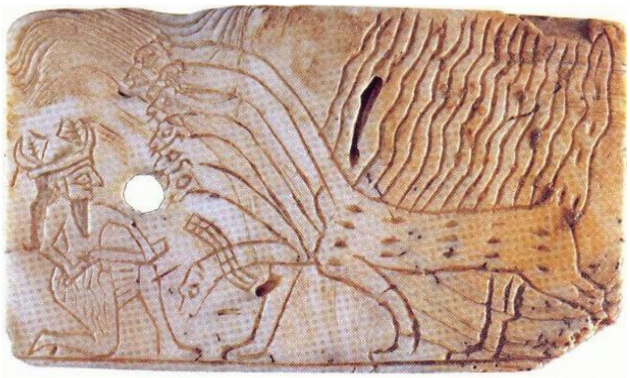
de val van Rome, een stad die ook wordt geassocieerd met Babylon vanwege haar Babylonische praktijken en doctrines. Het idee dat het niet uitmaakt hoe we God aanbidden, dat we allemaal samen kunnen aanbidden omdat we uiteindelijk allemaal dezelfde God aanbidden, is Babylonisch denken. Dit idee lijkt misschien aantrekkelijk, maar is eigenlijk in strijd met de leer van God die ons vertelt dat de wegen van de heidenen ***niet*** moeten leren:

> "Wanneer de HEERE, uw God, de volken van voor uw aangezicht zal afsnijden, waarheen gij gaat om hen te bezitten, en gij hen opvolgt en in hun land woont; waakt er dan voor, dat gij niet verstrikt wordt door hen na te volgen, nadat zij van voor uw aangezicht verdelgd zijn; en dat gij hun goden niet onderzoekt, zeggende: Hoe hebben deze volken hun goden gediend? alzo zal ik ook doen. Zo zult gij de HEERE, uw God, niet dienen [d.w.z. zo zult gij God niet aanbidden]." (Deut. 12:29-31. Zie ook Deut. 8:19, Psa. 106:35 & Jer. 10:2.)

De Rooms-Katholieke kerk houdt van haar afgoden, maar God gebiedt ons categorisch om geen afbeeldingen te maken om voor te buigen:

> "Gij zult u geen afgoden noch gesmede beelden maken, noch zult gij een staand beeld oprichten, noch zult gij een beeld van steen in uw land oprichten, om u neder te buigen; want Ik ben de HEERE, uw God." (Lev. 26:1.)

Leviathan is het zevenkoppige beest uit de boeken Daniël en Openbaring. In deze boeken wordt uitgelegd wie dit zevenkoppige beest is, waarbij Daniël ons vertelt dat de zeven koppen heersers van vier wereldrijken voorstellen. De uitleg lijkt als volgt te zijn:

Sumerische gravure van het zevenkoppige beest dat bekend staat als Lotan of Leviathan.

Hoofd van een leeuw: Het Chaldeeuwse Rijk

Kop van een beer: Het Perzische Rijk - vaak het Medo-Perzische Rijk genoemd.

Vier koppen van een luipaard: Het Griekse Rijk.
Alexander de Grote stierf voordat hij kon genieten van de vruchten van zijn arbeid, wat betekende dat zijn koninkrijk werd verdeeld in vier hoofddelen tussen zijn generaals, waarvan er twee (de Seleuciden die regeerden in het noorden en de Ptolemaeën die regeerden in het zuiden) groter werden dan de anderen (d.w.z. de Attaliden en Antigoniden).[1365]

Hoofd dat vreselijk en verschrikkelijk en buitengewoon sterk was: Het Romeinse Rijk.

Het Romeinse Rijk kwam tot een einde in 476 n.Chr., maar Daniëls visioen eindigde daar niet. De tien hoorns die hij uit de kop van het laatste beest zag komen, kan als volgt worden samengevat:

De eerste drie horens die "bij de wortels werden opgeraapt":

Vandalen (Gaeseric aka Genseric nam controle over Rome)	429 CE tot 476 CE
Heruli (regering van Odoacer[1366])	476 CE tot 493 CE
Ostrogoten[1367]	493 CE tot 494 CE

1365 http://en.wikipedia.org/wiki/Antigonid_dynasty#Legacy.
1366 http://en.wikipedia.org/wiki/Odoacer#King_of_Italy.
1367 http://en.wikipedia.org/wiki/Ostrogothic_Kingdom.

Hierna:

> "zie, er kwam onder hen een andere hoorn op, een kleine, voor welke drie van de eerste hoorns bij de wortels werden weggerukt; en zie, in deze hoorn waren ogen als de ogen van een mens, en een mond die grote dingen sprak".[1368]

Deze hoorn had dan gezag over de laatste zeven van de tien hoorns, die als volgt geïdentificeerd werden:

4e Hoorn: Keizerlijk herstel van het keizerrijk door Justinianus 554 CE.

5e Hoorn: Frankisch Koninkrijk. Karel de Grote werd gekroond door Paus Leo III in 800 CE.[1369]

6e Hoorn: Heilig Roomse Rijk (Duitse heerschappij). Otto de Grote werd gekroond door paus Johannes XII in 962 CE.[1370]

7e Hoorn: Habsburgse Dynastie (Oostenrijkse overheersing). Karel V nam de Habsburgse monarchie over op 28 juni 1520 na de dood van zijn grootvader Maximiliaan van vaderskant, maar hij werd pas op 24 februari 1530 keizer van het Heilige Roomse Rijk toen hij werd gekroond door paus Clemens VII.[1371]

8e Hoorn: Napoleans Koninkrijk. Napolean Bonaparte werd in 1805 gekroond door Paus Pious VII.[1372] Na Napoleans nederlaag in 1814 door de coalitiemachten bestaande uit legers van Pruisen, Oostenrijk, Zweden, Rusland, Groot-Brittannië, Spanje en Portugal in wat bekend staat als de Zesde Coalitieoorlog (in Duitsland ook bekend als de Bevrijdingsoorlog),[1373] kwam er na een heerschappij van precies 1.260 jaar,[1374] tijdelijk een einde aan het eens zo machtige Heilige Roomse Rijk.

9e Hoorn: Italië verenigd door Giuseppe Garibaldi[1375], de restauratie duurde van 1840 tot 1945.

10e Hoorn: Het Heilige Roomse Rijk zal voor de laatste keer aan de macht komen. Deze keer zal de leider Duits zijn. Turkije, dat ooit deel uitmaakte van het oorspronkelijke Romeinse Rijk, moet zich herenigen met Europa. Zelfs nu zijn de Turken wanhopig om deel uit te maken van de Europese Unie, waarnaar vaak wordt verwezen als het Verdrag van Rome. Als ze deel gaan uitmaken van Europa, zal het een broos verbond zijn, of zoals de profeet Daniël het uitdrukte: "ijzer vermengd met klei".[1376]

Rome is Babylon. De naam Babylon, die in het Hebreeuws בָּבֶל *babel* wordt geschreven, betekent 'verwarring'. De rooms-katholieke leer is precies dat - een verwarde verzameling betekenisloze 'mysteries' die zijn afgeleid van heidense religies, - en zoals alle misleidingen zit er altijd een klein beetje waarheid in.

> "En er kwam een van de zeven engelen, die de zeven fiolen hadden, en sprak met mij, zeggende tot mij: Kom hier, ik zal u het oordeel tonen over de grote hoer, die op vele wateren zit: Met wie de koningen der aarde ontucht hebben gepleegd,

---

1368 Dan. 7:8.
1369 http://en.wikipedia.org/wiki/Charlemagne#Imperial_Diplomacy.
1370 http://en.wikipedia.org/wiki/Otto_I,_Holy_Roman_Emperor#Imperial_title.
1371 http://en.wikipedia.org/wiki/Charles_V,_Holy_Roman_Emperor#Holy_Roman_Empire.
1372 http://en.wikipedia.org/wiki/Napoleon_I#French_Empire.
1373 https://en.wikipedia.org/wiki/War_of_the_Sixth_Coalition.
1374 "En hij zal grote woorden spreken tegen de Allerhoogste, en hij zal de heiligen van de Allerhoogste , en hij zal denken tijden te veranderen en en zij zullen in zijn hand gegeven worden tot een tijd en tijden en de verdeling der tijden" Dan. 7:25).
Tijd' is een jaar van 360 dagen, 'tijden' zijn twee jaren van 360 dagen en 'een halve tijd' is de helft van 360= 180 dagen. Tel deze op en we krijgen 360
+ 720+ 180= 1.260 dagen. Dit komt overeen met 1.260 jaar in Bijbelse vervulling.
1375 http://en.wikipedia.org/wiki/Giuseppe_Garibaldi.
1376 Dan. 2:41-42.

> en de bewoners der aarde zijn dronken geworden van de wijn harer hoererij. En Hij voerde mij in de geest weg in de woestijn; en ik zag een vrouw zitten op een scharlakenkleurig beest, vol namen van godslastering, met zeven koppen en tien horens. En de vrouw was gekleed in purper en scharlaken, versierd met goud, edelstenen en parels, en had een gouden beker in haar hand vol gruwelen en vuiligheid van haar ontucht: En op haar voorhoofd was een naam geschreven: MIJSTERIJ, BABYLON DE GROTE, DE MOEDER VAN DE HARLOTEN EN DE VERGELIJKINGEN VAN DE AARDE. En ik zag de vrouw dronken van het bloed der heiligen en van het bloed der martelaren van Jezus; en toen ik haar zag, verwonderde ik mij met grote bewondering." (Openb. 17:1-6). (Openb. 17:1-6.)

Het volgende vers vertelt ons zelfs wie die vrouw is:

> "En de vrouw, die gij gezien hebt, is die grote stad, die heerst over de koningen der aarde." (Openb. 17:18.)

De stad die ooit heerste over de "koningen der aarde" en dat weer zal doen, is Rome. Rome is duidelijk de stad Babylon waarnaar hier wordt verwezen, hoewel de Romeinse kerk en de Romeinse staat onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Merk op dat het woord katholiek 'universeel' betekent en dat het de bedoeling van de Babylonische kerk is om alle religies samen te brengen en als één te aanbidden. Naar dit Babylonische religieuze systeem wordt ook verwezen als 'Kerkelijke Eenheid'.

De profeet Jesaja vertelt ons:

> "Ik breng Mijn gerechtigheid nabij, zij zal niet veraf zijn, en Mijn heil zal niet vertragen; en Ik zal heil in Sion zetten voor Israël, Mijn heerlijkheid. Kom naar beneden en ga in het stof zitten, o maagdelijke dochter van Babel, ga op de grond zitten zonder troon, o dochter van de Chaldeeën, want gij zult niet meer teder en teer worden genoemd."[1377]

Dit gevoel wordt herhaald door de profeet Jeremia, die ons vertelt dat "het noorden een volk tegen haar opkomt, dat haar land woest zal maken en niemand zal er wonen" en dat "in die dagen en in die tijd, spreekt de HEERE, de kinderen Israëls zullen komen, zij en de kinderen van Juda tezamen; zij zullen wenend op weg gaan en de HEERE, hun God, zoeken.".[1378] Tot op heden zijn de huizen van Israël en Juda niet herenigd sinds de tijd dat het huis van Israël door de Assyriërs in gevangenschap werd genomen.

> "Zij zullen met hun aangezicht naar het andere over Sion vragen: 'Komt en verbindt u met de HEERE in een eeuwig verbond, dat niet vergeten zal worden.'"[1379]

Net als Jesaja verwijst Jeremia naar dit Babylon als de "dochter van Babylon". Het woord 'dochter' betekent in deze context 'nageslacht', of specifieker, naar dat Babylon dat bestaat in de eindtijd, vlak voor de komst van de HEER als Hij Zijn troon komt vestigen in Jeruzalem.

> "Zie, een volk komt uit het noorden, en een groot volk, en vele koningen zullen worden opgewekt uit het uiterste der aarde. Zij grijpen boog en speer, zij zijn wreed en ontfermen zich niet; hun stem is als de bulderende zee en zij rijden op paarden; zij stellen zich op als een man ten strijde tegen u, o dochter van Babylon."[1380]

"Vele koningen zullen uit het uiterste der aarde worden opgewekt": Dit is nog niet gebeurd, maar de oorspronkelijke stad Babylon is allang vervallen tot een ruïne.

> "Vanwege de toorn van de HEERE zal het niet bewoond worden, maar het zal geheel verlaten zijn;

[1377] Jes. 46:13 - 47:1.
[1378] Jer. 50:3-4.
[1379] *Ibid*. v 5.
[1380] Jer. 50:41-42.

> een ieder die Babylon , zal ontsteld zijn en sissen naar al haar plagen."[1381]

Babylon in Irak werd veroverd door Cyrus, de koning van Perzië, die de stad zonder veel weerstand innam. Die stad werd nooit getroffen door plagen! Ze werd ook niet platgebrand.[1382]

Wanneer de HEER Babylon vernietigt, zal dat zijn als de vernietiging van Sodom en Gomorra:

> "Zoals toen God Sodom en Gomorra en de naburige steden daarvan omverwierp, spreekt de HEERE; zo zal geen mens daar blijven, noch zal een mensenzoon daarin wonen."[1383]

Rome is de enige stad die "de aarde dronken heeft gemaakt"[1384] en die controle heeft uitgeoefend over de naties. De oorspronkelijke stad Babylon is verlaten en afgezien van het feit dat het een archeologische vindplaats is, en afgezien van enkele bouwwerkzaamheden die in relatief recente tijden zijn uitgevoerd door Saddam Hoessein, die er zijn paleis wilde bouwen,[1385] is de stad al meer dan tweeduizend jaar verlaten. De profetieën kunnen daarom nauwelijks naar die stad verwijzen.

De profeet Jeremia zegt dat de koninkrijken van Ararat, Minni en Ashkenaz verantwoordelijk zullen zijn voor de vernietiging van Babylon.[1386] Deze profetie is nog niet uitgekomen, want Babylon werd niet vernietigd zoals in deze passages wordt beschreven. In feite bleef de stad Babylon floreren als een centrum voor kennis en handel tot aan de verovering door de moslims in de 7e eeuw na Christus. Het Babylon waarover de profeten spreken is de stad Rome - de zetel van het Heilige Roomse Rijk, welk rijk zeer binnenkort voor de laatste keer zal herrijzen. Duitsland zal zich bij Rome aansluiten en het zal een Duitse leider zijn die deze wederopstanding zal leiden. De huidige inwoners van Duitsland zijn Assyriërs en Chaldeeën. (Zij die volhouden dat de Duitsers afstammelingen zijn van Ashkenaz zoon van Gomer[1387] zijn misleid omdat de afstammelingen van Yaphet van oosterse types zijn zoals reeds is aangetoond).

Net als het oorspronkelijke Babylon, waarvan de bewoners zich te buiten gingen aan de vele goden, maar die desondanks geloofden dat je de 'ene god' kon aanbidden in combinatie met alle verschillende goden (in het geval van Nebukadnessar was dat de aanbidding van het gouden beeld dat hij oprichtte), zo geloven de Romeinen in een katholieke of universele religie waarbij de ene god op precies dezelfde manier kan worden aanbeden. Dit is waarschijnlijk de reden waarom de Grieken Zeus in zijn vele verschijningsvormen als de 'vader' van de goden beschouwden. Hoe je het ook bekijkt, de vinger wijst onuitwisbaar naar Rome als het nieuwe Babylon.

De vlag van de Sovjet-Unie met de achtergrondkleur (veld) Edomietenrood.

Edom in Rusland

De naam Rusland betekent rood, betekent Edom! Rusland was gedurende een groot deel van zijn lange geschiedenis nauw verbonden met de Turken[1388] en stond bekend als Russisch Turkestan.[1389] Het is verbazingwekkend dat we zelfs tot op de dag van vandaag verwijzen naar de Russen als Roden zonder echt

[1381] Jer. 50:13.
[1382] *Ibid*. v 32.
[1383] *Ibid*. v 40.
[1384] Jer. 51:7 & Openb. 14:8.
[1385] http://en.wikipedia.org/wiki/Babylon#Reconstruction.
[1386] Jer. 51:27.
[1387] Zie bijvoorbeeld http://hebrewnations.com/articles/peoples/germany/hebgm.html#a5.
[1388] http://en.wikipedia.org/wiki/Turkestan.
[1389] http://en.wikipedia.org/wiki/Russian_Turkestan.

de implicaties begrijpen. Zelfs de vlag van de Sovjet-Unie was rood, de kleur van Edom. De Bijbel

verwijst naar Gog en Magog als komende tegen het land Israël in de eindtijd
aan het einde van de duizendjarige heerschappij van Christus.[1390] (Dit is de gebeurtenis die beschreven wordt in hoofdstuk 38 van het boek Ezechiël.) Magog, zo wordt ons verteld, was een zoon van Jafet.[1391] Ik heb al argumenten gegeven om het volk van Magog vandaag de dag te identificeren als de inwoners van Korea en Zuid-China.

Gog is echter een variant van de spelling van de naam Agag. In de Septuagint wordt Agag II, die veroverd werd door koning Saul, Agag (Ἀγὰγ)[1392] genoemd, maar de Agag die leefde in de tijd van Jozua wordt Gog (Γὼγ)[1393] genoemd - dezelfde naam in het Hebreeuws is daarom op twee verschillende manieren geschreven toen hij in het Grieks werd getranslitereerd! Haman, die in de tijd van koningin Esther probeerde de Joden te vernietigen, werd Haman de Agagiet genoemd,[1394] Agag is de naam van tenminste twee Amalekitische koningen.[1395] Met andere woorden, Haman stamde af van Amalek, zoon van Eliphaz, zoon van Edom. (NB: Zoals eerder vermeld, wordt Haman in de Septuagint een Macedoniër genoemd).

Van de Gog waarover gesproken wordt in de profetie in het 38e hoofdstuk van het boek Ezechiël wordt gezegd dat hij een prins is, een heerser over het land Magog, ***heersend over*** Mesheck en Tubal.[1396] Hoewel de stam Meshekh hun naam gaf aan Moskou en Tubal aan Tobolsk, zijn geen van deze steden vandaag de dag bewoond door deze mensen. De afstammelingen van Gog werden de Göktürken, of Kök Türken[1397] die zich vestigden in Centraal Azië in wat nu deel uitmaakt van West-China, Mongolië, het Russische Verre Oosten en Siberië. De verwisseling van de *g* en *k* in oude talen is goed bewezen.[1398] Voor Göktürks (of Kök Türks) moeten we ***Gog-Turks*** of ***Agagi-Turks*** lezen. In de sectie *Zonen van Yaphet* werd aangetoond dat Tubal de Tuoba Xianbei van Noord-China en de Tuvanen werden die zich vestigden in de Republiek Tuva in Zuid-Siberië, terwijl Magog de Koreanen en Zuid-Chinezen werden, wat betekent dat we het hebben over de naties van het verre oosten. Het is voorspeld dat deze naties een verenigde aanval zullen vormen op het land Israël op een moment dat de inwoners ervan vreedzaam zullen leven onder de heerschappij van onze Messias.

> "En gij zult zeggen: Ik zal opgaan naar het ***land van de ongemetselde dorpen***; Ik zal gaan naar hen die ***in rust*** zijn, die ***veilig wonen***, allen ***die zonder muren wonen, en die tralies noch poorten hebben***, om buit te maken en om een prooi te nemen; om uw hand te wenden naar de verlaten plaatsen die nu bewoond zijn, en ***naar het volk dat verzameld is uit de volken***, die vee en goederen hebben gekregen, die in het midden van het land wonen."[1399]

Het boek Openbaring gaat dieper op in:

> "En ***als de duizend jaren voorbij zijn***, zal Satan uit zijn gevangenis worden losgelaten, en zal

---

1390 Openb. 20:7-8.

1391 Gen. 10:2.

1392 1 Koningen [d.w.z. Samuël] 15:8.

1393 Num. 24:7.

1394 Esther 3:1.

1395 Num. 24:7 & 1 Sam. 15:8.

1396 Ezech. 38:2.

1397 Een rivier genaamd Gök Irmak in de zogenaamde "Hettitische" teksten is duidelijk vernoemd naar deze mensen. (http://en.wikipedia.org/wiki/Hittite_sites#List_of_Hittite_sites.) Strabo noemde het de rivier Amnias. (Strabo xii.iii.40.) Men begrijpt in Paphlagonia - nu Turkije. (http://en.wikipedia.org/wiki/Gök_River.)

1398 In de El-Amarna brieven wordt een bepaalde persoon bijvoorbeeld afwisselend Aitugama (brieven 53 & 60), Edagama (brieven 174, 175 &60), Aitugama (brieven 53 & 60) en Edagama (brieven 174, 175 &60) genoemd.
176), Etakama (Brief 189), Atakkama (Brief 56) enz. (De brieven zijn genummerd naar Samuel A B Mercer, *The Tell El-Amarna Tablets op. cit.* Darius I, koning van Perzië, noemde de Cimmeriërs in zijn Behistun Inscription ook Ghimiri. (http://en.wikipedia.org/wiki/Full_translation_of_the_Behistun_Inscription#Column_one.)

1399 Ezech. 38:11-12.

> uitgaan om de volken te misleiden die in de vier windstreken der aarde zijn, Gog en Magog, om hen te verzamelen ten strijde; het getal van hen is als het zand der zee."[1400]

Deze profetie zegt daarom dat China en Korea, die zelfs vandaag de dag met hun steeds groeiende wapenarsenaal een bedreiging vormen voor het westen, zich uiteindelijk zullen verenigen met andere oosterse naties, waaronder Iran (Perzië) en mogelijk Rusland, om een laatste aanval op het land Israël te organiseren aan het einde van de duizendjarige regering van de Messias, op een moment dat Israël in veiligheid zal wonen.

Deze Göktürks zijn waarschijnlijk de afstammelingen van Amalek die uit Perzië vluchtten in de tijd van Xerxes, de zoon van Darius I, koning van Perzië:

> "...die in elke stad [waren] om zich te verzamelen en voor hun leven op te komen, om alle macht van de provincie die hen wilde aanvallen, zowel de kleintjes als de vrouwen, te vernietigen, te doden en te doen vergaan, en om de buit van hen tot een prooi te nemen".[1401]

Er wordt verteld dat er alleen al in Shushan vijfhonderd mannen werden gedood.[1402]

> "De Joden verzamelden zich in hun steden in alle provincies van koning Ahasveros [*Heb*: Achashverosh= Xerxes], om de hand te leggen op hen die hen kwaad wilden doen; en niemand kon hen weerstaan, want de vrees voor hen viel op alle mensen".[1403]

Dit was die "Achashverosh die regeerde, van India tot Ethiopië, over 127 provincies".[1404] India werd aan het Perzische Rijk toegevoegd door Xerxes' vader Darius I die, volgens de Behistun Inscriptie, in het begin van zijn heerschappij slechts over 23 landen regeerde, een bewering die wordt bevestigd door Herodotus.[1405] Xerxes' spijkerschriftnaam wordt gewoonlijk gelezen als *Kheshayarsha*, maar dit moet correcter worden gelezen als *Achashyerosh*. Dit is op dezelfde manier dat:

- Ramath Gilead werd door Josephus Arametha in Geladene genoemd.[1406] Deze plaats komt voor in de El Amarna brieven als Iarimuta en Rimuta[1407] en in de Egyptische verslagen als Yarmuth:

  > "De locatie van Iarimuta is onzeker. Vroeger werd het in de Delta geplaatst,[1408] en geïdentificeerd met Gosen, maar Albright heeft geprobeerd aan te tonen dat Iarimuta, of Yarmuti, een oude naam is voor Filistië en Sharon.[1409] Dit is echter niet helemaal bevredigend, zoals Maisler, *Untersuchungen*, pp. 7 e.v. heeft aangetoond, die het zou plaatsen in de buurt van Sumur en Gubla en het zou identificeren met de vlakte van Antiochië (zie ook Poeble, *Historical Texts*, 1914, pp. 225 e.v.; en Smith, *Early History of Assyria*, pp. 375-376)."[1410].

  Dit toont aan dat archeologen het oneens zijn over de locatie deze plaats. De laatste suggestie van Maisler lijkt het dichtst bij de waarheid te liggen.

[1400] Openb. 20:7-8.
[1401] Esther 8:11.
[1402] *Ibid*. 9:12.
[1403] *Ibid*. 9:2.
[1404] *Ibid*. 1:1. Opgemerkt moet worden dat Josephus de Bijbelse Achasjverosj ten onrechte identificeerde als Artaxerxes I Longimanus (Oudheden xi.vi.1 .-Artaxerxes I Longimanus)
Whiston's vertaling), wiens Perzische naam Ardeshir was. (http://en.wikipedia.org/wiki/Artaxerxes_I_of_Persia.)
[1405] Herodotus, *Historiën* iii.89.
[1406] Josephus, *Oudheden* viii.398. (Zie laatste regel.) - Loeb Classical Library. (geschreven Γαλαδηνῇ πόλιν Ἀραμαθὰν - Geladene stad van Arametha.)
[1407] Bijvoorbeeld Brieven 68 en 86, *De Tell El-Amarna Tabletten op. cit.*
[1408] vgl. MVAG [*Mitteilungen der Vorderasiatisch-aegyptische Gesellschaft* (Berlijn, 1896-1908; Leipzig, 1909--)]. 1, 208 e.v.; 2, 274 e.v.; RankeMat 22 en Anm. [Archéologie du Nil Moyen (Lille)] 1.
[1409] JPOS [Journal of the Palestine Oriental Society (Jerusalem)] 11, 112, n.2; IV, 140.
[1410] *De Tell El-Amarna tabletten op. cit.*, Vol. 1, Fn. L.27, pp.262-263.

- Ramses [Meri-amun] werd door de Grieken steevast Armeses [Miammoun] genoemd. nooit Ramses.
- Hiram, koning van Tyrus, die in het tweede boek van Kronieken Huram wordt genoemd, was een veel voorkomende naam onder de Fenicische koningen.
  en Egyptische verslagen als Ahiramu[1411] of Akirum[1412]

Als we hetzelfde principe toepassen op het volk dat archeologen Luwiërs noemen,[1413] komen we uit op de naam Aluwiërs, de Aeoliërs uit de Griekse geschriften.

De Ottomaanse Turken zouden vernoemd zijn naar Osman I.[1414] In principe zijn de Ottomanen afstammelingen van de Odomantes en de Temanites die ooit tussen de Kaspische Zee en de Zwarte Zee woonden. Teman kan worden geschreven als Atteman, Otteman of een variatie op deze namen. Zoals reeds vermeld, noemde Herodotus deze mensen Thamanaeërs.[1415] Hoe we het ook bekijken, de Turken in hun verschillende onderverdelingen waren afstammelingen van Edom.

Omdat er geen historische gegevens zijn die wijzen op een westwaartse migratie van Amalekieten in deze late periode, moeten we aannemen dat sommige Amalekieten die in de tijd van Xerxes I voor de Joden in Perzië vluchtten, oostwaarts naar Centraal-Azië en Rusland zijn gevlucht. Sommige van deze Agagieten lijken afkomstig te zijn uit de Kaukasus regio van het Zagros gebergte. We leren uit de Bijbel dat er een groot aantal Amalekieten woonden in het land dat nu bekend staat als de Jordaan, zowel ten oosten van de rivier de Jordaan als ten zuiden van het land Judea. Amalek was een grote familie die zich wijd en zijd had verspreid.

Kortom, de heersers van Rusland en veel van de Russische bevolking zijn ook Edomieten. De Gök-Turken zijn mogelijk de Siberische Turken gevolgd toen zij uit het Zagrosgebergte (de Seïrberg) migreerden en zich vestigden in het deel van Rusland dat bekend staat als Siberië.

Agag was een populaire naam onder de Amalekieten. Agag I wordt genoemd in de vloek van Balaam en was duidelijk een machtig heerser in die tijd.[1416] De vloed van Ogyges[1417] die door de Griekse schrijvers wordt genoemd, verwijst naar een vloed die volgens mij plaatsvond tijdens de regering van deze Agag I. Agag II werd veroverd door koning Saul.[1418] Ogyges wordt ook beschouwd als een mythische heerser in het oude Griekenland, de stichter van Thebe in Boeotië vóór de grote overstroming,[1419] wat extra geloofwaardigheid toevoegt aan de identificatie van Griekenland als een Edomitisch land. De "grote vloed" waarnaar hier wordt verwezen was de zondvloed van Deucalion die plaatsvond ten tijde van Sennacherib, koning van Assyrië - ***niet*** de Noachidische zondvloed.

Gyges, de koning van Lydië, zal vrijwel zeker een Edomiet zijn geweest, waarbij Gyges een variant is van Agag. De Lydiërs en Mysiërs lijken een nauwe verwantschap te hebben gehad met de Erythriërs die in het westen van Klein-Azië woonden. Herodotus beweerde zelfs dat sommige van deze Lydiërs een kolonie stichtten in Tyrrhenia,[1420] een plaats die ik al eerder heb geïdentificeerd als een Edomitische

---

1411 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.148, §.447. Zie ook https://en.wikipedia.org/wiki/Ahiram_sarcophagus.
1412 Execratieteksten, *Teksten uit het Oude Nabije Oosten met betrekking tot het Oude Testament op. cit.*, p.328-329.
1413 http://en.wikipedia.org/wiki/Luwian_language.
1414 http://en.wikipedia.org/wiki/Ottoman_Empire.
1415 Herodotus iii.117.
1416 Num. 24:7.
1417 http://en.wikipedia.org/wiki/Ogyges.
1418 1 Sam. 15:8-33.
1419 Apollodorus, *The Library* Vol. 1, fn.1 op pp.314-5, Sir James George Frazer, Loeb Classical Library, Londen en New York, 1921.
1420 Herodotus, *Historiën* i.94.

oorsprong. Hoewel ik het eens ben met Josephus' identificatie van de Lydiërs als afstammelingen van Lud, zoon van Sem,[1421] lijken Edomieten de uiteindelijke heersers van het land te zijn geweest.

Zoals eerder vermeld, stammen de Siberische Turken af van de Shubaru, die regelmatig genoemd worden in de Assyrische verslagen. De Shubaru stammen af van hertog Shobal.[1422] Er is dus een aanzienlijke vertegenwoordiging van Edomieten in Rusland en in gebieden die in Russische handen zijn.

Edom in Duitsland

Er is een Talmoedische traditie dat Edom zich in Duitsland vestigde.[1423] Mijn onderzoek onthult dat de huidige Duitsers voornamelijk afstammen van Assyriërs en Chaldeeën, hoewel een deel van Duitsland ooit Oud-Saksen werd genoemd naar de Saksen (zonen van Isaak) die daar ooit woonden. De Chaldeeën waren Edomieten, de Chaldeeën van Zuid-Babylon stamden af van Yaakan (AV Jaakan of Akan) zoon van Etser (AV Ezer) zoon van Seir, zoals eerder in dit artikel is aangetoond.

Er is veel verwarring over de naam Duits, en daarom wil ik erop wijzen dat de naam Duits werd toegepast op een aantal verschillende stammen die door Noord-Europa migreerden, waarvan de meerderheid tegenwoordig niet meer Duits wordt genoemd. De naam werd eigenlijk toegepast op Israëlitische stammen en het bewijs suggereert dat het een metathese is van de Hebreeuwse naam Omri, een naam die ook kan worden gelezen als Kumri of Gomri. In dit verband moet worden benadrukt dat de naam German de naam is voor deze mensen zoals die in het Latijn bewaard is gebleven. Opgemerkt moet worden dat de Fransen Duitsland Allemagne noemen, naar de Allemani die ooit door dat land trokken. De Allemani, die ook Alanen werden genoemd, schijnen hun naam te ontlenen aan Elon, zoon van Zebulon.[1424] De Duitsers zelf noemen hun land eigenlijk Deutchland, een naam die verwant is aan het woord Dutch.

Het gebied ten zuiden van Perzië stond ooit bekend als Carmanië, waar de Pasargadae woonden. Volgens Le Comte de Gobineau:

> "De stam van Pasargadae, waartoe de familie van Achaemeniden behoorde, draagt een naam die veel gewicht geeft aan de Perzische traditie: Pasar-Gad, dat wil zeggen, de zonen van Gad in het Perzisch Aramees-Iraanse dialect."[1425]

Deze zonen van de Israëlitische stam Gad, die ooit Carmanië bewoonden, werden door Herodotus Germani genoemd,[1426] opnieuw een bewijs van de uitwisselbaarheid van de *g* en de *k* in oude talen. Carmani en Germani zijn twee fonetische variaties van dezelfde naam.

Ptolemaeus vermeldt ook een stad in Noord-Syrië die hij Germanië (Γερμανίχεια) noemde,[1427]

1421 Josephus, *Oudheden* i.vi.4. Josephus noemde hem Laud en de Lydiërs Laudieten. Zie ook Gen. 10:22.

1422 Gen. 36:20.

1423 http://www.neveh.org/winston/parsha63/noach.html.

1424 Num. 26:26. Sommige van deze Alemannen waren verbonden met de Suebi, een stam die genoemd was naar Yashub, de zoon van Issachar (Num. 26:24). Zij vestigden zich in
Elzas en Duits Zwitserland. (Zie de vermelding onder Alemannen op p.53 in *Harpers Dictionary of Classical Literature and Antiquities*, Harry Thurston Peck, New York, 1898.)

1425 "La tribu des Pasargades, à laquelle appartenait la famille achéménide, porte un nom qui donne beaucoup de poids à la tradition persane: "Pasar-Gad", c'est-à-dire "les fils de Gad" in le dialecte araméo-iranien de la Perside..." p.4, Chap. 1: Origine de Darius 1er, et commencements de son règne, Boek 4: Les Achéménides, Vol. 2: Histoire des Perses d'après les Auteurs Orientaux, Grecs et Latins, Le Comte de Gobineau, Parijs 1986.

1426 Herodotus, *Historiën* i.125.

1427 Ptolemaeus, *Aardrijkskunde* Boek 5, Hoofdstuk 15, §.10.

dat waarschijnlijk werd genoemd door een van de Israëlitische stammen die in dat gebied woonden.

De Gaditani die Spanje bewoonden waren afstammelingen van de stam van Gad. Dit zijn de mensen die de Grieken Eurotas noemden, wat ons vertelt dat zij de Geryones hielpen bij het runnen van de mijnbouw in Spanje. In *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* toon ik aan dat deze Israëlieten Edomitische slaven gebruikten om hun mijnbouwactiviteiten uit te voeren, waarbij deze slaven allegorisch werden beschreven als 'rode koeien'. De naam Eurotas is een transliteratie van de naam Arodi (ook wel Arod genoemd), een van de zonen van Gad,[1428] terwijl de Geryones, die optraden als gerechtelijke autoriteit, afstamden van de familie van Gera zoon van Benjamin.[1429] De Oretani, die in de eerste eeuw na Christus nog steeds in Spanje woonden, waren een afgescheiden factie van de Gaditani, en stamden dus ook af van Arodi zoon van Gad. Volgens Plinius stonden deze Oretani ook bekend als Germani,[1430] dat wil zeggen, Germanen!

Strabo wil ons doen geloven dat de naam Germani 'echt' betekent,[1431] maar deze interpretatie is gekunsteld. Tacitus wil ons de volgende alternatieve uitleg doen geloven:

> "De naam Duitsland, aan de andere kant, zeggen ze, is modern en nieuw ingevoerd, van het feit dat de stammen die voor het eerst de Rijn overstaken en de Galliërs verdreven, en die nu Tungriërs worden genoemd, toen Germanen werden genoemd. Dus wat de naam van een stam was, en niet van een ras, kreeg geleidelijk de overhand, totdat iedereen zichzelf de zelfbedachte naam Duitsers noemde, die de veroveraars eerst hadden gebruikt om terreur te zaaien."[1432]

Deze interpretatie is ook verzonnen, maar we kunnen concluderen uit wat hij zegt dat de Tungriërs een van de eerste Germaanse stammen waren die deze naam gebruikten. In de tijd van Ptolemaeus was de belangrijkste stad van de Tungriërs "Atuacutum, dat is Aduatuca of Tongern".[1433] De Aduatici, die hun naam aan dit gebied gaven, lijken correcter om afstammelingen van Ard zoon van Benjamin te zijn. Zij zullen ongetwijfeld verantwoordelijk zijn geweest voor het geven van hun naam aan het bos van ***Arduenna*** waar zij ooit woonden.

De Tungri worden niet genoemd door Julius Caesar, die ons in plaats daarvan informeert dat de stammen van "Condrusi, de Eburones, de Caeraesi, de Paemani, die worden genoemd door de gemeenschappelijke naam van Germanen",[1434] woonden in het land dat andere schrijvers toeschrijven aan de Tungri. Dit betekent dat de Tungri uit een confederatie van een aantal verschillende stammen moeten hebben bestaan. In feite lijkt de naam Tungri te zijn afgeleid van het Hebreeuwse woord Shinar שִׁנְעָר)), waarbij de *shin* (ש) een *t* is geworden en de *ayyin* (ע) een *g*. Targum Pseudo-Jonathan vertaalt Shinar als Pontus (de Zwarte Zee) in Genesis 10:10, 14:1 en 14:14 (14:9 in onze vertalingen) maar als Babel in Genesis 11:2. De fragmentarische Targum VNL[1435] geeft Shinar ook weer als Pontus (de Zwarte
Zee) in Genesis 14:9.[1436] Dit zou slechts het feit kunnen weerspiegelen dat de mensen van het land van Shinar op een laat tijdstip naar deze regio waren gemigreerd, en de schrijvers van deze targums gebruikten de benaming die in hun tijd in gebruik was. Als de Tungriërs in Noord-Duitsland zijn vernoemd naar het land van Shinar (dit was in die tijd de benaming die werd toegepast op de Pontus of Zwarte

---

1428 Arodi in Gen. 46:16, maar Arod in Num. 26:17.

1429 Wordt zoon van Benjamin genoemd in Gen. 46:21, maar kleinzoon in 1 Kron. 8:3, waar staat dat hij een zoon was van Bela, zoon van Benjamin.

1430 Plinius, *Natuurlijke historie* iii.3 (25). (iii.4 in de vertaling van John Bostock).

1431 Strabo, *Aardrijkskunde* vii.i.2.

1432 Tacitus, *Germania* 2.

1433 Vermelding onder *Tungri* in *Dictionary of Greek and Roman Geography* Vol. 2, p.1239, William Smith, Londen 1872.

1434 *De Gallische Oorlog* Boek 2, Hoofdstuk 4.

1435 MSS Vaticaan Ebr. 440, Nürnberg en Leipzig B.H. Fol. 1.

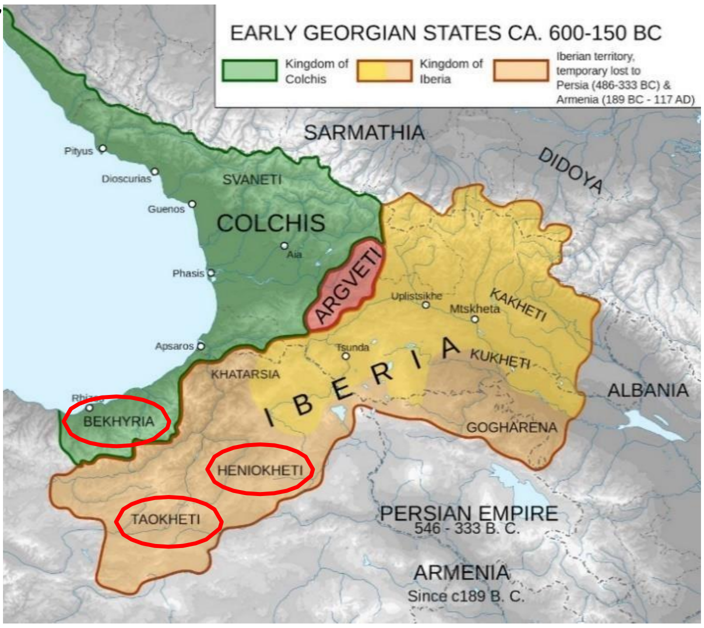
1436 Zie *Targum en Nieuwe Testament: Collected Essays* p.48, Martin McNamara, Mohr Siebeck, Tübingen, Duitsland 2011.

Zee), dan bewijst dit dat de Tungriërs hiervandaan migreerden.

Strabo vertelt ons dat de Gephyraeërs die de stad Ephyra in Griekenland stichtten, een stad die later bekend werd als Korinthe, ook bekend stonden als Tanagreërs.[1437] De namen Tanagri en Tungri zijn beide varianten van dezelfde naam, zelfs Shinar. Herodotus vertelt ons zelfs dat er ooit een gebied in Griekenland was waar hij aan refereerde als "land van Tanagra".[1438] Het is zeer waarschijnlijk dat deze Gephyraeërs hun land vernoemden naar het land van Tanagra (d.w.z. Shinar) in Azië waar ze oorspronkelijk vandaan kwamen. Hoe dan ook, de Tungreërs van Noord-Duitsland noemden zichzelf duidelijk ook naar het land waar ze vandaan kwamen - of dit nu uit het land van Shinar was of uit Tanagra in Griekenland.

Van de vele Germaanse stammen die door de Griekse en Romeinse schrijvers werden genoemd, waren de Tencteri, Bructeri en Usipii bijzonder prominent en machtig en ze werden vaak genoemd als nauw met elkaar verbonden in de strijd. Tacitus vertelt ons dat in zijn tijd (eerste eeuw na Christus) de Bructeri waren verdwenen, nadat ze waren weggevaagd door twee andere Germaanse stammen, de Chamavi en Angrivarii.[1439] Zelfs de klassieke schrijvers konden geen grip krijgen op wie was in de oude wereld. Ze maakten vaak onderscheid tussen verschillende stammen die slechts afzonderlijke takken van dezelfde familie waren. De suggestie dat een hele stam uit de regio verdween, betekent echter niet dat ze volledig uitgeroeid waren. Het betekent alleen dat ze ergens anders weer opdoken onder een andere naam.

De naam Usipi, die in het Grieks geschreven wordt als Ousipi, of Ousipon (Οὐσίπων), is een variant van Yoseph (AV Joseph), Bructeri is een metathesis van Becher-teri, waar Becher de naam was van een zoon van Efraïm, terwijl Tencteri een metathesis van de naam Tachan-teri (AV Tahan), waarbij Tachan eveneens de naam was van een van Efraïms zonen.[1440] (De *-teri* uitgang zou een variant van Seir kunnen zijn, in welk geval de naam Bructeri Becher uit [het land van] Seir zou kunnen betekenen, en Tencteri, Tachan uit [het land van] Seir). Opmerking dat Tachan zoon van Efraïm (תַחַן AV Tahan) ook Tachat (תַחַת AV Tahath),[1441] beide namen worden door elkaar gebruikt. Het bewijs lijkt te suggereren dat dit de mensen zijn die hun naam gaven aan de landen Bekhyria en Taokheti in het gebied tussen de Zwarte Zee en de Kaspische Zee. (Zie kaart rechts.) Dit is land dat oorspronkelijk toebehoorde aan de Seirieten. Dit land maakte deel uit van

Kaart van Armenië waarop te zien is waar Bekhyrië ligt (genoemd naar Becher zoon van Efraïm) en Taokheti (genoemd naar Tachat zoon van Efraïm) lagen. De regio Heniokheti was ook genoemd naar Hanokh, de zoon van Ruben.

1437 Strabo, *Aardrijkskunde* 9.2.10.
1438 Herodotus, *Historiën* v.57. (De suggestie van Godley in de voetnoot dat Gephyra 'brug' of 'dam' betekent, is gekunsteld.
1439 Tacitus, *Germania* 33
1440 Num. 26:35.
1441 1 Kron. 7:20.

de Zagros bergketen die we hebben geïdentificeerd als de Bijbelse berg Seir. Merk op dat de Hebreeuwse חletter*chet* kan worden getranslitereerd als *ch* (en uitgesproken als de *ch* in loch) of als *kh*. De naam Bekhyria kan bijvoorbeeld ook worden geschreven als Becheriah.

De Tectosages, die al in de eerste eeuw na Christus in Zuid-Frankrijk voorkomen,[1442] stammen ook af van deze Tachan/Tachat, zoon van Efraïm. Het laatste deel van de naam, 'wijzen (sages)', *zou kunnen* verwijzen naar de wollen bovenkleding die ze droegen. Deze jas werd een 'sagus' of 'sagum' genoemd, een naam die lijkt te zijn afgeleid van het Hebreeuwse woord voor haar, namelijk שָׂעָר *se'ar* (of *se[g]ar*), waarbij de laatste letter *r* is weggevallen in de uitspraak. (Bedenk hoe de letter *r* aan het einde van woorden als september, oktober, november en december nauwelijks worden uitgesproken door de Engelsen). Merk op dat dit woord *se'ar* שָׂעָר)) lijkt op de naam Seir שֵׂעִיר)). Fonetisch komen ze van dezelfde wortel. Aangezien de meeste Gallische stammen deze bovenkant droegen, is het veel waarschijnlijker dat de Tectosages (Tachati-sagis) specifiek het achtervoegsel -*sagis* hebben afgeleid toen ze tussen de ***Seirieten*** in Armenië woonden.

> "De Galliërs dragen de 'sagus', laten hun haar lang groeien en dragen strakke broeken .
> De wol van hun schapen, waarvan ze de grove 'sagi' (die ze 'laenae' noemen) weven, is niet alleen ruw, maar ook vlokkerig aan de oppervlakte."[1443]

Strabo zegt dat deze Tectosages uit Paphlagonia in Klein-Azië kwamen. Livy vertelt ons echter dat zij een groot deel van Galatië beheersten, inclusief gebied ***ten oosten*** van de rivier de Halys, waar de Tien Stammen door de Assyriërs werden geplant.

> "De kust van de Hellespont werd aan de Trocmi gegeven, de Tolostobogii namen Aeolis en Ionië in, en de Tectosagi kregen de binnenlanden. Ze hieven schatting over heel Azië ten westen van de Taurus, maar vestigden hun eigen nederzetting aan beide zijden van de Halys."[1444]

Meer specifiek, het land van Taokheti in deze regio ten oosten van de rivier de Halys was waar de familie van Tachat, zoon van Efraïm, ooit woonde. Nadat ze het grootste deel van Galatië hadden veroverd, werd de stad Ancyra hun hoofdstad.[1445] Het is waarschijnlijker dat dit volk werd genoemd naar de regio in Armenië waar ze vandaan kwamen dan naar het soort kleding dat ze droegen, daarom is het veelzeggend dat de regio Taokheti in het land lag dat bij de Assyriërs bekend stond als Zakirti of Zakirtu naar de Seirieten die in die regio woonden, een volk dat bij Herodotus bekend stond als Sagartiërs.[1446] De naam Tectosages lijkt daarom "de stam van Tachat uit het land Seir" te betekenen, wat het idee versterkt dat de Bructeri en Tencteri ook uit dit gebied kwamen. Merk op dat het land van Taokheti in deze regio van Armenië in het noordwesten werd begrensd door Bekhyria, genoemd naar Becher zoon van Efraïm, en in het noordoosten door Heniokheti, genoemd naar Hanoch zoon van Ruben. De Heniochi worden in meer detail besproken in *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs.*

De Ancalieten, die volgens Julius Caesar in Brittannië woonden, waren waarschijnlijk van deze stam van Tectosages, omdat de verwisseling van de letters *l* en *r* in de oude talen goed is aangetoond. Ancalite is een variant van Ancyrite, wat iemand uit de stad Ancyra

---

[1442] Plinius, *Natuurlijke historie* iii.4 (36). (iii.5 in de vertaling van John Bostock.)

[1443] Ik heb geciteerd uit de vertaling van Horace Leonard Jones. In de kopie van Hamilton en Falconer hebben ze vertaald als *sagum* en *saga* respectievelijk: Strabo, *Geografie* iv.iv.3.

[1444] Livy, *De geschiedenis van Rome* Boek 38, Hoofdstuk 16, §.12.

[1445] Strabo, *Geografie* xii.v.2 en iv.i.13.

[1446] Herodotus, *Historiën* iii.93.

in Anatolië betekend, een stad die toebehoorde aan de Tectosages.[1447]

Strabo vertelt ons zelfs dat de Tectosages ooit bondgenoten waren van Brennus, die een aanval op Delphi leidde.[1448] Deze zelfde Brennus schonk zijn naam aan de Parisii (variant Prausi), een volk dat ook bekend stond als Brenni. Dit zijn dezelfde Parisii die volgens Ptolemaeus zich in Brittannië vestigden in het gebied dat later bekend zou worden als de graafschappen Lincolnshire en Yorkshire.

Julius Caesar vertelt ons dat sommige van deze Tectosages zich zelfs in Duitsland vestigden, rond het Hyrcanische Woud:

> "Dienovereenkomstig namen de Volcae Tectosages die delen van Duitsland in beslag die het vruchtbaarst zijn en rond het Hercynische woud liggen (dat, naar ik heb begrepen, bekend was bij Eratosthenes en sommige andere Grieken, en dat zij Orcynia noemen) en vestigden zich daar. Welke natie tot op de dag van vandaag haar positie in deze nederzettingen behoudt, en een zeer hoog karakter heeft voor rechtvaardigheid en militaire verdienste; nu ook blijven ze in dezelfde schaarste, behoeftigheid, hardheid, als de Germanen, en gebruiken hetzelfde voedsel en dezelfde kleding; maar hun nabijheid tot de provincie en kennis van goederen uit landen aan gene zijde van de zee levert de Galliërs veel dingen die neigen naar luxe evenals beschaving."[1449]

Deze Tectosagen zijn de mensen die Strabo Coldui (Κολδούων) noemde.[1450] Tacitus noemde hen Quadi.[1451] Orcynia en Hercynia zijn beide variant-spellingen van Hyrcania, de regio in Armenië waaruit deze Tectosagen voortkwamen. Het zijn ook metathesen van de naam Ancyra. Zoals hierboven vermeld, lijkt de Noord-Duitse stam Tencteri ook een sub-factie van deze Tectosages te zijn.

Er is een traditie onder Joden dat de Duitsers afstammen van Asjkenaz, zoon van Gomer, zoon van Yaphet,[1452] en daarom, zo wordt beweerd, staan de Joden uit Duitsland bekend als Asjkenaziem. Zoals eerder is aangetoond, kunnen deze Joden die in Duitsland woonden ooit in het land van Asjkenaz hebben gewoond, maar de Duitsers zijn zeer zeker geen afstammelingen van Asjkenaz. Het moet ook vermeld worden dat de Assyriërs in het midden van de eerste eeuw na Christus nog steeds in de Oekraïne woonden, ten noorden van de Zwarte Zee.[1453] Ze waren nog niet aangekomen in het land dat we vandaag de dag kennen als Duitsland, ook al was Duitsland op dat moment al bezet door 'Germaanse' stammen.

De Israëlitische stammen die hun naam gaven aan Oud-Saksen in Duitsland zijn nu uit Duitsland verdwenen, waardoor de Assyriërs en Chaldaeërs het land beheersen. Ironisch genoeg zijn de hedendaagse Duitsers geen Duitsers! Het zijn ook geen Saksen!

De stad Trier, de oudste stad van Duitsland, zou van Assyrische oorsprong zijn. Volgens de *Gesta Treverorum* (een verzameling geschiedenissen, oorlogen, legenden, verslagen, enz.

1447 Strabo, *Geografie* xii.v.2. De suggestie van Pausanias dat de naam is afgeleid "van het anker dat Midas [koning van Phrygia] vond". (*Beschrijving van Griekenland* i.iv.5) is verzonnen.

1448 Strabo, *Geografie* iv.i.13.

1449 C. Julius Caesar, *De Gallische oorlog*, Boek 6, Hoofdstuk 24.

1450 Strabo, *Geografie* Vol. 3, vii.i.3, Horace Leonard Jones, Loeb Classical Library, Londen en Cambridge, Massachusetts, 1954. Zie vooral fn. 6 op p.155. Zie ook de aantekeningen in *The Geography of Strabo*, Vol. 1, vii.i.3 op p.444 (zie commentaar in fn. 9), Hans Claude Hamilton en William Falconer, Bohn's Classical Library, Londen & New York 1892.

1451 Tacitus, *Germania* 42.

1452 http://hebrewnations.com/articles/peoples/germany/hebgm.html#a5.

1453 Plinius, *Natuurlijke Historie* iv.12 (85) (iv.26 in de vertaling van John Bostock, hoewel hij om een onbekende reden heeft vertaald als Lagyrani).

van de aartsbisschoppen van Trier etc.), door Trebeta, zoon van Ninus en Semiramis.[1454] Om te begrijpen wie Ninus en Semiramis waren, moeten we eerst de valse leerstellingen wegnemen die deze twee mythische personages omringen over wie de Grieken zulke spectaculaire beweringen hebben gedaan.

Ninus en Semiramis

Er moet worden benadrukt dat de stad Babylon die de Grieken zagen, de stad was die door Nebukadnessar II werd gebouwd:

> "De oudere stad werd zwaar beschadigd door de plundering van Sennacherib (ca. 689 v. Chr.). Dezelfde heerser begon echter met de wederopbouw, een taak die werd voortgezet door opeenvolgende koningen van Assyrië. De Chaldeeuwse Nebukadrezar (605-562 v. Chr.) verfraaide het verder en maakte het de prachtigste stad van Azië en het is zijn stad die bekend was bij de klassieke schrijvers."[1455]

Laten we met dit in gedachten eens kijken naar wat de klassieke schrijvers hebben gezegd over Ninus en Semiramis.

Diodorus vertelt ons dat Semiramis de stad Babylon bouwde,[1456] want "in die tijd was de huidige stad Babylon nog niet gesticht".[1457] Ze zou de stad gebouwd hebben met de rivier de Eufraat door het centrum.[1458] Herodotus, die ongeveer vierhonderd jaar eerder leefde dan Diodorus, vertelt ons echter dat er ooit maar twee vrouwen betrokken waren bij de bouw van deze stad. Hij vertelt ons dat dit Semiramis en Nitocris, de moeder van Labynetus (d.w.z. Nabonidus[1459]) waren, waarbij de eerste "vijf generaties" voor de laatste leefde.[1460] Dit maakt de Semiramis in kwestie de moeder van Adad-nirari III die, volgens de conventionele datering, regeerde in 811-782 v. Chr. Herodotus benadrukt dat Nitocris "een intelligentere heerser was dan haar voorgangster",[1461] een eigenschap die Diodorus toeschrijft aan Semiramis.

> "En zij, begiftigd als ze was met begrip, durf en alle andere kwaliteiten die bijdragen aan onderscheid...[1462]

Vanaf hier wordt het interessant. Ten eerste is er met betrekking tot Nitocris geen enkele koningin geregistreerd die direct voor Nabonidus regeerde. Ten tweede, kunnen we oprecht geloven dat een koningin verantwoordelijk kan zijn geweest voor het bouwen van steden in een tijd waarin vrouwen onderdanig waren? Ten derde wijst Diodorus de daden die Herodotus aan deze Nitocris toeschrijft toe aan Semiramis!

> **Diodorus:** "...[Semiramis] nam voor zichzelf de bouw van een brug van vijf stadiën lang op het smalste punt van de rivier, waarbij ze de pijlers, die twaalf voet uit elkaar stonden, vakkundig in de bedding liet zinken. En de stenen, die stevig tegen elkaar waren gezet, ***verbond*** ze ***met ijzeren krammen***, en de voegen van de krammen vulde ze op door ***er lood in te gieten***...
>
> "...Deze brug dan, bevloerd als hij was met balken van ceder en cipres en met palomstammen van

[1454] http://en.wikipedia.org/wiki/Trier#History. De *Gesta Treverorum* is een verzameling geschiedenissen, legenden, oorlogen, verslagen van de aartsbisschoppen van Trier, geschriften van de pausen en andere documenten die werden verzameld door de monniken van de Sint-Matthiasabdij in Trier. Het is begonnen in
in de 12e eeuw na Christus en werd voortgezet tot 1794, toen er een einde kwam aan het aartsbisdom Trier.

[1455] fn 2 bij ii.7.2 op p.371 van Diodorus Siculus I, Loeb Classical Library, Harvard University Press - editie 1989 (fn 13 op uchicago.edu website).

[1456] Diodorus, *Bibliotheek* ii.7.2.

[1457] *Ibid*. ii.1.7.

[1458] *Ibid*. ii.7.3.

[1459] "Cyrus' aanval werd ingezet tegen de zoon van deze vrouw, die Labynetus heette naar zijn vader en de Assyrische troon." Herodotus, *Historiën* i.188.

[1460] Herodotus, *Historiën* i.184.

[1461] *Ibid*. i.185.

[1462] Diodorus, *Bibliotheek* ii.6.5.

uitzonderlijke grootte en met een breedte van dertig voet, wordt beschouwd als inferieur in technische vaardigheid aan geen van de werken van Semiramis."[1463]

Herodotus: "...[Nitocris] gebruikte de gedolven stenen ook om een brug te bouwen, min of meer in het midden van de stad, en ze verbond de stenen met ***beugels van ijzer en lood***. Overdag werden er vierkante houten planken op gelegd, zodat de Babyloniërs erover konden lopen, maar 's nachts werden deze planken verwijderd, zodat de mensen niet overstaken en van elkaar stalen."[1464]

De overblijfselen van een van de pijlers van de brug die Nabopolassar bouwde. Herodotus beweerde dat de brug was gebouwd door Nitocris, de moeder van de Chaldeeuwse koning Labynetus (Nabonidus) en Diodorus beweerde dat de brug was gebouwd door Semiramis.

Overblijfselen van deze brug zijn ontdekt door de Duitse opgraver Robert Koldewey die de brug identificeerde als de brug die zowel door Herodotus als Diodorus werd genoemd.[1465] Hij wijst er ook op dat de brug wordt genoemd in de *E-ulla Cilinder* waarin Nebukadnezar II ons vertelt dat de brug werd gebouwd door zijn vader Nabopolassar:

"De oevermuur van Arachtu . . . van de Ishtar Poort tot de Urash Poort had mijn vader, mijn voorvader, gebouwd met asfalt en baksteen, had pijlers van verbrande baksteen opgericht voor de oversteek van de Eufraat."[1466]

Het is onmogelijk dat het al bestond voor de tijd van Nebukadnezar II, dus alle pogingen om het te dateren aan het begin van de Assyrische geschiedenis zijn zinloos.

Zowel Herodotus als Diodorus beweren dat respectievelijk Nitocris en Semiramis er verantwoordelijk voor waren dat de rivier de Eufraat door het midden van de stad stroomde:

Diodorus: "En aan elke kant van de rivier bouwde zij [Semiramis] een dure kade van ongeveer dezelfde breedte als de muren en honderdzestig stadiën lang."[1467]

Herodotus: "Dit [het veranderen van de loop van de rivier] was een hele prestatie die zij [Nitocris] leverde. Een andere prestatie was het bouwen van een wal langs beide zijden van de rivier; deze is de moeite waard om te zien vanwege de omvang en hoogte".[1468]

Het is de moeite waard om hier te herhalen dat de stad die de Grieken zagen dezelfde stad was die door Nebukadnessar II werd gebouwd. Is het daarom mogelijk dat de lange kade die Semiramis zou hebben gebouwd nog overeind zou hebben gestaan nadat Nitocris deze later volledig had herbouwd? Waarom vermeldde Diodorus deze grote prestatie van Nitocris niet? Was het misschien omdat Semiramis een andere naam was voor Nitocris? Hoe je het ook bekijkt, deze kademuren zullen deel hebben uitgemaakt van de bouwwerkzaamheden van Nebukadnessar. Deze Griekse schrijvers vertelden slechts over de valse leerstellingen die in hun tijd gangbaar waren.

Diodorus: "Hierna koos Semiramis de laagste plek in Babylonië en bouwde een vierkant

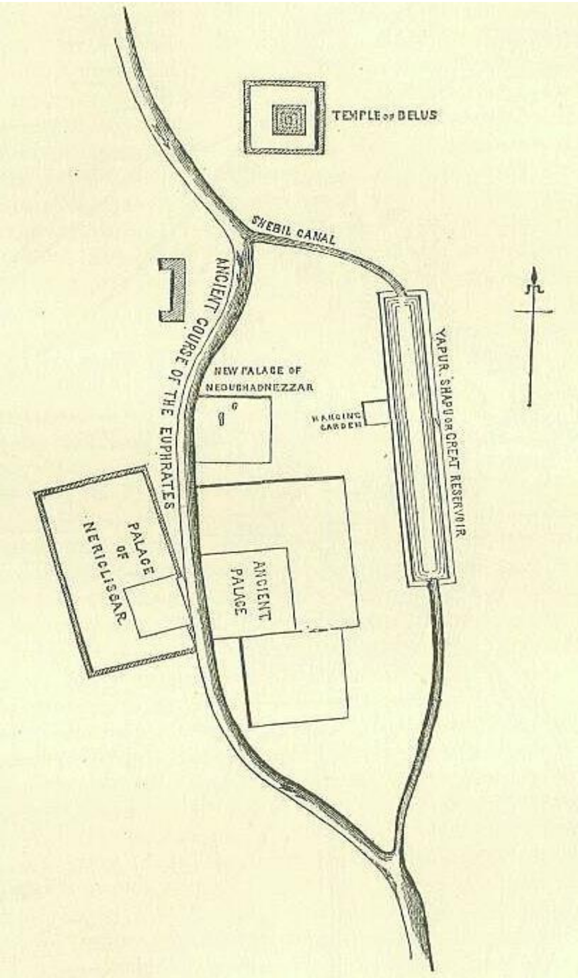
[1463] Diodorus, *Bibliotheek* ii.8.2.
[1464] Herodotus, *Historiën* i.186.
[1465] *De opgravingen in Babylon*, pp.197-199, Robert Koldewey, MacMillan & Co. Ltd., Londen 1914. (ISBN: 10: 1279479981.)
[1466] *Ibid.*
[1467] Diodorus, *Bibliotheek* ii.8.3.
[1468] Herodotus, *Historiën* i.185.

reservoir, dat aan elke kant driehonderd stadiën lang was; het was gebouwd van gebakken baksteen en bitumen en had een diepte van vijfendertig voet."[1469]

Dit meer werd "*Yapur Shapu* - het grote reservoir van Babylon" genoemd door Nebukadnessar die ons vertelt dat het werd gebouwd door zijn vader Nabopolassar. Het gebruik van gebrande baksteen en bitumen was ook toe te schrijven aan Nebukadnessar die uitgebreid gebruik maakte van deze materialen.

Herodotus: "Dan groef zij [Nitocris] een eind boven Babylon het reservoir van een meer, een eindje van de rivier af, altijd diep genoeg gravend om water te vinden, en de omtrek makend tot een afstand van tweeënvijftig mijl [400 stadia]; wat uit dit gat werd gegraven, gebruikte zij om beide kanten van de rivier te bedijken."[1470]

Het is niet duidelijk waar dit specifieke meer zich bevond, maar de dijken werden door Nabopolassar gebouwd, dus elke suggestie dat Nitocris de grond van deze plaats gebruikte om deze dijken te bouwen is eveneens onjuist gebleken. Dit meer, waarvan wordt gezegd dat het stroomopwaarts van Babylon lag, kan mogelijk zijn aangelegd om het waterpeil in de rivier te verlagen zodat de bovengenoemde brug en dijken konden worden gebouwd.

Archeologische kaart van Babylon met de locatie van de Yapur Shapur (rechts op de foto), die volgens Diodorus werd gebouwd door Semiramis.

Nebukadnessar vertelt ons:

"De dubbele omheining die Nabopolassar, mijn vader, had gemaakt maar niet had voltooid, heb ik afgemaakt. Nabopolassar maakte de gracht. Met twee lange dijken [d.w.z. de eerder genoemde kademuren waarvan Herodotus zegt dat ze door Nitocris waren gebouwd en Diodorus zegt dat ze door Semiramis waren gebouwd] van baksteen en mortel maakte hij de bedding ervan. Hij maakte de wal van de Arahha. Hij bekleedde de andere kant van de Eufraat met baksteen. Hij maakte een brug (?) over de Eufraat [d.w.z. de eerder genoemde brug], maar maakte de steunberen ervan niet af (?). Van... (de naam van een plaats) maakte hij met bakstenen, zo hard als stenen gebrand, met de hulp van de grote Heer Merodach, een weg (voor) een zijtak van de Shimat naar het water van de Yapur-Shapu, het grote reservoir van Babylon [d.w.z. het voornoemde meer waarnaar Diodorus verwijst], tegenover de poort van Nin. De *Ingur-Bel* en de *Nimiti-Bel* - de grote dubbele muur van Babylon - heb ik afgemaakt. Met twee lange taluds van baksteen en mortel bouwde ik de zijkanten van de gracht. Ik verbond hem met de muur die mijn vader had gemaakt. Ik versterkte de stad. Aan de overkant van de rivier naar het westen bouwde ik de muur van Babylon met baksteen. De Yapur-Shapu - het reservoir van Babylon - vulde ik bij de gratie van Merodach helemaal met water."[1471]

Diodorus vermeldt ook een paleis dat door Semiramis werd gebouwd:

"Zowel op de torens als op de muren [van het paleis] zaten weer dieren van allerlei soort,

---

[1469] Diodorus, *Bibliotheek* ii.ix.1.

[1470] Herodotus, *Historiën* i.185.

[1471] *The Seven Great Monarchies of the Ancient Eastern World*, Vol. 4, pp.189-190, George Rawlinson, 1876.

> ingenieus uitgevoerd door het gebruik van kleuren en door de realistische nabootsing van de verschillende soorten; en het geheel was gemaakt om een jacht voor te stellen, compleet in elk detail, van alle soorten wilde dieren, en hun grootte was meer dan vier el. Onder de dieren was ook Semiramis afgebeeld, te paard en bezig een speer naar een luipaard te werpen, en vlakbij was haar man Ninus, bezig zijn speer van dichtbij in een leeuw te steken. In deze muur plaatste ze ook driedubbele poorten, waarvan er twee van brons waren en werden geopend door een mechanisch apparaat."[1472]

Koldewey identificeert dit paleis met wat hij het Perzische gebouw noemt. Tussen de fragmenten van geglazuurde bakstenen waarop een jacht op wilde dieren is afgebeeld, vond hij sporen van slechts één menselijk gezicht: dat van een vrouw in wit glazuur.[1473] Afgezien van het feit dat deze geglazuurde bakstenen op grote schaal werden gebruikt door Nebukadnessar II in zijn bouwwerkzaamheden in Babylon, kan dit paleis onmogelijk eerder hebben bestaan dan de Chaldeeuwse Periode. Opnieuw laten we zien dat Diodorus zijn inspiratie grotendeels putte uit werken die dateren uit de tijd van Nebukadnessar II en later. Tegen die tijd was de staat van misleiding zo ver gevorderd dat de ware historische feiten onherkenbaar beschadigd waren geraakt.

Uit deze verzameling informatie begint zich een samenhangend beeld te vormen. De verhalen over Semiramis en Nitocris zijn mythen gebaseerd op verkeerde informatie die ons door de latere Griekse schrijvers is aangereikt. In de loop der tijd zijn deze verhalen verfraaid. Het is mogelijk dat Semiramis een alternatieve naam was voor Amyhia (ook bekend als Amyrtis), de vrouw van Nebukadnezar II. Nitocris, de 'moeder' van Nabonidus, kan ook de persoon zijn geweest die uit de Harran Inscripties bekend staat als Adda-Guppi',[1474] maar het was Nabopolassar - ***niet*** Adda-Guppi' - die verantwoordelijk was voor de eerste bouwwerkzaamheden in Babylon en zijn zoon Nebukadnessar die deze werkzaamheden voltooide.

Nabonidus, die door Herodotus Labynetus werd genoemd, was de vader van Belsassar die koning van Babylon was toen Cyrus, de koning van Perzië, de stad veroverde. Vader en zoon regeerden samen, hoewel Nabonidus, zo vertelt *de Nabonidus-kroniek* ons, vluchtte toen de legers van Cyrus aanvielen. Dit co-regentschap verklaart waarom Belsassar Daniël de ***derde*** heerser van het koninkrijk maakte,[1475] dit was de hoogste eer die de jonge koning hem mogelijkerwijs had kunnen toekennen. De Bijbel noemt Nebukadnessar "de vader van Belsassar"[1476] terwijl het boek Baruch zo ver gaat om te suggereren dat Nebukadnessar en Belsassar samen regeerden.[1477] Termen als 'zoon' en 'vader' werden in oude verslagen echter regelmatig gebruikt om 'nakomelingen' te bedoelen, of dit nu zoon, kleinzoon, schoonzoon, vader, grootvader, schoonvader etc. was. Op basis hiervan wordt gesteld dat Belsassar correcter de kleinzoon van Nebukadnessar was, hoewel dit niet verklaart hoe het boek Baruch ons wil laten geloven dat ze samen regeerden. De Franse archeoloog Henri de Genouillac ging zelfs zover om te suggereren dat Nebukadnessar uit het vijfde hoofdstuk van het boek Daniël in feite Nabonidus was![1478] Hij had gelijk!

De vader van Belsassar, Nabonidus, noemde zichzelf "Nabonidus, koning van Babylon, pleegvader van Esagila en Ezida, zoon van Nabu-balatsu-ikbi, de wijze prins".[1479] Andere teksten beschrijven Nabonidus, "de

---

[1472] Diodorus, *Bibliotheek* ii.8.6

[1473] *De opgravingen in Babylon op. cit.,* pp.129-131.

[1474] *De Harran Inscripties van Nabonidus*, C. J. Gadd, *Anatolian Studies*, Vol. 8 (1958), pp.35-92.

[1475] Daniël 5:29.

[1476] Daniël 5:2, 11 & 18.

[1477] Baruch 1:11-12.

[1478] *Nabonidus en Belsassar* p.196, fn.649, Raymond Philip Dougherty, Het Oude Nabije Oosten: Klassieke studies, WIPF & Stock, Oregon 2008. (ISBN: 13: 978-1-55635-956-9.) Het citaat komt uit *Revue d'Assyriologie et d'Archéologie Orientale* Vol. 22, p.79ff (1925).

[1479] *De opgravingen in Babylon op. cit.* p.79.

bewaarder van Êsagila en" en "de vernieuwer van alle steden, de voorzichtige vorst, degene die tempels laat afwerken...".[1480] Nabu-balatsu-ikbi is een variant van Nabopolassar (d.w.z. Nabu-balazzu[r]-ikbi), de vader van Nebukadnessar. Esagila en Ezida waren Nebukadnessars trots en vreugde.

In het boek Daniël wordt ons verteld dat Nebukadnessar zeven jaar lang krankzinnig was,[1481] en aan het eind van die zeven jaar werd zijn koninkrijk aan hem teruggegeven.[1482] Gedurende die zeven tussenliggende jaren werd het koninkrijk eerst gedurende twee jaar geregeerd door zijn zoon Amul-Marduk (de Bijbelse Evilmerodach), daarna gedurende vier jaar door Neriglissar en daarna gedurende negen maanden door Labash-Marduk. Toen het koninkrijk aan Nebukadnessar werd teruggegeven, noemde hij zichzelf Nabonidus. Om de verwarring nog groter te maken, werd zijn zoon Belsassar ook Nabonidus genoemd. (Dit wordt in meer detail uitgelegd in het hoofdwerk *Ancient History Reconsidered*).

Als Semiramis een andere naam was voor de koningin van Nebukadnessar, hoe zit het dan met Ninus zelf? Volgens Herodotus was er een Ninus zoon van Sardanapallus, welke Ninus, door het proces van eliminatie, een andere naam voor Ashurbanipal moet zijn geweest.[1483] Er was ook een Ninus zoon van Belus wiens zoon Agron verantwoordelijk was voor het vestigen van de Heraclidische dynastie in Sardis in Klein-Azië.

> "Er was een man, Candaules genaamd (hoewel de Grieken hem Myrsilus noemen), die de heerser van Sardis was en een afstammeling van Alcaeus, de zoon van Heracles; de Heraclidendynastie in Sardis begon met Agron (die de zoon van Ninus was, kleinzoon van Belus en achterkleinzoon van Alcaeus) en eindigde met Candaules (die de zoon van Myrsus was)."[1484]

Ik zou willen suggereren dat Herodotus hier een fout maakt, dat Ninus zoon van Belus in feite Nebukadnezar II was en dat Belus een andere naam was voor Nabopolassar die Diodorus Belesys noemde,[1485] deze laatste naam is slechts een variant van Belus.

Candaules moet worden geïdentificeerd als Kandalanu die in de Assyrische koningslijsten wordt genoemd als iemand die na Esarhaddons zoon Shamash-shum-ukin heeft geregeerd. Merk op dat Herodotus Candaules Myrsilus noemde. Mursilis II "Koning van Chatti" was de vader van Hattusilis III. Deze Hattusilis was ook bekend als Ketasar - bij ons beter bekend als Nebo-Ketasar, of Nebukadnezar (II). Hatti, Chatti, Hesse, Chasdi[1486] en Chaldi zijn allemaal varianten van dezelfde naam. Chatti is bij ons beter bekend als Chaldea! De Chattiërs waren Chaldeeërs en niet, zoals archeologen ons willen doen geloven, Hettieten!

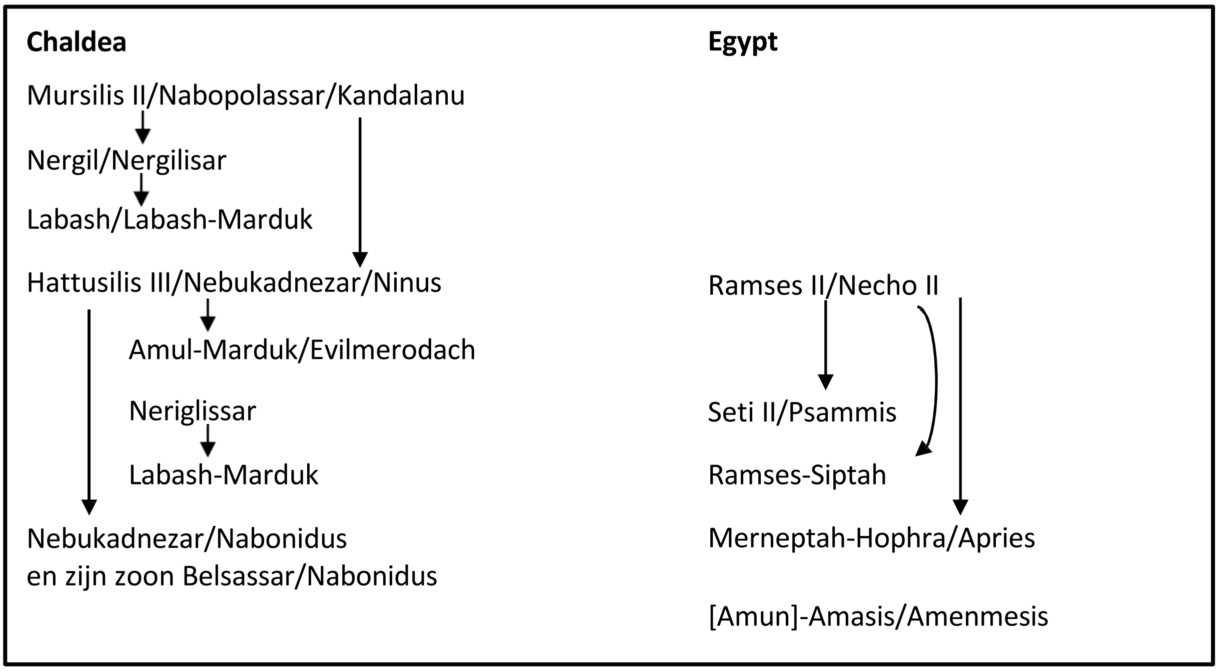
Kandalanu, Nabopolassar, Belus, Belesys en Mursilis zijn allemaal verschillende namen voor dezelfde persoon; de persoon die wij Nabopolassar hebben genoemd. Merk op dat zowel Kandalanu als Nabopolassar elk 20 jaar zouden hebben geregeerd. Een late Babylonische kroniek (Akitu Kroniek) die gedateerd is in de Perzische Periode, en die ons wil laten geloven dat Kandalanu en Nabopolassar twee verschillende mensen waren die achtereenvolgens regeerden,[1487] is daarom vals gebleken.

[1480] *Nabonidus en Belsassar op. cit.* p.17.
[1481] Dan. 4:29.
[1482] Dan. 4:33.
[1483] *Herodotus, Historiën* ii.150.
[1484] Herodotus, *Historiën* i.7.
[1485] Diodorus, *Bibliotheek* ii.24.2.
[1486] Dit is de naam van de Chaldeeën zoals die in het Hebreeuws in het boek Daniël voorkomt.
[1487] Kroniek 16 (Akitu-kroniek) p.132, §.24, *Teksten uit spijkerschriftbronnen*, deel 5, *Assyrische en Babylonische kronieken* door Albert K Grayson, New York 1975.

> **Diodorus:** "Omdat de ondernemingen van Ninus op deze manier voorspoedig verliepen, werd hij gegrepen door een krachtig verlangen om heel Azië [d.w.z. Khatti-land] dat tussen de Tanais (Don) en de Nijl ligt, te onderwerpen... ...en binnen een periode van zeventien jaar werd hij ze allemaal meester, behalve de Indiërs en de Bactriërs."[1488]

Nebukadnessar veroverde vrijwel dezelfde gebieden die hier worden genoemd als Ninus had veroverd, hoewel hij er volgens de Bijbel negentien jaar over deed - niet zeventien - en Jeruzalem innam in het negentiende jaar van zijn regering.[1489] Josephus vertelt ons dat hij, nadat hij Jeruzalem had ingenomen, nog eens vier jaar of langer bezig was met het onderwerpen van het land van Ammon en Moab ten oosten van de rivier de Jordaan.[1490] Als we kijken naar de landen die Ninus volgens Diodorus zou hebben onderworpen - Fenicië, Carië, Phrygië, Lydië, Cappadocië en het land van de Cadusii - dan zien we dat veel van deze landen en volkeren pas vrij laat op het toneel verschenen. Daarom kan Ninus onmogelijk gedateerd worden rond 3000 v. Chr.

Nebukadnesar, die ook bekend stond als Hattusilis III, koning van Groot-Hatti, was een tijdgenoot van Ramses II alias Necho II. Ramses II werd opgevolgd door Seti IIA,[1491] die Herodotus Psammis noemde.[1492] Hij werd op zijn beurt opgevolgd door twee broers, Ramses-Siptah en Merneptah Hotphir [Hophra]-Maat, de laatste, die door de Grieken Apries werd genoemd, vermoordde zijn broer en eiste de troon voor zichzelf op. Hij werd op zijn beurt opgevolgd door een gewone man met naam Amenmesse [d.w.z. Amun-Amasis] die door de Grieken eenvoudigweg Amasis werd genoemd.[1493] Seti IIB, die zich het graf van Seti IIA toe-eigende, was de vader van Setnakhte en grootvader van Ramses III Nekt- aneb[o]-Khepesh-Seti[1494] (beter bekend als Nectanebo I) die ongeveer 100 jaar later leefde. Dit wordt allemaal uitgelegd in mijn hoofdwerk getiteld *Ancient History Reconsidered*.

1488 Diodorus, *Bibliotheek* ii.2.1.
1489 2 Koningen 25:8. Nebukadnessars 1ste jaar viel samen met het 4ste jaar van Yehoaichin zoon van Yosiah - Jer. 25:1.
1490 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* x.ix.7.
1491 Er is veel wetenschappelijk debat geweest over in welke volgorde Mernepta en Seti II regeerden. Zie bijvoorbeeld p.146-7 en p.261-2 van *An X-Ray Atlas of the Royal Mummies*; Bewerkt door James E. Harris en Edward F. Wente, University of Chicago Press, Chicago en Londen 1980.
1492 Herodotus, *Historiën* ii.159-161.
1493 Ahmose II, die geïdentificeerd is als Amasis, behoort correcter tot de latere Perzische Periode.
1494 *The Book of the Kings of Egypt* Vol. 2, p.1, Edgar A. Wallis Budge, Londen 1908.

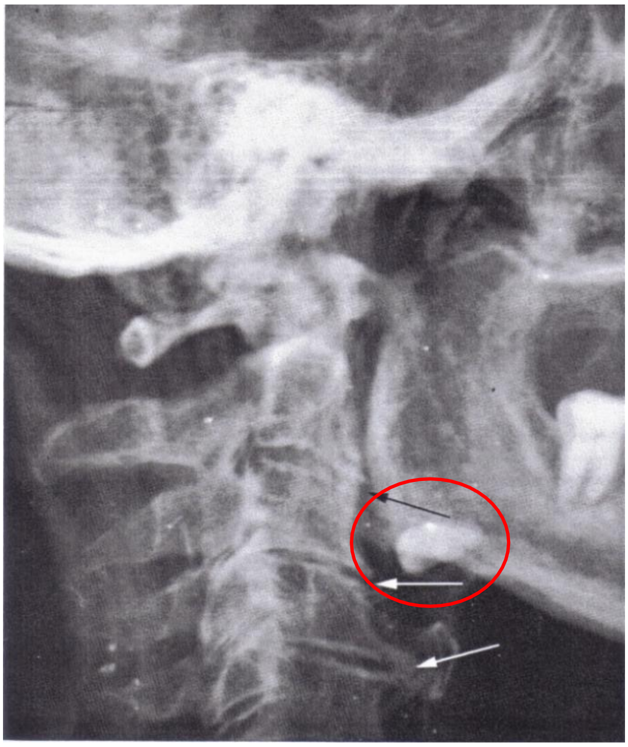

Links: Gebruiker-kheperura Setpenre Seti IIA **Rechts:** Gebruiker-kheperura Setpenre Seti IIB

Volgens de Griekse verslagen werd Apries aangevallen door zijn eigen landgenoten die hem wurgden. [1495] Toen de mummie van Mernepta werd onderzocht, werd ontdekt dat de farao enkele van zijn tanden was kwijtgeraakt, wat door sommige experts wordt gezien als bewijs voor tandheelkundige chirurgie in het Oude Egypte. [1496] Een van zijn tanden werd los in zijn hypofarynx gevonden en kwam pas aan het licht toen er röntgenfoto's werden gemaakt.[1497]

Helaas is wurging moeilijk te bewijzen in een autopsie, vooral meer dan tweeduizend jaar na dato. De meest waarschijnlijke tekenen van wurging zijn *petechiën*, minuscule verkleurde plekjes op het huidoppervlak veroorzaakt door een onderliggend gescheurd bloedvat. "Bij uitwendig onderzoek zou het moeilijk zijn om verstikking te diagnosticeren zonder deze plekken".[1498] De omvang van deze plekken hangt af van de traumatische aard van de wurging. In het ergste geval:

Röntgenfoto van de schedel van farao Mernepta met de tand (omcirkeld) die vastzat in zijn hypofarynx. De onderzoekers waren meer geïnteresseerd in de gezwollen lippen op zijn ruggengraat (aangegeven met pijlen) dan in de tand, die slechts werd beschreven als "een bijkomstigheid".

1495 Herodotus, *Historiën* ii.169, Zie ook Diodorus, *Bibliotheek* i.68.5.

1496 *Gezichten van farao's: Koninklijke mummies en lijkkisten uit het oude Thebe* p.161, Robert B. Partridge, Rubicon Press, 1994. "De koning had slechte tanden en sommige zijn verloren gegaan voor zijn dood. Verschillende tandartsen hebben zich afgevraagd of deze tanden opzettelijk werden verwijderd, in plaats van
die er gewoon uitvallen. Als dit zo was, zou het een zeldzaam bewijs van tandheelkundige chirurgie zijn dat bewaard is gebleven in het Oude Egypte."

1497 Röntgenplaat 8.14, *An X-Ray Atlas of the Royal Mummies*; bewerkt door James E. Harris en Edward F. Wente, University of Chicago Press, Chicago en Londen 1980.

1498 *Clinical Forensic Medicine* p.168, bewerkt door W. D. S. McLay, OBE, Pinter Publishers Ltd., Londen 1990.

> "Buien van speldenpuntbloedingen te zien wijd verspreid over het hoofd en de bovenste romp. In andere gevallen is het gebruikelijker om ze verspreid te zien op het voorhoofd, op de binnen- en buitenkant van de oogleden, op de conjunctivae [het delicate slijmvlies dat de oogbol en de onderkant van het ooglid bedekt], in het gezicht en aan de voorkant van de nek. In sommige gevallen worden ze alleen achter de oren gevonden".[1499]

Het bovenlichaam van Merneptah was "bedekt met een korst van natriumchloride"[1500] hoewel wordt beweerd dat dit waarschijnlijk het gevolg was van balsemen. Naar mijn mening is het waarschijnlijker dat dit het gevolg was van kristallisatie van de petechiën die het gevolg waren van zijn wurging. Merneptah Hotphira Maat was zonder twijfel de Bijbelse farao Hophra.[1501]

Als Trebeta een zoon was van Ninus en Semiramis, dan was Trebeta geen Assyriër in de zin dat hij afstamde van de Assyrische koningen. In feite zal hij een ***Chaldeeuwse*** koning zijn geweest. Wie waren dan de Chaldeeën? De Bijbel zwijgt ongebruikelijk over hun afkomst. Het is alsof het de bedoeling was dat hun identiteit geheim zou blijven.

Josephus beweerde dat de Chaldeeën afstammelingen waren van Arphaxad, zoon van Sem,[1502] maar veel van zijn identificaties zijn fout. Hij beweerde bijvoorbeeld dat de Eliseërs, die afstammen van Elisa, zoon van Jafet, in zijn tijd Aeoliërs werden genoemd.[1503] Ik heb aangetoond dat de Aeoliërs afstamden van Yoel, zoon van Ruben. Hij beweerde ook dat de Frygiërs afstamden van Thrugramma[1504] (d.w.z. Togarma) zoon van Gomer, zoon van Jafeth. De Frygische koning Midas, die beroemd was omdat hij alles in goud veranderde, werd "Mita koning van Mushki" genoemd door Sargon II koning van Assyrië. De oorspronkelijke bewoners van Frygië stamden dus af van Meshech, zoon van Jafeth.[1505] Volgens Herodotus komt de naam Frygië van Briges,[1506] het volk dat het land later in bezit nam, en die naam is op zijn beurt vrijwel zeker afgeleid van de Hebreeuwse naam Beri[g]ah, een familie uit de stam Aser[1507] en ook de naam van een van de zonen van Efraïm.[1508] Plinius noemt ook de Frygische stadstaat Dorylaus,[1509] een ander gebruik van de naam Dor/Dorian, wat de suggestie versterkt dat de Frygiërs in feite Efraïmieten zouden kunnen zijn geweest. In de tijd dat Herodotus schreef, had deze regio genaamd Frygië in centraal Anatolië de naam van de nieuwe bewoners aangenomen, terwijl de Moschiërs (afstammelingen van Meshech) al waren verhuisd naar een nieuwe locatie iets verder naar het oosten en werden behandeld als een apart volk.[1510]

Deze gewoonte om de naam aan te nemen van het land waar mensen zich vestigden was heel gewoon en is vanuit historisch oogpunt erg verwarrend omdat het hun identificatie soms bijna onmogelijk maakt. De naam Scythen werd bijvoorbeeld toegepast op een grote gemeenschap van verschillende volkeren met verschillende stammenachtergronden. De Meden, wier oorspronkelijke thuisland het land was dat de vroege Griekse schrijvers Matiene noemden, eigenden zich de Edomitische stad Hamadan toe en maakten er hun hoofdstad van. Met andere woorden, de Edomieten die

---

1499 *Ibid.*
1500 *Gezichten van Farao's op. cit.* p.160.
1501 Jer. 44:30.
1502 Josephus, *Oudheden* i.vi.4 (Whiston): "Arphaxad noemde de Arphaxadieten, die nu Chaldeeën worden genoemd."
1503 *Ibid* i.vi.1.
1504 *Ibid.*
1505 Gen. 10:2 & 1 Chron. 1:5.
1506 Herodotus, *Historiën* vii.73.
1507 Num. 26:44.
1508 1 Kron. 7:23.
1509 Plinius, *Natuurlijke historie* v.31 (119). Dorylæum genoemd in de vertaling van John Bostock.
1510 Herodotus, *Historiën* iii.94 - De 19e Perzische provincie. Mogelijk ergens ten noorden van Klein-Azië, terwijl Frygië meer in het noorden lag. centraal gelegen.

die het land bezetten werden opgenomen in de gemeenschap van de Meden. Dit is waarschijnlijk de reden waarom Diodorus de oprichting van de Meden associeert met Medus, de zoon van Medea die ze baarde aan Aegeus [een Grieks woord dat geit betekent - vandaar Seir] zoon van Pandion,[1511] hoewel Hesiod Medus de zoon van Jason (van Jason en de Argonauten) , die veel later met Medea trouwde.[1512] (Iedereen die de klassieken bestudeert zal dit soort tegenstrijdigheden vaak tegenkomen. Eigenlijk waren ze toen niet wijzer dan wij nu zijn!)

Herodotus merkte ook op dat sommige Meden afstamden van de Kolchiërs:

> "De Meden werden vroeger door iedereen Ariërs genoemd, maar toen Medea van Kolchis Athene verliet en in hun land aankwam - dit is wat de Meden zelf zeggen - veranderden ook zij hun naam".[1513]

De Kolchiërs stamden af van Calchol, zoon van Zerach. De oorspronkelijke bewoners van Colchis waren Aiërs, die afstamden van de Edomitische hertog Aia, terwijl de Meden afstamden van Madai, zoon van Jafet,[1514] vandaar dat de Meden zich lijken te hebben vermengd, hoewel niet noodzakelijkerwijs vermengd, met de Edomitische bewoners.

Herodotus beweerde dat Candaules (alias Mursilis/Myrsilus) afstamde van Ninus, welke bewering onjuist is, maar wat belangrijker is, hij beweerde dat de familie een Heracliden-dynastie was.[1515] Als we ons kunnen herinneren, beweerde Alexander de Grote dat hij afstamde van Temenus, die eveneens als een Heracliden werd beschouwd.[1516] Als de Chaldeeuwse koningen Edomieten waren, dan is de naam van de stad Trier (uitgesproken als Tree-er) in West-Duitsland, die naar verluidt werd gesticht door Trebeta, zoon van Ninus (deze laatste wordt nu geïdentificeerd als Nebukadnezar II), duidelijk herkenbaar als een variant van de spelling van de naam Etrurië, die op zijn beurt een fonetische cognaat is van Erythra/Eritrea. Als het niet de Chaldeeën zelf waren, dan stamden hun heersers in ieder geval af van Edom. Ik heb echter eerder in dit werk aangetoond dat een van de belangrijkste Chaldeeuwse stammen waarnaar in de Assyrische verslagen wordt verwezen Bît-Iakin was, welk volk was vernoemd naar Yaakan/Jaakan, zoon van Ezer, zoon van Seir de Horiet.[1517] De Horieten werden door de Bijbelse schrijvers beschouwd als Edomieten. Edomieten werden daarom beschouwd als Chaldeeën!

Chaldeeën

Veel van de eindtijdprofetieën in de Bijbel gaan over de Chaldeeën.

> "Kom naar beneden en ga in het stof zitten, o maagdelijke dochter van Babylon, ga op de grond zitten zonder troon, o dochter van de Chaldeeën; want gij zult niet meer teder en teer worden genoemd".[1518]

Wanneer de Bijbel het woord 'dochter' gebruikt voor een plaatsnaam of volk, verwijst het bijna altijd naar de eindtijd, vlak voordat de HEER zijn troon in Jeruzalem zet. In de hierboven geciteerde passage beschrijft de profeet Jesaja de gebeurtenissen die komen zullen in die grote Dag van de HEER. In die tijd zal er een einde komen aan de heerschappij van de Chaldeeën. Rome en Duitsland zullen niet langer hun heerschappij over de naties uitoefenen.

1511 Diodorus, *Bibliotheek* iv.55.7. Zie ook Hyginus, *Fabulae* 275.
1512 http://en.wikipedia.org/wiki/Medea.
1513 Herodotus, *Historiën* vii.62.
1514 Gen. 10 v 2 & 1 Kron. 1 v 5.
1515 Herodotus, *Historiën* i.7.
1516 http://en.wikipedia.org/wiki/Temenus.
1517 1 Kron. 1:38 & 42.
1518 Jes. 47:1.

De belangrijkste heersende machten in Duitsland zijn vandaag de dag de Assyriërs en Chaldeeën met Hesse, Chatti, Hatti en Chasdi[1519] als enkele van de varianten van deze achternaam. Er is ook een aanzienlijke Griekse en Turkse - vandaar Edomitische - aanwezigheid in Duitsland vandaag de dag, vooral in Westfalen in West-Duitsland, hoewel ze ironisch genoeg door de Duitsers als immigranten worden beschouwd.

Het is de moeite waard om hier te vermelden dat Hitler, die Oostenrijker was, Edomiet kan zijn geweest.[1520] Plinius vertelt ons dat Carnuntum in Pannonië (nu Oostenrijk) "het winterkwartier van Pannonië" was.[1521] De Illyriërs die nauw verbonden waren met de Pannoniërs vestigden zich ook in Oostenrijk.[1522] Dit betekent dus dat veel van de Oostenrijkers afstammen van Edom. Ik heb ook aangetoond dat de naam Oostenrijk een variant is van Istrië, waarbij het land is vernoemd naar Hister/Ister/Etser, zoon van Seir.

De Chalybes werden door de Grieken als Chaldeeën beschouwd. In de tijd van Herodotus woonden ze in het noorden van Anatolië,[1523] aan de zuidelijke oever van de Zwarte Zee, hoewel Aeschylus, wiens werk enkele decennia voor dat van Herodotus wordt gedateerd, hen noordelijker plaatst, aan de noordelijke oever van de Zwarte Zee.[1524] Ze stonden bekend om hun vaardigheid in het vervaardigen en gebruiken van ijzer.[1525]

Strabo wil ons doen geloven dat "De huidige Chaldæi vroeger Chalybes werden genoemd"[1526], hoewel ik zou willen beweren dat de Chalybes eigenlijk afstammelingen waren van Kaleb, zoon van Hezron, van de stam Juda, die nauw verbonden waren met de stam van Machir, zoon van Menashe.[1527]

Deze Kalebieten moeten niet verward worden met Kaleb, zoon van Jefunne, die in Hebron woonde.[1528] Van deze Kaleb en zijn jongere broer Othniël wordt gezegd dat ze 'zonen' van Kenaz waren.[1529] De enige Kenaz die in de Bijbel genoemd wordt, is een Kenaz, zoon van de Edomitische hertog Eliphaz.[1530] Deze Kaleb was dus een Edomiet. Het zou zeker de opmerking in het boek Jozua verklaren, waar ons wordt verteld: "En aan Kaleb, de zoon van Jefunne, gaf hij een ***deel onder de kinderen van Juda***",[1531] waaruit blijkt dat hij oorspronkelijk noch tot de stam van Juda noch tot Israël behoorde.

Het is nodig om er hier op te wijzen dat, toen de HEER een verbond sloot met de aartsvader Abraham en hem het land Kanaän beloofde als een eeuwigdurend bezit, "de Kenieten, en de Kenizzieten, en de Kadmonieten" genoemd worden als bewoners van het land.[1532] De Kenizzieten waren afstammelingen van hertog Kenaz, die op dat moment nog niet geboren was, terwijl de Kenieten afstammelingen waren van Midian, die geboren was uit Abrahams bijvrouw Ketura.[1533]

1519 Chasdi of de meervoudsvorm Chasdim (כַּשְׂדִים) is de Hebreeuwse naam voor de Chaldeeën.
1520 Zie bijvoorbeeld http://www.bnaiavraham.net/media//DIR_9821/d263d746593746b7ffff8612ffffe906.pdf.
1521 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.12 (80). (4.25 op Perseus website.)
1522 http://en.wikipedia.org/wiki/Illyria#Legacy.
1523 Herodotus, *Historiën* i.28.
1524 Aeschylus, *Prometheus Gebonden* regels 705-730.
1525 Zie het bovenstaande citaat uit Aeschylus, *Prometheus Bound,* Euripides, *Alcestis* regel 693 en Ammianus Marcellinus, *Rerum Gestarum.* 22.8.21.
1526 Strabo, *Geografie* xii.iii.19.
1527 Vergelijk 1 Kron. 2:18 en 1 Kron. 2:23-24.
1528 Josh. 14:13-15.
1529 Judg. 1:13.
1530 Gen. 36:15.
1531 Josh. 15:13.
1532 Gen. 15:19.
1533 Gen. 25:1-2.

> "En de kinderen van de Keniet, Mozes' rechtsvader חֹתֵן], trokken met de kinderen van Juda op uit de stad der palmbomen, naar de woestijn van Juda, die ten zuiden van Arad ligt; en zij gingen heen en woonden onder het volk."[1534]

> "Heber nu, de Keniet, uit de kinderen van Hobab, den schoonvader חֹתֵן] van Mozes, had zich van de Kenieten afgescheiden, en sloeg zijn tent op in de vlakte van Zaanaim, die bij Kedesh is [var: tot Elon Betsa'anim, dat is Kadesh]."[1535]

Hobab "de schoonvader van Mozes" was correcter de "zwager van Mozes". In het boek Numeri wordt Hobab zoon van Reuel genoemd,[1536] waar Reuel een alternatieve naam was voor Jethro,[1537] waarbij Josephus verduidelijkt dat Jethro (die hij om de een of andere reden Ἰεθεγλαίου *Ietheglaus* noemt) ook bekend stond als Reuel, een naam die Josephus geeft als Ῥαγουήλῳ *Raguel*.[1538] Hier wordt de Hebreeuwse letter ע *ayyin* opnieuw getranslitereerd als een *g*.

In gedachten houdend dat het Hebreeuwse aanwijssysteem dat we vandaag de dag gebruiken niet eerder dateert dan de Perzische Periode, kan het Hebreeuwse woord חֹתֵן *choten*, dat, in verwijzing naar Hobab zoon van Jethro/Reuel, in de bovenstaande twee passages vertaald wordt als "schoonvader", ook geschreven worden als חָתָן *chatan* (dezelfde Hebreeuwse letters maar met een andere uitspraak). In het Boek Genesis, toen de engel tegen Lot zei om zijn vrouw, dochters en 'schoonzonen' (וַחֲתָנָיו) mee te nemen en Sodom te ontvluchten, is het woord (חָתָן) daar vertaald als 'schoonzoon'. Hetzelfde woord wordt gebruikt in het boek Rechters wanneer gesproken wordt over Simson als 'schoonzoon חֲתַן] van de Timniet'.[1539] Dit woord חֲתַן *chatan* zou daarom simpelweg 'een familielid' kunnen betekenen. Het alternatief is om aan te nemen dat de schriftgeleerden bij het kopiëren van het boek Rechters, per ongeluk de woorden "בֶן-רְעוּאֵל" zoon van Reuel (of misschien zelfs "בֶּן-יִתְרוֹ" zoon van Jethro) in Judg. 4:11 verwisselden.

De Kenieten waren daarom afstammelingen van Jethro's zoon Hobab.

> "En Saul zeide tot de Kenieten: Ga heen, vertrek, maak u los uit het midden der Amalekieten, opdat ik u met hen niet verderf; want ***gij hebt alle kinderen Israëls goedertierenheid bewezen, toen zij uit Egypte opkwamen***. Toen vertrokken de Kenieten uit het midden der Amalekieten."[1540]

Wanneer toonden de Kenieten vriendelijkheid aan alle kinderen van Israël toen ze uit Egypte kwamen?

> "Mozes luisterde dus naar de stem van zijn schoonvader [in het delen van de last van de heerschappij], en deed alles wat hij had gezegd."[1541]

De Kenieten ***bestonden*** dus ***niet*** in de tijd van Abraham!

De Kadmonieten zouden ook kunnen afstammen van Kedemah, de zoon van Ismaël,[1542] hoewel er geen bewijs is dat er ooit een stam met de naam Kedemah in het land Israël heeft gewoond. Het lijkt waarschijnlijker dat de naam Kadmoni, wat 'oosterling' betekent, een algemene term is voor hen in het oosten woonden, in welk geval de passage hoogstwaarschijnlijk verwijst naar de Ammonieten en Moabieten die bezit namen van het land Israël nadat Israël in gevangenschap was gegaan. Kortom, geen van deze stammen bestond toen deze belofte werd gegeven. Alles wijst er echter op,

---

1534 Judg. 1:16.
1535 Judg. 4:11.
1536 Num. 10:29.
1537 Exod. 2:18.
1538 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* ii.xii.1.
1539 Judg. 15:6.
1540 1 Sam. 15:6.
1541 Exod. 18:24.
1542 Gen. 25:15.

dat veel van de volkeren en plaatsnamen die in de Bijbel worden genoemd pas laat zijn bijgewerkt (waarschijnlijk in de tijd van Ezra en Nehemia, in de Perzische periode).

Bijvoorbeeld:

- De stad Dan wordt genoemd ***voordat*** Dan werd geboren en voordat hij zijn naam aan de stad gaf.[1543]
- Het land van de Amalekieten wordt genoemd ***voordat*** Amalek werd geboren.[1544]
- In boek Rechters wordt ons verteld dat de Hettieten uit Luz werden verdreven en dat ze elders nog een stad met de naam Luz bouwden.[1545] Het boek Jozua, dat verondersteld wordt om eerder te zijn dan het boek Rechters, noemt de oorspronkelijke stad Luz Bethel en heeft het over de grens van Jozef "van Bethel tot Luz, en gaat door tot de grenzen van Archi tot Ataroth".[1546] Deze nieuwe stad Luz bestond toen nog niet, wat betekent dat iemand, op een later tijdstip, deze vermelding in het boek Jozua heeft bijgewerkt.

Waarschijnlijk werd besloten dat tegen de tijd dat de Joden terugkeerden uit Babylon, veel van de oorspronkelijke plaatsnamen niet meer herkenbaar waren, dus pasten de schriftgeleerden de teksten waar mogelijk aan met hun modernere namen. We moeten ook niet vergeten dat veel belangrijke documenten vernietigd of zwaar beschadigd zouden zijn door brand toen Nebukadnezar's generaal Nebuzaradan de stad tot de grond toe afbrandde.[1547]

De stad Aleppo in Syrië lijkt daarom te zijn vernoemd naar de familie van Kaleb, zoon van Hezron. De naam Aleppo is de verengelsde vorm van het Arabisch dat wordt uitgesproken als Haleb,[1548] maar in oude documenten komt het voor als Chaleb of Chalybon.[1549] (NB: De suggestie van de Arabieren dat het woord 'wit' betekent, is verzonnen).

Tijdens de Mithridatische Oorlogen, die plaatsvonden tussen Rome en het koninkrijk Pontus (Noord-Anatolië) in de eerste eeuw voor Christus, maakte Mithridates koning van Pontus gebruik van de diensten van een aantal volkeren, waaronder de Chalybes:

> "Naast zijn vroegere strijdkrachten had hij als bondgenoten de Chalybes, Armeniërs, Scythen, Tauriërs, Achaeërs, Heniochi, Leucosyriërs en degenen die het gebied rond de rivier Thermodon bezetten, het land van de Amazones genoemd."[1550]

Dit waren de Chalybes die zich in het noorden van Anatolië bevonden, in het gebied waar Herodotus hen plaatste. De Scythen, Achaeërs en Heniochi waren allemaal Israëlitische volkeren. Sommige van de Leucosyriërs (een naam die gewoonlijk opgevat als "witte Syriërs") waren eveneens Israëlitisch. Diodorus vertelt ons zelfs dat sommige van deze Leucosyriërs kolonisten uit Assyrië waren.[1551] De Tauriërs werden waarschijnlijk zo genoemd naar het Taurusgebergte waarin dit volk leefde, in welk geval zij waarschijnlijk afstammelingen waren van Etser zoon van Seir, hoewel

1543 Gen. 14:14.
1544 Gen. 14:7.
1545 Judg. 1:26.
1546 Josh. 16:2.
1547 2 Koningen 25:8-9.
1548 http://en.wikipedia.org/wiki/Aleppo#Etymology.
1549 Zie derde item onder Beroea in *Dictionary of Greek and Roman Geography* Vol. 1, p.394, William Smith, LLD, Little, Brown & Company, Boston 1870. Zie ook *The Natural History of Pliny* Vol. 1, fn.9 op p.440, John Bostock en Henry Thomas Riley, Bohn's Classical Library, Londen en New York, 1855.
1550 Appianus, *Mithridatische oorlogen* 10.69.
1551 Diodorus, *Bibliotheek* ii.43.6.

ze ook vernoemd kunnen zijn naar Yetser zoon van Nafthali of gewoon een algemene naam die gegeven werd aan de inwoners van dat land.

Ook Aeschylus plaatst de Chalybes, die de noordelijke oever van de Zwarte Zee bewoonden rond de rivier de Don, naast de "Scythische nomaden die in rieten huizen wonen".[1552] Hippocrates vertelt ons daarentegen dat deze Nomaden van Scythië "Nomaden worden genoemd omdat ze geen huizen hebben, maar in wagens wonen",[1553] een bewering die volledig misleidend is. Hoe kunnen ze nomaden genoemd worden omdat ze geen huizen hebben als sommigen van hen in rieten huizen woonden? In *Ancient Irish History Reconsidered* toon ik aan dat de naam 'nomade' (Grieks Νομάδες *Nomaden*) een variant is op de spelling van de naam Menashe (denk aan de manier waarop de Amerikaanse kolonisten wagontreinen vormden om door Amerika te reizen). Sommige van deze Nomaden vestigden zich in Numidië in Noord-Afrika. Merk op dat Numidia de Latijnse naam voor het land is. De Grieken noemden het Nomadon (Νομάδων), wat is afgeleid van de naam Nomaden. Sommige van deze Nomaden, onder de naam Nemediërs, vestigden zich zelfs in Noord-Ierland. De Chalybes waren dus nauw verbonden met deze Nomaden, die Israëlieten waren. De Bijbel verklaart deze relatie.

De Griekse soldaat en schrijver Xenophon vertelt ons dat toen Cyrus de Jongere, onder wie hij diende, door Anatolië marcheerde, zij "door het land van de Chalybiërs marcheerden".[1554] Toen Diodorus over hetzelfde volk sprak, noemde hij hen Chaldeeën.[1555] Zoals eerder vermeld, geloofde Strabo ten onrechte dat de Chaldeeën vroeger Chalybes werden genoemd,[1556] hoewel zijn informatie gebaseerd was op het feit dat de Grieken de twee namen door elkaar gebruikten. Deze Chalybes (Kalebieten) werden daarom beschouwd als Chaldeeën.

Strabo vertelt ons verder dat alternatieve namen voor de Chalybes Alybes, Halizoni, Alizoni[1557] en Alazones waren.[1558] Homerus schrijft:

> "Maar van de Halizonen waren Odius en Epistrophus aanvoerders van ver, van Alybe, waar de geboorteplaats van zilver is."[1559]

Ik geloof dat Alybe de stad Aleppo in Syrië is, een stad die ooit rijk was aan ijzer en koper. Men gelooft dat deze stad wordt genoemd onder de naam Helbon (חֶלְבּוֹן) in het Boek Ezechiël.[1560] De suggestie dat de naam Haleb is afgeleid van de Amoritische naam voor ijzer of koper moet daarom worden : De naam Haleb is waarschijnlijker afgeleid van de Calebieten (כָּלִבִּי *Chalybi*)[1561] die bedreven waren in het gebruik van deze metalen. Het verschil in schrijfwijze tussen de twee namen (nl. חֶלְבּוֹן Helbon en כָּלִבִּי Chalybi) is niet van belang, zoals treffend is aangetoond met de spelling van de naam Horite die in de Bijbel zowel als חֹרִי *Hori* en כְּרֵתִי *Kereti* (var. כרי *Kari*), dit zijn de Cariërs/Cureten die hun naam aan Kreta gaven.

[1552] Aeschylus, *Prometheus Gebonden* - regels 705-715.
[1553] Hippocrates, *De Aere Aquis et Locis* deel 18.
[1554] Xenophon, *Anabasis* 4.7.15.
[1555] Diodorus, *Bibliotheek* xiv.29.2.
[1556] Strabo, *Geografie* xii.iii.19.
[1557] Strabo, *Geografie* xii.iii.20.
[1558] Strabo, *Geografie* xii.iii.21.
[1559] Homerus, *Ilias* Boek 2, regels 855-7.
[1560] Ezech. 27:18.
[1561] 1 Sam. 25:3.

De klassieke schrijvers verschillen van mening over de metalen waar de Chalybes eigenlijk bekend om stonden. Aeschylus noemde hen "ijzervlechters",[1562] een uitspraak die wordt herhaald door Ammianus,[1563] Euripides[1564] en Vergilius.[1565] Bij de bespreking van de Chalybes schrijft Strabo:

> "Op het vasteland [van Anatolië] zijn er op dit moment mijnen van ijzer; vroeger waren er ook mijnen van zilver. De zeekust [van de Zwarte Zee] langs al deze plaatsen is erg smal, want direct daarboven zijn heuvels, die overvloedig zijn met mijnen en bossen; een groot deel van het land is echter niet gecultiveerd. De mijnwerkers leven van de mijnen en de vissers van de visvangst, vooral van de vangst van pelamiden en dolfijnen."[1566]

Plinius schrijft echter:

> "Aristoteles denkt dat Lydus de Scythiër liet zien hoe koper gesmolten en bewerkt moest worden, maar Theophrastus stelt dat het de Phrygische Delas was; bronsbewerking wordt door sommigen toegeschreven aan de Chalybes en door anderen aan de Cyclopen; het smeden van ijzer schrijft Hesiod toe aan het volk dat de Dactyli van Ida op Kreta genoemd wordt. Erichthonius van Athene, of volgens anderen Aeacus, ontdekte het zilver; het delven en smelten van goud werd uitgevonden door Cadmus de Feniciër op de berg Pangaeus, of volgens anderen door Thoas of Aeacus in Panchaia... etc."[1567]

Als we in gedachten houden dat koning Salomo de muren van zijn tempel bekleedde met goud en zilver, de muren en vloer van zijn paleis met zilver,[1568] dat alles werd teruggebracht uit Tarshish door de Fenicische schepen, zilver was "niets waard" in zijn tijd,[1569] wordt het duidelijk dat de klassieke schrijvers geen idee hadden waar ze het over hadden! Vergeet niet dat we Tarshish hebben geïdentificeerd als Tartessus in Spanje, waarbij de eerste letter ש *shin* van Tarshish תַּרְשִׁישׁ)) werd getranslitereerd als een *t* om Tartish te produceren. Omdat er geen waarde voor *sh* in de Griekse taal is, wordt deze naam, na toevoeging van het gebruikelijke '-us' achtervoegsel, Tartess-us.

Volgens Strabo en Plutarch waren de Chalybes van Syrië ook beroemd om hun "Chalybonische wijn".[1570] Dit laat zien dat ze ook wijnboeren waren. Strabo vermeldt ook dat een schrijver vermeldt dat de leiders van de Chalybes (Calebieten), die Halizones werden genoemd, de stam van de Amazones leidden:

> "Maar Odius en Epistrophus voerden de Amazones aan, die uit Alope kwamen, vanwaar de stam van de Amazonides."[1571]

Alope is een variant van Aleppo/Chalybon. Deze verwarring met de stam van de Amazones is begrijpelijk als men bedenkt dat de Kalebieten en de Amazones beide Israëlitische stammen waren.[1572]

Plinius noemde de Chalybes Albanezen, en plaatste de Albanezen in het gebied waar de Chalybes

---

1562 Aeschylus, *Prometheus Gebonden* regels 714-5.

1563 Ammianus Marcellinus, *Rerum Gestarum* xxii.8.21.

1564 Euripides, *Alcestis* regel 980.

1565 Vergilius, *Aeneis* x.166.

1566 Strabo, *Geografie* xii.iii.19.

1567 Plinius, *Natuurlijke historie* vii.56 (197). (vii.57 in de vertaling van John Bostock).

1568 "Bovendien ook, omdat ik mijn genegenheid heb gesteld op het huis van mijn GOD, daar ik een eigen schat heb van goud en zilver, Ik geef het aan het huis van mijn GOD, boven alles wat ik voor het heilige huis bereid heb, namelijk drieduizend talenten goud, van het goud van Ophir en zevenduizend talenten verfijnd zilver om de muren van de huizen mee te bekleden", 1 Kron. 29:3-4.

1569 1 Koningen 10:21. "En de koning maakte zilver tot stenen in Jeruzalem" 1 Koningen 10:27.

1570 Strabo, *Geografie* xv.iii.22. Plutarch, *De Alexandri magni fortuna aut virtute* ii.11.

1571 Strabo, *Geografie* xii.iii.22.

1572 Voor de identificatie van de Amazones als een Israëlitische stam, zie http://www.britam.org/salverda/belerophonAMAZON.html .

zouden hebben gewoond.[1573] Dit was het land Albanië in het Kaukasusgebergte in Armenië[1574], te onderscheiden van het land dat we vandaag kennen als Albanië. Beide plaatsen kunnen naar deze mensen vernoemd zijn, de Albanezen worden beschouwd als een Illyrische stam,[1575] hoewel, om verwarring te zaaien, de naam van het Europese Albanië eerder afgeleid is van de Albanezen die ooit in Rome woonden. Die Albanezen zullen een Edomitische stam zijn geweest, genoemd naar hertog Alvan.[1576] Dit betekent dus dat de Grieken de namen Chalybes en Albani door elkaar hebben gehaald.

Edom in Spanje

De Joodse naam voor Spanje is Sepharad (סְפָרַד)[1577] en voor Frankrijk Zarephath (צָרְפַת),[1578] hoewel het moeilijk te zien is hoe deze namen verbonden zijn. Sepharad (of Sfarad) was de naam die de Lydiërs zichzelf noemden tijdens de latere Perzische Periode,[1579] een naam die equivalent is aan Sparta. De Spartanen waren het eerder besproken volk dat ooit in Zuid-Griekenland in de regio Lacedaemonia woonde.[1580] Onder de naam Carietes vestigden sommige van deze Spartanen zich in Noord-Spanje en vormden uiteindelijk het Baskenland van Spanje. Een andere uitloper van de Carietes werden de Cáiridh (vars. Caireda, Cairedo, Cairetho etc) die zich in Ierland vestigden. (Zie *Ancient Irish History Reconsidered*.) Dit is echter maar een klein deel van Spanje, de rest van het land stond onder controle van Israëlitische volkeren tot aan de invasie van de Romeinen en bleef bezet door Israëlieten, zelfs tijdens de perioden van Romeinse en islamitische bezetting.

Terwijl ze in Griekenland waren, werden de Spartanen , eerst door de afstammelingen van Nafthali (Cadméanen), en later door de stam van Menashe (Lacedaemoniërs), dus ik kan alleen maar aannemen dat, aangezien Spanje het bezit is geworden van Nafthali, dat het land zijn naam Sfarad ofwel ontleent aan zijn slaven, die ooit onderdanig waren aan hun Naphtalitische en Israëlitische overheersers, van de afstammelingen van Cadmus die de stad Sparta in Griekenland stichtte, of van de Romeinen die het land bezetten van ongeveer 210 v. Chr. tot ongeveer 410 n. Chr. In *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* onthul ik dat Cadmus afstamde van Guni, de tweede zoon van Naphtali en dat de Carthageniërs eveneens Gunieten waren.

Wat Zarephath betreft, de naam kan correct zijn toegepast op de regio Aquitanië toen het werd bezet door de Visigoten, die van de stam van Shillum (of Shallum) zoon van Naphtali waren, maar vandaag de dag zou de naam meer correct worden toegepast op Spanje, omdat dit is waar de Visigoten zich uiteindelijk vestigden. Deze Visigoten werden door Procopius Ephtalite Hunnen genoemd, een naam die in de Franse vertalingen van zijn werk Nephtalite wordt geschreven. Sarpedon, die zijn naam gaf aan de stad Zarephath (meestal vertaald als Sarepta[1581]) was van de stam Shillum/Shallum.[1582]

1573 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.11 (29), vi.15 (38) en vii.26 (98). (vii.27 in de vertaling van John Bostock. Merk op hoe de Albanezen worden genoemd
onmiddellijk na de Joden).

1574 http://en.wikipedia.org/wiki/Caucasian_Albania.

1575 http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_ancient_tribes_in_Illyria#Albani.

1576 Gen. 36:23. Hij wordt hertog Alva genoemd in 1 Kron. 1:51. De Albani die ooit in Rome woonden zullen naar deze hertog zijn vernoemd.

1577 http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Judaism/Sephardim.html.

1578 http://en.wikipedia.org/wiki/Sepharad. en http://britam.org/Proof/geo/geoTserefat.html.

1579 http://en.wikipedia.org/wiki/Lydia#Defining_Lydia.

1580 http://en.wikipedia.org/wiki/Sparta. Merk op dat alle mannelijke Spartanen een rigoureuze verplichte opleiding en training ondergingen. een agōgē genoemd. (http://en.wikipedia.org/wiki/Agoge.) Deze naam agōgē is misschien afgeleid van de Edomitische naam Agog. Sparta was een militaristische staat, een beetje zoals Rome en was zelfs bondgenoot van Rome tijdens de Punische oorlogen. De Spartanen schijnen Edomieten te zijn geweest.

1581 Plinius, *Natuurlijke historie,* v.17 (76).

1582 Zie mijn afzonderlijke werk getiteld *Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* - Section headed *Sarpedon*.

Ik heb elders aangetoond dat de Spanjaarden voornamelijk afstammen van de Israëlitische stammen Nafthali, Gad en Benjamin. (Zie *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs* voor een verduidelijking van deze beweringen). Bijgevolg is het huidige Spanje voornamelijk een Israëlitisch land.

De inwoners van Andorra spreken Catalaans, een taal die afkomstig is uit Etrurië via Sardinië.[1583] Andorra ligt in de oostelijke Pyreneeën, de bergketen die Spanje van Frankrijk scheidt.[1584] De Catalanen lijken slechts een subtak te zijn van Feniciërs die uit Italië kwamen, aangezien er Fenicische kolonies bekend zijn in Genua[1585] en Sardinië.[1586] (Genua werd gebouwd door en genoemd naar de familie die afstamde van Guni zoon van Naftali. Deze afstammelingen van Guni stonden bekend als Genauni, Ingnaunes, Liguriërs en Carthageniërs. Zie *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs* voor meer uitleg). De naam Catalaans lijkt een variant te zijn van Yachtziel, de naam van de eerstgeboren zoon van Naphtali. Ik heb elders aangetoond dat Castille ook een variant is van Yachtziel.[1587]

Er was ook een eiland genaamd Erythrea dat door Herodotus werd genoemd "dat in de buurt van Gadira [Cádiz] ligt - Gadira ligt voorbij de Zuilen van Heracles [Straat van Gibraltar] aan de kust van de [Atlantische] Oceaan".[1588] Het is niet duidelijk naar welk eiland Herodotus verwees, maar Plinius begreep het als het eiland waarop de stad Cádiz oorspronkelijk stond.

> "Aan de kant tegenover Spanje op een afstand van ongeveer 100 meter ligt een ander eiland, een mijl lang en een mijl breed, waarop de stad Cádiz vroeger lag; Ephorus en Philistus noemen dit eiland Erythrea, en Timaeus en Silenus noemen het Aphrodisias, maar de oorspronkelijke naam is het Eiland van Juno... ... het werd Erythrea genoemd, omdat de oorspronkelijke voorouders van de Carthagers, de Tyriërs, uit de Rode Zee zouden komen."[1589]

Persoonlijk ben ik het niet eens met Plinius' suggestie dat het Erythrea werd genoemd omdat de Feniciërs uit de Rode Zee kwamen. Ik zie Aphrodisias als een fonetische cognaat van Aphrodite, terwijl Juno de 'moeder' van Jupiter zou zijn geweest, waarbij deze laatste naam een alternatieve naam is voor Zeus, die geïdentificeerd moet worden als Esau. Herakles, die zijn naam gaf aan de Zuilen van Herakles (Straat van Gibraltar), was eveneens een Edomiet die later aanleiding gaf tot de Edomitische-Herakliden heersers van Anatolië en de Chaldeeuwse heersers van Assyrië en Babylonië. Het is echter onwaarschijnlijk dat deze oorspronkelijke Edomitische kolonisten in Spanje zijn gebleven. Volgens de allegorische verhalen over Herakles was een van de 'taken' voor Herakles het redden van de Rode Kine van Spanje. Dit betekent dat er ergens rond de tijd van de Trojaanse oorlogen een massale uittocht van Edomitische arbeiders uit Spanje plaatsvond, volgens mijn berekeningen ergens in de tijd van Ashurbanipal, koning van Assyrië, zo niet later. (Zie de Paragraaf *De Val van Troje* in *De Vergeten Stam van Nafthali & de Feniciërs*).

Er zijn sterke aanwijzingen dat de Baskische regio die Noord-Spanje en de Atlantische kant van Zuid-Frankrijk overbrugt, Edomitisch grondgebied is. Ptolemaeus noemde de Basken Ouasconun

---

1583 http://en.wikipedia.org/wiki/Catalan_language.

1584 http://en.wikipedia.org/wiki/Andorra.

1585 http://en.wikipedia.org/wiki/Genoa#History.

1586 http://en.wikipedia.org/wiki/Sardinia#Ancient_History.

1587 *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs* - Sectie met als hoofd *Jachziel, zoon van Nafthali.*

1588 Herodotus, *Historiën* iv.8.

1589 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.22 (120). (iv.36 in de vertaling van John Bostock.)

(Οὐασκόνων),[1590] hoewel de gelatiniseerde vorm van de naam Vascones is.[1591] Verscheidene munten gedateerd uit de 1st en 2nd eeuw v. Chr. dragen de naam Bar-Scunes,[1592] een naam die geïnterpreteerd wordt als 'bergvolk', 'groot', 'trots' en tal van andere verzonnen verklaringen,[1593] maar die correcter 'Zonen van Sicon' lijkt te betekenen.

> "De traditionele naam voor de Baskische taal in het Spaans is *vascuence*, afgeleid van het Latijn *uasconice* '(spreken) op de Vasconische manier'..."[1594]

De suggestie dat de naam '(spreken) op de Vasconische manier' betekent, is ook verzonnen onzin. De Basken noemen hun eigen land *Euskal herria*,[1595] waarbij Euskal een variant is van Siculi, wat op zijn beurt een fonetische variant is van Vascones/Ouskonun, Osci of Sicyon/Sicani, hoewel wordt beweerd dat Euskal is afgeleid van Euskara, de naam van de Baskische taal. Niettemin is de verwisseling van de letters *l* en *r* in oude talen ook goed bewezen en dit is geen uitzondering in het Baskisch.

> "De Navarrese schrijver Pedro Axular (17e eeuw) noemde Alaba-herria naar het gebied dat is vandaag de dag bekend als Araba (Álava)."[1596]

Het woord *herria* betekent gewoon 'land', dus de suggestie dat *Euskal herria* 'land van de Baskische taal' betekent, klopt gewoon niet! *Euskal herria* betekent duidelijk 'land van de Siculi/Sicani'.

Zoals ik al treffend heb aangetoond, is de verwisseling van de *n* en *de l* in oude talen ook goed bewezen. Ondanks de bezwaren van sommige geleerden waren de Siculi en de Sicani hetzelfde volk. Zoals Hans Claude Hamilton opmerkt:

> "Strabo maakt een duidelijke vermelding van Siculi en Sicani, alsof het verschillende volkeren waren. Filologen zijn verdeeld over de vraag of het verschillende benamingen waren van dezelfde natie."[1597]

Plinius vermeldt ook een andere stam genaamd Sicani[1598] die één van een aantal stammen waren die in zijn tijd spoorloos uit Rome waren verdwenen. Dit waren allemaal afstammelingen van 'Ascanius zoon van Aeneas', waarbij Aeneas kan worden geïdentificeerd als hertog Anah.[1599] Het waren Edomieten. Ptolemaeus woonden de Vasconen van Noord-Spanje in een stad die Oeasso (Οἰασσώ) heette,[1600] wat (geloof het of niet) een Griekse transliteratie is van de naam Esau!

Een volk met de naam Astures schijnt in Spanje te zijn aangekomen via Latium, het gebied in Midden-Italië waar de stad Rome werd gesticht. Ze werden daar Ausones[1601] genoemd en terwijl ze in Rome waren, gaven ze hun naam aan "de rivier en het eiland genaamd Astura".[1602] De Osci en Siculi, die volgens Plinius naast de Ausones in Rome woonden, lijken de mensen te zijn die later in Spanje

---

1590 Ptolemaeus, *Aardrijkskunde* Boek 2, Hoofdstuk 6, §.10.
1591 Plinius, *Natuurlijke historie* iv.20 (110).
1592 http://en.wikipedia.org/wiki/Vascones.
1593 http://en.wikipedia.org/wiki/Basque_people#Etymology_of_the_word_Basque.
1594 *Een grammatica van het Baskisch* op. cit. p.1, (Inleiding), geredigeerd door José Ignacio Hualde en Jon Ortiz de Urbina, Mouton de Gruyter, Berlijn.
New York 2003 (ISBN: 3-11-017683-1).
1595 *Ibid*. p.2 (Inleiding) waar ons wordt verteld dat de Basken naar hun land verwijzen als Euskal Herria, wat 'land van de Basken' betekent.
taal".
1596 Zie http://www.kondaira.net/eng/EuskalHerria.html (opgehaald op 10 jun 2018).
/1597 *The Geography of Strabo* Vol. 1, p.407, fn. 6, (vi.ii.4), Hans Claude Hamilton, Bohn's Classical Library, Londen en New York 1892.
1598 Plinius, *Natuurlijke historie* iii.5 (69). (iii.9 in de vertaling van John Bostock.)
1599 Zie het gedeelte *Edom in Italië* in *Erfenis van Edom*.
1600 Ptolemaeus, *Aardrijkskunde* Boek 2, Hoofdstuk 6, §.10.
1601 Plinius, *Natuurlijke historie* iii.5 (56). (iii.9 in de vertaling van John Bostock).
1602 *Ibid*.

ontstonden als Vasconen. Zij woonden naast de Astures in Noord-Spanje en zijn uiteindelijk de Basken geworden. De Sicani/Siculi/Vasconen waren dus Edomieten die de stam van Ausones/Asturiërs volgden naar Noord-Spanje.

Ik heb aangetoond dat de Kuretes (een naam die ook wel Curetes of Couretes wordt geschreven) Edomieten waren. Zij waren de Bijbelse Horieten. Plinius vertelt ons dat sommige van deze Kuretes, die hij Carietes noemde,[1603] in zijn tijd in Noord-Spanje rond Corunna (het huidige A Coruña) woonden.[1604] De aanwezigheid van Edomieten lijkt zich dus te concentreren in de noordelijke regio van Spanje en is nu te vinden in de Baskische regio, wat duidelijk de reden is waarom de Fransen en Spanjaarden voortdurend problemen hebben met deze mensen. De Carietes die later de Cáiridh werden en zich in Noord-Ierland in de regio's rond Belfast vestigden, zijn ook een doorn in het oog van de Ieren geweest.

De Scenitae en Sabeërs

De Scenitae bewoonden delen van Noord-Azië rond de Bosporus[1605] (tot het gebied waar ik de afstammelingen van Edom heb getraceerd), die delen van Arabië ten zuiden van Mesopotamië[1606] (in ongeveer het gebied waar de Shubaru woonden) en de zuidelijke delen van Arabië in de buurt van de Arabische Golf[1607] (wat natuurlijk ook Edomitisch grondgebied was). In het Grieks betekent het woord Scenitae 'tentbewoners', maar deze uitleg verklaart niet hoe of waarom de Scenitae die in Mesopotamië woonden een stad bewoonden die Scenae heette (d.w.z. Σκηνῶν een Grieks woord dat 'tenten' zou betekenen). Dit lijkt de door Ptolemaeus genoemde stad Sakane (Σακάνη) te zijn, die waarschijnlijk correcter was vernoemd naar de Ushkakkani (d.w.z. de mensen van Ashkenaz) die daar ooit woonden. Dit is hetzelfde gebied waar de Asjkenazische Joden woonden in de tijd van Ezechiël. In dit geval zou ik willen suggereren dat het gewoon toeval is dat de naam van de stad doet denken aan de naam Scenitae.

Strabo vertelt ons dat de Scenitae "een stam struikrovers en herders waren die gemakkelijk van de ene plaats naar de andere trekken als weiland en buit hen in de steek laten" en voegt eraan toe:

> "want nadat zij [d.w.z. de mensen die van Syrië naar Seleuceia en Babylon reizen] de rivier [Eufraat] zijn overgestoken, loopt de weg door de woestijn naar Scenae, een opmerkelijke stad gelegen aan een kanaal naar de grenzen van Babylonië. De reis van de oversteek van de rivier naar Scenae duurt vijfentwintig dagen. En op die weg zijn kameeldrijvers die stopplaatsen houden, die soms goed voorzien zijn van reservoirs, meestal cisternen, hoewel de kameeldrijvers soms water gebruiken dat van andere plaatsen wordt aangevoerd. De Scenitae zijn vreedzaam en matig in het vragen van tol aan reizigers, en daarom mijden kooplieden het land langs de rivier en riskeren ze een reis door de woestijn..."[1608]

Plinius voegt aanvullende informatie toe:

> "Grenzend aan de Nomaden en de stammen die het gebied van de Chaldaeërs belagen, zijn, zoals we hebben gezegd, de Scenitae, zelf ook een rondtrekkend volk, maar hun naam ontlenend aan hun tenten gemaakt van geitenharen doek, die ze opzetten waar ze maar willen. Daarna komen de Nabateeërs

---

[1603] Plinius, *Natuurlijke historie* iii.3 (26). (iii.4 in de vertaling van John Bostock.)
[1604] http://en.wikipedia.org/wiki/A_Coruña.
[1605] Strabo, *Aardrijkskunde* xi.ii.1.
[1606] Strabo, *Geografie* xvi.i.26.
[1607] Strabo, *Geografie* xvi.iv.2.
[1608] Strabo, *Geografie* xvi.i.27.

> die een stad bewoonden met de naam Petra..."[1609]

Dit vertelt ons dat de Scenitae de gebieden ten oosten van de rivier de Jordaan tot aan Petra in het zuiden bezetten. In die tijd werden deze plaatsen bezet door Ammonieten, Moabieten en Seirieten.

> "En Amazia versterkte zich, en voerde zijn volk uit, en ging naar het zoutdal [d.w.z. het gebied rond de Dode Zee], en versloeg de kinderen van Seir met tienduizend".[1610]

Deze Scenitae die deze regio's bewoonden stonden in de Assyrische teksten bekend als Sutû of Suteanen, een naam die in de Egyptische geschriften voorkomt als Setiu en identificeerbaar is als de god Seth uit de Egyptische legenden. In *The Forgotten Tribe of Naphtali & the Phoenicians* toon ik aan dat Osiris de stam is van Yetser, de derde zoon van Naphtali en dat de Sutû Edomieten waren, waarbij de naam Sutû een fonetische verbastering is van de naam Esau.

> "Shu en Tefnut brachten Ḳeb en Nut voort, en zij brachten op hun beurt Osiris en Isis voort, en Set en Nephthys, die allemaal tegelijk op aarde geboren werden, elk met een sterfelijk lichaam. Osiris was wit en stond voor het goede, Set was zwart (of rood) en stond voor het kwade. Deze twee goden bevochten elkaar voortdurend en uiteindelijk doodde Set het sterfelijke lichaam van Osiris. Osiris verwekte bij Isis een zoon genaamd Horus, die zijn vader wreekte en Set doodde."[1611]

Merk op dat Nephthys en Hathor ook allebei werden voorgesteld als witte Semitische goden. Nephthys is een variant van de spelling van de naam Naphtali terwijl Hathor "dame van Byblos"[1612] de stam van Aser is die de steden Tyrus en Sidon als bezit kreeg.[1613] Toen Koning David een volkstelling hield, maakten deze twee steden deel uit van die volkstelling,[1614] waaruit blijkt dat ze onder Israëlitische controle stonden.

Seth kwam juist uit het Rode Land. Egypte zelf werd aangeduid als Kemi (*var*. Kemet of Kemit), wat 'het Zwarte Land' betekent, terwijl de woestijn "soms wordt beschreven als Dashre 'het Rode Land'".[1615] Merk op dat het slechts ***soms*** werd beschreven als het Rode Land! Hatsjepsoet lijkt in haar inscriptie in Karnak te impliceren dat Opper-Egypte bekend stond als het Zwarte Land en Neder-Egypte als het Rode Land:

> "Ik kom tot u, heer der goden; ik buig mij voor u, als tegenprestatie dat [gij] het Zwarte en het Rode Land onder (de heerschappij van) mijn dochter, de koning van Opper- en Neder-Egypte, Makere (Hatsjepsoet), die eeuwig leeft, hebt geplaatst, zoals gij het onder (de heerschappij van) mijn majesteit hebt geplaatst ... ... Gij hebt mij het koninkrijk gegeven van elk land in de aanwezigheid van de Twee Landen, mijn schoonheid verheerlijkend terwijl ik een jongeling was in [het Zwarte Land] en het Rode Land onder mijn heerschappij."[1616]

Ik zou willen suggereren dat de woestijn ten oosten van de Nijldelta historisch gezien waarschijnlijk beter bekend stond als het Rode Land, omdat het ooit werd beheerst door de Amu, een volk dat ik heb geïdentificeerd als Amalekieten (zie *Ancient History Reconsidered*). De Amalekieten waren Edomieten. De naam Edom betekent 'rood' terwijl de Egyptenaren zwart waren en de naam Kemi,

---

[1609] Plinius, *Natuurlijke historie* vi.33 (143-4).

[1610] 2 Kron. 25:11.

[1611] *Osiris en de Egyptische Wederopstanding* Vol. 1, Voorwoord xxiv, Edgar. A. Wallis Budge, Londen en New York 1911.

[1612] *Hathor en Isis in Byblos in de Tweede en Eerste Millennia voor Christus* p.1, Susan Tower Hollis, Tijdschrift voor Oudegyptische Verbindingen Vol. 1, No.2, 2009.

[1613] Josh. 19:29.

[1614] 2 Sam. 24:6-7. Merk op dat Sidon (צִידוֹן) in vers 6 in de AV wordt getranslitereerd als Zidon.

[1615] *Egypte van de farao's op. cit.* p.27.

[1616] *Ancient Records of Egypt op. cit.,* Vol. 2, p.101, §.245.

wat overeenkomt met het Hebreeuwse Ham חָם)*Cham*), betekent zwart.

De Egyptische koningen en koninginnen noemden zichzelf vaak koning of koningin "van Opper- en Neder-Egypte" en heerser "van de twee landen".[1617] Sinds de invasie van de Amalekieten was Egypte in twee delen gesplitst. Hatsjepsoet regeerde vanuit Thebe in het zuiden (in Opper-Egypte) en haar broer Amenemhat II regeerde vanuit Lisht in het noorden (in Neder-Egypte).

:

> "Ik heb hersteld wat in puin lag, Ik heb opgewekt wat nog onvoltooid was sinds de Aziaten [d.w.z. Amu] in het midden van Avaris van het Noordland waren. .... "[1618]

Ramses II heeft ook gezegd:

> "....elke stad [moet weten] dat gij de god van alle mensen zijt, opdat zij ontwaken, om te geven aan u wierook op bevel van uw vader Atum, opdat Egypte en het Rode Land u aanbidden."[1619]

Merk op dat het Rode Land nu wordt beschouwd als buiten Egypte. Hij verduidelijkt dit ook door te zeggen:

> "Zwart land (Egypte) en Rood land (woestijn) liggen onder uw sandalen; Palestina en Kush [Ethiopië] zijn in uw greep."[1620]

Merk op dat de Egyptenaren afstamden van Mitsraim (AV Mizraim) zoon van Kush, dus de plaatsing van Palestina naast Kush suggereert dat Palestina (of tenminste een deel ervan) werd beschouwd als het 'Rode land'. (NB: De opvatting dat het Rode Land een 'woestijn' was, is een interpretatie van Breasted en andere archeologen). Houd in gedachten dat de Filistijnen Koesjieten waren, dus hoewel archeologen hebben aangenomen dat Ethiopië wordt bedoeld in de bovenstaande inscriptie, is er geen reden waarom deze aanduiding niet evenzeer van toepassing zou zijn op het land Filistië. Dit zou het Rode Land dan ten oosten van Egypte plaatsen, wat ook is waar Hatsjepsoet het lijkt te plaatsen als ze in een gebroken deel van haar inscriptie bij de Speos Artemidos zegt:

> "Zij heeft de verslagen van haar macht over het Rode Land van de Godin van de Berg tot aan de rijzende [*zon...] zette zijn vlam achter de twee heuvellandschappen.[1621]

Henu, een minister voor de 11e dynastie koning Mentuhotep III, plaatst het Rode Land ook in het oosten:

> "[Mijn heer, leven, voorspoed], gezondheid! heeft mij gezonden om een schip naar Punt [d.w.z. Fenicië-Israël] te sturen om hem te brengen verse mirre van de sjeiks uit het Rode Land "[1622]

Merk op dat het Rode Land in die tijd onder controle stond van de inwoners van het Land van Punt. De enige passage die ik kan vinden waar het Rode Land wordt gebruikt voor het land ten westen van Egypte (d.w.z. Libië) is in een inscriptie van Merneptah wanneer hij het heeft over het veranderen van de kampen van de Libiërs in "woestenijen van het Rode Land".[1623] Dit zegt echter alleen dat hij hun land ***als*** het Rode Land heeft gemaakt - niet dat het het Rode Land ***is***.

Als het Rode Land alleen het land ten ***oosten*** van Egypte is, dan ontkracht dit elk argument dat de Rode Land verwijst naar de woestijn aan weerszijden van de Nijl! Het is logischer als, voor 'Rode Land',

---

1617 Zie bijvoorbeeld ARE Vol. 2, p.112, §.271.
1618 ARE Vol. 2, p.125, §.303.
1619 ARE Vol. 3, p.112, §.270.
1620 ARE Vol. 3, pp.201-2, §.471.
1621 ARE Vol. 2, p.123, §.297. *De interpolatie van 'zon' is mijn interpretatie.
1622 ARE Vol. 1, p.209, §.429.
1623 ARE Vol. 3, p.254, §.598.

lezen we 'Land van Edom', en voor 'Zwart Land', d.w.z. Kemi of Kemit, lezen we 'Land van Cham [AV Ham]'. In dit verband is het interessant om op te merken dat Deshret (rood land) wordt geassocieerd met Seth:

> "Het conflict concentreert zich op de twee broers Osiris en Seth. Seth doodt Osiris en ontleedt zijn lichaam, waarbij de delen door heel Egypte worden verspreid (een verhalende eigenschap die een etiologische verklaring biedt voor oude verspreide cultuscentra en misschien een noodzaak voor de bouw van nieuwe heiligdommen). Isis, de toegewijde zus van Osiris, verzamelt de lichaamsdelen van Osiris en zet ze weer in elkaar. Hij wordt lang genoeg tot leven gewekt om een zoon en wreker, Horus, voort te brengen. In verschillende episodes gaat Horus de strijd aan met zijn oom Seth, verliest een oog maar overwint uiteindelijk.
>
> "Op één betekenisniveau vertegenwoordigt de strijd tussen Osiris en Seth een conflict in de natuur - tussen de vruchtbare Nijlvallei (Kemet, het zwarte land) en de onvruchtbare woestijn (Deshret, het rode land) of tussen de consistente, heilzame inundatie van de Nijl (Osiris) en de onvoorspelbare, over het algemeen ongewenste storm (Seth). Op een ander niveau, weerspiegeld in latere teksten, vertegenwoordigt de strijd een conflict tussen twee antropomorfe erfgenamen die strijden om de heerschappij over hun vader, de aarde, wat duidelijk de strijd symboliseert tussen koningen van het noorden en het zuiden om de controle over het land."[1624]

Als we de gerationaliseerde veronderstellingen van de auteur van de bovenstaande passage negeren, is er niet veel voor nodig om te beseffen dat Seth, die wordt beschreven als een "ongewenste storm", de stammen van Amalek vertegenwoordigt die Egypte binnenvielen toen Israël vertrok. De naam Seth is een variant van Setiu, de naam die door de Egyptenaren werd gebruikt voor de inwoners van het land Israël en de omringende landen. In de Assyrische verslagen komen de Setiu voor als Suteanen, een volk dat de gebieden ten oosten van de rivier de Jordaan bewoonde.[1625] Toen Amalek Egypte binnenviel, werden de Egyptenaren zelf (en met Egyptenaren bedoelen we hier de afstammelingen van Mitsraïm die de oorspronkelijke zwarte inwoners van Egypte waren, in tegenstelling tot de moderne Egyptenaren die afstammen van Edom en Ismaël) naar het zuiden gedwongen en verspreid in wat bekend werd als Opper-Egypte.

Als we ons begrip van de dingen tot nu toe toepassen, lijkt het erop dat Set of Seth een variant is van Esau (d.w.z. Isis/Aset). Wat betreft de Setiu of Suteërs, *de Babylonische Kroniek P* vertelt ons dat Kadashman-Harbe "de Suteërs van oost naar west omver liet werpen en hun *uitgebreide* strijdkrachten *vernietigde*".[1626] De Assyrische koning Sennacherib merkte op dat hij "alle Ahlamû en Sutû (Aramese) stammen ontwortelde."[1627] Sennacherib's zoon Esarhaddon verwees ook naar de "Sutû, tentbewoners, wier thuis ver is."[1628] Een brief van Ashur-uballit koning van Assyrië gericht aan Amenhotep IV (Achnaton) koning van Egypte klaagde eveneens over de Suteeërs die de boodschappers van de koning van Egypte vertraagden die op weg waren naar Assyrië.[1629] Deze Suteeërs lijken de Edomitische stammen te zijn die zowel ten oosten van de rivier de Jordaan als ten zuiden van het land Judea woonden. Dit zijn de Scenitae waarnaar de klassieke schrijvers verwijzen. De levenswijze van deze 'tentbewoners' stond in schril contrast met die van de Edomieten die 'holbewoners' waren.

De Scenitæ (d.w.z. 'tentbewoners') zijn gelijkgesteld aan de Saracenen (de Sarakenoi van Ptolemaeus) en latere schrijvers (met name gezag van Ammianus Marcellinus die leefde in

---

[1624] *Religie in het Oude Egypte: Gods, Myths, and Personal Practice* pp.92-93, John Baines, Leonard H. Lesko en David P. Silver, Bewerkt door Byron E. Shafer, Cornell University Press, New York 1991. (ISBN: 0-8014-2550-6 of 0-8014-9786-8 paperback.)

[1625] Genaamd Sutî. Zie bijvoorbeeld *Ancient Records of Assyria & Babylonia op. cit.* Vol. 1, p.28, §.73, Vol. 2, p.31, §.60, p.35, §.68 etc.

[1626] *Assyrische koninklijke inscripties op. cit.*, Vol. 1, §.324.

[1627] *Ancient Records of Assyria & Babylonia op. cit.*, Vol. 2, p.147, §.325, Luckenbill.

[1628] *Ancient Records of Assyria & Babylonia op. cit.*, Vol.2, p.210, §.522, Luckenbill.

[1629] *Assyrische koninklijke inscripties op. cit.*, Vol. 1, §.317.

de 4e eeuw CE) hebben hen geïdentificeerd als Ismaëlieten.[1630] Het lijkt er echter op dat de Scenæ/Scenetæ een mengeling waren van Edomieten, Ismaëlieten, Ammonieten en Moabieten. Procopius schrijft bijvoorbeeld hoe Alamoundaras, heerser van de Saracenen, offerde aan de Grieks/Edomitische godin Aphrodite.[1631] Ik heb er eerder op gewezen hoe de Edomieten door Strabo werden beschouwd als Nabateeërs (d.w.z. afstammend van Nabaioth, zoon van Ismaël).[1632] Deze stammen waren vaak zo nauw met elkaar verbonden dat het voor de vroege historici moeilijk was om onderscheid tussen hen te maken.

Strabo vertelt ons dat "Dolion zoon van Silenus" bij het Ascaniusmeer[1633] woonde waar de Mysiërs en Bithyniërs omheen woonden. Eerder werd het argument naar voren gebracht dat de Silenes (die genoemd waren naar deze fictieve Silenus) Seirieten waren. Het Ascaniusmeer en de rivier met deze naam[1634] werden genoemd naar de fictieve Ascanius zoon van Aeneas.[1635] (NB: Onthoud dat deze verhalen over Ascanius zoon van Aneas allegorisch zijn.) Ik zou willen suggereren dat Ascanius een variant is op Scenae/Scenitae. Als we ons kunnen herinneren, woonden sommige van deze Scenitae in de stad Sakane in Mesopotamië, de plaats waar Ashkenaz ooit woonde. Dit is waarschijnlijk de reden voor de verwarring door de Joodse commentatoren tussen Ascanius en Askenaz en waarom zij ons willen laten geloven dat Askenaz uit Anatolië kwam.

Plinius vermeldt een stam van Scenitae (d.w.z. 'tentbewoners') die in zijn tijd in het zuiden van Saoedi-Arabië woonden naast een andere Edomitische stam met de naam Esbonitae.[1636] Ik heb de suggestie geopperd dat deze Esbonitae een andere uitloper waren van de Edomitische stam Tsibeon die Josephus Esebeon noemde.[1637] Elders noemt Plinius een stam van "Sabaei, een stam van Scenitae".[1638] Deze staan in contrast met de Sabaei die verder naar het zuiden woonden:

> "We komen dan op een kaap, vanwaar het vijftig mijl is naar het vasteland van de Troglodytæ, en dan de Thoani, de Actæi, de Chatramotitæ, de Tonabei, de Antidalei, de Lexianæ, de Agræi, de Cerbani, en de Sabæi, de bekendste van alle stammen van Arabië, vanwege hun wierook; deze volken strekken zich uit van zee tot zee."[1639]

Dit zijn de Sabeërs van Diodorus "die de meest talrijke van de stammen van de Arabieren zijn".[1640] Josephus verwijst naar een stam Sabeërs die afstammen van Seba (die hij Sabas noemt) zoon van Kush,[1641] hoewel hij benadrukt dat hij verwees naar de Sabeërs in het zuiden in tegenstelling tot degenen die in Saudi-Arabië in het oosten woonden. We moeten in gedachten houden dat Josephus de koningin van Scheba de "koningin van Egypte en Ethiopië" noemde.[1642] Dit is
omdat de Hebreeuwse letter *Shin* ש een *t* of *th* kan worden bij transliteratie in andere talen:[1643] Sheba wordt dus Theba wordt Thebe. Zowel Plinius als Diodorus benadrukten dat de Sabeeërs die in Saoedi-Arabië woonden Arabieren waren. Ze waren ***niet*** zwart.

1630 http://en.wikipedia.org/wiki/Saracen.

1631 *Perzische Oorlogen* Boek 2, xxviii, 12-14.

1632 Strabo, *Geografie* xvi.ii.34. Zie het gedeelte van dit werk met de titel *Land van Midian* voor een verduidelijking van deze verklaring.

1633 Strabo, *Geografie* xii.iv.8.

1634 Strabo, *Aardrijkskunde* xiv.v.29.

1635 Zie bijvoorbeeld het commentaar van Strabo dat: "Het is niet verwonderlijk dat hij [Homerus] spreekt over een Ascanius, een leider van de Phrygiërs, die uit Ascania kwamen, en van een Ascanius, een leider van de Mysiërs, die ook uit Ascania kwam, want er is veel herhaling van namen ***afgeleid van rivieren, meren en plaatsen***". *Geografie* xii.iv.5 (cursivering van mij).

1636 Plinius, *Natuurlijke historie* v.xii (65).

1637 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.xviii.4.

1638 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (151).

1639 *Ibid.*

1640 Diodorus, *Bibliotheek* iii.46.1.

1641 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.vi.2.

1642 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* viii.vi.5.

1643 Voorbeelden hiervan zijn te vinden in *De vergeten stam Nafthali & de Feniciërs.*

De afstammelingen van Seba, zoon van Kush, waren daarentegen zwart.

De Sabeeërs die in Saoedi-Arabië woonden, stamden af van Sheba, zoon van Yokshan (AV Jokshan), een van Abrahams zonen die hem door zijn bijvrouw Ketura was geboren.[1644] Abraham stuurde hen weg "oostwaarts, naar het oostelijke land".[1645]

Josephus licht dit toe door te zeggen:

> "Welnu, voor al deze zonen en kleinzonen bedacht Abraham om hen in kolonies te vestigen; en zij namen bezit van Troglodytis, en het land van Arabië de Gelukkige [d.w.z. εὐδαίμονος eudaimonos], zover het reikt tot aan de Rode Zee. Van deze Ophren wordt verteld dat hij oorlog voerde tegen Libië en het innam, en dat zijn kleinkinderen, toen zij het bewoonden, het (naar zijn naam) Afrika noemden."[1646]

Andere afstammelingen van Ketura die kunnen worden geïdentificeerd uit de stammen die door Plinius worden genoemd, zijn de inwoners van de stad Abode, welke plaats is vernoemd naar Abida,[1647] met de Helmodenen die daarmee geassocieerd worden, mogelijk vernoemd naar Eldah,[1648] en de Zamareni, vernoemd naar Zimran.[1649]

Ik heb al aangetoond dat het land Midjan oorspronkelijk in Saoedi-Arabië lag, omdat Midjan een van de andere zonen van Ketura was die zij aan Abraham gaf. Zoals hierboven vermeld, vertelt Josephus ons dat de zonen van Ketura het gebied van Troglodytis in Ethiopië gingen bewonen. Het is niet zonder reden dat dit land ooit naar de stam Midjan werd genoemd:

> "Trogodietenland, in vroegere tijden Midoë genoemd en door andere mensen Midioë..."[1650]

Hoewel de naam Media niet door Ptolemaeus wordt genoemd, verwijzen de meeste vertalers naar deze regio als Aethiopië Media.[1651]

De Sabeërs waren daarom noch Edomieten noch Ismaëlieten, maar dit hoeft ons niet te verbazen omdat, zoals keer op keer in dit werk is aangetoond, deze vroege schrijvers niet wijzer waren dan wij vandaag de dag en voortdurend verwarring zaaiden met hun onjuiste identificaties. Ze pasten stamnamen toe op mensen simpelweg omdat ze zich in die algemene plaats bevonden. De Sicyoniërs werden Doriërs genoemd, hoewel ze geen Doriërs waren. De Doriërs werden Hellenen genoemd, hoewel ze geen Hellenen waren. Veel van deze schrijvers hebben duidelijk de Esbonitae (Tsibeonieten - afstammelingen van hertog Zibeon) verward met de Sabaei.

De Sicaniërs die zich op Sicilië vestigden[1652] stamden ook af van Edom. Eryx, een zoon van Aphrodite en Butas, zou een stad hebben gesticht op het hoogste punt van het eiland waar hij een heiligdom voor zijn moeder oprichtte.[1653] Later zou Aeneas, zoon van 'een andere' Aphrodite, het heiligdom hebben verfraaid. De Romeinen claimden later afstamming van deze godin,

[1644] Gen. 25:3 & 1 Chron. 1:32.
[1645] Gen. 25:6.
[1646] Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* i.xv.1.
[1647] Gen. 25:4 & 1 Chron. 1:33.
[1648] *Ibid.*
[1649] Gen. 25:2 & 1 Chron. 1:32.
[1650] Plinius, *Natuurlijke historie* vi.34 (169).
[1651] Ptolemaeus, *Geografie* Boek 4, Hoofdstuk 7, §.33. Zie bijvoorbeeld *De Geografie, door Claudius Ptolemaeus* p.108, vertaald en bewerkt door
Edward Luther Stevenson, New York, 1932, herdruk 1991. Zie ook
http://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Gazetteer/Periods/Roman/_Texts/Ptolemy/4/7*.html.
[1652] Diodorus, *Bibliotheek* iv.79.1 - iv.83.6.
[1653] *Ibid*. iv.83.1-2.

[1654] De naam Sicanian lijkt van dezelfde wortel te komen als Scenæ/Scenitæ en is, zoals al eerder opgemerkt, verwant aan de namen Siculi en Vascone.

De Oscaanse taal van Italië is duidelijk ook genoemd naar de tak van de Scenitae genaamd Osci (variant Voisci) die zich in de zuidelijke delen van Italië vestigden.[1655] Het woord Oscan is ook verwant met de naam Sicani.

Edom in Noord-Afrika

Als we vandaag de dag naar de Egyptenaren kijken, kijken we naar Edom en Ismaël - ***niet*** naar de Bijbelse Egyptenaren. De oorspronkelijke bewoners van Egypte waren de zwarte afstammelingen van Mitsraïm, de zoon van Koesj, die zich vandaag de dag deels in Ethiopië bevinden naast hun Ethiopisch-Koesjitische broeders. Herodotus vertelt ons dat de Egyptenaren, net als de Kolchiërs en Ethiopiërs, een donkere huidskleur hadden (μελάγχροες *melagkroes*) met krullend haar.[1656] Het Griekse woord μελάγ *melag* betekent 'zwart' en natuurlijk betekent χροες, dat van de wortel χρώς *krus* komt, 'huid' of 'lichaam'. In zijn boek *Egypt Revisited* bewijst Ivan Van Sertima dat de Egyptenaren zwart waren,[1657] en toch lijkt er een algemene terughoudendheid te bestaan bij academici om dit feit te accepteren.

Hetzelfde probleem doet zich voor bij de Babyloniërs die archeologen Kassieten hebben genoemd. Zoals al is aangetoond waren de Kassieten de Bijbelse Koesjieten - afstammelingen van Nimrod zoon van Koesj. Om de een of andere reden lijken archeologen dit ook niet te willen accepteren. Benadrukt moet worden dat de Chaldeeën niet de oorspronkelijke bewoners van Babylon waren. Ze kregen pas de volledige controle over Babylon vanaf de tijd van Nabopolassar, hoewel ze daarvoor als "Sealand-koningen" een aantal keren over Babylon en Assyrië regeerden.

De Griekse invasies van Egypte begonnen ten tijde van farao Psammetichus in de 6e eeuw voor Christus. Deze indringers waren voornamelijk van Edomitische afkomst, hoewel sommige van de Ioniërs, zoals de Milesiërs, Israëlieten waren, maar in tegenstelling tot de Cariërs, die tot op de dag van vandaag in Egypte zijn gebleven, zijn de Milesiërs al lang verder getrokken. De Cariërs (door archeologen Hurriërs genoemd) ontlenen hun naam aan Seir, de Horiet, die zich vermengde met Edom.[1658] Deze afstammelingen van Esau voerden deze Seirieten echter naar het zwaard en volgden hen op in de eerste geregistreerde daad van genocide:

> "De Horims [d.w.z. Horieten, die Seirieten waren] woonden ook te voren in Seir; maar de kinderen van Esau volgden hen op, toen zij hen van voor hun aangezicht verdelgd hadden, ***en woonden in hun plaats***; zoals Israël deed in het land van zijn bezitting, dat de HEERE hun gegeven had."[1659]

Deze Cariërs waren dus eerder Edomieten dan Seirieten - en waren dus niet zwart. De Cariërs kwamen oorspronkelijk uit het Zagrosgebergte en werden uiteindelijk verspreid en vestigden zich op talloze plaatsen, waaronder Anatolië, Egypte, Griekenland, Macedonië, Thracië, Italië, Baskenland, Noord-Ierland en andere landen over de hele wereld.

De moderne naam Egypte is van late oorsprong. Er wordt aangenomen dat de naam is afgeleid van het woord Kopt, dat op zijn beurt een variant is van de naam Keftiu,

---

[1654] *Ibid.* iv.83.5-6.
[1655] http://en.wikipedia.org/wiki/Osci .
[1656] Herodotus, *Historiën* ii.104.
[1657] *Egypte Revisited*, Ivan Van Sertima, Journal of African Civilizations Ltd 1989.
[1658] Gen. 36:20.
[1659] Deut. 2:12.

de oude naam voor Cappadocië, die in de Bijbel Caphtor wordt genoemd. Ik heb ook het argument naar voren gebracht dat de naam Corybantes, die een alternatieve naam is voor deze Cariërs, een metathese is van Caphtor en dat de inwoners van Kreta van dezelfde stam waren als die Cariërs (AV Cherethieten, wat een variant is van Curetes) die in het land Filistië woonden. Deze kolonisten, die van Kreta kwamen, arriveerden in de tijd van Psammetichus I. Zij zijn het volk dat de Griekse schrijvers Cariërs noemden. Deze Cariërs die zich in Egypte vestigden, vestigden zich eerst bij de Pelusische monding van de Nijl en daarna, in de tijd van Amasis, werden ze verplaatst naar Memphis.[1660] In principe zijn de oorspronkelijke zwarte inwoners sindsdien vervangen door deze afstammelingen van Edom.

Er is aangetoond dat de Cariërs, een volk dat ook bekend stond als Curetes, Corybantes en Leleges, de Bijbelse Horieten waren. De Tenach (Hebreeuwse Bijbel) vertelt ons niet wie de Horieten waren, maar uit de beschikbare informatie lijkt het erop dat ze afstammen van Lotan zoon van Seir, die moet zijn afgestamd van Caphtorim, een van de zonen van Mitsraim (AV Mizraim).[1661] De Talmudisten noemden Cappadocië in Klein-Azië Caphtor,[1662] wat suggereert dat sommige van deze Caphtorim ofwel afkomstig waren uit of ooit gevestigd waren in het Taurusgebergte in Oost-Anatolië. Als je het je kunt herinneren, heb ik het argument naar voren gebracht dat de naam Taurus is afgeleid van de naam Etser אֶצֶר(AV Ezer) zoon van Seir.[1663]

Zoals gezegd vestigden de Cariërs zich aan de Pelusium tak van de Nijl, de meest oostelijke tak die Egypte beschermt tegen invasies vanuit het noorden. John Lightfoot, die citeert uit Talmoedische bronnen, vertelt ons:

> "En hier, omwille van de leerlingen, wil ik opmerken dat Pelusium in de Talmoedisten genoemd wordt, קפוטקיא; wie zou *Cappadocië* nu niet interpreteren?
>
> "נשא אשה בקפוטקיא וגירשה בקפוטקיא נותן להו ממעות קפוטקיא.
>
> Niemand zou de woorden zo weergeven: "Als een man een vrouw trouwt in Cappadocië en van haar scheidt in Cappadocië, laat hij haar dan het geld van Cappadocië geven." Maar luister naar Rambam over de plaats; בקפוטקיא zegt hij, 'is Caphtor, en wordt door de Arabieren טמיאטי *Damiata* genoemd; waarvan iedereen weet dat het hetzelfde is met Pelusium.
>
> "Vandaar dat de Targums van Jeruzalem en Jonathan, en de Syrische uitlegger op Gen. x. 14, voor כפתורים*Caphtorim*, lezen קפודקאי *Cappadocia*; maar het Arabisch leest Damiatenos; en de Zeventig, op Deut. ii. 23, voor 'De Caphtorim die uit Caphtor gaan,' lezen Oἱ Καπάδοκες ἐξελθόντες ἐκ Καπαδοκίας, 'De Cappadociërs die uit Cappadocië vertrekken'.
>
> "De Targum op Jer. xlvii.4, voor שְׁאֵרִית אִי כַפְתּוֹר 'Het overblijfsel van het land van Kaphtor,' heeft קפוטקאי נגות שאר 'van Kapotokia.' Waar Kimchi zegt: 'R. Saadias interpreteert Caphtor *Damiata*.""[1664]

Dit identificeert de Cariërs die in de regio Pelusium woonden vanaf de tijd van Psammetichus I als Caphtorim. (Merk op dat Damiata fonetisch ook overeenkomt met de naam Edom).

Zoals eerder vermeld stammen de Eritreeërs die aan de Noord-Afrikaanse kust aan de Rode Zee wonen af van hertog Elon. Ze kwamen uit de stad Aelana (voorheen Elath) aan de noordelijke punt van de Golf van Akaba. Ze zijn van gemengde afkomst, deels Hamitisch, deels Semitisch en

---

[1660] Herodotus, *Historiën* ii.154.
[1661] Gen. 10:13-4.
[1662] Vermelding onder *Caphtor* in *The Jewish Encyclopedia* Vol. 3, pp.553-4, Isidore Singer et al, New York & London 1911.
[1663] Gen. 36:20-21.
[1664] *Uit de Talmoed en Hebraica* Vol. 1, pp.203-4, John Lightfoot, Cosimo, New York 2007. (ISBN: 978-1-60206-406-5.)

hebben dus een licht donkere huidskleur. Dit komt omdat de familie van hertog Elon, met wie Edom zich vermengde, Hettieten waren, een Hamitisch volk. Eritrea ligt recht tegenover Jemen, dat aan de Arabische kust van de Rode Zee ligt. Jemen, dat 'Zuiden'[1665] betekent, heeft precies dezelfde betekenis als het Hebreeuwse woord Teman en/of Timnah. (Vergeet niet dat de Temanieten die volgens Adad-nirari II tussen de Kaspische Zee en de Zwarte Zee woonden, door de Assyrische koningen Sennacherib en zijn zoon Esarhaddon Manneërs werden genoemd). De Jemenieten lijken daarom Edomieten te zijn, hoewel de naam ook een variant van de naam Ammon zou kunnen zijn. Plinius vermeldt de aanwezigheid van Ammonieten met Hagarieten (d.w.z. Agraei) in deze algemene locatie in zijn tijd,[1666] hoewel het niet onmogelijk is dat hij de naam Jemen verkeerd heeft vertaald als Ammon.

Dat Kreta werd bezet door deze Keftiu wordt aangetoond door de vermelding van Keftiu in het graf van Senmut (var. Senenmut), de belangrijkste architect van koningin Hatsjepsoet. Joseph Alexander MacGillivray citeerde de woorden van Richard Wyatt 'Squire' Hutchinson:

> "De Laat-Minoïsche 1A periode ... was de tijd waarin koningin Hatsjepsoet over Egypte heerste en vreedzame handel met haar buren ontwikkelde. De grafschilderingen van haar hoofdarchitect Senmut toonden buitenlanders [met het label Keftiu] in Minoïsche klederdracht die eerbetoon brachten aan Egypte in de vorm van vazen, vullers [waarmee hij rhytons bedoelde], en verschillende geschenken die zo nauwkeurig zijn afgebeeld dat we ze met vertrouwen kunnen toewijzen aan de Laat-Minoïsche 1A-periode."[1667]

Het behoeft geen betoog dat ofwel de datum die ze zelfverzekerd toewijzen aan Laat-Minoïsch 1A rampzalig onjuist is (het was tijdens het bewind van Hiram, koning van Tyrus, dat de Minoïers voor het eerst op Kreta arriveerden, terwijl koningin Hatsjepsoet toen koningin van Egypte was) ofwel de datum voor Senmut onjuist is. Omdat het graf van Rekhmire uit de tijd van Hatsjepsoet's opvolger, Thoetmosis III, ook laat zien dat de Kretenzers soortgelijke kleding droegen, kan het nauwelijks Laat-Minoaans zijn. Deze kledingstijl moet worden vergeleken met die van de man met acht-snarige lier in Abishai's gevolg zoals afgebeeld in de tombe uit de 12e dynastie van Khnumhotep II in Beni Hasan in Egypte. (Vergelijk de afbeeldingen hieronder bovenaan de volgende pagina.) In mijn afzonderlijke werk *Manetho on Trial* en in *Ancient History Reconsidered* toon ik aan dat deze tombe dateert uit de tijd van Koning David en dat Abishai, die hierin wordt afgebeeld, de neef van Koning David is. Ik toon ook aan dat deze mensen niet alleen franjes aan de randen van hun kleding hadden, zoals bevolen in Numeri 15:38 en Deuteronomium 22:12, maar dat ze ook puntige baarden hadden, zoals bevolen in Leviticus 19:27 en 21:5 waar
wordt ons verteld dat we de ***hoek*** van onze baard niet mogen afknippen. (Merk op dat het Hebreeuwse פַּאת זְקָנְךָ betekent
"***hoek*** (enkelvoud) van je baard" - niet '***hoeken*** van je baard zoals vertaald in Lev. 19:27 in de AV). In dit bas-reliëf wordt Abishai "opperhoofd van de Setiu" genoemd, wat laat zien dat er zelfs in die vroege tijd verwarring was tussen de verschillende stammen. Abishai werd waarschijnlijk beschouwd als "opperhoofd van de Setiu" omdat hij ***over*** de Edomieten ***heerste***:

> "Deze [d.w.z. de gouden en koperen voorwerpen die koning David uit Damascus haalde] wijdde koning David ook aan de HEERE, met het zilver en het goud dat hij uit al deze volken bracht: uit Edom, en uit Moab, en uit de kinderen van Ammon, en uit de Filistijnen, en uit Amalek. En Abisai, de zoon van Zerua, doodde van de Edomieten in het zoutdal achttienduizend. En hij zette garnizoenen in Edom; en al de

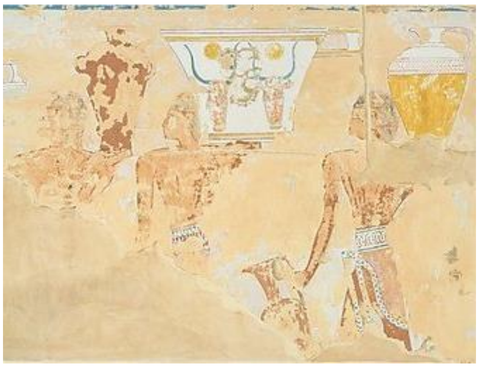
1665 http://www.etymonline.com/index.php?term=Yemen.

1666 Plinius, *Natuurlijke historie* vi.32 (159).

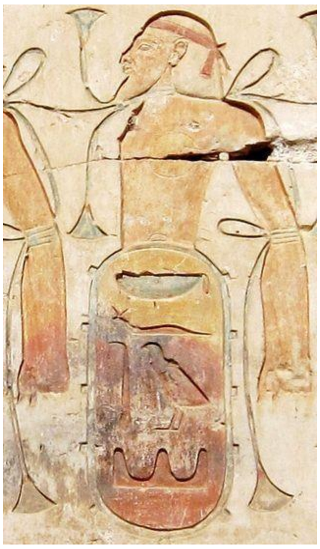
1667 Artikel getiteld *Thera, Hatsjepsoet en de Keftiu: crisis en reactie in Egypte en de Egeïsche Zee in het midden van het tweede millennium voor Christus*, door
Joseph Alexander MacGillivray op p.155 in *Time's Up! Dating the Minoan Eruption of Santorini*, Acts of the Minoan Eruption Chronology Workshop, Sandbjerg November 2007 initiated by Jan Heinermeier & Walter L. Friedrich, Edited by David A. Warburton, Monographs van het Deens Instituut in Athene Volume 10, Aarhus University Press, 2009. (ISBN: 978-87-7934-024-4.)

Edomieten werden Davids dienaren. Zo bewaarde de HEERE David waar hij ook ging."[1668]

Koning David werd daarom koning van de Setiu. Abishai zal ook terecht beschouwd zijn als een leider van de Setiu.

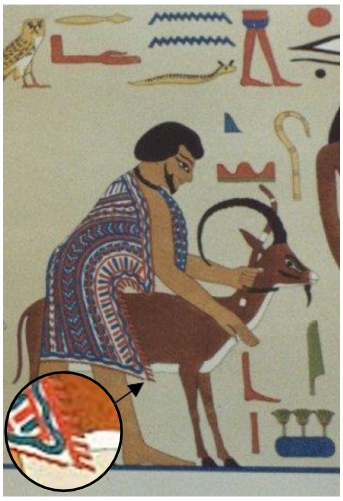

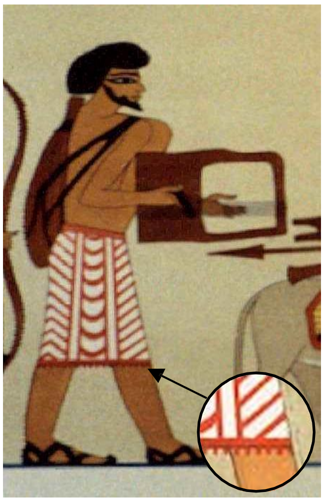

Linksboven: Mannen van Keftiu uit de graftombe van Senmut

Topcentrum: Mannen van Keftiu uit de tombe van Rekhmire. Vergelijk met het portret van de man met de achtsnarige lier hieronder.

Uiterst rechts: Man van Keftiu uit de tempel van Ramses II in Abydos.

Links: Abishai "opperhoofd van de Setiu" uit het graf van Khnumhotep II in Beni Hasan in Egypte.

Rechts: Man met 8-snarige lier uit Abishai's gevolg.

De man van Keftiu (Ùªk"<) in de tempel van Ramses II in Abydos toont een andere kledingstijl dan die uit de tijd van Hatsjepsoet. Het is daarom zeer waarschijnlijk dat deze Keftiu een ander volk waren dan die uit de tijd van Hatsjepsoet en Thoetmosis III. Zoals aangetoond in *De vergeten stam van Nafthali & de Feniciërs*, waren de Minoërs Israëlieten. Tegen de tijd van Ramses II waren de Israëlitische volkeren van Kreta verder getrokken. Sommigen trokken naar Anatolië en bouwden de stad Miletus, terwijl anderen naar Cyprus, Griekenland en Italië trokken om maar een paar plaatsen te noemen waarheen ze migreerden. (Dit wordt uitgebreider beschreven in *De Vergeten stam Nafthali & de Feniciërs*).

De Bijbelse Hettieten (niet de mensen die door archeologen ten onrechte Hettieten worden genoemd), Kanaänieten (weer niet de mensen die ten onrechte Kanaänieten worden genoemd), Filistijnen (weer niet de mensen die ten onrechte Filistijnen worden genoemd), de Ethiopiërs, de Egyptenaren en alle andere afstammelingen van Ham waren zwart. Ondertussen waren de afstammelingen van Jafeth van het oosterse type: Japanners, Chinezen, Taiwanezen, Koreanen, Cambodjanen, Vietnamezen etc. Dit is iets waar de meeste mensen, inclusief vooraanstaande archeologen, maar niet bij kunnen komen.

[1668] 1 Chron. 18:12.

Het helpt niet als we zoveel verkeerde identificaties hebben gemaakt, waardoor het archeologische verslag in de war raakt en we voortbouwen op de valse en misleidende verslagen die de klassieke schrijvers ons hebben nagelaten.

Zoals gezegd waren de Seirieten zwart. Zij schijnen af te stammen van iemand die "Seir de Horiet" heette,[1669] hoewel het mij lijkt dat deze Horieten (ook wel Horim of Hurriërs genoemd) correcter vernoemd waren naar Hori zoon van Lotan zoon van Seir, waarbij de hele Seirieten familie Horieten werd genoemd.[1670] Als de kinderen van Esau hen vernietigden en "in hun plaats woonden", dan volgt daaruit dat zij de mannelijke bevolking doodden en de vrouwen als echtgenotes namen. Ze namen de naam Horiet aan en bleven bekend onder deze naam. Dit verklaart waarom de Romeinen, Grieken etc. van Semitische afkomst zijn en niet van Hamitische afkomst.

Sommige van deze Seirieten, zoals die in het land Colchis, behielden echter tot laat in de Perzische Periode een donkere huidskleur, waardoor Herodotus beweerde dat ze vanwege hun donkere huid en krullende haar afstamden van de Egyptenaren.[1671] Als de Egyptenaren Nubiërs waren, dan moeten de Colchiërs (of correcter de Seirieten die in Colchis woonden) ook zwart zijn geweest.

In feite waren de Edomieten controlefreaks - vandaar Ezau's verlangen om te infiltreren in de koninklijke huizen van het land Kanaän, een land dat aan zijn grootvader Abraham als bezit was beloofd, maar dat van hem was gestolen door zijn broer Jakob. Dit verlangen van Edom om te heersen wordt bevestigd door de geschiedenis, of het nu gaat om het Heilige Roomse Rijk, het onderdrukkende Chaldeeuwse Rijk, het Ottomaanse Turkse Rijk of de dictatoriale heerschappij van Hitler. Het waren vaak wrede en sadistische heersers.

De klassieke schrijvers brachten de verkeerde informatie over die hen door de mensen van hun tijd werd gegeven. Hoe later het geschrift, hoe erger de misleiding werd, zoals hierboven wordt aangetoond door Diodorus die Nebukadnessar, die Ninus wordt genoemd, drieduizend jaar voor zijn (Diodorus') tijd plaatste (d.w.z. dat hij Ninus dateert rond 3000 v. Chr.). Dezelfde schrijver plaatste Osymandius[1672] (d.w.z. Ramses II) van de Egyptische 19e Dynastie zo'n ***twintig*** generaties ***vóór*** de 12e Dynastie koning Moeris (Amenemhat III) die hij op zijn beurt ***zeven*** generaties ***vóór*** de eerdere 12e Dynastie koning Sesostris III plaatste.[1673] In werkelijkheid was Sesostris III de ***vader*** van koning Moeris. Hoe kan een zoon zeven generaties voor zijn vader worden gedateerd?

Met dit soort fouten is het niet verwonderlijk dat ons begrip van de geschiedenis zo'n puinhoop is! In principe wisten de Grieken niet meer van geschiedenis dan wij vandaag de dag, maar gelukkig waren ze over het algemeen een stuk betrouwbaarder als het ging om het vastleggen van gebeurtenissen uit hun eigen tijd. Sterker nog, met de hulp van de Assyrische en Egyptische monumenten en andere documenten zoals de Mari brieven en de Tell El Amarna brieven, hebben wij de mogelijkheid om veel meer te weten dan zij ooit deden. Het is echter jammer dat we onze archeologische interpretaties hebben gebaseerd op dit valse fundament dat ons is aangereikt door de klassieke schrijvers,

---

1669 Gen. 36:20.

1670 "Dit zijn de zonen van Seir, de Horiet, de inwoners van het land: Lotan en Shobal en Zibeon en Anah en Dishon en Ezer en Dishan. Dit zijn de hoofden der Horieten, de kinderen van Seir, in het land Edom. En de kinderen van Lotan waren Hori en Hemam; en Lotan's zuster was Timna." Gen. 36:20-21. Timna was de 'concubine' van hertog Eliphaz. Gen. 36:12.

1671 Herodotus, *Historiën* ii.104.

1672 Diodorus, *Bibliotheek* i.47.1 - zie fn.2 in C H Oldfather's vertaling (Loeb Classical Library) [of fn. 14 op website] betreffende het monument. die Diodorus toeschrijft aan Osymandyas: "Dit is het grote heiligdom opgericht door Ramses II voor zijn begrafenisdienst en bekend bij elke bezoeker in Thebe als het Ramesseum. H R Hall (Ancient History of the Near East, p.317) leidt de naam Osymandyas af van User-ma-Ra [vaak geschreven User-maat-ra] (of "Uashmuariya" zoals de Semieten het schreven), een van de koninklijke namen van Ramses".

1673 Vergelijk Diodorus, *Bibliotheek* i.50.3, i.51.5 & i.53.1.

Combineer deze fouten met de zeer vervalste Egyptische koningslijsten die Manetho ons heeft nagelaten en de zeer vervalste Assyrische en Babylonische koningslijsten en kronieken, die vals zijn verklaard in mijn hoofdwerk *Ancient History Reconsidered*. Niemand heeft in twijfel getrokken of aangevochten wat er is vastgelegd.

Een recensie van Edom

Omdat Josephus ons leert dat de stad Petra ten oosten van de rivier de Jordaan de plaats is waar de Bijbelse berg Hor ligt, waar Aaron volgens hem begraven ligt[1674], hebben we aangenomen dat Edom niet meer was dan een onbeduidende groep bedoeïenenstammen. Door aan te tonen dat het Zagrosgebergte de Bijbelse berg Seir is, hebben we niet alleen aangetoond dat Josephus niet wist waar hij het over had, maar ook dat Edom al heel vroeg een grote familie was. Dit besef kan niet genoeg benadrukt worden. De stammen van Israël waren ook uitgebreid. Degenen die geloven dat de Joden het overblijfsel zijn van de twaalf stammen van Israël zijn misleid. De meeste westerse landen zijn van Israëlitische afkomst, terwijl meeste Oost-Europese landen, evenals Rusland, Siberië, Syrië en Egypte, Edomieten zijn.

Zoals eerder gezegd, ontlenen Letland en Litouwen hun naam aan Lotan zoon van Seir. Oostenrijk en Istrië zijn beide vernoemd naar Etser zoon van Seir. Estland ontleent zijn naam waarschijnlijk ook aan Etser zoon van Seir. Polen ontleent zijn naam waarschijnlijk aan de Edomitische stad Pau, Albanië aan hertog Alvan en Croetië aan de Kuretes/Horieten die zich daar vestigden. Terwijl de klassieke schrijvers ons willen doen geloven dat we kijken naar een heleboel kleine ongerelateerde stammen, die een fijn onderscheid maken in de manier waarop namen worden uitgesproken, onthult mijn onderzoek dat we het eigenlijk hebben over massale familieverhuizingen, waarbij stammen zich opsplitsen in kleinere familie-eenheden.

Het is interessant om op te merken dat, met uitzondering van Italië, Rusland, Duitsland en Spanje, de overgrote meerderheid van de plaatsen die hier worden geïdentificeerd als de verblijfplaatsen van de Edomieten later deel gingen uitmaken van het Ottomaanse Rijk. Het belang van dit besef kan niet genoeg benadrukt worden. Vandaag de dag is Turkije vastbesloten om deel uit te maken van Europa. Zij zijn één van de twee benen van Daniëls beeld. Toen het Romeinse Rijk zich in tweeën splitste, was de ene helft gevestigd in Rome en de andere in Constantinopel (nu Istanbul) in Turkije. De twee helften moeten zich een laatste keer herenigen voor de komst van de Moshiach (Messias) in wat een broze relatie zal zijn. De twee delen van het rijk zijn zo verschillend geworden, met de meerderheid van de Turken nu zwaar beïnvloed door de Islamitische leer, dat het moeilijk voor hen zal zijn om tot overeenstemming te komen. Zoals het boek Daniël het treffend zegt, zal het zijn als "ijzer vermengd met klei".[1675]

De profeet Jesaja heeft het over de verwoesting die Bozra (Hebreeuws בָּצְרָה Botsrah) in het land Edom zal treffen in de eindtijd,[1676] maar niemand schijnt zich te realiseren waar Bozrah zich vandaag de dag bevindt.

De profeet Amos schrijft:

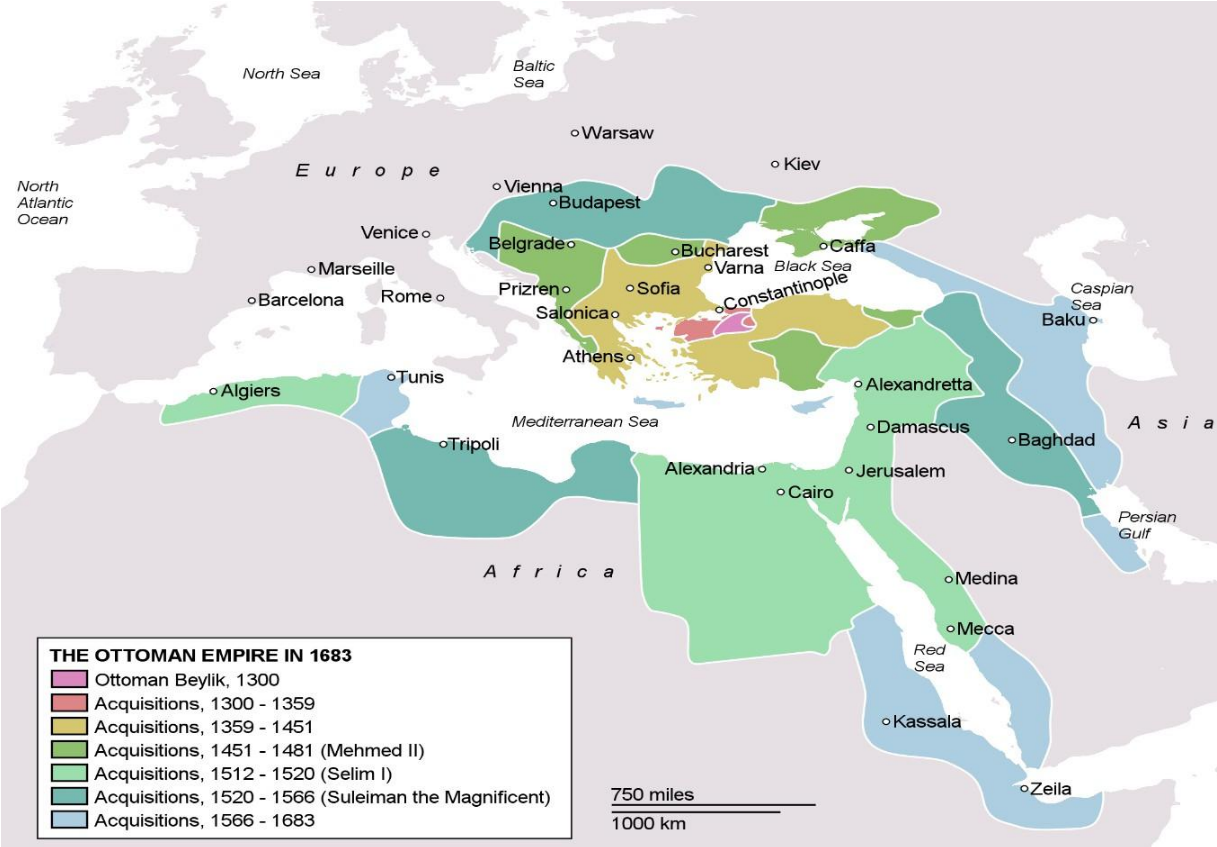
> "Maar Ik zal een vuur zenden tegen Teman, en het zal de paleizen van Bozrah verteren".[1677]

[1674] Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* iv.82-3.

[1675] Dan. 2:41.

[1676] Jes. 34:6 en Jes. 63:1-6.

[1677] Amos 1:12. Bozrah wordt al heel geassocieerd met Edom. (Gen. 36:33 & 1 Kron. 1:44.)

Als Teman in Armenië ligt, dan moeten de "paleizen van Bozrah" ook ergens in die richting liggen! Omdat iedereen gelooft dat het land Edom ***ten zuiden*** van het land Israël lag, negeert iedereen de voor de hand liggende toespeling op de stad Bozrah (ook wel Bosra genoemd) in het zuiden van Syrië, een stad die in het land Trachonitis ligt - dus op Edomitisch grondgebied. In feite informeert de Encyclopaedia Judaica ons dat Bozrah de hoofdstad was van de regio die in de Tosefta "Trachonitis of Boẓrah" wordt genoemd.[1678]

Deze oude stad Bosra in Syrië was een Nabateese stadshoofdstad vanaf tenminste de 2^e^ eeuw v. Chr. en wordt genoemd in de Tell El-Amarna correspondentie uit de tijd van de 18^e^ dynastie koning Achnaton.[1679] Een zekere Namiawaza klaagde bij de farao dat hij niet in Takhshi kon komen, een plaats ergens in het noorden van Israël, waarbij het land Israël in de Egyptische verslagen Retenu wordt genoemd [d.w.z. אַרְצֵנוּ *artzenu* wat 'ons land' betekent]. Hij zat gevangen in Damascus.[1680] De koning van Busruna (Bosra) en de koning van een onbekende plaats genaamd Halunni kwamen tegen hem in opstand. Hoewel Mercer een locatie voor Bosra in Jordanië suggereert, vragen de teksten niet om een dergelijke plaatsing. Omdat de oude stad Bosra in Syrië dateert uit de Amarna-periode, zou ik willen suggereren dat we geen andere stad met deze naam hoeven te zoeken.

1678 *Encyclopaedia Judaica (Tweede editie)* Vol. 20, item onder Trachonitis op p.78. Verwijzend naar Tosefta - Shavuoth 4:11. (Tosefta is een verzameling van Joodse mondelinge overleveringen).

1679 http://en.wikipedia.org/wiki/Bosra. NB: De opmerking in dit artikel over de vermelding van Bosra in de verslagen van de koningen Thoetmosis III en Achnaton uit de 18e dynastie is niet onderbouwd en er zijn geen referenties gegeven om de bron van deze informatie aan te tonen. Ik heb niets kunnen vinden dat deze bewering ondersteunt, dus ik stel voor dat we er voorzichtig mee omgaan. Hoewel Bosra wordt genoemd in de El Amarna brieven, is het niet duidelijk waar de stad die daarin wordt genoemd zich daadwerkelijk bevond.

1680 *De Tell El-Amarna tabletten op. cit.*, Vol. 2, Brieven 197, regel 13 en 199, regel 13.

Jordanië als het Bijbelse Bozrah[1681] is onjuist.

Habakkuk schrijft:

> "God komt van Teman, en de Heilige van de berg Paran". [1682]

De wildernis van Paran was waar de Israëlieten hun kamp opsloegen toen Mozes de verspieders naar het land stuurde om het te bespioneren.[1683] Als we ons kunnen herinneren, kwamen de verspieders het Beloofde Land binnen ***vanuit het noorden***. Opnieuw wordt Teman geïdentificeerd als de bewoner van de noordelijke gebieden wanneer de HEER terugkeert.

Toen Koning David voor Saul vluchtte, ons verteld dat hij naar de wildernis van Paran vluchtte:

> "En David stond op en ging af naar de woestijn van Paran. En er was een man in Maon, wiens bezittingen op de Karmel waren; en de man was zeer groot, en hij had drieduizend schapen en duizend geiten; en hij scheerde zijn schapen op de Karmel."[1684]

De man in kwestie was Nabal, die een afstammeling was van Kaleb zoon van Hezron van de stam van Juda.[1685] Het is al vastgesteld dat de wildernis van Paran in het noorden in Syrië lag. Karmel was ook een regio in het noorden van Israël, de berg Karmel is "een kustgebergte in het noorden van Israël dat zich uitstrekt van de Middellandse Zee naar het zuidoosten".[1686] Ik heb ook het argument naar voren gebracht dat de stad Aleppo in deze regio naar deze Kaleb zoon van Hezron is vernoemd. Vanwege een algemeen gebrek aan begrip van de Schrift, proberen archeologen en studenten van de Bijbel de Bijbelse plaats Karmel die in de bovenstaande passage wordt genoemd ergens in het land Judea te lokaliseren, ten zuiden van Jeruzalem. "En David hoorde in de woestijn dat Nabal zijn schapen aan het scheren was."[1687] Om de 'woestijn' te vinden waar hier over gesproken wordt, moet men noordwaarts reizen naar het land Syrië.

Het is heel goed mogelijk dat het "land Maon", dat verder niet wordt vermeld behalve deze ene vermelding in het boek Samuël, werd genoemd naar Maon, een van de nakomelingen van de eerder genoemde Kaleb, zoon van Hezron.[1688] De locatie van het land Maon waar koning David naartoe vluchtte moet daarom ergens in het noorden van Israël worden gezocht, ergens in de buurt van de berg Karmel.

Hoewel dit werk geenszins uitputtend is, identificeert het toch de belangrijkste gebieden waarheen Edom migreerde. Daarmee hebben we in één klap de hele geschiedenis van dit volk herschreven en de misvatting rechtgezet dat Edom slechts een kleine groep onbeduidende bedoeïenenstammen was die heersten over het land ten zuiden van Judea. Niets is minder waar. Edom was al vroeg een machtige groep volkeren die in het Zagrosgebergte woonden, een uitgestrekt gebergte van zo'n 1500 km lang, dat zich later uitbreidde naar Italië, Griekenland, Thessalië, Macedonië, Thracië, Klein-Azië, Armenië, Rusland, Noord-Afrika en een groot deel van Syrië en Saoedi-Arabië, maar ook naar vele andere gebieden in Europa en de Oekraïne. De landen ten zuiden van Judea waren slechts een heel klein deel van hun enorme rijk.

Ik heb de geschiedenis van de Noord-Amerikaanse Indianen niet bestudeerd, maar het lijkt me dat sommigen van hen ook van Edomitische afkomst zijn. De Lenape-indianen van Delaware noemden zichzelf bijvoorbeeld Rode Indianen. Hun geschiedenis is opgetekend door Constantijn Samuel Rafinesque

---

1681 http://en.wikipedia.org/wiki/Bozrah.
1682 Habakkuk 3:3.
1683 Num. 13:3 & 13:26.
1684 1 Sam. 25:1-2.
1685 Vergelijk 1 Sam 25:3 met 1 Kron. 2:9 (daar Chelubai genoemd), 2:18 & 2:42-45.
1686 http://en.wikipedia.org/wiki/Mount_Carmel.
1687 1 Sam. 25:4.
1688 1 Sam. 25:45.

in zijn boek *Walam Olum*, nadat het verhaal aan hem was verteld door het Lenape opperhoofd. Het werk werd gepubliceerd in de jaren 1830. De eerste Engelse versie verscheen in 1836 en sindsdien is dit werk het onderwerp geweest van veel kritiek en controverse. Ondanks wat de sceptici zeggen, lijkt het werk een echt verslag te zijn van de geschiedenis van de Lenape. Volgens de legende staken ze de Beringstraat over naar het land dat later Alaska zou gaan heten. In dat geval moeten ze uit Siberië zijn gekomen, waar de Edomitische stam Shobal zich vestigde.

Zoals meer dan eens is aangetoond, was Zeus in zijn verschillende gedaanten de personificatie van de verschillende facties van Edom. Als we ons realiseren dat het Zagrosgebergte de Bijbelse berg Seir is, verandert dat onze hele perceptie van de geschiedenis. In zijn Theogonie plaatst Hesiod Zeus in hetzelfde tijdperk als Cadmus, die volgens mijn onderzoek leefde in de 6e eeuw voor Christus. Cadmus was een tijdgenoot van Shalmanesser V en komt in de Assyrische teksten voor als Nikdima[1689] en in een gemetatheseerde vorm als Nikmed.[1690] Deze teksten, die zijn toegeschreven aan Shalmaneser III, behoren in werkelijkheid gedeeltelijk toe aan Shalmaneser V, die zich de monumenten van zijn voorganger heeft toegeëigend en ze als de zijne beschouwt. In *Ancient History Reconsidered* toon ik aan dat Ashur-nasir-pal II de vader was van Shalmaneser V - ***niet*** van Shalmaneser III.

De berg Ida, die voor de Grieken een heilige berg was, is de naam van twee van zulke plaatsen - de ene in [Edomitisch] Turkije, de andere op [Edomitisch] Kreta,[1691] waar ooit een subtak van de Cariërs/Horieten leefde. Herodotus maakte van de Cariërs afstammelingen van Car (d.w.z. de Bijbelse Hor), die broer was van de Mysiërs en Lydiërs, en zei dat zij (of tenminste sommigen van hen) ooit onderdanen waren van Minos van Kreta.[1692] Ik heb de Lydiërs al gedeeltelijk geïdentificeerd als afstammelingen van Edom. Het feit dat de Cariërs beweerden dat zij "vanaf het begin bewoners van het vasteland" waren geweest,[1693] wat waar is omdat zij uit het Zagros gebergte kwamen, doet niet ter zake. Sommigen van hen verbleven een tijdlang op Kreta. De berg Ida werd genoemd naar één van de vrouwen van Esau, wiens naam in de Bijbel Adah wordt genoemd.[1694] Ida/Adah was de moeder van hertog Eliphaz.

De andere berg die heilig was voor de Grieken was de berg Olympus, waarvan de naam slechts een variant is van Eliphaz,[1695] één van de zonen van Adah. In de klassieke literatuur wordt naar negentien verschillende bergen met deze naam verwezen,[1696] waarvan de meeste duidelijk door Edom bezet waren. Minstens drie ervan lagen in Turkije. De Edomieten hielden duidelijk van hun goden en hun hoge bergen! In het tweede boek van Kronieken wordt ons verteld dat Amazia, koning van Juda, "de goden van Edom zocht".[1697] Tot de goden van Edom behoorden Zeus, Aphrodite en Pan. Hoewel gebouwd door de Romeinen, is er in Israël in Caesarea Philippi een tempel van Pan gevonden.

Gelegen in de Alborz bergketen van Iran, net ten zuiden van de Kaspische Zee, ligt Mount

1689 *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.,* Vol. 1, p.202, §.561 (fn.1).
1690 Door een corruptie van de Assyrische en Egyptische teksten is Nikmed opgesplitst in drie veronderstelde afzonderlijke historische perioden. in tekstboeken als Nikmed I, Nikmed II en Nikmed III.
1691 http://en.wikipedia.org/wiki/Mount_Ida.
1692 Herodotus, *Historiën* i.171-172.
1693 *Ibid.*
1694 Gen. 36:2, 4 & 10.
1695 Gen. 36:4 & 10.
1696 http://en.wikipedia.org/wiki/Olympus.
1697 2 Kron. 25:14 en 25:20.

Damavand die wordt beschouwd als de 'berg Olympus' van de Perzische mythologie,[1698] wat alleen betekent dat het een heilige berg was. Hij maakt deel uit van de bergketen die in feite een zuidelijke uitbreiding is van de Zagros - vandaar dat hij deel uitmaakt van het land Edom. De berg Damavand staat bekend als de hoogste vulkaan in Azië. De oude stad Damavand ligt aan de voet van de vulkaan.[1699] 'Vand' is wat academici een 'proto-Indo-Europees' woord noemen dat 'water'[1700] betekent vandaar dat Damavand waarschijnlijk vertaald wordt als 'Edom Water', vermoedelijk verwijzend naar de hete bronnen rond de flanken en aan de voet van de vulkaan. Van deze bronnen wordt gezegd dat ze therapeutische kwaliteiten hebben.[1701]

Damavand werd ook wel Donbavand genoemd, een naam die dan 'Dinhaba Water' zou betekenen, Dinhaba is de Edomitische stad die in de Bijbel wordt genoemd.[1702] De plaats komt waarschijnlijk kort voor in de Assyrische Eponiemenlijsten als Danabi.[1703]

Demeter was de 'godin' van de oogst en vertegenwoordigde de vruchtbaarheid van de aarde.[1704] Demeter is de personificatie van Edom, waarbij de naam Demeter staat voor 'zij' die uit de aarde kwam (Hebreeuws: Adamah). In het Hebreeuws worden Edom אֱדֹם)) en Adamah אֲדָמָה)) met dezelfde Hebreeuwse karakters gespeld, behalve dat het woord Adamah een extra karakter heeft (de letter *hooi*ה) aan het einde.

De vroegst aangetoonde naam van Demeter zou op de tabletten van Lineair B (Myceens Grieks) staan, waar hij *Da-ma-te* wordt geschreven. De suggestie dat het tweede deel van de naam (*ma-te*) 'moeder' betekent, gaat niet op omdat dit betekent dat er geen etymologische verklaring is voor het overblijvende element *Da*.[1705] Een dergelijke verklaring is niet nodig als we aannemen dat Demeter (*Da-ma-te*) Edom vertegenwoordigt, of meer in het bijzonder één specifieke factie van de vele Edomitische stammen. Opgemerkt moet worden dat de Romeinse tegenhanger van Demeter Ceres was,[1706] een variant van Hori[s] - vandaar Curetes - of van Korach.[1707]

Aphrodité was eveneens een Edomitische godin. Volgens de Griekse schrijvers castreerde Cronus zijn vader en wierp zijn geslachtsdelen in zee. De testikels produceerden een wit schuim waaruit Aphrodite tevoorschijn kwam.[1708] De naam Aphrodite is afgeleid van het Hebreeuwse woord פרד *parad* wat afsnijden, delen, verdelen, verstrooien of scheiden betekent. Aphrodite was een 'dochter' van Zeus[1709] (d.w.z. Esau) die volgens Diodorus van Kreta kwam, waar Zeus verborgen zou zijn geweest voor zijn 'vader' Cronus.

Diodorus schrijft ook:

> "Apollo werd Deliaans en Lycisch en Pythisch genoemd, en Aphroditê werd Efezisch en Kretenzisch en Tauropolisch en Perzisch genoemd, hoewel ze allebei op Kreta geboren zijn."[1710]

[1698] http://en.wikipedia.org/wiki/Mount_Damavand.
[1699] http://en.wikipedia.org/wiki/Damavand_City.
[1700] http://en.wiktionary.org/wiki/vand.
[1701] http://en.wikipedia.org/wiki/Mount_Damavand#Thermal_springs.
[1702] Gen. 36:32 & 1 Chron. 1:43.
[1703] *Ancient Records of Assyria and Babylonia op. cit.*, Vol. 2, §.1196, Jaar 839 Urta-kibsi-usur (gouverneur) van Ahi-su-hina: tegen Danabi.
[1704] http://en.wikipedia.org/wiki/Demeter.
[1705] *Ibid*. (Zie paragraaf "Etymologie".)
[1706] *Ibid*. Zie ook http://en.wikipedia.org/wiki/Ceres_(mythologie).
[1707] Gen. 36:16 & 1 Chron. 1:35.
[1708] Hesiod, *Theogonie* 188 e.v.
[1709] Diodorus, *Bibliotheek* v.72.5.
[1710] Diodorus, *Bibliotheek* v.77.7.

We hebben het hier over een deel van de stam Edom/Esau dat uit hun thuisland werd gehaald, *afgescheiden* (d.w.z. 'afgesneden') van de rest van hun broeders en op een eiland in het midden van de zee werd geplaatst, vanwaar ze later migreerden, onder andere naar Cyprus, Griekenland en andere delen van de Egeïsche Zee.

Overigens is er nog iets dat uit deze studie naar voren komt, namelijk dat de 'heidense' plaatsen waar de apostel Paulus diende voornamelijk Edomieten waren of onder Edomitische controle stonden! Paulus alleen was het "uitverkoren vat" om de naam van de HEER te dragen aan de heidenen.[1711] De andere apostelen werd specifiek opgedragen om niet naar de niet-Joodse steden te gaan, maar om alleen naar de "Verloren schapen van het huis Israël" te gaan.[1712] Verborgen in Mattheüs hoofdstuk 15 en Marcus hoofdstuk 7, vinden we dat Jehosjoea "zoon van Jozef", degene die Jezus de Christus wordt genoemd, in het geheim noordwaarts reisde naar Armenië om de Tien Stammen te bezoeken die op dat moment verspreid waren over die regio's. Dit deel van zijn bediening werd opzettelijk naar het noorden gestuurd. Dit deel van zijn bediening werd opzettelijk voor ons verborgen gehouden:

> "Toen keerde hij terug uit de streek van Tyrus en ging ***door*** Sidon [alleen RSV] naar de zee van Galilea ***door*** de streek van Decapolis."[1713]

Hij had net tegen de Syro-Phoenicische vrouw gezegd dat hij niet anders was gekomen dan om te gaan "naar de verloren schapen van het huis van Israël",[1714] wat betekent dat hij op dat moment op weg was naar de Tien Stammen, waarvan Josephus ons vertelt dat het in zijn tijd "ontelbare myriaden waren, waarvan het aantal niet kan worden vastgesteld".[1715] ***Door via*** Sidon te gaan, reisde Jehosjoea ***noordwaarts*** langs de kustweg naar Syrië. Door terug te keren naar het Meer van Galilea door de regio Decapolis, moest hij de weg naar Damascus nemen - de weg die vanuit Syrië afdaalt - en die weg lag aan de andere kant van het land, ten oosten van de rivier de Jordaan!

Edom dient een doel in Gods langetermijnplan, maar uiteindelijk wordt ons verteld dat Edom vernietigd zal worden, samen met zijn vele goden:

> "Zo zegt de HERE God: Omdat Edom tegen het huis van Juda gehandeld heeft door wraak te nemen, en zich zeer beledigd en op hen gewroken heeft; daarom zegt de HEERE God: Ik zal Mijn hand uitstrekken over Edom, en Ik zal mens en dier daaruit uitroeien; en Ik zal het verlaten maken van Teman af, tot Dedan toe zullen zij door het zwaard vallen. En Ik zal Mijn wraak op Edom leggen door de hand van Mijn volk Israël; en zij zullen in Edom doen Mijn toorn en naar Mijn toorn; en zij zullen Mijn wraak kennen, spreekt de HEERE God".[1716]

Zelfs vandaag de dag is Turkije vastbesloten om de Joodse natie uit te roeien. De leiders van Turkije zijn Edomieten.

Klaagliederen hoofdstuk 4 beschrijft het lot dat de inwoners van Jeruzalem in de eindtijd zal treffen. Het voegt de volgende opmerking toe over de 'dochter' (d.w.z. nakomelingen) van Edom:

> "Verheugt u en weest blij, o dochter van Edom, die in het land van Uz woont [hetzij Iran of Syrië of beide]; de beker [van de toorn] zal ook tot u overgaan; gij zult dronken worden en u naakt maken".[1717]

Ook de profeet Joël informeert ons:

1711 Handelingen 9:15.
1712 Matt. 10:5-6.
1713 Markus 7:31.
1714 Matt. 15:24.
1715 Josephus, *Antiquiteiten van de Joden* xi.133.
1716 Ezech. 25:12-14.
1717 Lam. 4:21-22.

> "Egypte zal een woestenij zijn, en Edom een woeste wildernis, vanwege het geweld tegen de kinderen van Juda, omdat zij onschuldig bloed hebben vergoten in hun land".[1718]

Nu we hebben vastgesteld wie de Edomieten zijn, kunnen deze profetieën over Edom in een nieuw licht worden gezien.

[1718] Joël 3:19 in de AV of Joël 4:19 in de Tenach (Hebreeuwse Bijbel).